

Giới thiệu Nam Thần Kiêu Ngao

Truyện Nam Thần Kiêu Ngao của tác giả Mạch Ngôn Xuyên là một câu truyện thuộc thể loại ngôn tình hiện đại, 2s, HE.

Anh bằng lòng cùng cô chơi đùa, cùng cô ồn ào, cùng cô làm tất cả những chuyện cô muốn làm. Sau đó anh phát hiện, thật ra anh cũng đang trải nghiệm mỗi tình đầu. Rất chắc chắn, mỗi tình đầu của cô, anh sẽ tham gia cả đời.

Nam chính: Anh tuấn, giàu có, chân dài, phúc hắc, kiêu ngạo, sùng.

Nữ chính: Trắng trẻo, xinh đẹp, tích cực nhìn về phía trước, hơi ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chương 1: Bất ngờ gặp nhau

“Tất cả các cuộc gặp gỡ đều là một sự bất ngờ, Chu Ninh Ninh rất may mắn khi có được sự bất ngờ này.”

Hai tuần trước, Chu Ninh Ninh dùng số tiền ít ỏi của mình để mua một chiếc xe chạy bằng điện, đây là loại xe mà phần lớn các nữ sinh đều rất yêu thích, màu trắng sữa, hình dạng nhỏ gọn đáng yêu. Gần đây, tiền tiết kiệm của cô không nhiều lắm, bởi vì chi phí đi học ngày thường đã tốn một khoản tiền khá lớn, sau khi mua chiếc xe này túi tiền của cô lập tức mỏng lại, được rồi, thật ra là chẳng còn lại bao nhiêu.

Nhưng mà Chu Ninh Ninh vẫn cảm thấy rất vui vẻ, giống như mình mua được món đồ chơi yêu thích khi còn bé, mỗi ngày đều muốn chơi một chút, sau khi ăn cơm trưa xong, cô cầm lấy chiếc chìa khóa ở trên bàn chạy ra ngoài cửa: “Cha mẹ, con ra ngoài đi dạo một lát.”

Nhìn về mặt và giọng điệu hưng phấn của cô cứ giống như chiếc xe cô mua không phải xe chạy bằng điện mà là xe hơi thể thao mui trần vậy. Ông Chu bắt mắt nói: “Con gái con đùa sao lại suốt ngày chạy tung tăng bên ngoài như thế, cuối tuần về nhà cũng không biết an phận một chút. Đứng là không nên mua chiếc xe đó cho con, buổi sáng đi dạo, giữa trưa đi dạo, buổi chiều cũng đi dạo!”

Lời này quả thực không sai, Chu Ninh Ninh quỳnh quáng, lập tức cười cười biện giải cho mình: “Đó là bởi vì không khí rất tốt, con mới đi hấp thụ không khí trong lành, giữa trưa là con đi dạo, đến buổi chiều ở bờ sông có thể cảm nhận được gió đêm thổi vào. Con đây chính là có thái độ sống tích cực, như vậy mới tốt! Cứ suốt ngày ở trong nhà, con cũng không thể tích lũy thêm được gì. Bây giờ con đi nhà sách, xem xem

có cuốn sách nào hay không, sẽ về nhanh ạ.”

Chu Ninh Ninh vừa nói vừa thay giày, nói chưa hết lời, cô đã mở cửa chạy ra ngoài. Ông Chu còn muốn nói tiếp cái gì đó nhưng ngẫm lại rồi chỉ hừ hừ hai tiếng, Mạc Tú Trần theo cô ra tới cửa dặn dò: “Con chạy xe cẩn thận một chút, đừng có để bị té nữa, nếu để cha con biết hai đầu gối con đầy vết thương thì con cũng không được chạy chiếc xe đó nữa đâu.”

“Mẹ, tôi hôm qua là do ngoài ý muốn thôi ạ, mẹ đừng nói lại với cha nhé.” Chu Ninh Ninh nhỏ giọng nói, sau đó cười tủm tỉm vẫy vẫy tay.

“Con đi đây!”

Mạc Tú Trần đứng ở cửa nhìn theo bước chân nhẹ nhàng lại sung sướng của con gái, mái tóc dài bay bay tạo ra một độ cong xinh đẹp, cái balo theo bước chân của cô cũng xóc xóc theo, giống như khi còn bé cô đeo cặp tới trường, bà nhìn không được nở nụ cười, quay đầu nói với ông Chu: “May mà con gái chúng ta không có đi học ở tỉnh khác, nếu không một năm cũng không gặp được mấy lần. Như lão Vương hàng xóm, con gái ông ta chỉ trở về vào kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè, sau khi tốt nghiệp cũng đi nơi khác làm việc, nghe nói là có bạn trai chuẩn bị kết hôn cũng là người nơi khác, muốn gặp mặt cũng không dễ dàng.”

Lúc này ông Chu mới gỡ mặt mày ra, cười đến thư thái: “Ninh Ninh còn một năm nữa mới tốt nghiệp, hơn nữa nó cũng nói với tôi rồi, sẽ không đi chỗ khác làm việc.”

Kỳ thật sau đó Chu Ninh Ninh còn nói một câu không biết xấu hổ, sau khi con kết hôn sẽ mang chồng con về nhà ăn cơm.

Ông Chu cũng không thêm đề ý, bởi vì ông không muốn con gái bảo bối của ông lập gia đình sớm như vậy. Ai bảo ông lớn tuổi mới có con gái làm gì! Lúc ông 41 tuổi mới sinh Chu Ninh Ninh, mà Mạc Tú Trần cũng đã 36 tuổi rồi. Chính vì vậy hai vợ chồng ông rất yêu quý đứa con gái bảo bối này.

Chu Ninh vừa dẫn chiếc xe đạp của mình, Tiểu Quy, từ trong gara đi ra, điện thoại của cô liền đổ chuông, lấy điện thoại ra xem là số ở khu vực của cô,

chắc là buru điện.

Quả nhiên, vừa bắt máy, anh chàng buru điện liền hỏi: “Đang ở nhà sao? Xuống lầu lấy buru phẩm”

Chu Nịnh Nịnh nói: “Ồ...”

Nói chưa dứt câu, anh chàng buru điện đã cúp máy rồi.

Chu Nịnh Nịnh muốn nói cô đang ở dưới lầu, nhưng không thấy người đưa buru phẩm!

Ba phút sau, anh chàng buru điện bước xuống từ xe vận chuyển, đi về phía khu nhà cô.

“Chu Nịnh Nịnh.” Cô chủ động xưng tên.

Anh chàng buru điện đưa cho cô hai gói buru phẩm. Chu Nịnh Nịnh nhanh chóng mở ra, là mũ bảo hiểm và áo chống nắng cô đặt mua, áo chống nắng có hai cái, một cái còn lại là cho bạn tốt của cô, Tăng Tiểu Mông, buru phẩm này tới thật đúng giờ, hôm nay vận khí thật tốt.

Đội mũ bảo hiểm, mặc áo chống nắng, Chu Nịnh Nịnh ngâm nga hát, mang Tiểu Quy xuất phát.

Đi về hướng nội thành, Chu Nịnh Nịnh phát hiện hôm nay trên đường rất đông các bạn nhỏ, xem ra đều là cha mẹ dẫn con đi chơi, đột nhiên nhớ tới hôm nay là ngày Quốc tế Thiếu nhi.

Ngày Quốc tế Thiếu nhi thì không liên quan đến cô, nhưng ngày mai là sinh nhật của Tăng Tiểu Mông, cô quên mua quà rồi, nếu cô lấy áo chống nắng làm quà cho cô ấy, không biết cô ấy có cắt đứt quan hệ với cô

không.

Cô dừng xe lại ở một gốc cây đại thụ bên đường, gọi cho Tăng Tiểu Mông, sau khi điện thoại được thông, cô chưa kịp nói gì thì bên kia Tăng Tiểu Mông đã hưng phấn kêu lên: “Chu Tiểu Nịnh! Tớ muốn một con thỏ tai cụp!”

Chu Nịnh Nịnh mở miệng, suy nghĩ xem thỏ tai cụp là cái gì, cô còn chưa nhớ ra được, Tăng Tiểu Mông đã nhắc cô: “Mai là sinh nhật tớ.”

Chu Nịnh Nịnh cũng không dám nói cô xem quên, vội vàng nói: “Bây giờ tớ đang ở bên ngoài. A... Chuẩn bị đi mua quà cho cậu.”

Tăng Tiểu Mông cười ha ha giục cô: “Nhanh nha! Sáng mai qua nhà tớ, sau đó buổi trưa chúng ta đi dạo, buổi tối cùng mọi người đi hát.”

“Được, tớ biết rồi!”

Hai người không nói gì nhiều, nhanh chóng cúp điện thoại. Chu Nịnh Nịnh dùng điện thoại tra trên Baidu, thì ra thỏ tai cụp chính là loại thỏ nuôi có hai cái tai cụp xuống, hình tròn lông xù, hai cái lỗ tai dài mềm cụp xuống trông rất đáng yêu.

Lại tra giá cả trên Baidu, cũng may không quá đắt, cô thử phào một cái. Thành phố B ở đâu có bán loại thỏ này đây? Chu Nịnh Nịnh tìm một lát, Baidu thật sự là đồ tốt, rất nhanh liền có đáp án. Không đi nhà sách nữa, cô lái chiếc xe đi về phía chợ Tranh Hoa Điều, ở đó có tiệm chuyên bán thỏ.

Chợ Tranh Hoa Điều không ít người! Chu Nịnh Nịnh dừng xe bắt đầu đi tìm cửa hàng chuyên bán thỏ mà trên mạng nói. Dạo một vòng quanh cái chợ, cuối cùng cũng tìm được cửa hàng đó, thật sự là chỉ chuyên bán thỏ, cái tên cũng rất đáng yêu là “Cửa hàng Thỏ Thỏ”.

Đi vào trong xem một vòng, đủ loại thỏ, đều rất đáng yêu, thật ra cô cũng rất thích loại động vật nhỏ lông xù này, nhưng mà nếu cho cô nuôi thì cô càng thích nuôi chó nhỏ hoặc mèo thôi. Rất nhiều thỏ, đều rất đáng yêu, Chu Nịnh Nịnh thật vất vả mới chọn được, một con thỏ có bộ lông tơ màu trắng và rậm rạp, phần lông ở chỗ đôi mắt có màu rậm rạp, ngay cả phần lông hai bên miệng và hai cái tai cũng là màu rậm rạp, cô cảm thấy rất đặc biệt, bởi vì đặc điểm ở đôi mắt rất giống gấu trúc, gấu trúc không phải là quốc bảo sao?

Tra giá với ông chủ, cuối cùng Chu Nịnh Nịnh bỏ ra 150 đồng mua con thỏ này, còn có một cái lồng, cô cảm thấy rất vừa vặn, quả nhiên không ngoài dự đoán.

Chu Nịnh Nịnh mang theo cái lồng ra khỏi cửa hàng, xem như đã hoàn thành nhiệm vụ. Mặt trời tháng sáu rất gay gắt, thực tế nhiệt độ hôm nay khá cao, ánh mặt trời chiếu vào có chút hoa mắt, bây giờ cô không muốn đi đâu cả.

Cất kỹ cái lồng thỏ, Chu Nịnh Nịnh bắt đầu về nhà. Mấy phút sau, Chu Nịnh Nịnh vô cùng hối hận hôm nay ra đường đã không xem lịch, cô đi khỏi chợ Tranh Hoa Điều chưa đến 1000m, liền gặp sự cố. Cô bị tông xe, ngã sấp xuống mặt đường, chiếc xe nhìn qua là loại rất mắc tiền.

Sự tình là thế này, Chu Nịnh Nịnh lái xe, thấy phía trước có một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ bên đường, cô muốn vòng qua phía bên trái chiếc xe để đi, vốn là không có vấn đề gì nhưng đột nhiên có một thứ lông xù cọ vào chân cô!

Hôm nay, cô mang một đôi sandal đế bằng, cái thứ lông xù kia đột nhiên há miệng cắn một cái vào ngón chân cô, rất ngứa, còn hơi đau! Cô nhin không được giật mình, cúi đầu nhìn, cửa chiếc lồng không biết vì sao lại mở ra, cả nửa người con thỏ chui ra ngoài, cọ cọ chân cô, còn gặm gặm đầu ngón chân của cô.

Chu Ninh Ninh thảnh thơi nhanh chóng tấp vào lề đường, nhốt con thỏ lại vào lồng. Chỉ là vài giây đồng hồ, lúc cô ngẩng lên nhìn phía trước, cô mới phát hiện khoảng cách giữa cô và chiếc xe đã rất gần, chiếc xe hơi kia vang lên hai tiếng còi, lúc này cô mới giật mình sắp đụng vào đuôi xe người ta rồi, vội vàng thắng xe lại. Luống cuống tay chân, cô làm sai phương pháp, chiếc xe thắng gấp lại khiến cô theo quán tính nhào về phía trước, lúc hai chân chạm đất, chân trái của cô đạp phải cái lồng, không có điểm tựa cân bằng, vì thế cả người cô đều té xuống bên trái.

Trong xe, người đàn ông ngồi ở ghế lái, nhìn thấy toàn bộ quá trình té xuống của cô qua kính chiếu hậu, lòng mày có chút cau lại. Cô gái này bị ngốc sao, phản ứng lúc gặp nguy hiểm thật quá kém, đầu óc không linh hoạt mà động tác còn chậm chạp, nếu cô ấy bẻ đầu xe về phía bên trái, cũng sẽ không bị tông vào rồi.

Vừa rồi, lúc anh sang xe, trong kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe màu trắng sắp đụng vào xe mình, phía trước có xe, anh tránh đi không được, liền bấm còi nhắc nhở, không ngờ được cô gái này vẫn tông vào.

Tất máy.

Lục Cận Thâm mở cửa xuống xe, chân dài bước hai bước liền tới trước mặt Chu Ninh Ninh. Chu Ninh Ninh còn đang ngồi dưới đất, trong tầm mắt liền xuất hiện một đôi giày da màu đen của nam, cô ngược mắt nhìn lên, chiếc quần tây màu đen ưu nhã, chân dài, áo sơ mi trắng, trên mặt đeo kính râm, cao thấp nhìn cô.

Người đàn ông này rất cao, khí chất lạnh lùng, rất có cảm giác áp bách. Mặt trời có chút gay gắt, anh ta đứng trước mặt cô, dáng người cao to vừa vặn che đi ánh mặt trời chói mắt, nhưng trong khoảnh khắc đó, Chu Ninh Ninh vẫn cảm thấy áo sơ mi trắng của anh ta dưới ánh mặt trời rất chói mắt, cô nhìn không được hí hí hai mắt.

“Có thể đứng lên không?”

Giọng nói của anh ta thuần hậu trầm thấp, mang theo một chút khàn khàn từ tính, cảm giác âm thanh kéo dài, Chu Ninh Ninh gật đầu, cô không có bị thương. Chỉ là khuỷu tay có hơi đau một chút, chắc là đã bị trầy da rồi.

Chu Ninh Ninh đứng lên, muốn dựng chiếc xe lên, có chút quá sức, lúc này người đàn ông mới giúp cô một tay, Chu Ninh Ninh nhìn không được nhìn những ngón tay của anh ta, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, móng tay được chăm sóc rất sạch sẽ chỉnh tề. Từ lúc học tiểu học cô đã học vẽ, đã vẽ rất nhiều thứ, tĩnh vật, chân dung, người mẫu v.v... còn có tay. Tay của anh ta nhìn rất đẹp, nhìn không được cô ngắm thêm mấy lần.

Đứng ở trước mặt mới phát hiện, anh ta thật sự rất cao, còn cao hơn anh của cô một chút, cô nhìn chiếc cúc áo thứ hai của anh ta, suy đoán chắc anh ta phải cao gần một mét chín. Hai người mặt đối mặt, Chu Ninh Ninh rất khản trương, cô lên nhìn xuống chiếc xe của anh ta, đuôi xe bên trái bị trầy mất một miếng sơn, so với xung quanh thân xe bóng loáng, nhìn rất chướng mắt. Chu Ninh Ninh có chút cảm giác khóc không ra nước mắt, hôm nay cô nên nghe lời ông Chu, nên ở nhà cho tốt!

Im lặng trong một lát, người đàn ông cũng không nói chuyện, Chu Ninh Ninh cân nhắc mở lời: “Cái kia... Tiên sinh, thực xin lỗi, cái này.... Tôi sẽ bồi thường phí sửa chữa...”

Lời này nói ra thật không có sức lực, đã nghèo còn mắc cái eo!

Đoạn đường này, người qua lại không nhiều, xe cộ cũng ít, chỉ có những người chạy xe điện ngang qua mới giảm tốc độ ngoảnh vài cái, cũng không có người nào dừng lại xem chuyện. Dù sao cũng là hai giờ chiều, trời vẫn còn rất nắng.

Cô gái nhỏ trước mặt, hình dáng nhỏ nhắn xinh xắn, ăn mặc đơn giản, áo thun trắng cùng quần jean, khoác bên ngoài là bộ đồ chống nắng màu xanh nhạt, cái mũ bảo hiểm màu hồng bị lệch qua một bên, mà chiếc kính che mắt ánh mắt của cô, chỉ có thể nhìn thấy cái mũi thanh tú, làn da trắng ngần, ánh mặt trời ánh lên đám lông tơ tinh tế trên mặt cô. Nghe giọng điệu giải thích của cô có thể thấy cô đang rất khản trương.

Ánh mắt Lục Cận Thâm rơi vào trên cánh môi bị cắn chặt, giọng nói trầm thấp như cũ: “Được thôi, để lại tên và số điện thoại của cô, còn nữa, tháo mũ bảo hiểm xuống.”

Chương 2: Tôi cầu xin anh

Nghe thấy anh ta nói đến mũ bảo hiểm, Chu Ninh Ninh mới nhớ ra bản thân cô còn đang đội mũ bảo hiểm, hèn chi vừa rồi lúc ngẩng đầu quan sát anh ta cô có cảm giác hơi nặng, đôi mắt thì giống như bị một tấm vải che mắt.

Nhưng mà anh ta muốn cô bỏ mũ bảo hiểm ra là muốn nhìn rõ xem người gây họa là ai ư? Sợ cô quyệt nọ sao? Mặc dù chỉ là bị trầy chút xíu nhưng chiếc xe này nhìn qua có vẻ rất mắc tiền, chi phí sửa chữa đối với một sinh viên như cô mà nói chắc chắn không hề nhỏ.

Chu Ninh Ninh chưa bao giờ thích chiếm tiện nghi của người khác, nếu đó là trách nhiệm của cô, cô tuyệt đối sẽ không trốn tránh, sẽ càng không ôm loại suy nghĩ “Anh giàu có như vậy đừng nên tính toán với tôi chút chuyện nhỏ này”. Người khác có tiền là do năng lực của họ, đều dựa vào sức lao động và trí tuệ của họ kiếm được, dựa vào đâu lại để cho người khác tùy tiện chi tiêu? Nghĩ như vậy, tâm trạng vốn đang khản trương của cô dần bình tĩnh lại, chịu trách nhiệm vì lỗi của mình thì có gì phải xấu hổ. Ừm, nghĩ như vậy là đúng!

Chủ xe muốn nhìn mặt để nhận diện thì nhìn, cô thoải mái cởi mũ bảo hiểm ra, sau đó vuốt lại mái tóc lộn xộn của mình, gãi gãi tóc mái. Cái cảm cân đối, ánh mắt trong suốt ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, anh ta đang đeo một chiếc kính râm quan sát mình.

Lục Cận Thâm sững sờ, cô gái nhỏ trước mặt còn rất trẻ, ít nhất là trẻ hơn so với anh ta khá nhiều, mái tóc đen dài ngang bả vai, ngũ quan thanh tú xinh

đẹp, làn da trắng, sống mũi xinh xắn, cặp mắt to trong suốt nhìn anh, nhưng mà anh ta phải xác nhận qua một lát: “Học sinh cấp 3?”

Chu Ninh Ninh vội vàng lắc đầu: “Tôi sắp trở thành sinh viên năm tư rồi, tôi sẽ cho anh số điện thoại, tên và địa chỉ trường, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm”

Lục Cận Thâm nhướn mày, anh vốn định nói nếu là sinh viên thì không cần, xe cũng chỉ bị trầy một chút, không nghiêm trọng lắm, anh cũng không đến mức đi làm khó một cô gái nhỏ, nhưng ngược lại cô rất kiên trì. Nhìn cô lấy từ trong balo ra một quyển vở phác thảo và một cây viết, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn nhanh chóng lật ra, anh nhìn thoáng qua mấy lần, bên trong là kí họa tiện tay vẽ và truyện tranh.

Ngón tay Chu Ninh Ninh dừng một chút, quyển vở phác thảo đã không còn trang trống, cô chỉ có thể chọn một chỗ trống đằng sau bức vẽ mà ghi. Đặt quyển vở lên yên xe, chăm chú ghi.

Cô đứng khom người, Lục Cận Thâm trong lúc lơ đãng thấy khuỷu tay cô, chiếc áo chống nắng mỏng nhẹ đã bị rách, ngay chỗ đó đã trầy đến rách da, sưng đỏ, chảy ra một ít tơ máu.

Hai mắt anh sụp xuống, như có điều suy nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: “Tay của cô không sao chứ?”

Chu Ninh Ninh có chút bất ngờ, hiển nhiên là không ngờ hẳn sẽ “quan tâm” cô, lúc vừa ngã thì cảm thấy hơi tê, bây giờ quả thực là rất đau, cô vẫn chỉ chịu đựng.

Người đàn ông đứng thẳng ở bên trái cô, cảm giác tồn tại rất mạnh, nghĩ đến đối phương là chủ nợ của mình, Chu Ninh Ninh cảm thấy trái tim mình có chút yếu ớt, nếu như ở trước mặt đối phương tỏ ra mình rất đau như vậy sẽ rất đáng thương.

Cho nên, Chu Ninh Ninh giả bộ thoải mái nói: “Không sao, chỉ là trầy da chút thôi, không đau lắm”

Lông mày Lục Cận Thâm nhướn lên, khoe miệng nhếch lên, nhìn cô đang cố tỏ ra “Tôi không đau chút nào”, nghĩ thầm: Đúng là không hề yếu ớt.

Họ tên, số điện thoại, địa chỉ trường học, lớp, xác định tất cả rành mạch hết rồi, Chu Ninh Ninh xé tờ giấy ra, đưa cho người đàn ông trước mặt, nghiêm túc nói: “Tất cả những thông tin này đều là thật, nếu không tin anh có thể gọi thử vào điện thoại tôi”

Lục Cận Thâm nhân nhật nhìn cô một cái, nhận lấy tờ giấy, đang định nói chuyện, trên chân lại bị một thứ mềm mềm mấp mấp cọ cọ, anh cúi đầu nhìn, chỉ thấy là một con vật lông xù đang dùng móng vuốt cào cào giày của anh.

Lông mày anh nhăn tít lại, đây là cái thứ gì vậy?

Chu Ninh Ninh nhìn anh ta, thấy anh ta hình như cũng người lại một cái, sau đó nhìn xuống đất, cô cũng nhìn theo ánh mắt của anh ta, bắt gặp con thỏ cô vừa mua đang thân mật cọ cọ giày anh ta, lúc này cô mới la lên: “A! Thật xin lỗi! Tao quên mất còn có mày!”

Cô cúi người bế con thỏ lên, cẩn thận kiểm tra, nhìn xem nó có bị thương gì không, kiểm tra hết một lượt cũng không phát hiện ra vấn đề gì, thật may. Chu Ninh Ninh nhìn không được nở nụ cười, bên má phải có một cái má lúm đồng tiền nhỏ, tươi cười ngọt ngào đáng yêu.

Lục Cận Thâm trầm mặc nhìn cô gái nhỏ ôm con vật lông xù kia sờ tới sờ lui, tùy tiện nhìn lướt qua thông tin của cô, Chu Ninh Ninh, đại học Z khoa Hội họa.

Ánh mắt của anh giấu sau cặp kính râm, nhìn nụ cười của cô có chút híp híp mắt, ho nhẹ một tiếng, giọng nói trầm thấp: “Như vậy là được, cô đi đi.”

Chu Ninh Ninh ngẩng đầu, mở to đôi mắt, phản ứng chậm nửa nhịp: “Hả? À, được.”

Nhớ lại gần đây bản thân rất nghèo, chuyện này cô lại không muốn nói với cha mẹ, cô muốn hỏi anh chàng này xem chi phí có thể trả trễ cho anh ta không, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại là: “Cái kia... .. Tiền sinh, số tiền này khi nào tôi nên trả cho anh?”

Lục Cận Thâm dừng lại một lát, “Tôi sẽ báo cho cô.”

Anh quay người, bước qua trước mặt Chu Ninh Ninh, vì thế, khi nào anh ta thông báo cho cô, cô phải lập tức trả tiền!

Chu Ninh Ninh về mặt đau khổ nghĩ nghĩ, nếu như đến lúc đó cô vẫn không đủ tiền, đành phải đi cầu cứu anh cô vậy.

Ngược lại, xe của Lục Cận Thâm vẫn còn tốt, sau khi anh ta lên xe, tiện tay ném tờ giấy sang bên cạnh, nhìn qua kính chiếu hậu thấy biểu cảm xoắn xýt của Chu Ninh Ninh, lạnh nhạt khởi động xe, tiếp tục lái xe.

Chu Ninh Ninh thật muốn ngửa mặt lên trời hét to! Cái lông thỏ hư rồi! Áo chống nắng mới mua rách rồi! Đây là lần đầu tiên thiếu nợ trong đời cô, tai họa bắt đầu làm cô khóc không ra nước mắt.

Cô tự an ủi bản thân mình, hôm nay đã trải qua xui xẻo khó khăn rồi, chắc chắn sẽ có may mắn lớn đang chờ cô!

Cái lông chỉ có thể quay lại mua cái khác, nhưng là con thỏ không nghe lời! Có lẽ vừa rồi đã hù dọa nó, Chu Ninh Ninh đặt nó lên xe, nhưng nó lại không an phận, vẫn cứ nhúc nhích không ngừng, cong người muốn nhảy xuống xe.

Cô bắt lực nhìn xung quanh, ở đây cách nội thành khá xa, con đường rất rộng, xe qua lại cũng không nhiều, mặt trời chậm rãi ngã về phía Tây, cây cối hai bên đường cũng chiếu xuống những bóng râm.

Nghe thấy tiếng khóa xe sau lưng, hai mắt Chu Ninh Ninh sáng rực lên, ôm thỏ xoay người.

Anh ta đã tháo kính râm xuống, cuối cùng Chu Ninh Ninh cũng thấy được diện mạo thật của chủ nợ. Không thể không nói, chủ nợ của cô bộ dáng rất đẹp, tuấn tú, lịch sự, tao nhã, dáng người cao ngất, khí chất xuất chúng. Cô ôm con thỏ đứng ngây ngốc ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng quan sát cô, mặt mày nhàn nhạt liếc cô, “Còn việc gì?”

Chu Ninh Ninh đột nhiên nghĩ nếu như anh ta còn đeo kính thì tốt rồi, ít nhất không nhìn thấy ánh mắt của anh ta, bây giờ nhìn thấy lại không mở miệng được.

Ánh mắt của đối phương vô cùng thanh đậm, đôi đồng tử đen như mực, cảm giác đầu tiên để lại cho người khác là người này không dễ ở chung, toàn thân bắn ra loại cảm giác rất mạnh. Trước đó, Chu Ninh Ninh được anh ta hỏi han qua vết thương trên tay mới cảm thấy người này cũng dễ nói chuyện, cho nên mới muốn nhờ anh ta giúp đỡ.

“Hửm?” Lục Cận Thâm híp mắt, rất ngắn gọn nhắc nhở cô gái nào đó đang thất thần.

“À.” Âm thanh trầm thấp cuối cùng cũng kéo hồn Chu Ninh Ninh về, cô cắn môi, nhanh chóng nói: “Cái lồng tôi mua đã bị hư, bây giờ con thỏ lại không chịu nghe lời, có thể vừa rồi đã dọa nó sợ, nó không chịu đứng yên trên xe của tôi. Tôi muốn nhờ anh trông chừng nó giúp tôi, tôi chạy đến chợ Tranh Hoa Điều phía trước mua một cái lồng khác, sẽ nhanh chóng quay lại, tối đa là 10 phút thôi.”

Chu Ninh Ninh nói xong một mạch, đôi mắt nhìn thẳng vào anh ta, chờ mong hỏi: “Có được không?”

Cô rõ ràng là nói có được không? Lục Cận Thâm lại thấy được ba chữ “Cầu xin anh” trong ánh mắt của cô, anh đưa tay nhìn đồng hồ ước lượng thời gian, nói: “Được, chỉ 10 phút thôi.”

Chu Ninh Ninh cười rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ánh sáng, ôm con thỏ đi về phía trước ba bước, đưa con thỏ cho anh, không ngớt lời cảm ơn.

Lục Cận Thâm nhìn thoáng qua con vật lông xù, có chút ghét bỏ: “Tôi chỉ trông nó giúp cô, không nói là sẽ ôm nó.”

“Hả? À, vậy tôi đặt nó dưới gốc cây, anh có thể ở bên cạnh vừa hóng mát vừa trông nó.” Cô rất tốt bụng đề nghị.

Hóng mát...

Cô đứng ở góc cây, dùng ánh mắt cầu xin mà nhìn anh, khoe miệng Lục Cận Thâm co rút vài cái, chỉ có thể sai bước chân dài đi đến dưới tàng cây, hóng mát.

Chu Ninh Ninh thở hắt ra một hơi, nhanh chóng lấy Tiểu Quy chạy đến chợ Tranh Hoa Điều, cô không nhìn thời gian, chỉ muốn càng nhanh càng tốt. Nếu không sau 10 phút mà cô không quay trở lại, đoán chừng người đàn ông kia sẽ để con thỏ lại đó mà đi mất.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của cô, bởi vì người kia cho cô cái cảm giác, nói 10 phút thì nhất định sẽ không cho thêm một giây nào nữa.

Bên này, một người một thỏ đứng dưới tàng cây hóng mát, ngẫu nhiên có người qua đường đi ngang qua sẽ quay lại nhìn, tỉ lệ những người quay đầu lại nhìn họ là hai trăm lẻ một phần trăm. Không thể trách được, vì hình ảnh này rất đẹp! Sự tương phản rất lớn!

Người đàn ông tuấn tú, lịch sự, tao nhã, chân dài đứng đó, khí chất xuất chúng, vốn sẽ làm cho người ta phải liếc mắt nhìn. Hướng chỉ, bên cạnh anh ta còn có một con thỏ tai cụp cực kỳ đáng yêu! Chỉ cần con thỏ đó đi chuyển xa anh một chút, anh ta sẽ đuổi cái chân dài mà đẩy nó về, con thỏ tai cụp nghĩ rằng anh ta đang chơi đùa với nó, nên khi anh vừa đẩy nó về, nó lại chạy đi, cứ lặp lại không ngừng như vậy.

“Tiên sinh, con thỏ của anh thật đáng yêu! Anh có thể nói cho tôi biết anh mua nó ở đâu được không?” Cô gái A đến gần.

“Không biết.” Anh thật sự không biết.

Cô gái A thất vọng rời đi.

“Tiên sinh, con thỏ của anh có đôi mắt như gấu trúc vậy! Tôi cũng nuôi một con thỏ tai cụp nhưng không đặc biệt như của anh, tôi có thể chụp một tấm hình được không?” Cô gái B tiến tới.

“Không thể.” Bởi vì cái con vật lông xù này không phải của anh.

“Được rồi.” Cô gái B về mặt thất vọng.

“Chú ơi, con có thể sờ con thỏ của chú được không?” Một cậu bé hỏi với vẻ mặt chờ mong.

“Không thể, nó sẽ cắn cháu đấy.” Dưới đôi mắt chờ mong của cậu bé, anh bịa ra một câu nói dối.

“À! Con không muốn sờ nó nữa, cha mẹ, chúng ta mau đi thôi!” Cậu bé chạy quay lại bên cạnh cha mẹ cậu, ánh mắt cha mẹ cậu có chút tế nhị.

Cuối cùng, không còn ai đến gần nữa, lông mày của anh mới giãn ra. Một lát sau, con thỏ kia lại chạy đến bám lấy ống quần của anh, anh lờ mờ nhìn xuống nó, nhấc chân hất ra nhưng nó cứ ôm lấy không thả, anh dùng sức đá một cái lên bụng con thỏ.

Con thỏ tai cụp lẩn trên mặt đất hai vòng, nằm rạp trên đất, đôi tai dựng thẳng lên.

Đúng lúc này, Chu Ninh Ninh quay về, nhanh chóng dựng xe, cầm chiếc lồng mới mua chạy tới, “Tôi về rồi! Không vượt quá thời gian chứ?”

Vì thời gian gấp gáp nên cô chạy đại đến một cửa hàng bán dụng cụ nuôi chó gần đây mua một cái lồng.

Lục Cận Thâm giờ tay nhìn đồng hồ, mới tám phút, lạnh nhạt mở miệng: “Không có, tôi đi trước.”

“À, tốt, cảm ơn anh.” Chu Ninh Ninh cười ngọt ngào với anh, thành tâm cảm ơn anh, cô dựng phải xe của anh, anh còn đồng ý giúp đỡ cô, anh cũng không giống như vẻ ngoài lãnh đạm của mình.

Lục Cận Thâm không nói gì, khẽ lên tiếng, xoay người rồi đi.

Lúc này Chu Ninh Ninh mới khom lưng muốn ôm con thỏ bỏ vào lồng, sau đó ánh mắt cô bỗng nhiên trùng lớn. (๑๐๑)

(๓) Cái gì đây? Tại sao con thỏ của cô lại có một cái tai cụp xuống, một cái tai dựng lên thế này???

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chương 3: Bị ghét bỏ

Chu Ninh Ninh trợn mắt há mồm nhìn con thỏ một tai cụp một tai dựng, loại cô mua chính là thỏ tai cụp mà, tại sao mới rời đi vài phút, lỗ tai của nó lại dựng lên thế kia?

Cô xoay người nhìn theo bóng lưng thon dài kia, thật sự rất muốn chạy theo hỏi anh xem, tại sao anh trông chừng con thỏ tai cụp của cô có vài phút mà tai nó đã dựng lên thế này.

Nhưng mà, anh đã đi mất, Chu Ninh Ninh cũng không thật sự muốn chạy theo hỏi anh, làm vậy giống như là cô đang chất vấn anh.

Chẳng lẽ là giống không thuần chủng? Chắc là lý do này.

Chu Ninh Ninh cất con thỏ vào lồng, quay lại cửa hàng Thỏ Thỏ hỏi ông chủ xem sao.

Ông chủ là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, Chu Ninh Ninh mang theo cái lồng vào cửa hàng, rất khiêm tốn hỏi: “Ông chủ, lúc này cháu có mua ở đây một con thỏ tai cụp, nhưng bây giờ tai nó dựng thẳng lên rồi...”

Ông chủ quan sát, quả thật hai lỗ tai của con thỏ có một bên dựng đứng lên, ánh mắt sắc bén của ông ấy đảo qua khuỷu tay bị thương của Chu Ninh Ninh, sau đó hỏi: “Có phải cháu đã làm nó hoảng sợ không?”

Hoảng sợ sao? Vừa rồi cô bị ngã, không biết có phải vì vậy mà dọa sợ nó không, dù sao cũng là bị dọa sợ rồi.

Chu Ninh Ninh vô tâm cười cười: “Vừa rồi cháu có bị ngã, nhưng mà qua một lúc lâu nó mới dựng lỗ tai lên mà.”

Rất nhanh, ông chủ đưa ra kết luận: “Không sao đâu, nó chỉ bị hoảng sợ thôi, con thỏ này còn nhỏ, mang về nhà nuôi một thời gian ngắn, đợi nó quen rồi, cái tai sẽ cụp lại như bình thường thôi.”

Chu Ninh Ninh nửa tin nửa ngờ, nhưng nhìn dáng vẻ ngay thẳng của ông chủ, cô cảm thấy ông ấy không phải là loại người buôn bán lồng dạ nham hiểm.

Ông chủ trò chuyện với cô một lúc, chỉ cho cô một vài phương pháp nuôi thỏ, bình thường cần phải chú ý cái gì, rất hòa ái dễ gần.

Cuối cùng, Chu Ninh Ninh mang theo con thỏ một tai cụp một tai dựng về nhà, cô dựng xe ở dưới lầu, cởi bộ áo chống nắng bị té rách ra, thay một bộ khác.

Trước khi lên lầu, Chu Ninh Ninh đem bộ áo chống nắng bị rách ném vào thùng rác, tiêu hủy chứng cứ.

Ông Chu đang xem TV, nhìn thấy con gái mang một cái lồng trở về, bên trong cái lồng còn có một con vật lông xù không phải chó cũng chẳng phải mèo, một bên lỗ tai dựng thẳng lên, hình dáng rất kỳ lạ. Ông hỏi: “Không phải con nói đi nhà sách sao? Đây là con gì vậy?”

Chu Ninh Ninh cười hi hi đặt cái lồng xuống, ngồi lên ghế salon bên cạnh ông Chu, “Đây là quà sinh nhật con mua cho Tiểu Mông, ngày mai là sinh nhật của nó.”

“À, ra là vậy, tiền tiêu vật còn đủ không? Không còn thì nói với cha.” Ông Chu quan tâm đến vấn đề tiền tiêu của cô.

Chu Ninh Ninh rất cảm động, cô rất muốn nói là không đủ. Bây giờ cô rất cần tiền! Cô thiếu nợ người ta! Nhưng mà lúc trước khi cô mua xe, ông Chu sợ cô không có tiền tiêu vật, đã chuyển tiền cho cô rồi. Bây giờ cô vẫn còn tiền nên chi phí sinh hoạt tháng này vẫn không cần lo.

“Đù mà, lần trước cha chuyển tiền cho con vẫn còn đây này!” Chu Ninh Ninh ôm cánh tay ông Chu làm nũng, “Cha, tối nay con sẽ ở nhà Tiểu Mông! Sẽ không ăn cơm ở nhà, một lát nữa con sẽ đi luôn.”

“Không phải ngày mai mới sinh nhật sao?” Ông Chu nhăn mặt.

“À, Tiểu Mông nói đêm nay 12h sẽ cắt bánh sinh nhật, con muốn ăn bánh.” Chu Ninh Ninh cười thật ngọt ngào.

“Con muốn đi thì đi.” Ông Chu gật đầu đồng ý, nghĩ nghĩ lại nói tiếp: “Mẹ con nói hôm nay làm món sườn kho tàu và cá nướng đó.”

“AAAAAA! Thật muốn ăn!” Chu Ninh Ninh kêu to, nước miếng sắp chảy ra rồi, bình thường thức ăn trong trường không có ngon như vậy, ngoại trừ cuối tuần về nhà ăn cơm bên ngoài với cha mẹ, đều không có món ăn ngon như vậy.

Tuy rất muốn ở nhà ăn cơm tối, nhưng nghĩ lại vẫn không được, khuỷu tay của cô bị thương rất dễ bị người khác nhìn thấy, thời tiết ngày hè không thể mặc áo tay dài, nếu để cha mẹ nhìn thấy sẽ gặng hỏi cho bằng được, nếu để cha cô biết cô bị tông xe, chắc ngày mai ông sẽ bán Tiểu Quy đi mất.

Chu Ninh Ninh vỗ vai ông Chu, sáp lại dận dỏ: “Cha, tối nay cha phải ăn nhiều một chút, ăn luôn phần của con, bây giờ con đi chuẩn bị đồ đạc ra ngoài!”

Ông Chu hừ hừ, sườn kho tàu và cá nướng cũng không đủ sức hấp dẫn nó rồi.

Rất nhanh, Chu Ninh Ninh từ trong phòng đi ra, ông Chu lấy bóp ra, rút ra vài tờ tiền màu hồng đưa đến trước mặt cô, hừ nói: “Cầm lấy đi, đi ra ngoài trên người phải mang theo ít tiền.”

Chu Ninh Ninh cười đến cực kỳ vui vẻ, đôi mắt to cong thành hình trăng lưỡi liềm, vừa muốn cầm vừa không muốn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ đưa tay nhận lấy, sau đó chạy lại ôm lấy ông Chu, “Ba ba, I love you, ba là người ba đẹp trai nhất trên thế giới này!”

Ông Chu chỉ hừ hừ hai tiếng, nhưng mà là một bộ dáng sung sướng.

Lúc Chu Ninh Ninh đi xuống lầu đã là năm giờ chiều, nhà của Tầng Tiểu Mông không xa, cô chạy chiếc xe Tiểu Quy khoảng 20 phút là tới.

Từ lúc học cấp hai, hai cô đã là học cùng trường, cấp 2 lên cấp 3, cả hai đều là bạn học cùng lớp kiêm cùng bàn, bạn thân nhất của Chu Ninh Ninh chính là nó. Hôm nay, cô có rất nhiều chuyện muốn kể với nhỏ bạn này đó.

Cô mang theo chiếc lồng theo thói quen đi thang máy lên lầu, nhà của Tầng Tiểu Mông ở tầng 15, gia đình nó dọn đến đây hồi đầu năm. Gia cảnh của Tầng Tiểu Mông rất tốt, cha mẹ đều là thương nhân, việc làm ăn mấy năm nay rất tốt, cho nên mới đổi chỗ ở, căn nhà này rất lớn, ước chừng rộng khoảng 200 mét vuông.

Cô bấm chuông cửa, đợi một lát, liền thấy Tầng Tiểu Mông chạy đến mở cửa, trong ngực còn ôm một vật lông xù toàn thân màu trắng. Là thỏ tai cụp!

Chu Ninh Ninh kinh ngạc: “Con thỏ này là ở đâu ra vậy?”

Tầng Tiểu Mông cười haha, vừa vuốt ve con thỏ vừa nói: “Là chị họ của tớ cho tớ đó, tên của nó là Diễm Diễm.”

Chu Ninh Ninh bốc hỏa: “Vậy sao còn nói với tớ cậu muốn một con thỏ tai cụp!”

“Ủa? Cậu mua rồi sao?” Lúc này Tầng Tiểu Mông mới chú ý thấy cô cầm theo một cái lồng.

Chu Ninh Ninh xụ mặt nhìn cô nàng, thật muốn đánh nó vài cái, cô hung dữ trừng mắt nói: “Hôm nay, cậu nói với tớ muốn một con thỏ tai cụp, không phải tớ nói là tớ chuẩn bị đi mua quà cho cậu sao?”

“A... Tớ quên mất...” Tầng Tiểu Mông vẻ mặt thật có lỗi nhìn cô.

Chu Ninh Ninh không muốn nhìn cô nàng, mang theo chiếc lồng bước vào nhà, bất đắc dĩ nói: “Vậy con này làm sao bây giờ? Cậu nuôi luôn hai con sao?”

Nuôi hai con? Tăng Tiểu Mông cảm thấy mình quản không nổi, cô nói: “Nếu không thì cậu nuôi nó đi. Chúng ta mỗi người một con, thật tốt!”

Tốt cái rắm! Chu Ninh Ninh bắt đắc dĩ, xụ vai xuống, hữu khí vô lực nói: “Tớ không có thời gian, hơn nữa cũng không muốn nuôi thỏ.”

“Thỏ tai cụp siêu cấp đáng yêu đấy! Đến đây! Chúng ta cùng chơi với chúng, khẳng định cậu sẽ thích, thật sự rất đáng yêu!” Tăng Tiểu Mông đem Điem Điem trong ngực đưa cho Chu Ninh Ninh, sau đó cầm lấy cái lồng trên tay cô, lôi kéo cô cùng ngồi xuống chiếc thảm, cô nàng để chiếc lồng trên sàn nhà, muốn mở cửa thả con thỏ tai cụp kia ra ngoài chơi một lát.

Sau đó...

“Ninh Ninh, con thỏ này.... Có hơi xấu một chút... Hơn nữa khẳng định không phải dòng thuần chủng, nó có một lỗ tai dựng lên, chị họ tớ nói, dòng thỏ tai cụp thuần chủng lúc vừa ra đời hai tay đã cụp xuống rồi.” Tăng Tiểu Mông nghiên cứu một chút, kết luận: “Đây nhất định không phải dòng thuần chủng rồi.”

Đã không nhận quà của cô, còn chê con thỏ cô mua xấu xí, Chu Ninh Ninh cảm thấy không phục phản bác: “Cái gì là không thuần chủng? Đây là con lai, loại tớ mua chính là loại thỏ con lai! Hơn nữa đôi mắt của nó không phải rất giống với gấu trúc quốc bảo sao? Rất quý đó!”

Tăng Tiểu Mông há to miệng, nhin không được bật cười ha ha, “Con lai? Ha ha ha! Thì ra thỏ không thuần chủng cũng có thể gọi là con lai, đặc biệt như vậy thì cậu tự mình nuôi nó đi!

Chu Ninh Ninh hừ nhẹ, bắt đầu kể khổ: “Hôm nay tớ xui xẻo chết mất, đụng vào xe người khác, còn phải bồi thường cho người ta.”

Tăng Tiểu Mông vội hỏi: “Hà? Vậy cậu có sao không?”

“Tớ không có việc gì, chỉ là làm trầy xe của người ta, tớ phải bồi thường tiền.” Nghĩ tới đây, Chu Ninh Ninh lại cảm thấy đau đầu.

Tăng Tiểu Mông: “Bồi thường bao nhiêu? Cậu có đủ tiền không?”

Chu Ninh Ninh chưa khổ nói: “Chưa biết, phải đợi chủ nợ thông báo. Cái xe đó nhìn rất mắc tiền. Mùa hè này tớ phải cố gắng làm việc để kiếm tiền trả nợ.”

Tăng Tiểu Mông bị hai chữ chủ nợ này thu hút, hỏi: “Chủ nợ của cậu có hình dáng như thế nào? Là đàn ông trung niên hay phụ nữ?”

Chu Ninh Ninh không đề cập đến khuôn mặt tuần tú của chủ nợ, cả khí chất xuất chúng của anh, “Khoảng chừng hơn hai mươi tuổi.”

“Trẻ như vậy sao?”

“Ừm...”

“Được rồi. Vậy anh ta có đẹp trai như anh của cậu không? Chân có dài bằng chân của anh cậu không?”

“Đủ rồi đó, Tăng Tiểu Mông! Anh ta là chủ nợ của tớ! Tớ thật sự không muốn khen ngợi anh ta đâu.”

“A, nói mau nói mau.” Phần từ nhiều chuyện trong Tăng Tiểu Mông đã thức tỉnh, cô nàng lắc lắc cánh tay của Chu Ninh Ninh, cô nhẹ buông tay ra, con thỏ trong ngực cô liền chạy đi.

Chu Ninh Ninh bị cô nàng làm phiền đến nỗi không còn cách nào khác, đành phải nói: “Cao hơn so với anh tớ một chút, gần một mét chín, nhìn rất được.”

“Có phải toàn thân tỏa ra khí chất tinh anh không? Tớ đã nói cậu mà! Hai ngày trước, ở trong chung cư, tớ có thấy một người đàn ông, mặc dù chỉ là bóng lưng của anh ta, nhưng tám lưng kia thẳng tắp thon dài, tư thế đi đường rất đẹp.”

“Dừng lại! Chúng ta đừng nói về chuyện chủ nợ đó nữa được không? Cho dù có đẹp trai thì cũng là chủ nợ!” Chu Ninh Ninh ghé vào trên bàn, vùi mặt xuống, bày ra bộ dáng không muốn nói chuyện.

Tăng Tiểu Mông đành phải dừng lại, ôm Điem Điem đang chạy loạn lại, giải thích cùng Chu Ninh Ninh: “Sáng hôm nay, tớ đến nhà chị họ chơi, mới phát hiện chị ấy nuôi con thỏ tai cụp này. Cậu nhìn xem, nó trắng như vậy, thật đáng yêu! Tớ nhìn thấy liền rất thích, sau đó năn nỉ chị họ cho tớ nhưng chị ấy không chịu, bảo tớ tự mình mua đi. Sau đó, cậu gọi điện thoại cho tớ, tớ mới nói muốn một con thỏ tai cụp.”

Chu Ninh Ninh nghiêng đầu, “Vậy vì sao chị ấy lại đột nhiên tặng nó cho cậu?”

Tăng Tiểu Mông nói chuyện như thật: “Giữa trưa, bạn trai của chị họ về nhà, chị họ kể lại cho anh ấy. Bạn trai chị ấy mới bảo chị ấy cho tớ con thỏ đi, sau đó bọn họ sẽ nuôi một con chó. Bạn trai của chị họ nói anh ấy rất thích chó, không thích thỏ, hơn nữa chó thông minh hơn thỏ. Chị họ cân nhắc giữa con thỏ và bạn trai, sau đó dứt khoát cho tớ con thỏ, chiều nay bọn họ đi mua chó rồi. Bây giờ con thỏ đã thuộc về tớ, hahaha!”

Chu Ninh Ninh bó tay. (T_T)↘

Tăng Tiểu Mông lấy điện thoại di động ra, nhờ Chu Ninh Ninh chụp cho cô nàng và Điem Điem mấy tấm hình, cô muốn đăng lên blog của mình.

Hôm nay là ngày Quốc tế Thiếu nhi, trên blog đủ loại hình ảnh nam nữ yêu đương, nhìn một lượt, đều là quà tặng, sau đó mọi người chúc nhau Quốc tế Thiếu nhi vui vẻ.

Ngày Quốc tế Thiếu nhi đã trở thành Lễ tình nhân rồi, đủ loại quà tặng bày tỏ tình cảm.

Tăng Tiểu Mông cũng đăng hình lên blog, khoe khoang con thỏ tai cụp của cô nàng, sau đó lấy điện thoại của Chu Ninh Ninh chụp cho con thỏ trong lòng mấy tấm hình, sau đó thay cô đăng lên blog, cũng khoe ảnh chụp.

Cô nàng vuốt vuốt chiếc lông, chớp mắt, cười đến giảo hoạt: “Hình con thỏ này đăng trên blog cậu chính là xác minh cậu sẽ nuôi nó!”

Chu Ninh Ninh vội càng cầm lại điện thoại xem, trạng thái được cập nhật mới nhất của “Ninh Ninh không thích ăn chua, chỉ thích ăn ngọt” là: “Con của ta cũng là quà tặng trong ngày!” Đăng sau đó kèm theo mấy cái icon, hình minh họa chính là con thỏ tai cụp mới mua hôm nay.

Đã có hai bình luận:

“Hơi xấu một chút! *cười ra nước mắt* ”

“Mặt mèo! Một lỗ tai dựng lên, chắc không phải dòng thuần chủng, tội nghiệp Ninh Ninh bị lừa rồi!”

Lại xem trên blog của Tăng Tiểu Mông, đã có vài bình luận, cùng với bình luận bên cô, quả thật như hai thái cực:

“Thật đáng yêu!! Ta cũng muốn nuôi thỏ! “chảy nước miếng*”

“Lông trắng mượt này, ánh mắt kiêu ngạo này, quả thật là thỏ thần mà!”

“Thật sự đáng yêu! Nhớ mang nó đến ký túc xá để tớ nhìn nó một cái.”

Chu Ninh Ninh co rút khóe miệng. Không làm bạn bè gì nữa, cắt đứt luôn!

<(- ̎-) >

Chương 4: Chờ điện thoại

Cuối cùng, Chu Ninh Ninh bị ép nhận nhận lấy con thỏ tai cụp “con lai” này, Tăng Tiểu Mông hỏi cô: “Đặt tên cho con thỏ nhà cậu chưa?”

Chu Ninh Ninh chưa nuôi con gì, nên cũng không hào hứng lắm: “Tên gì?”

Cặp mắt Tăng Tiểu Mông bỗng nhiên sáng rực: “Hay gọi nó là Tâm Tâm được không? Cùng với Điềm Điềm của tớ tạo thành Sweetheart.”

Haha, còn Sweetheart nữa chứ! Bây giờ cô rất cực khổ được không? Chu Ninh Ninh cầm cái lông lên nhìn con thỏ tai cụp trong lòng, hôm nay nếu không phải vì nó, cô cũng không xui xẻo như vậy. Con thỏ ở trong lòng, đột nhiên lấy hai móng vuốt che đi mắt của nó, đáng điệu rất ngây thơ, Chu Ninh Ninh nở nụ cười, lập tức quyết định: “Gọi là Lucky đi.”

Tăng Tiểu Mông không hiểu: “Hả? Cậu nói gì? Gọi nó là rác rưởi sao?”

Chu Ninh Ninh hung hăng liếc mắt nhìn cô nàng: “Lucky! Là may mắn! Tăng Tiểu Mông, anh văn cấp 4 của cậu thi mấy lần còn chưa qua, cậu có muốn tốt nghiệp không?”

Tăng Tiểu Mông tuyệt không để ý, “Lớp chúng ta mới có ba người thi qua anh văn cấp 4, còn một nhóm người lớn giống tớ, không cần sợ!”

Thật thoải mái, tuy nói sinh viên học nghệ thuật chỉ cần tiếng Anh cơ bản là được, nhưng đây là cuộc thi cấp 4 đó. Lúc học năm 2, Chu Ninh Ninh đã thi qua rồi, thành tích cũng chỉ bình thường. Cô mở lông ra, thả Lucky ra ngoài, sờ lên lỗ tai mềm mại gọi nói: “Lucky, mày có thích cái tên này không? Sau này phải biết nghe lời, mang đến may mắn cho tao nhé.”

Rất thần kỳ, cô vừa gọi tên nó vừa sờ lỗ tai nó, bên lỗ tai vốn dựng thẳng lên vậy mà có hơi chút cụp xuống.

Chu Ninh Ninh rất vui vẻ: “Mày rất thích cái tên này đúng không?”

Sự thật chứng minh, cho dù Chu Ninh Ninh đặt tên cho con thỏ của mình là Lucky, cũng không cải thiện được vận khí tồi tệ của mình.

Chung cư chỗ Tăng Tiểu Mông ở là chung cư cao cấp, các công trình phục vụ cho sinh hoạt rất đầy đủ. Bên trong khu chung cư có siêu thị, cửa hàng bán đồ ăn sáng, cửa hàng bánh ngọt. Tăng Tiểu Mông muốn đến bù cho Chu Ninh Ninh nên buổi tối rủ cô xuống cửa hàng bánh ngọt ở trong khu chung cư.

Chu Ninh Ninh thích ngọt như mạng sống của mình, hương vị bánh trong tiệm rất tuyệt, hai người ăn cảm thấy rất thỏa mãn, lê bước chân chậm chạp tản bộ trong khu chung cư. Hoàn cảnh trong này rất tốt, có hoa có cỏ, có dòng suối nhỏ, gió thổi khiến lá cây vang lên tiếng xào xạc, gió đêm mùa hè vô cùng mát mẻ, ngay cả người đàn ông đang đi về phía này cũng là một cảnh đẹp y vĩ.

Và nhìn có chút quen mắt.

Cây cầu gỗ nhỏ dài khoảng 3-4m, mặt cầu rất chật, Chu Ninh Ninh vịn vào hai bên thành cầu đi từng bước đã chiếm mất cả mặt cầu. Ánh trăng sáng mà tối, người đàn ông đối diện lại tối mà sáng, thân hình cao to, dáng người hoàn mỹ, ánh trăng dịu dàng vây quanh người anh tạo nên một vòng sáng nhân nhạ, hình dáng người đàn ông hoàn hảo dần rõ ràng hơn.

Ôi! Là oan gia ngõ hẹp sao? Chu Ninh Ninh có chút run rẩy, ai có thể nói cho cô biết, vì sao đến khu chung cư của bạn thân chơi cũng có thể gặp được chủ nợ vậy?

So sánh với Chu Ninh Ninh đang bối rối thì Tăng Tiểu Mông lại bình tĩnh hơn nhiều, cô nàng kéo Chu Ninh Ninh qua bên phía mình, còn mình đứng che trước mặt cô, “Nhường đường cho chúng tôi.”

Chu Ninh Ninh luống cuống tay chân khều khều Tăng Tiểu Mông đang đứng trước, muốn khuyên cô nàng nhìn một chút, cô giương mắt nhìn về phía anh, vừa hay bắt gặp ánh mắt của anh, đôi mắt kia vẫn nhạt nhẽo như buổi sáng nay vậy. Chu Ninh Ninh đang do dự có tiến lên chào hỏi hay không, đối phương đã liếc cô một cái rồi thu hồi ánh mắt, lập tức sai bước chân, rất nhanh bước ngang qua các cô.

Không biết có phải do khoảng cách quá gần hay không, hay là gió đêm thổi nhẹ qua sát bên người, Chu Ninh Ninh miễn cảm nghĩ được một loại khí tức sạch sẽ trên người anh, tầm mắt của cô không tự chủ được bị hút theo đó.

Người đàn ông đã đi xa, Chu Ninh Ninh vẫn còn ngoái nhìn lại về phía sau, Tăng Tiểu Mông giơ tay chỉnh đầu cô ngay lại, đùa giỡn: “Như thế nào? Còn nhìn sao? Bộ dạng của cậu bây giờ giống như rất muốn cùng người ta về nhà đó!”

Chu Ninh Ninh đẩy tay của cô ra, không thêm để ý lời trêu chọc của cô. Khẳng định vừa rồi anh cũng nhận ra cô, cô cảm thấy hai người chạm mặt như vậy rất xấu hổ, anh giả bộ không biết như vậy thật khiến cô nhẹ nhõm.

“Trước đó, tớ có kể với cậu, hai ngày trước ở trong khu chung cư nhìn thấy một bóng lưng rất đẹp, chính là người đàn ông đó đấy. Tư thế đi bộ rất đẹp, vừa rồi nhìn thấy mặt anh ta có chút cảm giác rất lạnh lùng.” Tăng Tiểu Mông nhận xét, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên trời nói: “Tớ thích loại đàn ông cuồng dã như vậy, giống như trong phim, soái ca một tay đẩy tớ vào góc tường bắt lấy tớ không buông rồi nói, tôi muốn em làm người phụ nữ của tôi.”

Chu Ninh Ninh không chút lưu tình cười nhạo cô nàng: “Haha, dòn vào góc tường, là lưu manh sao?”

Tăng Tiểu Mông: “Cút đi!”

Hai tuần lễ tiếp theo, Chu Ninh Ninh bận rộn chuẩn bị cho kỳ thi học kỳ, nhưng vẫn liên hệ tìm việc làm thêm trong kỳ nghỉ hè, chính là đi dạy học sinh học vẽ. Lúc bắt đầu, công việc này là do mẹ giúp cô liên hệ, sau đó người phụ trách lớp học thấy cô là người tốt lại kiên nhẫn, các học trò cũng rất thích cô, vì thế nên kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè năm nhất và năm hai cô đều qua đó đi dạy.

Hè năm nay cũng không ngoại lệ, lần này cô chủ động liên hệ với giáo viên phụ trách là giáo viên Trịnh, hỏi xem năm nay có thể giúp cô phân công thêm nhiều lớp nữa không. Cô giáo Trịnh nói bây giờ vẫn chưa xác định là mở mấy lớp, nếu có sẽ giúp cô sắp xếp.

Chu Ninh Ninh yên tâm, cô giáo Trịnh là bạn của mẹ cô, bà nói giúp đỡ cô thì nhất định sẽ giúp đỡ. Trong hai tháng, cô có thể kiếm được khoảng hai ngàn, chắc cũng đủ để trả nợ.

Đã qua nửa tháng, nhưng Chu Ninh Ninh vẫn chưa nhận được điện thoại của chủ nợ, có đôi khi cô nghĩ chắc không phải anh quá bận rộn mà quên luôn rồi chứ? Hay là cảm thấy không có gì quan trọng, cho nên vẫn chưa giải quyết?

Chu Ninh Ninh không muốn như vậy, nhưng cô cũng không sợ không tìm thấy anh. Tối hôm đó, ở chung cư của Tiểu Mông đã gặp được anh, cô đoán chắc là anh cũng ở khu chung cư đó. Nếu như anh thật sự quên, cô có thể đến chỗ cây cầu nhỏ đó, buổi tối khi về nhà không phải anh sẽ đi ngang qua đó sao.

Thật ra điều khiến cho cô thất vọng đó là gần đây ngày nào cô cũng nhớ tới người đàn ông đó, ánh mắt thanh đậm, dáng người cao lớn, âm thanh trầm thấp từ tính nói với cô: “Tôi sẽ thông báo cho em”. Sau đó, mỗi ngày cô đều vô thức mà đợi điện thoại của anh, cô cảm thấy nhất định là vì cô thiếu nợ anh, cho nên mới thường xuyên nhớ anh. Đợi sau khi trả tiền cho anh xong, cũng sẽ không còn nhớ anh hằng ngày nữa.

Ngoại trừ chuyện này, còn có một chuyện khiến cô đau đầu, đó là con thỏ của cô, Lucky, nó rất thích gặm gặm đồ vật, bắt được cái gì liền đưa vào miệng gặm.

Ban đầu, cô cũng đưa nó đến ký túc xá nuôi, ký túc xá nữ sinh cũng có không ít người nuôi thú cưng, nhưng đều là lên kút. Chỉ cần bạn cùng phòng đồng ý thì không có vấn đề gì cả, đi quán sinh cũng mất nhăm nhăm mở mà cho qua.

Lần đầu tiên Chu Ninh Ninh mang Lucky đến ký túc xá, ngoại trừ Mạnh Nghiên, hai người còn lại ai cũng rất thích nó, tỏ vẻ nuôi nó trong phòng không có vấn đề gì cả. Chu Ninh Ninh hỏi ý kiến Mạnh Nghiên, cô ấy cũng nói: “Không vấn đề, cậu có thể nuôi nó, chỉ cần đừng gây ồn ào là được.”

Lúc ấy, ba người đều nhất trí, chắc chắn sẽ không ồn ào, chỉ là một con thỏ nhỏ cũng sẽ không “Gâu gâu gâu” hay “Meo meo meo.”

Nhưng các cô đã đánh giá thấp sức mạnh của Lucky! Tuy nó không sủa “Gâu gâu gâu” hay kêu “Meo meo meo” nhưng nó sẽ gặm cửa lồng. Nửa đêm tiếng gặm lồng kêu lách cách lách cách. Không gian phòng ngủ nhỏ, ban đêm rất yên tĩnh, Lucky cứ gặm như vậy, mọi người trong phòng đều bị làm cho tỉnh giấc, cô cảm thấy không ổn. Qua ngày thứ hai, chạy con Tiểu Quy mang Lucky về nhà cho cha mẹ cô nuôi giúp.

Sau đó, phải làm cho nó một cái ổ có mọi thứ, từ máng thức ăn, ấm nước, chén bát, toilet nhỏ, đệm cỏ, lồng thoải rộng hơn, tất xấu nửa đêm gặm lồng cuối cùng cũng chữa khỏi. Chỉ là lúc thả ra nhất định phải trông nó, bằng không nó sẽ như cũ, gặp cái gì là gặm cái đó. (>___<)

Bận rộn vì cuộc thi, thời gian trôi qua rất nhanh, lúc rảnh rỗi Chu Ninh Ninh sẽ lấy điện thoại ra cầm tay nhìn nhìn, chỉ sợ là có điện thoại gọi đến hoặc là không đọc được tin nhắn.

Bạn cùng phòng kiêm bạn tốt Trịnh Thiên Thiên tiến tới, về mặt tìm tòi nghiên cứu: “Ninh Ninh, có phải cậu đang yêu không? Tại sao gần đây tớ thấy cậu thường xuyên nhìn điện thoại, đi học cũng lén lút nhìn một cái, giống như đang đợi điện thoại của ai đó.”

Chu Ninh Ninh đúng là đang đợi điện thoại, cũng thật sự có loại cảm giác hy vọng, nhưng tuyệt đối không phải đang yêu đương. Cô chỉ đơn giản là đợi điện thoại thôi mà! Cô trả lời một cách chắc nịch: “Không có, làm sao có thể, nếu tớ đang yêu nhất định sẽ kể cho cậu.”

Trịnh Thiên Thiên nghi ngờ nhìn cô, “Cậu xác định là không có? Nhưng thật sự là rất giống mà.”

Chu Ninh Ninh giờ tay cam đoan: “Tuyệt đối không có.”

Cuối tháng sáu, cuộc thi cuối kỳ cũng chấm dứt, mùa hè cũng tới.

Chủ nợ vẫn một mực không gọi điện thoại tới, Chu Ninh Ninh cũng dần dần thả lỏng, quyết định đợi đến kỳ nghỉ hè sẽ đến chỗ cây cầu nhỏ đợi anh, mang tiền đến trả.

Nhưng mà, ngay sau hôm cô quyết định như vậy, cô lại gặp được anh.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Chương 5: Gặp lại

Ngày nghỉ hè đầu tiên, Chu Ninh Ninh đi dạo phố với Tăng Tiểu Mông đến trưa, buổi tối ăn cơm cùng nhau sau đó mới ai về nhà nấy. Tăng Tiểu Mông mua rất nhiều thứ nên gọi taxi đi về.

Còn Chu Ninh Ninh chỉ là đi dạo, không mua thứ gì cả, còn ăn chực được một bữa cơm của Tăng Tiểu Mông. Ngoại trừ đôi chân có hơi đau thì hôm nay cô đi chơi rất vui vẻ. Từ nhỏ, cô đã có một ưu điểm, đó là nhìn thấy những đồ vật xinh đẹp sẽ không nhất định phải có nó, cô chỉ cảm thấy nhìn chúng khiến cô rất vui vẻ. Nếu có khả năng mua chúng thì sẽ càng vui hơn, nhưng cô sẽ không miễn cưỡng. Cùng đi mua sắm, tuy không mua thứ gì cả nhưng cô vẫn rất nhiệt tình, Tăng Tiểu Mông nói cô nàng cũng rất vui, cô nói, những người vui vẻ là những người giàu có.

Hơn tám giờ tối, những ngọn đèn rực rỡ mới sáng lên, cái nóng của mùa hè rút đi, màn đêm cũng trở nên dịu dàng. Chu Ninh Ninh khởi động chiếc xe, chậm chạp chạy trên con đường vắng, gió đêm phật qua mặt rất dễ chịu, tóc mái mềm mại cũng bị gió nhẹ thổi bay, làm lộ ra cái trán trơn bóng.

Cô vui vẻ ngâm nga một giai điệu trong miệng, có chút cảm thụ âm nhạc, cô chạy rất chậm, ngẫu nhiên sẽ liếc mắt ngắm nhìn người đi bộ trên đường hay những chiếc xe hơi đỗ bên lề.

Đột nhiên, cô nhìn lại, cau mày quay lại nhìn sau lưng một cái, hình như vừa rồi cô thấy anh. Chiếc xe SUV màu đen đỗ ngay bên đường, lúc này ánh mắt cô lướt nhanh qua thấy anh đang ngồi trong buồng lái tối om, khuôn mặt cũng không quá rõ ràng, cô chạy xa được 2-3m mới kịp phản ứng lại.

Chu Ninh Ninh dừng lại bên đường, hai chân chống xuống mặt đất, cần mòi suy nghĩ, có nên chạy đến xác nhận một chút không.

Lúc này, ánh mắt Lục Cận Thâm đang nhìn vào kính chiếu hậu. Cô vừa chạy xe điện vừa ngâm nga bài hát, chậm chạp chạy đến, anh cũng đã nhìn thấy cô, lúc cô đi ngang qua anh rõ ràng nghe thấy tiếng hát nhu hòa của cô: “Em thích hình dáng anh.”

Thấy cô chậm rãi chuyển bước chân đến gần xe, khóe môi anh nhếch lên, trong mắt hiện lên tia cười.

Tô Gia Trạch ngồi bên ghế phụ lái khép laptop lại nói: “Xong rồi, chúng ta có thể đi được rồi.”

Lục Cận Thâm không đáp lại, vẫn nhìn chăm chú vào gương chiếu hậu, cánh tay đặt lên cánh cửa, hai ngón tay thon dài gõ nhẹ. Cô đi đến bên cạnh cái cửa, anh nghiêng đầu nhìn cô, đáy mắt ẩn hiện một tia dịu dàng.

Chu Ninh Ninh ngẩn người, đúng là anh rồi. Bóng cây chiếu xuống, ánh đèn cũng không quá sáng, vàng sáng màu vàng nhạt ánh vào khuôn mặt tuần tú kia, khiến cho nó có thêm vài phần nhu hòa hơn so với hai lần gặp trước.

Anh cũng không nói chuyện nhiều, ánh mắt nhẹ nhàng đặt trên mặt cô, ngón trỏ vẫn gõ nhẹ như cũ, giống như anh đang đợi cô mở lời.

Chu Ninh Ninh chớp mắt, sau đó nở một nụ cười ngại ngùng, đôi mắt không dám nhìn thẳng vào anh, ánh mắt rơi trên ngón tay thon dài đẹp mắt của anh, giọng nói mềm mại hỏi: “Này... Không ngờ sẽ gặp anh ở đây, tôi muốn hỏi... Xe của anh đã sửa xong chưa?”

Gió thổi nhẹ vào làn tóc mềm mại của cô, tóc mái cắt ngang bị lệch về một bên, tiếng lá cây xào xạc, ánh đèn neon xuyên qua những cành lá rọi xuống trên khuôn mặt cô những hình thù kỳ lạ, khuôn mặt của cô mềm mại không thể tưởng. Lục Cận Thâm cup đôi mắt xuống, giọng nói trầm thấp: “Chưa sửa xong, gần đây tôi hơi bận.”

Chu Ninh Ninh nghe anh nói bận rộn nhiều việc, tự nhiên sinh ra cảm giác áy náy, có chút tiếc nuối nói: “À... Ra là vậy.”

Ngay lúc Chu Ninh Ninh lên tiếng, Tô Gia Trạch đã quay đầu ra nhìn, phía ngoài xe có một cô gái nhỏ đang đứng, nghe được câu chuyện của cô, anh ta nhướn lông mày nhìn về phía Lục Cận Thâm, ho nhẹ hai tiếng.

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn anh ta, thật lạnh lùng. Tô Gia Trạch rất thức thời ngậm miệng lại.

Lúc này Chu Ninh Ninh mới chú ý tới, ghé kế bên còn có một người đàn ông, cô có chút ngượng ngùng gãi đầu, vừa định nói cô đi trước, chờ khi nào xe anh sửa xong nhớ báo với cô. Anh đưa tay ý bảo cô đứng dịch sang một chút, Chu Ninh Ninh ngại thối lui về phía sau vài bước, cửa xe mở ra, anh bước xuống.

Người đàn ông này thật sự rất cao, Chu Ninh Ninh cao 1m62 nhưng đứng trước mặt anh lại cảm thấy rất nhỏ nhắn xinh xắn. Khoảng cách hai người đứng rất gần, cô không thể không ngửa đầu mà nhìn anh.

Bên cạnh, có một chiếc xe điện chạy ngang qua, không khỏi chạy chậm lại để nhìn về phía này vài lần. Trên lối đi bộ, cũng có vài người nhao nhao ngó lại. Chu Ninh Ninh không hiểu anh xuống xe để làm gì.

Lục Cận Thâm dựa người vào xe, cúi đầu nhìn cô, âm giọng nói: “Cô cứ đi trước đi, sửa xe xong tôi sẽ báo lại cho cô. Cô không cần đặc biệt nhắc nhở tôi.”

Chu Ninh Ninh hơi bối rối. Anh nói lời này giống như cô mới là chủ nợ đang nhắc anh trả nợ vậy. Tầm mắt của cô rơi lên chiếc cúc thứ hai trên áo sơ mi của anh, cô chút ngại ngùng giải thích: “Tôi sợ anh quên. Cho nên, lúc này nhìn thấy anh mới muốn đến hỏi một chút. Tôi đây hỏi xong rồi, tôi đi trước, không quấy rầy anh nữa.”

Lục Cận Thâm cười cười, âm thanh thấp thêm vài phần, vừa êm tai lại dịu dàng: “Được.”

Chu Ninh Ninh ngẩng đầu, nét vui vẻ trên mặt anh vẫn chưa thu lại. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười, có chút bất ngờ, cô cũng cười lại với anh một nụ cười ngại ngùng nhưng ngọt ngào, nói: “Vây... Tạm biệt.”

Lục Cận Thâm: “Ừm.”

Cô chạy vài bước, leo lên chiếc xe điện của mình, khởi động máy rồi đi.

Sau vài giây, trong đầu cô chợt hiện lên một vấn đề, tại sao anh lại cười với cô?

Lục Cận Thâm ngồi lại vào xe, Tô Gia Trạch miễn cưỡng dựa vào ghế, “Xe của tớ là bị cô nhóc đó đụng trúng sao?”

Lục Cận Thâm từ chối cho ý kiến, khởi động xe, “Đi thôi, sắp trễ giờ rồi.”

Tô Gia Trạch ghen ngào: “Cậu cũng biết sắp trễ giờ? Chắc chắn là trễ rồi! Còn xuống xe nói chuyện với cô gái đó.”

Câu trả lời của Lục Cận Thâm chính là cái đập ga thật mạnh, người của Tô Gia Trạch bị nhào về phía trước, anh ta mắng một câu thô tục rồi vội vàng ngồi lại thắt dây an toàn.

Hai tiếng sau cuộc đàm phán dự án mới, Lục Cận Thâm thoát thân trước, để lại Tô Gia Trạch đối phó. Từ trước đến nay, anh vẫn không thích loại giải trí ban đêm này của đàn ông.

Tô Gia Trạch kháng nghị rất nhiều lần, loại xã giao này anh ta cũng không có hứng thú, chẳng lẽ không tránh được sao? Nhưng chi tiết là kháng nghị không hiệu quả, ai bảo anh ta đã bị đàn áp thành quen rồi.

Lục Cận Thâm lái xe về nhà, mở cửa ra, anh mở nhạc, đoán xem câu hát lúc này cô hát là bài nào, sao cô có thể hát nhẹ nhàng mà ngọt ngào đến vậy.

Đáng tiếc, anh cố gắng suy nghĩ vẫn không tìm được đó là bài gì.

Lục Cận Thâm về nhà liền đi vào thư phòng trước, dự án mới còn có chỗ phải sửa chữa. Anh bật máy tính lên, đang đợi cho máy tính khởi động, anh

tiện tay cầm lấy tờ giấy phác họa bên cạnh, chữ viết xinh đẹp trên đó, cả nét bút cũng đều rất tinh tế.

Tờ giấy này là lúc trước Chu Ninh Ninh ghi cho anh.

Chiếc xe cô dựng vào thật ra là của Tô Gia Trạch.

Buổi tối trước hôm đó, anh cùng Tô Gia Trạch ra ngoài xã giao. Lúc đó, xe của anh để ở tiệm bảo dưỡng, còn chưa lấy được, cho nên mới đi xe của Tô Gia Trạch. Tô Gia Trạch uống rượu không thể lái xe, buổi chiều hôm sau anh phải ra ngoài làm việc, lúc đầu xe bất ngờ bị chiếc xe của Chu Ninh Ninh dựng vào.

Quay lại mặt trước, trên đó vẽ một hình chân dung hoạt hình, là một cô gái nhỏ rất đáng yêu. Mái tóc dài chạm vai, đuôi tóc có chút cong nhẹ, đôi mắt to cười đến cong lên, hàm răng đều tăm tắp lộ ra, ngay cả cái má lúm đồng tiền bên phải cũng giống như đúc.

Khóe miệng Lục Cận Tâm nhẹ nhàng nhếch lên, nghĩ thầm: Chắc đây là bức họa cô đang tự vẽ bản thân mình.

Chương 6: Uất ức

Kỳ nghỉ hè đã qua ba ngày, Chu Ninh Ninh bắt đầu đến lớp dạy. Cô Trịnh thật sự sắp xếp cho cô một lớp của trẻ em, chuyện này khiến cô rất vui vẻ. Tuổi cô còn khá nhỏ, tướng mạo lại ngọt ngào đáng yêu, đứng cùng với học sinh cấp 3 thì không ra dáng giáo viên chút nào. Tuy cô có kiến thức tốt, nhưng đám học trò vẫn có chút không phục, mấy nam sinh cá biệt hay trêu chọc vui đùa không ngại miệng, Chu Ninh Ninh quả thật không quản lý nổi.

Lớp trẻ em đều là học sinh tiểu học, tuổi còn nhỏ lại rất nghe lời, Chu Ninh Ninh tự nhận bản thân cô vẫn có chút thủ đoạn để đối phó với những bạn nhỏ này.

Hôm nay, sau khi từ lớp dạy về nhà, Chu Ninh Ninh liền thấy xe của anh trai cô đỗ dưới lầu, có chút kinh ngạc và vui mừng! Cô đã không gặp anh trai hơn một tháng rồi, hôm cô tông xe đã gọi cho anh, anh nói anh đang giúp đỡ ở bệnh viện huyện, rất bận, có chuyện gì thì đợi anh trở về rồi mới nói. Cô còn chưa kịp nói với anh chuyện cô tông xe phải bồi thường, điện thoại đã bị cúp máy.

Một bước hai bậc thang, rất nhanh, Chu Ninh Ninh đã đến tầng 5, cái trán đã phủ một lớp mồ hôi. Vừa lấy chìa khóa ra liền phát hiện cửa nhà không khóa, để lại một khe hở nhỏ, cô đẩy cửa ra, thăm dò từng bước đi về phía phòng khách, cười tủm tỉm chạy đến bên cạnh người đàn ông đang ngồi trên ghế salon, ngọt ngào gọi một tiếng: “Anh!”

Chu Dục Thân cười cười: “Ừm, đi rửa tay đi, chuẩn bị ăn cơm.”

Chu Ninh Ninh ngoan ngoãn bỏ balo xuống, chạy vào phòng bếp rửa tay. Mạc Tú Trân đang xào rau, ông Chu đứng bên cạnh đang cầm đĩa chờ, gần đây nhà bọn họ luôn như vậy, ông Chu nói vợ chồng phải cùng nhau làm việc nhà. Chu Ninh Ninh xông tới trước mặt ông Chu làm một cái mặt quỷ, ông Chu hừ một tiếng coi như đáp lại.

Sau bữa tối, Chu Ninh Ninh lôi kéo anh trai nói muốn cùng đi dạo. Chu Dục Thân nhìn biểu hiện này của cô liền biết rõ cô có việc muốn nhờ anh nhưng lại không muốn cho cha mẹ biết.

Anh cầm lấy chìa khóa nói: “Cha mẹ, con xuống dưới lầu đi dạo với em một lát, chắc sẽ không về ngay đâu.”

Ông Chu trầm mặc không nói, Mạc Tú Trân hòa giải: “Vậy con nhớ về sớm để nghỉ ngơi, ở trên huyện bận rộn nhiều ngày như vậy chắc cũng mệt rồi.”

Chu Ninh Ninh kéo cánh tay anh trai, vừa tản bộ vừa nói với anh chuyện của mình. Chu Dục Thân cau mày giáo huấn cô: “Lần sau phải cẩn thận một chút, đừng để tông đến mức phải nhập viện.”

Chu Ninh Ninh vội vàng lắc đầu: “Tuy anh em là bác sĩ, nhưng em rất ghét bệnh viện, ở đó toàn mùi thuốc khử trùng. Em nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để mình bị thương vào bệnh viện đâu.”

Chu Dục Thân đưa tay đẩy mắt kính, “Lúc bên kia thông báo em trả tiền, em hãy đưa số tài khoản của người ta cho anh, anh sẽ trực tiếp chuyển tiền cho người đó.”

Ánh mắt Chu Ninh Ninh rơi vào trên những ngón tay thon dài của anh cô. Có lẽ mấy năm nay phải cầm dao giải phẫu nhiều, tay anh đã không còn được như trước kia, xương ngón tay ngày càng rõ ràng, gân xanh cũng ngày càng nổi lên. Cô nhớ tới bàn tay sạch sẽ của chủ nợ... Cô thật sự là một kẻ cuồng bàn tay mà!

Chu Ninh Ninh nhớ tới chủ nợ, trong đầu đột nhiên hiện lên nụ cười đẹp mắt của anh, đột nhiên lại cười với cô, thật là... Làm cho cô thụ sủng nhược kinh mấy ngày nay.

Cái gậy đột nhiên bị gõ một cái, Chu Ninh Ninh ngẩng đầu, anh trai cau mày nhìn cô, a, vừa rồi đã thất thần. Cô cười hắc hắc hai tiếng: “Đã biết, cảm ơn anh.”

Chu Ninh Ninh kém Chu Dục Thân 10 tuổi, lúc cô sinh ra thì Chu Dục Thân đã là một tiểu thiếu niên vô cùng hiểu chuyện. Từ nhỏ, Chu Ninh Ninh có chuyện gì đều chạy đến tìm anh trai trước, nếu anh có thể giúp đỡ giải quyết vấn đề cho cô, cô sẽ không nói cho cha mẹ.

Có một anh trai lớn lại còn cực kỳ đẹp trai, Chu Ninh Ninh coi đây là chuyện rất vinh hạnh. Trước kia, Tăng Tiểu Mông luôn kêu gào, nói muốn đổi thân

phận với cô, cô nàng cũng muốn có một người anh như vậy. Chu Ninh Ninh đáp trả lại: “Kiếp sau đi.”

Chu Dục Thân bắt đầu đi thờ dài, đưa tay xoa xoa mi tâm, khuôn mặt có chút mệt mỏi, “Anh về trước đây, có việc gì thì gọi cho anh.”

“Dạ.” Chu Ninh Ninh gật đầu, đi theo bước chân của anh quay về đến dưới lầu, cô giữ chặt cánh tay anh trai.

“Còn việc gì?” Chu Dục Thân hỏi.

Chu Ninh Ninh do dự một lát, vẫn mở miệng nói: “Mấy hôm trước em có gặp chị dâu ở siêu thị.”

Chu Dục Thân dừng bước, đáy mắt hiện lên một tia đau đớn, khuôn mặt anh tuấn có chút trầm xuống, không còn giọng điệu nhẹ nhàng nói chuyện giữa anh trai em gái. Anh trầm giọng chỉnh sửa cô: “Ninh Ninh, anh và cô ấy đã ly hôn nửa năm rồi, em đừng gọi là chị dâu nữa.”

“Nhưng mà... Nhưng mà em cảm thấy hai người rõ ràng còn tình cảm với nhau, chị ấy vẫn yêu anh... Ngày đó, chị ấy còn hỏi thăm anh, em thấy chị ấy...”

“Em nhớ kỹ lời anh nói... Sau này không được gọi cô ấy là chị dâu nữa, đừng để người khác chê cười! Anh về đây.” Chu Dục Thân lạnh giọng cắt ngang, quay bước đi nhanh.

Chu Ninh Ninh đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng lưng thon dài của anh trai đang đi xa dần, bắt đầu đi thờ dài, anh cô rõ ràng chỉ là mạnh miệng mà thôi, rõ ràng là còn tình cảm mà cứ sống chết giả bộ làm như không để ý. Chị dâu mà cô gọi chính là Phó Mạnh Mạnh, chị ấy là một tiểu thư con nhà giàu, chị ấy theo đuổi anh trai rất lâu, khi đó cô vẫn còn học cấp 3. Phó Mạnh Mạnh vì theo đuổi anh trai mà tiếp cận cô, đối xử với cô rất tốt, thật sự chân thành đối tốt với cô.

Sau này, bọn họ ở chung rồi kết hôn, nhưng đáng tiếc chưa đến một năm đã ly hôn. Chu Ninh Ninh không dám hỏi anh trai, lén đi tìm Phó Mạnh Mạnh, chị ấy cũng không chịu nói gì, hai người cứ như vậy đối chọi lẫn nhau, cô thân là em gái phải quan tâm mới được.

Buổi chiều hôm sau, Chu Ninh Ninh đi ra từ lớp dạy vẽ, nhìn thấy anh trai đứng bên cạnh xe đang vẫy tay với cô, Chu Ninh Ninh cười chạy tới, “Anh, sao anh lại tới đây? Hôm nay không đi làm sao?”

Chu Dục Thân đưa tay vuốt tóc cô, cười cười: “Anh được nghỉ phép 3 ngày, tối qua anh có chút nặng lời, cho nên hôm nay muốn dẫn em đi ăn, em muốn ăn gì?”

Chu Ninh Ninh mở to hai mắt: “Vậy đi chỗ ‘Thực khách’ lần trước anh dẫn em tới đi, món tráng miệng ngọt ở đó ăn rất ngon!”

Nhà hàng này mới mở chưa đến một năm, Chu Ninh Ninh cũng mới chỉ đến đây hai lần, một lần là đi với Tăng Tiểu Mông, một lần là đi theo anh trai. Bởi vì những thứ sang trọng đó, một sinh viên như cô đến nơi này ăn cơm quả thật có chút xa xỉ.

Cô thích nhất là món tráng miệng ở đây, cũng chỉ gọi một ít đồ tráng miệng, còn món chính do Chu Dục Thân chọn. Sau khi gọi món, Chu Dục Thân đứng lên đi toilet rửa tay, cũng dặn Chu Ninh Ninh phải đi rửa tay.

Có lẽ, ai làm bác sĩ cũng có sở thích sạch sẽ, Chu Ninh Ninh đã quen với thói quen thích sạch sẽ của anh trai, cũng may cô cũng muốn đi vệ sinh, cô cầm balo đi về phía phòng toilet.

Rửa tay sạch sẽ đi ra khỏi WC, đột nhiên có tiếng điện thoại reo. Chu Ninh Ninh liền vội vàng cúi đầu mở balo, vừa mở điện thoại vừa nhấn nút nghe liền cầm đầu vào bức tường kín, điện thoại cầm không chắc liền rớt xuống đất.

May mắn lối đi ở nhà hàng này có lót thảm, điện thoại của cô cũng là loại cục gạch, rơi trên đất cũng không có vấn đề gì, nhưng không biết như thế nào lại mở loa ngoài, giọng nói Tăng Tiểu Mông từ trong đó truyền tới: “Chu Tiểu Ninh, tối mai đi dạo phố nhé... Alo?”

Chu Ninh Ninh vội vàng cúi người nhặt điện thoại, nhưng có một bàn tay đã nhanh hơn nhặt giúp cô cái điện thoại, giọng nói trầm thấp từ tính của đàn ông vang lên mang theo một tia trêu chọc: “Chu Ninh Ninh, đi đường phải nhìn phía trước.”

A! Giọng nói này... Cô ngẩng đầu nhìn lên... w(ﾟДﾟ)w

Quả nhiên... Thì ra vừa rồi không phải cô đụng vào tường mà là ngực đàn ông. Nhưng mà cứng quá, cũng chẳng khác gì bức tường... Hơn nữa, anh nói đi đường phải nhìn phía trước, tại sao cô cảm thấy lời nói của anh có ý gì khác thì phải?

“Này? Chu Tiểu Ninh, điện thoại hư rồi sao? Tại sao tớ không nghe cậu nói gì.” Giọng nói của Tăng Tiểu Mông lại truyền tới lần nữa, Chu Ninh Ninh vội vàng nhận lại cái điện thoại người đàn ông đưa tới, tắt loa ngoài, nhỏ giọng nói: “Bây giờ tớ đang có chút việc, tí nữa tớ gọi lại cho, bye bye.”

Nhìn thấy phía trước có người đi tới, Lục Cận Thân ôm lấy vai Chu Ninh Ninh tránh sang bên cạnh rất tự nhiên, để không bị đụng trúng.

Hôm nay, Chu Ninh Ninh mặc một cái áo chiffon không tay, tay của anh đặt trên vai cô, ngón tay chạm đến cánh tay của cô. Trong nhà hàng hơi lạnh, làn da cô vẫn hơi lạnh lạnh, mà những đầu ngón tay anh lại mang hơi ấm chạm vào da cô, còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã bỏ tay xuống, nhàn nhạt nói: “Đừng đứng ngây ngốc ở giữa đường.”

Cô không có ngực, được không? Mặt Chu Ninh Ninh có chút đỏ lên, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thật sự xin lỗi. Vừa rồi lại đụng vào anh.” Lần trước đụng vào xe người ta, lần này trực tiếp đâm đầu vào ngực người ta, nghĩ như vậy, mặt Chu Ninh Ninh lại càng đỏ hơn. Tại sao lại trùng hợp như vậy? Đều là cùng một người, thật khó xử...

Lục Cận Thâm cup mắt xuống, nhìn bộ dạng cúi đầu nhận lỗi của cô. Thật biết nghe lời, vì cô cúi đầu mà mái tóc mềm mại cũng rủ xuống phía trước, để lộ ra cái cổ trắng nõn mịn màng. Đôi mắt đen híp lại, anh bình tĩnh di chuyển ánh mắt, âm thanh trầm thấp nhẹ nhàng từ từ truyền đến: “Không sao, lần sau đừng hấp tấp như vậy.”

Cô đây bị dạy bảo sao? Chu Ninh Ninh quỳnh quáng gật đầu, “Vâng..” (° - ° ”)

“Ninh Ninh, làm sao vậy?” Chu Dục Thân đi tới. Đồ ăn đã được dọn lên, em gái lại chưa quay về, anh nhìn quanh mới thấy em gái đứng ở góc tường, bộ dạng cúi đầu nhận lỗi, anh lập tức đi đến xem tình hình.

“A, không có gì, vừa rồi em bất cẩn đụng vào người ta.” Chu Ninh Ninh đi đến bên cạnh anh trai.

“Thật ngại quá.” Chu Dục Thân nói với Lục Cận Thâm

Lục Cận Thâm liếc nhìn Chu Dục Thân, nhàn nhạt nói: “Không sao, cô ấy đã xin lỗi rồi.”

“Vậy được rồi.” Chu Dục Thân nói xong, đưa tay kéo cô em gái hay gây chuyện của mình lại. “Không có chuyện gì rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Chu Ninh Ninh bị Chu Dục Thân kéo đi, đi hai bước liền quay lại nhìn đằng sau một chút, người đàn ông mặc áo sơ mi màu xám, chân dài đứng thẳng tắp, còn chưa đi, cô đã vội vàng quay đầu lại.

Chu Dục Thân mắng cô: “Đừng có lúc nào cũng hấp tấp, đi đường phải biết nhìn đằng trước.”

Chu Ninh Ninh mềm mại nói: “Dạ... Biết rồi.”

Lục Cận Thâm còn đang đứng đó, nghe được đoạn đối thoại, khóe miệng co rút vài cái. Chẳng phải câu này vài phút trước anh cũng vừa nói sao? Đối tượng là cùng một cô gái nhỏ, bây giờ lại được nói ra từ miệng người đàn ông khác, tại sao lại cảm thấy chói tai đến vậy?

Ánh mắt rơi vào hai bóng lưng thân mật của họ, người đàn ông kia còn khoác tay lên vai cô, đôi mắt đen híp sâu lại, vừa rồi tay của anh còn kéo bạn gái của người ta, còn hưởng thụ bộ dạng ngoan ngoãn cúi đầu nhận lỗi của cô gái đó một cách nhiệt tình.

Người đàn ông thu hồi ánh mắt, đôi môi nhẹ nhàng thở ra một hơi, sai bước dài đi về phía chỗ ngồi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Chương 7: Thụ sủng nhược kinh

Đồ ăn đã mang lên đủ, Chu Ninh Ninh nhìn lướt qua món ăn trên bàn, cơ bản đều là món cô thích, cô mừng rỡ ngồi xuống, chút chuyện nhỏ vừa rồi coi như đã bị cô ném ra sau đầu rồi.

Chu Dục Thân nhắc nhở: “Đừng ăn nhiều quá, để bụng lát nữa ăn món tráng miệng.”

Đúng vậy nha, cô còn chọn vài món tráng miệng nữa, anh trai lại không thích ăn ngọt, chỉ còn mình cô có thể ăn, nghĩ vậy chiếc đũa trên tay Chu Ninh Ninh chậm dần, sau đó lại gọi cho Tăng Tiểu Mông.

“Alo, Tiểu Mông, tớ cùng anh trai đang ăn cơm ở ngoài, lúc nãy cậu gọi cho tớ là do tớ không cẩn thận đụng vào người khác.” Chu Ninh Ninh giải thích nguyên nhân cô cúp máy.

“Chu Tiểu Ninh, gần đây cậu rất xui xẻo đó. Lần trước là tông xe, bây giờ lại đụng người, Lucky của cậu mang may mắn cho cậu vậy hà.”

“Thật ra... Người lúc nãy tớ đụng vào chính là chủ nợ...”/(tot)/~~

“Phụt... Khụ khụ khụ... Hai người thật sự là có duyên!” Đang uống nước, Tăng Tiểu Mông lại muốn cười vì thế bị sặc đến ho không dứt.

Chu Ninh Ninh ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt nghiêm cứu của anh trai, cô hàn huyên với Tăng Tiểu Mông vài câu, hẹn thời gian địa điểm tối mai gặp mặt mới cúp điện thoại.

Quả nhiên, Chu Dục Thân hỏi cô: “Lúc trước em tông vào xe người ta, chủ xe chính là người đàn ông đó sao?”

Chu Ninh Ninh gật đầu: “Ừm... Mấy ngày trước em có gặp anh ta, anh ta nói gần đây rất bận, xe còn chưa mang đi sửa, khi nào sửa xong sẽ gọi cho em.”

Đôi mắt sắc của Chu Dục Thân có hơi thay đổi, dặn cô: “Anh ta liên lạc với em, em chỉ cần lấy số tài khoản là được, không cần đi gặp mặt.”

Cô cũng không muốn phải gặp mặt anh, hai lần đều là tình cờ mà thôi. Chu Ninh Ninh gần đây rất nghe lời anh trai, nói: “Dạ, em biết rồi.”

Một lát sau, Chu Ninh Ninh buông đĩa xuống, Chu Dục Thân gọi phục vụ mang món tráng miệng lên. Chu Ninh Ninh cười tủm tỉm chờ đợi, có một anh trai anh tuấn chu đáo như vậy, cô cũng phải khen bản thân mình tốt số.

Ăn xong món tráng miệng mỹ vị, lại gói cho cha mẹ một phần, Chu Ninh Ninh xoa bụng, cảm thấy mỹ mãn đi theo anh trai rời khỏi nhà hàng. Chu Dục Thân nói: “Anh đưa em về.”

“Dạ được.” Chu Ninh Ninh theo Chu Dục Thân đi về phía thang máy.

Thang máy nhanh chóng lên đến nơi, Chu Ninh Ninh đi theo đám đông vào thang máy, lúc cửa thang máy đang muốn khép lại, dáng người thon dài cao ngất của chủ nợ liền xuất hiện ở bên ngoài.

Phản ứng đầu tiên của cô là muốn nhấn nút giữ cửa thang máy, nhưng đáng tiếc là cô đứng khá xa, tay ngắn không đủ trình độ, cửa thang máy cứ vậy mà khép lại, cô ngẩng đầu lần nữa liền bắt gặp ánh mắt anh. Không biết có phải do cảm giác của cô không, ánh mắt của anh lại nhàn nhạt như lần đầu gặp mặt, hoàn toàn khác với sự ôn hòa tối hôm đó và lúc gặp phải vừa nãy.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, hai người đối mặt, có một loại cảm giác bất đắc dĩ khi cách nhau bởi cánh cửa.

Ngài chủ nợ, thật xin lỗi, anh chỉ có thể đợi chuyển tiếp theo mà thôi.

Xe đậu ở bãi đỗ xe tầng B1, Chu Ninh Ninh đi theo anh trai đi lấy xe, cô ăn quá no, bụng có chút khó chịu, đi chậm chạp để tiêu cơm, Chu Dục Thân chỉ có thể bước chậm lại để đợi cô.

Vì vậy, một chuyến thang máy nữa đi đến, Lục Cận Thâm cũng đã xuống tầng B1, nhìn thấy Chu Ninh Ninh và bạn trai cô đang đi phía trước.

Anh hơi dừng bước chân, thu hồi ánh mắt, lập tức bước nhanh đi đến chỗ xe mình, xe của anh đang đậu phía trước.

Chu Ninh Ninh chậm rãi bước đi, có đôi chân dài thật sự rất tốt, nhanh chóng đi lướt đến phía trước. Chu Ninh Ninh tất nhiên là nhận ra bóng lưng kia, ánh mắt của cô không khỏi dõi theo anh, Tầng Tiểu Mộng nói không sai, dáng đi của anh thật sự nhìn rất đẹp.

Vừa cảm thán xong, anh đã dừng lại. Chu Ninh Ninh để ý xe của anh vẫn là chiếc SUV màu đen tối hôm đó cô nhìn thấy. Cô và anh trai cũng đã đi đến bên cạnh xe rồi.

Xe của Chu Dục Thân đậu ở bên trái, xe Lục Cận Thâm ở bên phải phía trên, cách đó không xa, ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy đối phương, hiển nhiên Chu Dục Thân cũng đã nhận ra anh, anh nói với Chu Ninh Ninh: “Ninh Ninh, bây giờ em chạy qua đó xin số tài khoản của anh ta đi.”

Chu Ninh Ninh sững sốt, sau đó tuân lệnh chạy tới phía trước.

Lục Cận Thâm đang định lên xe, khóe mắt liếc thấy bóng dáng nho nhỏ của cô đang chạy tới, lòng mảy may nhàn cau lại.

“Này... Tiên sinh.” Cô vẫn chưa biết tên anh, mỗi lần gọi anh đều có một loại cảm giác rất lạnh nhạt, loại cảm giác này khiến mỗi lần cô nói chuyện với anh đều không tự giác mà lại khản trương, mà loại cảm giác khản trương có thể khiến cho người ta không thể suy nghĩ được gì.

Ví dụ, ánh mắt lạnh nhạt của anh quét tới, miệng Chu Ninh Ninh bật ra một câu như thế này: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, thật trùng hợp...”

Đôi mắt đen nhánh của Lục Cận Thâm nhàn nhạt nhìn cô, rất là trùng hợp đó. Nhưng mà, cô gái, bạn trai cô vẫn đang đứng đối diện nhìn qua, cô có thể thật sự đến gần tôi được sao?

Trong nội tâm nghĩ như vậy, trong miệng lại hỏi: “Có việc gì sao?”

À! Đúng đúng! Đúng là lời mở đầu này! (◡‿◡)

Chu Ninh Ninh vội vàng gật đầu, như gà con mổ thóc, mái tóc mềm nhẹ lắc lư, đôi mắt phát sáng nhìn anh, đầu óc lập tức thanh tỉnh, cô nói rõ ý định đi đến đây của mình: “Không biết xe anh đã sửa xong chưa, tôi lại không có cách liên lạc với anh, cũng không biết lúc nào mới có thể tình cờ gặp anh, cho nên tôi muốn hỏi anh xem, anh có thể cho tôi số tài khoản ngân hàng của anh không? Anh trai tôi nói sẽ giúp tôi trả tiền, trực tiếp chuyển khoản cho anh.”

“Anh trai của cô?” Anh lập tức bắt lấy trọng tâm.

“Ừm?” Cô nói dài như vậy mà trọng điểm lại là anh trai cô ư? Không phải đang nói chuyện số tài khoản sao?

“Người đàn ông kia là anh cô?” Đôi mắt Lục Cận Thâm nhìn về phía đối diện, hơi xong liền cảm thấy bản thân có chút rối loạn, nhìn không được đưa tay vuốt vuốt mi tâm, ánh mắt sụp xuống, đầu đi một tia không được tự nhiên trong đáy mắt.

“Đúng vậy... Chính là anh trai muốn tôi tới hỏi số tài khoản của anh đó.” Chu Ninh Ninh cũng quay đầu nhìn thoáng về phía sau, anh trai cô đã ngồi vào sau tay lái, xe cũng đã khởi động rồi.

Ánh mắt Lục Cận Thâm lại lần nữa rơi vào trên người cô, đáy mắt nhu hòa hơn một chút.

Chu Ninh Ninh quay đầu, có chút khó hiểu. Ngài chủ nợ đây là muốn nhận mặt luôn anh trai của cô sao? Chu Ninh Ninh chợt nghĩ đến một khả năng, vội vàng nói: “Anh trai tôi là bác sĩ khoa ngoại, đã làm việc nhiều năm rồi, anh ấy có thể giúp tôi trả tiền, tuyệt đối sẽ không quýt nợ đâu.”

Lục Cận Thâm tất nhiên là nghe ra ý của cô, huyết thái dương giật giật mấy cái, một lần nữa đưa tay dè lên mi tâm, nếu như nói trước đó là che giấu tâm tư nào đó thì bây giờ quả thật có chút đau đầu.

Từ lúc nào anh đã truyền cho cô loại tin tức “Tôi rất sợ các người không trả tiền” rồi? Anh nhìn qua rất giống loại người nhỏ mọn vậy sao? Xem ra anh cần phải giải thích một chút.

“Đầu tiên, tôi chưa từng hoài nghi em sẽ quýt nợ. Tiếp theo, phí sửa chữa xe bao nhiêu tôi cũng không rõ, vì xe không phải của tôi, theo tôi được biết, xe cũng chưa mang đi sửa. Cuối cùng, khi xe sửa xong, tôi sẽ thông báo cho em, đến lúc đó số tài khoản của chủ xe tôi cũng sẽ cho em biết.”

Giọng nói đàn ông trầm thấp, thuần hậu vang lên quanh quẩn ở bãi đỗ xe, có chút khàn khàn, cũng mang chút trịnh trọng. Chu Ninh Ninh chợt dạ, đỏ mặt, cô thật sự chỉ là đột phát nghĩ tới, chứ không cho rằng anh là loại đàn ông thích so đo tính toán. Hơn nữa, anh nói chuyện nghiêm túc như thế lại khiến cho cô khản trương không thể suy nghĩ gì được, cần mỗi tự hỏi nên đáp lời như thế nào.

Lục Cận Thâm cảm thấy mình đã biểu đạt đầy đủ ý tứ, anh quơ quơ cái chìa khóa trong tay, hỏi: “Còn có việc gì nữa không?”

Chu Ninh Ninh về mặt mơ hồ: “Hình như không có...” (๖۶ۆۆ)

Anh cong khóe môi, âm giọng nhắc nhở cô: “Anh trai em đang đợi kia.”

Chu Ninh Ninh càng cảm thấy mơ hồ, ngài chủ nợ thật biết biến hóa nha! Ánh mắt trước khi trả nợ là lạnh lùng và xa cách, sau đó lại nghiêm túc nói năng một lúc, bây giờ cười với cô đến thật dễ nhìn.

Giống như sự phòng bị đã được tháo xuống, cô có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh.

“Vậy, tôi đi trước. Tạm biệt.” Ninh Ninh tiểu thư thụ sủng nhược kinh giơ tay lên, vẫy vẫy tay với người đàn ông như con mèo phát tài.

“Đợi chút.” Anh gọi cô lại.

“Hả?” Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt anh.

Đôi mắt trẻ con thanh tịnh như nước, chăm chú nhìn anh, đáy mắt Lục Cận Thâm hiện lên tia cười, “Lục Cận Thâm, tên của tôi.”

“À?” Đột nhiên nói cho cô biết tên làm gì, cũng thật là thụ sủng nhược kinh đó?!

“Được rồi, em đi đi.” Lục Cận Thâm có chút ghét bỏ phản ứng của cô.

“Không được, tôi không biết tên anh là những chữ nào.” Chu Ninh Ninh vội vàng giải thích, giấu đầu hở đuôi.

Thì ra là như vậy, Lục Cận Thâm sụp mắt xuống nhìn cô một lát. Sau đó lấy ra một quyển sổ và bút từ trong xe, đứng trước mặt cô viết tên của mình vào. Chữ của anh tiêu sái, mạnh mẽ, đầu bút nhấn mạnh, như muốn xuyên qua tờ giấy kia. Anh dựng thẳng quyển sổ bảo đảm cô có thể thấy, sau đó hỏi: “Nhớ chưa? Sau này đừng gọi tôi là “Này” nữa.”

Chu Ninh Ninh vội vàng gật đầu, thì ra là ngài chủ nợ chú ý đến việc này, “Được. Lục tiên sinh, tôi đi trước, anh tôi đang chờ, tạm biệt.”

Lục tiên sinh bình tĩnh ung dung nhìn cô một cái, nói: “Tạm biệt.”

Chu Ninh Ninh chui vào xe, trong xe đã mở điều hòa, mát lạnh thấm người. Vừa rời ở bên ngoài không cảm thấy nóng, lúc lên xe mới phát hiện cô đã đổ chút mồ hôi, không biết là do khản trương hay trời nóng.

Chu Dục Thân nhìn thoáng về phía trước, “Sao lại đi lâu như vậy, anh ta đưa số tài khoản chưa?”

Chu Ninh Ninh gật đầu: “Thì ra ngày đó em đụng vào không phải xe của anh ấy, chắc là của bạn hoặc người nhà, xe còn chưa mang đi sửa, anh ấy nói đến lúc đó sẽ cho em số tài khoản của chủ xe.”

Xe chậm rãi lăn bánh, chạy về phía lối ra, xe Lục Cận Thâm ở phía trước. Chu Dục Thân như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua, lại nghiêng đầu nhìn em gái mình, trẻ tuổi xinh đẹp lại đáng yêu, thật sự dễ khiến đàn ông xung quanh theo đuổi, nhưng mà anh vẫn muốn nhắc nhở một chút: “Ninh Ninh, nhìn

đàn ông không thể nhìn điều kiện bên ngoài. Ví dụ như loại công tử lớn lệp đẹp mã gia đình giàu có, em phải xác định anh ta có nghiêm túc không hay chỉ muốn chơi đùa. Ừm! Ý anh nói nếu em muốn yêu đương hay là có thích một người nào đó, phải chú ý đến tình cảm đối phương dành cho mình, không nên bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài, anh không muốn em chịu bất kỳ tổn thương nào.”

“Hà?” Sắc mặt Chu Ninh Ninh liền đỏ lên, cả người ngượng ngùng, không phải đang nói đến vấn đề số tài khoản sao, làm thế nào liền biến thành đề tài dạy cô nhìn đàn ông rồi?

Trong trường, những chàng trai theo đuổi cô quả thật cũng có, nhưng đều bị cô từ chối. Ở đại học, rất nhiều nam sinh theo đuổi nữ sinh nhưng nếu bị từ chối sẽ lập tức thay đổi mục tiêu khác. Mấy tháng nay, có một người vẫn kiên trì theo đuổi cô, nhưng cô vẫn không có cảm giác, chưa nói tới bây giờ cô cũng không muốn yêu đương! Sao anh trai lại đột nhiên khuyên bảo, cảnh cáo cô thế này.

Chu Dục Thân cười cười: “Anh chỉ nhắc nhở em vậy thôi.”

Là vậy sao? Chu Ninh Ninh nở nụ cười: “Em biết rồi. Em có một anh trai đẹp trai lại ưu tú như vậy, cách nhìn người cũng đã được bồi dưỡng từ nhỏ rồi, cách nhìn đàn ông càng cao hơn!”

Chu Ninh Ninh nói rất thật, nếu cô muốn tìm bạn trai thì chắc chắn phải theo đúng tiêu chuẩn của anh trai cô. Dù sao có một anh trai ưu tú như vậy, mắt nhìn đàn ông quả thực là đã bị đào tạo từ nhỏ rồi.

Chu Dục Thân bị cô chọc đến nở nụ cười: “Tốt nhất là như vậy.”

Chu Ninh Ninh biểu hiện được như thật: “Đó là đương nhiên.”

Chương 8: Một chút âm áp

Về đến nhà, thời gian còn sớm, Chu Ninh Ninh liền trở về phòng vẽ truyện tranh. Sau ngày bị tông xe, cô đăng chương thứ nhất trên blog của mình, nhắc mọi người phải chạy xe cẩn thận, nếu không sẽ gặp tình trạng giống cô.

Số người theo dõi blog của Chu Ninh Ninh có gần một vạn, vốn chỉ muốn có nơi nho nhỏ để đăng truyện nhưng sau đó có không ít người yêu thích đến yêu cầu thêm, lúc rảnh rồi cô sẽ vẽ phần tiếp theo. Cô rất thích vẽ truyện tranh, thích đem những câu chuyện trong sinh hoạt cuộc sống thường ngày vẽ thành manga, biến thành câu chuyện của những người nhỏ, có khi ra ngoài dạo phố cũng có thể đột nhiên có linh cảm.

Tối nay lại gặp lại chủ nợ, cô bị thụ sủng nhược kinh, đến giờ linh cảm vẫn còn, đáy lòng còn toát ra một chút bong bóng màu hồng mơ mộng như thiếu nữ, cô vui vẻ vẽ đến hưng phấn.

Đợi cô vẽ xong đã là hơn nửa đêm, đăng tải lên blog sau đó Chu Ninh Ninh liền đi tắm rửa.

Trước khi ngủ, cô cầm điện thoại lên blog xem lại, đã có hơn hai mươi bình luận, còn có vài bình luận thúc giục. Chu Ninh Ninh cười cười lăn trên giường, vậy mà còn thấy hủ nữ đang ghép cặp anh cô và chủ nợ. Còn có mấy người khen ngợi!

Thật làm cho cô dở khóc dở cười! Quả nhiên góc độ nhìn thế giới của hủ nữ rất khác thường.

Cô hồi âm: “*Cười ra nước mắt* Đừng ghép cặp anh trai tôi như thế! Anh ấy có vợ đó! Anh ấy rất yêu chị dâu!”

Đột nhiên có một bình luận mới, Chu Ninh Ninh mở ra xem, có một nickname là “Nữ hán tử giỏi phát hiện tình yêu” bình luận là: “Chẳng lẽ chỉ có mình tôi cảm thấy chủ nợ tiền sinh và Ninh Ninh tiểu thư thích ăn ngọt nhất định là một cặp sao? Quả nhiên chỉ có nữ hán tử như tôi mới có loại tâm tư tinh tế tí mì là giỏi phát hiện tình yêu đó, các cô, những cô gái bé nhỏ đều quá sức trẻ con! Câu chương tiếp! Chủ nợ bá đạo yêu mến của tôi. *Mặt mèo*”

Chủ nợ bá đạo yêu mến của tôi...

Tay Chu Ninh Ninh run lên, thiếu chút nữa là rút luôn cái điện thoại, cái này là gì vậy. Cô và chủ nợ tiền sinh sao? À, không, tối nay anh đã nói với cô, tên anh là Lục Cận Thân.

Quan hệ của cô và Lục Cận Thân tiền sinh kia rất đơn giản, cô biết tên của anh và thiếu tiền anh, trừ việc đó, cô và anh có thể có loại quan hệ khác sao?

Đáp án dĩ nhiên là không thể! Cô hồi âm “Em gái suy nghĩ nhiều quá! Tôi cảm thấy cô hãy tích cực chủ động phát hiện tình yêu của mình đi.”

Rất nhanh, “Nữ hán tử giỏi phát hiện tình yêu” hồi âm: “A a a! Đáng ghét! Nói lảng sang chuyện khác! Tôi nói rất nghiêm túc! Xem bộ mặt nghiêm túc của tôi đi!”

Chu Ninh bật cười một cái, vừa cười vừa hồi âm: “Kỳ thật cô mới là em gái nhỏ phải không? Hahaha, ngủ ngon nha! Chúc cô may mắn, em gái nhỏ giỏi phát hiện tình yêu.”

Lại qua một tuần lễ, Chu Ninh Ninh vẫn không nhận được điện thoại hay tin nhắn của Lục Cận Thân, cô âm thầm oán giận hiệu quả làm việc của Lục tiền sinh quá chậm!

Bốn giờ chiều, trời đổ mưa lớn, mưa ngày hè luôn đến nhanh đi nhanh, một giờ trước sắc trời còn u ám, cơn dông kéo ầm ầm, một giờ sau bầu trời đã có thể sáng trong, nơi chân trời còn có cầu vồng như ẩn như hiện, đám mây như những cây kẹo bông điểm xuyết cho bầu trời lam nhạt, rút đi cái nóng bức, làn không khí tươi mát.

Gần đây, gia đình Chu Ninh Ninh ăn cơm rất đúng giờ, thời gian cơm tối là khoảng 6 giờ hoặc 6 rưỡi. Hôm nay, đồng chí Chu ở nhà làm đầu bếp, Chu Ninh Ninh vừa về tới nhà liền ăn cơm. Sau bữa cơm tối, thời gian còn rất sớm, ánh chiều tà vừa tan hết, bầu trời lam nhạt sáng ngời, Chu Ninh Ninh hỏi ông Chu: “Cha, có muốn ngồi Tiểu Quy của con đi bờ sông hóng gió không? Hôm nay trời vừa mưa, không khí rất tốt.”

Ông Chu hừ hừ, có chút kiêu ngạo nói: “Cái xe của con nhỏ như vậy ngồi rất không thoải mái, không đi.”

Chu Ninh Ninh cũng học ông hừ hừ, “Thật sự không đi sao? Con mang Lucky đi!”

Ông Chu phát tay đuổi cô: “Đi đi, tối nay cha đã hẹn đánh cờ với chú Vương rồi.”

Thì ra là như vậy, chú Vương chính là ông Vương trong miệng Mạc Tú Trân, lớn hơn ông Chu mấy tuổi. Mấy năm trước, vợ chú qua đời, con gái chú ấy xinh đẹp nhưng vẫn luôn ở nơi khác. Chu Ninh Ninh cảm thấy chú Vương một mình rất cô đơn, hai năm qua sức khỏe cũng không tốt lắm, năm trước phải nhập viện một lần, bên cạnh cũng không có người thân, vẫn chỉ có cô và ông Chu đi thăm mỗi ngày.

Chú Vương mỗi lần gặp cô về nhà đều cười nói: “Ninh nha đầu lại về nhà thăm cha mẹ à, thật ngoan ngoan.”

Mỗi lần chú ấy nói như vậy, Chu Ninh Ninh đều cảm nhận được đáy lòng chua xót và cô độc của một người già. Cô nói với ông Chu: “Con mang Lucky đi đây, cha đánh với chú Vương nhiều thêm vài ván cờ nha!”

Lucky vẫn không sửa được cái tật xấu gặm đồ vật, cho nên đa số thời gian đều bị nhốt trong lồng, thời gian thả ra mỗi ngày không dài. Hôm nay có thể đi ra ngoài hóng gió, nó giống như đặc biệt hưng phấn hơn.

Từ nhà ra đến sông Đông Giang cũng không xa, Chu Ninh Ninh chạy xe điện hơn 10 phút là đến. Đem xe dừng ở chỗ an toàn, cô ôm Lucky từ trong lồng ra, kéo dây thừng dắt nó chậm rãi đi dạo. Nhưng nó rất hưng phấn, lại quá hiếu động, Chu Ninh Ninh sợ dây thừng sẽ siết nó, đành phải chạy theo.

Hôm nay, Lục Cận Thâm quay lại Lục gia ăn cơm, xe thả chậm tốc độ ở bờ sông, anh nhìn cô gái mặc váy trắng chạy phía trước, trong tay cầm một sợi dây thừng, chạy ở trước cô là một con vật lông xù.

Vậy là cái con vật lông xù kia đang kéo cô sao? Lục Cận Thâm thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Trên bàn cơm Lục gia, Phùng Anh nhắc lại chuyện cũ: “A Thâm, gần đây có cô gái nào hợp ý con không, đã mấy năm nay rồi còn không đưa về cho mẹ một đứa con dâu.”

Lục Cận Thâm hơi dừng lại một chút, giống như đang tự hỏi.

Phùng Anh còn nói: “Không được, mẹ sẽ sắp xếp người cho con gặp mặt.”

“Không cần.” Lục Cận Thâm ngắt lời bà.

Phùng Anh bắt đầu dõ dặt mắt liếc anh một cái, gấp đồ ăn cho cháu trai lớn nói: “Con trai của anh con đã 5 tuổi rồi, mà con ngay cả bạn gái cũng không có.”

Lục Cận Thâm ung dung mở miệng: “Con không gấp thì mẹ gấp cái gì, nếu muốn ôm cháu trai, không phải bên cạnh có một đứa đó sao?”

Phùng Anh: “Tiểu Dịch đã lớn rồi, mẹ muốn ôm cháu nhỏ.”

“Còn mấy tháng nữa là chị dâu sinh rồi.” Lục Cận Thâm bình tĩnh.

Phùng Anh: “...”

Sau khi ăn xong Lục Cận Thâm lên sân thượng lầu ba, tầm nhìn ở đây rất tốt, cảnh sắc Đông Giang được thu hết vào mắt. Sắc trời chậm rãi tối dần, tầm mắt của anh dính lấy hình dáng cách đó không xa, cô gái mặc váy trắng kia lại bắt đầu chạy.

Thật sự là có sức sống. Tầm mắt anh cũng chạy theo cô.

Lục Cận Thâm lặng lẽ nhìn trong chốc lát, trong đầu nhớ lại hình ảnh mấy năm trước. Lần thứ nhất ở chỗ này anh bắt gặp một cô gái nhỏ mặc đồng phục cấp 2, cô cũng mười phần sức sống như thế này, vẫn là kiểu tóc đó, đã mấy năm vẫn không thay đổi.

Anh đứng ở chỗ này ngắm bờ sông, khung cảnh nơi đó như một khung hình, ánh mắt rộng như vậy, phong cảnh nhỏ như vậy, cô giống như là một hình ảnh định dạng nhảy vào, rất tươi sáng. Trong những năm này, cô thường xuyên xuất hiện ở đây, có đôi khi là một mình, có đôi khi là cùng cha, thỉnh thoảng lại cùng bạn bè.

Tất cả đều rất tự nhiên, không có miễn cưỡng cũng không có ngẫu nhiên, cô chỉ đơn giản là hiện ra trong tầm mắt anh. Anh chứng kiến cô từ lúc mặc

đồng phục cấp 2 đến lúc biến thành đồng phục cấp 3, đã thấy cô chậm rãi lớn lên.

Lục Cận Thâm cười cười, đôi mắt sắc dịu dàng như ánh trăng, anh rất giống một kẻ đi rình những cô gái nhỏ lớn lên.

Hai ba năm nay, số lần anh quay lại Lục gia không nhiều, một tháng chỉ một hai lần. Có lẽ thời gian không trùng hợp, hai năm qua mỗi lần trở về, đều không nhìn thấy được bóng dáng cô đâu nữa.

Anh cũng không để ý, cũng dần dần quên đi.

Lục Cận Thâm thu hồi ánh mắt, suy nghĩ kéo dài, giống như đã thông suốt một việc gì đó.

Mấy phút sau, Lục Cận Thâm đi đến bờ sông.

Chu Ninh Ninh đang tựa người vào cột phòng hộ nghỉ ngơi, Lucky chạy một nên cũng an phận lại, im lặng dựa vào bên chân cô, hai cái móng vuốt lông xù cào cào cái cột.

Giống như cảm nhận được có ánh mắt thiêu đốt sau lưng, Chu Ninh Ninh quay người lại, đôi mắt vừa vịn chạm đến ánh mắt thâm thúy của Lục Cận Thâm, cô ngẩn người, làm thế nào mỗi lần cô “nhớ” đến anh đều có thể gặp được anh?

Buổi sáng hôm nay, cô oán thâm anh một chút, đến tối lại gặp anh rồi. ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Chu Ninh Ninh cười cười, lộ ra má lúm đồng tiền bên má phải, tay giơ lên quơ quơ như mèo cầu phát tài: “Này, Lục tiên sinh, thật trùng hợp.”

Đúng là trùng hợp.

Cô gái nhỏ trước mắt vẫn để mái tóc ngắn như vậy, chiếc váy liền không tay như em bé, nụ cười tươi mát đáng yêu, anh dường như thấy lại được hình ảnh lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chương 9

Quang cảnh buổi tối bảy tám giờ, cũng là thời điểm ánh đèn rực rỡ nhất, ánh đèn neon trong thành phố chiếu xuống mặt sông, màn đêm yên lặng dịu dàng.

Làn gió thổi bay tóc mái để lộ ra cái trán trơn bóng của cô. Lục Cận Thâm nhớ lại trước kia cũng có mấy lần như vậy, lúc anh quay về Lục gia cũng bắt gặp cô đạp xe rời khỏi, lúc cô ngang qua anh, làn tóc mái cũng bị gió thổi bay như thế này, cái cảm khê nâng, đôi mắt trong trẻo sáng ngời chăm chú nhìn phía trước, khuôn mặt tràn đầy sức sống, như mùa xuân lướt ngang qua cửa sổ xe anh.

Nhẹ liếc qua, cũng không quá chăm chú, thậm chí hai ba năm nay anh cũng đã sắp quên, cô lại đột nhiên dùng phương thức như vậy xuất hiện trước mặt anh. Hôn nữa tiểu cô nương đã trưởng thành rồi, duyên dáng yêu kiều đang đứng trước mặt anh.

Lục Cận Thâm thu hồi ký ức xa xưa và đôi mắt đen, đi những bước chân dài đến bên cạnh cô, từ từ nói: “Nhà của em ở gần đây sao?”

Chu Ninh Ninh sững sốt một chút, vừa rồi cô chào hỏi anh, anh chỉ nhìn cô không nói lời nào, làm hại nụ cười trên mặt cô cương cứng lại.

Thật là, người ta cười với anh, anh cười lại một cái sẽ chết sao!

Chu Ninh Ninh cũng học anh kiêu kiêu ngạo ngạo như vậy, dừng vài giây mới chậm rãi trả lời: “Không phải, nhưng cũng không tính là xa, tôi chạy xe điện đến đây mất khoảng 20 phút.”

“À.” Lục Cận Thâm nói, sau đó nghiêng đầu nhìn cô, giọng nói trầm thấp thêm vài phần: “Vậy nếu chạy xe đạp thì sao?”

Tiếng nói mang âm điệu khàn khàn đầy từ tính của anh mang theo sóng điện rất nhỏ, nhất là trong màn đêm có chút mờ ảo này nghe đặc biệt gọi cảm mê người, thẳng tắp xuyên vào lỗ tai cô. Tim Chu Ninh Ninh đập có chút nhanh, cô chợt nhớ ra mình chưa bao giờ ở một mình cùng người khác phải thưởng thức cảnh đêm như vậy, khụ khụ, đây là lần đầu tiên!

Lục tiên sinh, anh muốn chiếm tiện nghi của tôi sao? Chu Ninh Ninh nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng mà, Lục tiên sinh, vấn đề anh hỏi có phải hơi kỳ lạ không? Chu Ninh Ninh hoài nghi ngẩng đầu nhìn anh, anh vẫn chăm chú nhìn cô, ánh mắt rất

chân thành, biểu hiện thật sự rất hiếu kỳ.

Cô suy nghĩ lại một chút rồi nói: “Đạp xe đạp thì mất khoảng 30 đến 40 phút. Nhưng mà đã lâu rồi tôi chưa chạy xe đạp đến đây, lúc trước học cấp 2 và cấp 3 tôi thường xuyên đến đây chơi, bởi vì trường học cũng khá gần với nơi này. Sau này lên đại học mới ít đến đây hơn.”

Thì ra là thế, Lục Cận Thâm thông suốt, âm thanh kéo dài: “À.”

Một tiếng à ý vị thâm trường như vậy, Chu Ninh Ninh cho là anh còn muốn nói gì đó, đợi một lúc lâu không thấy anh nói gì, im lặng một lúc, Chu Ninh Ninh không quen với loại không khí tẻ nhạt này nên tự động giải thích: “Bởi vì Đại học Z cách đây rất xa, cuối tuần hoặc ngày hôm sau không có tiết học tôi mới về nhà, một tuần lễ tôi đã ở nhà hai buổi tối, đại khái một tháng tới đây hai ba lần. Không khí ở đây rất tốt, cảnh sông rất đẹp, anh cũng đến tận bộ sao?”

“Không phải.” Lục Cận Thâm nói.

“...” Chu Ninh Ninh có ý muốn về nhà rồi, cô và Lục tiên sinh hơi khác nhau, anh nói chuyện rất ngắn gọn cũng không phải loại người chủ động đến gần người khác, cô cũng không biết còn chuyện gì để nói, nhưng mà cứ đi lại như vậy cũng không ổn, dù sao cũng không quen.

Cô đang muốn nói “Trời đã hơi tối, tôi về trước”, dây thừng trong tay cô đột nhiên bị kéo đi, Lucky lại nghịch ngợm chạy đi, cô chạy theo hai bước, giữ dây thừng, gọi nói: “Lucky, đừng chạy lung tung!”

Chu Ninh Ninh lại kéo dây thừng, Lucky cũng dừng lại, chạy vòng vòng tại chỗ rồi chạy lại bên chân Lục Cận Thâm, giờ một cái móng vuốt lông xù của nó lên cào cào vào giày của anh, sau đó ngẩng đầu.

“Lucky thích anh đó, đây là cách nó biểu hiện sự yêu thích.” Chu Ninh Ninh cười haha giải thích, làm sao lại cảm thấy Lucky đang đứng bên chân anh khóc lóc om sòm, bộ dạng thật sự rất manh, càng nhìn càng thấy manh! Thật muốn chụp cho họ một tấm hình, nhưng khẳng định anh sẽ không đồng ý. Lục Cận Thâm xem chừng chính là loại đàn ông cao ngạo lạnh lùng không thích chụp ảnh, nếu như cô nói muốn chụp, anh nhất định sẽ nói “Không muốn”.

Biểu đạt sự yêu thích... Ai muốn yêu thích con vật lông xù này chứ! Lục Cận Thâm ghét bỏ lui về sau một bước, Lucky cũng nhảy lên phía trước lại đến bên chân anh, lại cào cào vào giày anh. Anh nhắc chân, hơi dùng sức đá một cái vào bụng nó.

Lucky nhảy ra sau một cái, sau đó cảnh giác lui lại mấy bước, một lỗ tai đột nhiên dựng thẳng lên.

Chu Ninh Ninh há to miệng, trừng mắt nhìn một màn này, Lucky đã lâu không dựng lỗ tai lên rồi. (σ`π`σ)

Lúc cô bắt đầu nuôi thú cưng đã tìm hiểu rất nhiều phương pháp, cũng tham khảo kinh nghiệm của người khác trên Baidu, Lucky bị đá một cái liên vênh tai lên, quả thật là do bị làm cho hoảng sợ.

Chu Ninh Ninh nhớ tới cái ngày bị tông, cô để Lucky lại cho anh trông chừng một lát. Sau khi mua lồng quay lại, Lucky cũng là dựng một lỗ tai lên thế này, bây giờ cô đã hiểu là có chuyện gì rồi. (*° - °*)

“Bây giờ Lucky sợ anh rồi.” Chu Ninh Ninh cười có chút xấu hổ, cô biết anh cũng không dùng nhiều lực, nhưng có thể thấy anh không hề thích mấy loại vật nuôi này.

Nhưng mà, với tư cách là chủ nhân của Lucky, cô vẫn phải nói vài lời vì nó: “Ừm. Ngày tông xe hôm đó chính là lúc tôi đi mua thú, vốn là muốn tặng cho người ta, nhưng cuối cùng lại biến thành vật nuôi của tôi. Trước đây, tôi cũng không thích nuôi thú, nhưng Lucky rất đáng yêu, ngoại trừ thích gặm đồ đạc, bình thường đều rất nghe lời, hơn nữa cũng rất đặc biệt, anh nhìn đôi mắt gấu trúc của nó này.”

“Tôi không nghĩ là nó đáng yêu.” Lục Cận Thâm nói không chút lưu tình.

“...” Chu Ninh Ninh muốn rót nước mắt, đừng có ghét bỏ như vậy có được không? Lucky thật sự rất đáng yêu mà!

“Em gọi nó là Lucky?” Ánh mắt Lục Cận Thâm hơi đổi.

“Đúng vậy.” Chu Ninh Ninh gật đầu.

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, cũng đoán được nguyên nhân và ý nghĩa cô lấy cái tên này.

Xét thấy đối phương ghét bỏ Lucky như vậy, Chu Ninh Ninh kéo nó đến cạnh mình, chuẩn bị về nhà, trước khi đi cô còn hỏi lại một chút vấn đề cái xe: “Lục tiên sinh, chiếc xe kia đã sửa chưa?”

Hình như mỗi lần cô thấy anh đều nói chuyện này, Lục Cận Thâm nhìn nhìn Chu Ninh Ninh: “Chưa.”

Còn chưa sao? Chu Ninh Ninh tiếc nuối nói: “Vậy chủ xe là ai? Nếu không anh đưa số điện thoại của người đó cho tôi đi, đến lúc đó tôi tự liên lạc trực tiếp, cũng không cần làm phiền đến anh.”

“Không sao.” Lục Cận Thâm nói, lại bồi thêm một câu: “Tôi cùng và ta chung một công ty, hơn nữa ngày đó là tôi lái xe, để tôi xử lý là phù hợp.”

Chu Ninh Ninh cảm thấy anh nói cũng đúng, cô uyển chuyển nhắc nhở anh: “Vây, nếu các anh rảnh thì hãy mang xe đi sửa, nếu không bị trầy mất sơn nhìn cũng rất khó coi.”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt nhìn cô: “Được rồi, tôi sẽ nhắc anh ta.”

Trên thực tế, xe của Tô Gia Trạch đã sớm sửa xong, ngay sau buổi tối Tô Gia Trạch thấy Chu Ninh Ninh đã đem xe đi sửa, hơn nữa sửa trong ngày là xong.

Ngày đó, sau khi hội nghị dự án kết thúc, Tô Gia Trạch bắt chéo hai chân hỏi Lục Cận Thâm: “Cô gái kia không phải muốn đền bù phí sửa xe cho tớ sao? Đưa số điện thoại của cô ấy cho tớ, tớ sẽ liên lạc.”

Lúc đó, Lục Cận Thâm nhàn nhạt liếc anh ta, không nhanh không chậm mở miệng: “Cậu thấy thiếu mấy ngàn đó sao?”

Sặc, ngữ khí xem thường này không ảnh hưởng chút nào đến Tô Gia Trạch, “Tớ cảm thấy rất thiếu mấy ngàn đó đấy.”

Lục Cận Thâm trực tiếp đi ra phòng họp, bỏ lại một câu: “Tớ nhớ xe cậu có bảo hiểm.”

Tô Gia Trạch: “...”

“Tôi về nhà trước. Lục tiên sinh, anh chậm rãi đi dạo đi, cảnh đêm ở đây rất tuyệt.” Chu Ninh Ninh cười nói, sau đó vẫy tay: “Tôi đi đây, tạm biệt.”

Lục Cận Thâm: “Tạm biệt.”

Mấy phút sau, Lục Cận Thâm nhắm chán nhìn mặt sông, quay người rời đi.

Chậm rãi đi dạo, thương thức nhiều năm như vậy rồi, một mình anh thương thức cái rầm!

Chương 10: Thương thức cảnh đêm

Sau vài ngày kể từ lúc “vô tình gặp nhau” ở bờ sông, Chu Ninh Ninh lại dẫn Lucky đến bờ sông.

Gần đây, dường như Lucky gần gũi rất hăng hái, Chu Ninh Ninh cảm thấy chắc nó muốn ra ngoài chơi, trong lúc dắt nó đi dạo dưới lầu, có hai đứa bé nghịch hai lỗ tai của nó, cô nhìn thấy rất đau lòng, muốn dẫn Lucky đi, nhưng hai đứa bé kia khóc lóc không cho cô đi đến cả cha mẹ của chúng cũng không có cách nào.

Cuối cùng, cô chỉ có thể dỗ dành hai đứa bé kia: “Lucky bị bệnh rồi nên chị phải mang nó đi gặp bác sĩ.”

Em bé thiên tính lương thiện, vẫn cứ đi theo sau cô, đợi cô để Lucky vào lồng, rồi mang chiếc xe ra chạy đi mới bằng lòng rời đi.

Chu Ninh Ninh nhìn thời gian, chưa tới tám giờ, có thể đến bờ sông dạo một vòng rồi về.

Tám giờ, khu biệt thự Lục gia, Lục Cận Thâm thu hồi tầm mắt, xoay người rời khỏi sân thượng lầu 3.

Lúc anh chạy xe ngang qua bờ sông, ở giao lộ phía trước có một chiếc xe điện đang chậm chạp chạy về phía này, đôi mắt sắc của Lục Cận Thâm hiện lên tia cười, lập tức xoay tay lái, chạy xe lên phía trước đỗ lại.

Sau khi xuống xe, Lục Cận Thâm vừa đi vừa đưa mắt tìm kiếm, nhanh chóng nhìn thấy Chu Ninh Ninh, cô lại đang chạy, phía trước vẫn là con vật nhỏ lông xù còn hăng hái chạy hơn so với cô.

Lục Cận Thâm cười cười, không hiểu sao cảm thấy hình ảnh này rất đáng yêu, đến con vật Lucky kia cũng không quá đáng ghét như trước.

Anh đi về phía cô.

Chu Ninh Ninh lôi kéo Lucky đi về phía đường nhỏ trong hàng rào ở bờ sông, có một bóng người cao lớn thon dài chậm rãi đi xuống từ bậc thang bên trái, cô ngẩng đầu nhìn về phía người đó nở nụ cười: “Lục tiên sinh, thật khéo, lại gặp anh ở đây rồi.”

“Ừm, thật khéo.” Người nào đó gạt đầu, kỳ thật không khéo một chút nào.

Lần này đến phiên Chu Ninh Ninh hỏi: “Nhà anh ở gần đây sao?”

Lục Cận Thâm đi đến bên cạnh cô, cúi đầu nhìn: “Ừm, cha mẹ tôi ở gần đây, mấy năm trước tôi đã chuyển ra ngoài, bây giờ thỉnh thoảng mới về nhà ăn cơm.”

Chu Ninh Ninh quan sát bốn phía, ở đây ngoại trừ có một khu chung cư phía trước thì chỉ có khu biệt thự Giang Cảnh, sau đó giờ tay chỉ về một hướng hỏi anh: “Là ở đó sao?”

Lục Cận Thâm nhìn theo hướng ngón tay cô, theo tầm nhìn của cô, hướng cô chỉ chính là Lục gia.

“Ừm.” Lục Cận Thâm nhẹ nhàng gật đầu, khoe miệng hiện lên nụ cười nhẹ, cả người lập tức nhu hòa thêm vài phần.

Chu Ninh Ninh ngậy người một chút, lập tức dời ánh mắt, vui đùa nói: “Ngài địa chủ.”

Lục Cận Thâm liếc cô, Chu Ninh Ninh vội vàng nói: “Tôi hay nói giỡn, anh là cao phú soái, không phải địa chủ, haha.”

Hai người cùng đi dạo trên con đường nhỏ, Chu Ninh Ninh cảm giác có chút vi diệu, còn cảm thấy có hơi chút mất tự nhiên, cô và ngài chủ nợ cứ như vậy mà cùng nhau tản bộ. Thật sự là không thể tưởng tượng ra được. $\neg (\neg \neg) \neg$

Đôi khi, Lucky nghịch ngợm, đột nhiên chạy đi, Chu Ninh Ninh chỉ có thể chạy theo sau nó, mà Lục Cận Thâm chỉ cần bước nhanh hơn là có thể đuổi kịp.

Đợi Lucky dừng lại, Chu Ninh Ninh định quay đầu lại nhìn người phía sau thì phát hiện anh đã tới bên cạnh, chân dài thật là tự do nha!

“Lục tiên sinh, anh cao bao nhiêu?” Cô rất ngạc nhiên.

“1m89.” Lục Cận Thâm nói, sau đó cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nheo lại nhìn đỉnh đầu cô sau đó lại dời đến trên người mình, nhàn nhạt di chuyển ánh mắt, thanh âm chắc chắn: “Người em chắc cao khoảng tầm 1m60 đến 1m62.”

“Woa.” Chu Ninh Ninh ngạc nhiên: “Anh nhìn rất đúng nha, tôi 1m61 rưỡi. làm tròn lên là 1m62, haha.”

“Thoạt nhìn, em là một thứ rất nhỏ bé.” Lục Cận Thâm nói, sau đó nhắc chân đá con vật lông xù kia qua một bên.

Lần này Lucky không dựng lỗ tai lên bởi vì độ lực của Lục Cận Thâm rất nhẹ.

Một thứ rất nhỏ bé ư?... -_-|||

Mặt Chu Ninh Ninh đầy vạch đen, cái này là kiểu hình dung gì thế! Hơn nữa lại dùng từ “thứ”! Lục tiên sinh anh chắc chắn bản thân không dùng sai từ à? Cô cũng đâu phải là động vật!

Đối phương lại tự nhiên, không hề cảm thấy bản thân dùng sai từ, Chu Ninh Ninh cắn môi phản bác: “Tuy tôi không cao, nhưng cũng không thấp mà! Tôi cảm thấy như vậy là phù hợp rồi!”

“Rất phù hợp.” Lục Cận Thâm trầm ngâm.

“Vậy anh còn nói tôi là một thứ rất nhỏ bé?” Cô hỏi lại.

“Mặt em giống em bé, phối với kiểu tóc nhìn rất giống một con ngoan trò giỏi đang học cấp 3, thân hình em cũng rất mảnh mai, tóm lại là nhìn em rất nhỏ.” Lục Cận Thâm nói, sau đó bổ sung một câu: “Em có thể ăn nhiều lên một chút.”

“Tôi ăn rất mạnh.” Chu Ninh Ninh có chút muốn cười, cụm từ “con ngoan trò giỏi” từ miệng anh nói ra nghe thật kỳ quái.

“Vậy ăn nhiều thêm chút nữa.” Giọng điệu Lục Cận Thâm như đang dặn dò cấp dưới làm việc.

“...” Nói thật nhẹ nhàng, dạ dày cô chỉ lớn bằng cái dõ, ăn nhiều thêm một chút sao? Ăn nhiều thêm một chút chắc cô bị bể bụng mất. $(\# \sim \#)$

Người với người ở chung chính là như vậy, qua mấy lần vui đùa, liền cảm thấy thân thiết hơn vài phần. Chu Ninh Ninh mang theo thú cưng cùng Lục Cận Thâm tản bộ, cuối cùng dựa vào hàng rào mà nói chuyện.

Chu Ninh Ninh vốn cảm thấy Lục Cận Thâm rất kiêu ngạo khó gần, nhưng bây giờ cô nghĩ lại, thật ra anh cũng không quá khó để ở chung.

Cảnh đêm rất đẹp, tâm tình cũng rất tốt, người lại hoạt bát đáng yêu. —— đây chính là cảm giác của Lục Cận Thâm, khiến anh có chút suy nghĩ.

Lục tiên sinh, tôi cùng anh tản bộ nói chuyện phiếm, anh đang chiếm tiện nghi của tôi sao? —— Đây chính là cảm giác của Chu Ninh Ninh.

Hai tay Chu Ninh Ninh đặt trên hàng rào, mắt hướng về phía dòng sông nhìn cảnh sắc đối diện, sau đó suy nghĩ dừng lại ở chuyện chiếc xe: “Lục tiên sinh, xe của bạn anh vẫn chưa sửa sao?” Lần này cô hỏi rất tự nhiên.

“Chưa sửa.” Lục Cận Thâm dựa lưng vào hàng rào, khoác cánh tay lên đó, đôi chân dài duỗi ra.

Chu Ninh Ninh lén nhìn về phía bàn tay anh đặt bên cạnh, những ngón tay thon dài đẹp mắt dưới bóng đêm càng thêm hoàn mỹ, ách... Thật muốn sờ vào một cái... Chỉ một cái thôi...

Khụ khụ! Dừng lại! Cô không phải nữ lưu manh!

“Vậy sao? Vậy đến lúc đó tôi có khả năng tự mình trả nợ rồi.” Chu Ninh Ninh tính toán thời gian, còn hơn nửa tháng nữa là tới tháng chín, cũng không cách ngày cô nhận lương bao lâu.

“Hả? Vậy em không định nhờ anh à?” Muốn lấy thân báo đáp sao? Lục Cận Thâm nhếch khóe môi nở nụ cười, vì sao lại nảy ra một ý nghĩ buồn cười như vậy, nhưng mà anh sẽ không nói loại từ ngữ này, ít nhất là giai đoạn bây giờ.

Loại chuyện tình cảm này, anh cảm thấy mình cũng không có nhiều hứng thú. Mà cô, anh vẫn chưa hiểu hết.

Anh cần xác định, xác định bản thân mình và cô có thích hợp không.

“Tôi đi làm thêm, anh cũng biết là tôi học vẽ.” Chu Ninh Ninh nói, không đợi anh trả lời lại nói tiếp: “Tôi đang dạy vẽ cho một lớp học sinh tiểu học.”

“À.” Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô: “Ở đâu?”

Khoảng cách hai người rất gần, lúc anh nghiêng đầu dường như lại gần thêm chút nữa, Chu Ninh Ninh ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt cũng đang chuyên chú nhìn cô.

Trong nhà có một anh trai anh tuấn, nhìn thấy từ nhỏ đến lớn, tự nhiên làm sức chống cự với trai đẹp rất mạnh. Tim Chu Ninh Ninh đột nhiên bị lỡ nửa nhịp, vội vàng cup mắt không dám nhìn nữa, “À... Là ở Trung tâm Hoa Nghệ trên đường Dân Tộc.”

“À.” Lục Cận Thâm quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

“Vây... Đã muộn rồi, tôi về trước, anh chậm rãi thưởng thức cảnh đêm đi.” Chu Ninh Ninh lại đối mặt với anh, nói tạm biệt.

“Tôi cũng cần đi rồi.”

“À, vậy, tạm biệt.”

“Ừm.”

Hai người cùng đi, Chu Ninh Ninh ôm Lucky, Lục Cận Thâm đi sau lưng cô. Chu Ninh Ninh đi về bên phải lấy xe, Lục Cận Thâm đi về bên trái, hai người lại nói tạm biệt.

Lục Cận Thâm lái xe theo sau cô, Chu Ninh nghi hoặc quay đầu nhìn qua, Lục Cận Thâm thả chậm tốc độ, kéo cửa xe xuống, nói với người bên ngoài: “Chạy xe nhớ nhìn phía trước.”

Chu Ninh Ninh bối rối: “À, sao anh lại đi đằng sau tôi?”

Lục Cận Thâm: “Tiện đường.”

Chu Ninh Ninh: “Vây tạm biệt.”

Vài ngày sau, lớp của Chu Ninh Ninh có thêm một học sinh mới vào lớp, mới chỉ năm tuổi, tên là Lục Hi Dịch, bộ dạng hoàn toàn là một cậu bé ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chương 11: Dụng cụ tán gái

Lớp mỹ thuật ở trung tâm được phân ra cấp phổ thông và cấp mẫu giáo, số học sinh ở mỗi lớp của cấp mẫu giáo sẽ không quá 10 người. Lớp Chu Ninh Ninh dạy là lớp mẫu giáo, số vừa vặn đúng 10 người. Các học trò trong lớp đều là học sinh tiểu học từ lớp 1 đến lớp 6, chỉ có duy nhất bé trai ngây thơ Lục Hi Dịch vẫn còn là học sinh mẫu giáo.

Ngày đầu tiên đi học của bé trai ngây thơ ấy, Chu Ninh Ninh phải dành hơn phân nửa tiết học để quan tâm đến cậu bé, bởi vì đứa bé này dường như không thích vẽ tranh, nền tảng đặc biệt chênh lệch, nhưng vẫn muốn vẽ nhân vật trò chơi! Cậu bé hỏi cô có chơi game không? Đương nhiên là cô không chơi rồi! Cô cũng không phải người mê game.

Hơn nữa, đứa bé năm tuổi nhà ai lại chơi game! Mau đón cậu bé về đi.

Kết thúc buổi học, sau khi chịu sự tra tấn, Chu Ninh Ninh chạy đi tìm cô giáo Trịnh, cô hữu khí vô lực nói: “Cô giáo Trịnh, em muốn hỏi tại sao lại không xếp Lục Hi Dịch vào lớp nhi đồng? Nền tảng của em ấy rất kém, hoàn toàn không theo kịp lớp học.”

Cô giáo Trịnh mờ mịt: “Lục Hi Dịch nào?”

Chu Ninh Ninh càng nghi ngờ: “Cô giáo Trịnh không biết sao? Con nghĩ là do cô sắp xếp.”

Cô giáo Trịnh lắc đầu: “Không phải cô, cô không biết chuyện này. Cô chỉ phụ trách việc chiêu sinh, em thử đi hỏi cô giáo Mạc xem.”

Chu Ninh Ninh lại chạy đi hỏi cô giáo Mạc, cô cảm thấy sắp xếp như vậy rất bất ổn, sẽ làm trễ nải việc học tập của học trò. Nhưng câu trả lời cô giáo Mạc cho cô là: “Các lớp nhi đều đã đủ số lượng, bình thường cô thấy em rất kiên nhẫn nên mới xếp cậu bé vào lớp em.”

Chu Ninh Ninh suy sụp, cô giáo Mạc an ủi cô: “Không sao, em cứ tùy tiện dạy cậu bé là được, không cần phải quá quan tâm đến nó, cậu bé chỉ đến học cho vui vậy thôi.”

Chu Ninh Ninh khóc không ra nước mắt, cô cũng biết là cậu bé đến học cho vui, nếu không có đứa bé nào ngồi về nhân vật trò chơi trong lớp đâu.

Quan trọng là đứa bé này không chịu vẽ tranh, càng không có hứng thú muốn vẽ, toàn bộ tiết học của cậu là để miêu tả nhân vật trò chơi, sau đó nói với cô phải vẽ như thế nào mới đúng, thật ra thì ai mới là học trò đây?

Nhưng có một điểm Chu Ninh Ninh phải thừa nhận, năng lực thuyết minh của cậu bé này rất tốt, cô có thể dựa vào sự miêu tả của cậu bé mà vẽ ra được một bức họa nhân vật trò chơi, tuy vẫn có sự khác biệt nhưng Chu Ninh Ninh vẽ rất đẹp.

Sau khi kết thúc lớp học, Lục Hi Dịch rất vui vẻ cầm lấy bức tranh vẽ nhân vật trò chơi.

Ngoài cổng có một chiếc xe SUV màu đen đang ở đó, Lục Hi Dịch vui sướng chạy tới, tự mình kéo cửa xe rồi bò lên chỗ ngồi phía sau, sau đó nhìn phía trước cười hi hi nói: “Chú út, tối nay chúng ta đi ăn KFC sao?”

Lục Cận Thâm liếc mắt nhìn cậu bé: “Ngồi xuống.”

Lục Hi Dịch bĩu môi, ngoan ngoãn ngồi vào vị trí.

Xe chạy được một lúc, Lục Hi Dịch lại hỏi: “Chú út, khi nào chúng ta mới đi ăn KFC, chú nói có thể dẫn cháu đi ăn KFC mười lần, chú không được nuốt lời nha.”

Lục Cận Thâm cười cười: “Chú nói sẽ dẫn cháu đi ăn, nhưng không nói là hôm nay.”

Lục Hi Dịch sốt ruột hỏi: “Vậy thì lúc nào? Mẹ cháu không chịu dẫn cháu đi ăn gì hết, ba cháu lại càng không cho cháu ăn.”

“Vậy phải xem biểu hiện của cháu có tốt không, hôm nay cháu không làm khó cô giáo chứ?” Lục Cận Thâm bắt đầu đặt ra nghi vấn.

“Đương nhiên rồi, cô giáo thích cháu nhất, còn vẽ cho cháu một bức tranh nữa.” Lục Hi Dịch dương dương đắc ý nói.

Thật không? Lục Cận Thâm yên tâm, nhưng mà anh vẫn muốn cảnh cáo một chút: “Nhớ kỹ, đi học không được nói nhiều, không được phá phách, cũng không được làm phiền cô, cô nói gì thì cháu phải làm cái đó.”

Lục Hi Dịch: “Chú út, những lời này tôi hôm qua chú đã nói rồi, cháu đều nhớ rất kỹ.”

Lục Cận Thâm dừng lại vài giây, sau đó nói: “Không thể chỉ nhớ kỹ, lời nói phải đi đôi với việc làm.”

“Chú út, có phải chú thích cô giáo không?” Lục Hi Dịch cười hi hi hỏi, lại nói ra một câu kính người, giống như một người lớn.

Lục Cận Thâm trầm mặc một lát, dạy bảo cậu bé: “Đây là chuyện người lớn, con nít không được hỏi nhiều.”

Lục Hi Dịch lắc đầu nói: “Nếu như chú thừa nhận, cháu còn có thể giúp chú, cô giáo mỗi ngày đều lên lớp với cháu, hơn nữa cô ấy rất thích cháu, hôm nay cô còn cho cháu một thanh chocolate.”

Lục Cận Thâm lạnh giọng: “Lục Hi Dịch, cháu thật nhiều chuyện.”

Trở lại Lục gia, Lục Hi Dịch đưa bức tranh kia cho mẹ xem như dâng một vật quý, hưng phấn nói: “Mẹ, mẹ xem, đây là cô giáo Chu vẽ đấy.”

Mạc Thanh Tịch cầm lấy ngắm nhìn, khen ngợi nói: “Rất đẹp, cô giáo của con thật giỏi.”

Lục Hi Dịch gật đầu: “Con cũng biết, con mang cho bà nội xem đây.”

Mạc Thanh Tịch nhìn con trai chạy khắp nơi dâng vậy quý, sau đó dựa vào người chồng mình, cố ý cười lớn tiếng: “Chồng ơi, con chúng ta bị biến thành dụng cụ tán gái rồi.”

Lục Cận Chu ôm cô, nhàn nhạt nói: “Đúng là vậy rồi.”

Sáng sớm hôm nay, Phùng Anh đã nghe nói đến chuyện này rồi, bà ôm cháu trai bắt đầu hỏi: “Cô giáo kia của con có tốt không?”

Lục Hi Dịch mãnh liệt gật đầu: “Cô rất dịu dàng đáng yêu, vẽ tranh rất đẹp, cháu rất thích cô ấy.”

Nghe được câu nói “Cháu rất thích cô ấy”, khóe miệng Lục Cận Thâm có chút co rút.

Phùng Anh nhìn về phía Lục Cận Thâm, bàn bạc với anh: “A Thâm, ngày mai để mẹ đi đón Tiểu Dịch.”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt đáp lại: “Không cần, mẹ đừng quấy rối.”

Phùng Anh chợt dạ: “Mẹ chỉ là đi đón cháu trai thôi, tại sao lại là quấy rối.”

Lục Cận Thâm sao lại không rõ tâm tư của mẹ mình, “Tóm lại mẹ đừng can thiệp, khi nào xác định quan hệ, con sẽ dẫn cô ấy về nhà.”

“Được rồi.” Phùng Anh thật sự muốn xem cô gái này là người thế nào, lại có thể khiến đứa con trai vạn năm độc thân của mình đẻ bụng như vậy.

Ngày thứ ba Lục Hi Dịch đi học, đúng 5h chiều Lục Cận Thâm ở dưới lầu đón cậu bé, đợi rất lâu cũng không thấy cậu bé xuống.

Lục Cận Thâm tìm được lý do để lên lầu nhìn xem, anh nhớ Lục Hi Dịch từng nói mình học ở tầng 3 phòng 302, anh sai bước chân dài đi lên cầu thang.

Trên hành lang có vài người đi ngang qua người anh, có rất nhiều học sinh cấp 2 cấp 3, nhìn thấy Lục Cận Thâm đi qua, một người đàn ông cao lớn thon dài đẹp trai như vậy đứng là hiếm thấy, các thiếu nữ cũng không nhịn được quay đầu lại nhìn nhiều lần.

Lục Cận Thâm nhìn không chớp mắt, đi thẳng đến phòng 302.

Anh đứng ở sau cửa nhìn vào bên trong, phía trước chính là phòng vẽ tranh, Chu Ninh Ninh bị những đứa bé vây ở giữa, đằng trước cô là một cái giá vẽ. Lục Hi Dịch đáng người nhỏ bé, Lục Cận Thâm nhìn không thấy cậu bé, đang định mở miệng hỏi thăm, chợt nghe bên trong hoan hô một tiếng: “Cô giáo vẽ thật đẹp.”

Chu Ninh Ninh cười nói: “Được rồi, các em về nhà nhanh đi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục.”

Bọn nhỏ lập tức giải tán, Lục Cận Thâm nhìn thấy Lục Hi Dịch ghé người vào gần nhất, bọn nhỏ nhao nhao vẫy tay với Chu Ninh Ninh nói: “Tạm biệt cô giáo.”

Chu Ninh Ninh cũng vẫy tay chào bọn trẻ: “Tạm biệt, đi đường cẩn thận.”

Lúc đi ra bọn nhỏ đều tò mò nhìn Lục Cận Thâm mấy lần, mà bản thân Lục Cận Thâm đã bước vào phòng vẽ.

Lúc Lục Hi Dịch nhìn thấy anh liền kêu lên: “Chú út, tại sao chú lại lên đây?”

Chu Ninh Ninh quay người nhìn về phía sau, Lục Cận Thâm cũng nhìn cô một cái, lập tức dời mắt đi, “Tan học lâu rồi, sao cháu còn chưa xuống?”

“À, cháu đang xem cô giáo vẽ tranh, cho nên quên mất, cháu xin lỗi.” Lục Hi Dịch đi đến trước mặt anh, nhỏ giọng xin lỗi.

Vừa rồi Lục Hi Dịch gọi anh là chú út, Chu Ninh Ninh thật sự không thể tưởng tượng được, cậu bé khó trị này lại là đứa bé nhà Lục Cận Thâm... (△)

Chương 12: Đừng hiểu lầm

Phải nói thế nào đây? Hai người đã từng cùng nhau tan bộ thường thức căn đêm, cũng coi như có một nửa người quen. Chu Ninh Ninh cười với Lục Cận Thâm, anh đáp lại cô bằng một nụ cười mỉm, sau đó khách sáo nói: “Thằng bé này rất nghịch ngợm, em vất vả rồi.”

Chu Ninh Ninh thật sự là thụ sủng nhược kinh, không ngờ rằng anh khách sáo như vậy, vội lắc đầu: “Không có, Tiểu Dịch rất ngoan, chỉ là không có hứng thú với vẽ tranh thôi...”

Câu nói này đã đủ uyển chuyển rồi chứ? Cháu trai nhà anh hoàn toàn không có hứng thú đối với việc vẽ tranh, hãy cân nhắc lại để cậu bé học môn khác đi.

Nhưng dù sao, qua hai ngày tiếp xúc, Chu Ninh Ninh rất thích Lục Hi Dịch, đứa bé nghịch ngợm này rất thông minh, hơn nữa hai ngày qua biểu hiện của cậu bé cũng ngoan hơn nhiều, đi học cũng không gây rối loạn.

Lúc này, học trò đã về hết, bên trong phòng vẽ chỉ còn lại ba người bọn họ, ánh mặt trời chiều tà từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào phòng, phòng vẽ nhỏ nhỏ lộ ra sự yên tĩnh mà êm dịu, chỉ nghe thấy tiếng động rất nhỏ khi cô dọn dẹp đồ đạc, đáy mắt Lục Cận Thâm là một mảnh nhu hòa, anh nhẹ nói: “Tóm lại lúc đi học em không cần quá quan tâm đến nó, cứ để nó tự lo cho mình được rồi.”

Chu Ninh Ninh hơi bối rối, đến phụ huynh còn nói như thế rồi, có phải cô thật sự không cần để ý đến nữa hay không...

Lục Hi Dịch thu dọn sách vở của mình xong, đi đến bên cạnh Lục Cận Thâm, kéo kéo ống quần anh, giải thích cho mình: “Cháu rất ngoan, sẽ không làm

phiền cô giáo đâu, chú út...”

“Được rồi, thu dọn xong mọi thứ thì đi thôi.” Lục Cận Thâm kịp thời ngắt ngang lời của cậu bé, ngăn cản nó nói ra những gì không nên nói.

Lục Hi Dịch đeo balo trên lưng, cười hề hề, âm thanh giòn tan nói: “Cô giáo Chu, cô có muốn đi xuống cùng không, chú út có xe, chú sẽ chờ cô về.”

Lục Cận Thâm nghe vậy, lòng mảy thoảng cau lại một chút, xoa đầu Lục Hi Dịch tỏ vẻ cổ vũ.

Chu Ninh Ninh đang ngồi thu dọn đồ đạc quay đầu lại cười, cười đến hai mắt cong lên, giọng nói nghe rất ôn nhu: “Không cần đâu, cô giáo chạy xe điện tới, sẽ tự chạy xe về nhà.”

Lục Hi Dịch có hơi thất vọng: “Vậy sao...”

Lục Cận Thâm cup mắt xuống, nhìn về phía Chu Ninh Ninh cũng sắp thu dọn xong, nói: “Vậy cùng xuống đi.”

Lúc này, Chu Ninh Ninh cảm đồ đứng lên, tuy nụ cười vẫn còn trên mặt, nhưng giọng nói lại mềm mại “Được, đói quá, tôi phải nhanh chóng về nhà ăn cơm thôi.”

Hóa ra âm thanh mềm nhũn này là do đói bụng đến không còn sức lực sao? Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, khóe môi nhếch nhẹ, vô cùng tự nhiên cầm lấy cái túi lớn trên tay cô.

Hả? Chu Ninh Ninh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt Lục Cận Thâm thân nhiên nói: “Để tôi cầm cho, nhìn em giống như đói bụng đến không còn sức rồi.”

“Cảm ơn...” Chu Ninh Ninh lại có chút thụ sủng nhược kinh rồi. Cô cúi đầu thầm mắng mình không có tiền đồ, đàn ông như vậy hoàn toàn vì phép lịch sự, rất bình thường...

Cô cúi đầu, mái tóc mềm mại rủ xuống, cái cổ trắng muốt như ả như hiện, đôi mắt Lục Cận Thâm thăm lại, vài giây sau mới dời ánh mắt đến chỗ khác.

Lục Hi Dịch vốn đang nện những bước nhỏ vui sướng đi trước họ, vừa chạy vừa nhảy, nghe thấy họ nhắc đến chữ đói, lập tức quay lưng nhìn về phía sau, dùng ánh mắt chờ mong nhìn Lục Cận Thâm “Chú út, tối nay chúng ta đi ăn KFC được không, mời cô giáo Chu đi với chúng ta, chúng cháu đều rất đói...”

Chu Ninh Ninh im lặng, cậu bé muốn đi ăn KFC tại sao lại kéo theo cô... Cô tuyệt đối không muốn ăn KFC... Đối với cô mà nói, đồ ăn nấu ở nhà hấp dẫn hơn nhiều.

Cô mang phong thái giáo viên nói: “Con nít không nên ăn KFC, thứ đó không có dinh dưỡng, phải ăn cơm thật ngoan mới có thể mau lớn được.”

Lục Hi Dịch méo mào: “Lâu lắm rồi em không được ăn, bạn cùng lớp ai cũng thường xuyên ăn, phải lâu lắm em mới được ăn một lần.”

Bộ dáng đáng thương như vậy, Chu Ninh Ninh không biết nói gì cho phải, hơn nữa nói xong cô mới phát hiện phụ huynh còn đang ở bên cạnh, cô cần gì phải cướp lời chứ... Không biết tại sao bây giờ con nít lại thích ăn KFC vậy chứ?

Lục Cận Thâm không để ý tới Lục Hi Dịch, nghiêng đầu nhìn Chu Ninh Ninh, thấp giọng hỏi cô: “Em muốn ăn gì?”

Lúc này bụng đã đói đến kêu vang, trong đầu Chu Ninh Ninh thoảng qua một bản ăn, cô nuốt ngụm nước bọt, cô muốn ăn rất nhiều thứ... Ăn xong lại đến một cửa hàng bánh ngọt gì đó... Cuộc sống thật quá tốt đẹp!

“Tôi muốn ăn sườn kho, thịt bò xào ớt xanh, có cá hấp, còn có thịt bò ngâm tương, còn có cánh gà nướng...” Chu Ninh Ninh nghĩ đến ăn, trong đầu không khỏi hiện lên vô số món ăn, cuối cùng còn chép miệng một cái.

Thời điểm cô đọc những cái tên ấy ra, đôi mắt tinh nhuận sáng lên, Lục Cận Thâm câu môi khẽ cười một tiếng: “Những món em muốn ăn đúng là không ít.”

Sau khi nói xong Chu Ninh Ninh mới chợt giật mình, vừa rồi cô gọi tên bao nhiêu món ăn nhỉ? Tám hay mười? Á... Lục tiên sinh đừng hiểu lầm! Cô thật sự không phải là dạ dày lớn đâu!

Cô ngẩng đầu trộm nhìn anh, phát hiện khóe miệng anh nhếch lên nụ cười, lỗ tai Chu Ninh Ninh nóng lên, nhỏ giọng giải thích: “Tôi chỉ nói vậy thôi. Tôi ăn không hết nhiều như vậy đâu.”

Đôi mắt Lục Cận Thâm thăm lại, giống như cười mà không cười nói: “Cho dù em ăn nhiều như vậy cũng không sao.”

Chu Ninh Ninh: “(◦◦)...”

Cái gì không sao? Nhưng thật sự cô không ăn hết nhiều thứ như vậy mà....

Đến dưới lầu, Chu Ninh Ninh nghĩ bọn họ sẽ đi trái đường với nhau, giơ tay định nhận lại lấy túi đồ của mình: “Cảm ơn anh, chúng ta khác đường, để tôi tự cầm đồ của mình.”

Lục Cận Thâm không buông tay, nhàn nhạt hỏi: “Ai nói chúng ta đi khác đường? Vừa rồi không phải nói cùng nhau ăn com sao?”

Chu Ninh Ninh trừng lớn hai mắt, giật mình mở miệng: “Hà? Chúng ta nói ăn com cùng nhau lúc nào?” ㄟ(ㄟ)

Lục Cận Thâm dùng một loại ánh mắt “Lời nói và việc làm của em nói cho tôi biết em rất muốn theo chúng tôi đi ăn com” nhìn cô, nhàn nhạt giải thích: “Vừa rồi Tiểu Dịch nói chúng ta cùng đi ăn KFC, em chỉ nói ăn KFC không tốt, tôi hỏi em muốn ăn cái gì, em chọn rất nhiều món, tôi nghĩ em đang đề xuất ý kiến, để tôi chọn nhà hàng.”

“(๑๐๑)...” Là vậy sao? Vậy là cô đã gọi món rồi sao? Anh cũng đâu phải là chủ quán com hay nhân viên phục vụ đâu!

“Đi thôi.” Lục Cận Thâm thoải mái vứt lại một câu, đưa tay xoa đầu Lục Hi Dịch, Lục Hi Dịch rất vô tư nói với Chu Ninh Ninh: “Cô giáo Chu đi thôi, chú út muốn mời chúng ta ăn com, hi hi.”

Chu Ninh Ninh sững sờ tại chỗ, một hồi lâu mới kịp phản ứng, đồ của cô vẫn còn trên tay anh đó!

Cô đi chậm ở phía sau, anh đã để dụng cụ về của cô vào xe, sau đó nói với cô: “Lên xe đi.”

Chu Ninh Ninh: “...” Nếu như bây giờ cô muốn anh mở cốp phía sau, cô lấy những thứ đó rồi bỏ đi có phải rất bất lịch sự không?

Cuối cùng, Chu Ninh Ninh vẫn lên xe, có thể không lên sao? Vị thân sĩ kia đã mở cửa xe cho cô rồi. . .

Lục Hi Dịch rất vui vẻ vì có người ngồi phía sau với cậu, càng không ngừng nói chuyện với Chu Ninh Ninh. Chu Ninh Ninh vốn đang nhớ lại cuộc nói chuyện của cô với Lục Cận Thâm vừa rồi, cũng vì nó nên anh đã cho rằng cô muốn ăn com với họ. . . Cuối cùng, suy nghĩ của Chu Ninh Ninh bị đủ loại vấn đề của Lục Hi Dịch nhiễu loạn, cô phải ứng phó với mọi vấn đề của cậu bé nên cũng nhanh chóng bỏ việc này ra sau đầu.

Lục Cận Thâm nhìn cô qua kính chiếu hậu, trong mắt hiện lên tia cười.

Xe chạy nhanh vào trung tâm, tình hình giao thông giờ cao điểm rất tẻ, xe cứ từ từ di chuyển, khiến Lục Hi Dịch cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng phàn nàn: “Chú út, chậm quá.”

Ánh mắt Lục Cận Thâm nhìn thẳng phía trước, ngón tay thon dài đặt trên vô lăng, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ vài cái, sau đó cũng nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Chu Ninh Ninh có chút lo lắng nhìn ra bên ngoài, anh trấn an nói: “Sẽ mau đến thôi, đừng vội.”

Đó là cách nói với Chu Ninh Ninh, nếu nói với Lục Hi Dịch, đoán chừng là —— “Ngồi xuống, đường không phải do nhà chúng ta mở, chậm cũng không có cách nào khác.”

10 phút sau, xe dừng tại bãi đỗ xe tầng hầm, điện thoại Chu Ninh Ninh vang lên, ông đồng chí Chu gọi tới, cô quên gọi điện thoại về nhà báo không ăn com ở nhà, vội vàng bắt máy: “Cha, con quên nói với cha, hôm nay con cùng bạn ra ngoài ăn com, không ăn com ở nhà.”

Ông Chu nghe xong chữ bạn, lập tức hỏi: “Bạn nào? Nam hay nữ?”

Chu Ninh Ninh lập tức thẳng người: “Nữ.”

Lục Cận Thâm đi bên cạnh thoáng dừng bước chân, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thâm thúy nhàn nhạt quét trên mặt cô.

Chu Ninh Ninh đương nhiên không biết mình đã bị người ta ghi sổ, người nào đó đợi đến lúc danh chính ngôn thuận sẽ vơ vét hết của cô đó!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Chương 13: Bữa ăn tối

Bởi vì Chu Ninh Ninh sinh ra tại vùng này, từ nhỏ đến lớn bạn bè tốt trên cơ bản đều từng đến nhà Chu Ninh Ninh, hơn nữa bình thường cái loại vấn đề như “Cùng ai ra ngoài chơi?”, Chu Ninh Ninh đều trả lời là bạn cùng phòng gì gì đó.

Lần này cô chỉ nói là bạn, ông đồng chí Chu liền nhạy cảm hơn, nhìn không được tra hỏi một chút, sợ sau khi đi vào thang máy tín hiệu không tốt, Lục Cận Thâm đứng ở cửa thang máy chờ cô nói chuyện điện thoại xong, cũng không thúc giục.

Chu Ninh Ninh trả lời đồng chí Chu thêm mấy vấn đề, cuối cùng cũng cúp điện thoại, cô thật có lỗi, cười với Lục Cận Thâm: “Thật xấu hổ! Tôi quên báo cho gia đình biết tôi không quay về ăn com.”

Cửa thang máy mở, Lục Cận Thâm sải rộng chân bước ra, bộ dáng thờ ơ hỏi: “Ba em có thành kiến với việc em ăn com cùng đàn ông sao?”

Chu Ninh Ninh nhớ tới lúc nãy đã nói dối ngay trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Không phải... Ba tôi đã cho tôi quen bạn trai rồi, ông không phản đối việc tôi có bạn trai, chỉ là lo tôi quen người đến từ nơi khác, sau này phải đi xa mới được gặp tôi.”

Lục Cận Thâm thần nhiên nhìn cô, có phần tán thành nói: “Ừ, ba em lo lắng đúng.”

Chu Ninh Ninh: “Cố chấp đến chết.”

Nhưng mà, Lục tiên sinh, giọng điệu của anh hình như có chỗ không đúng... Cũng đâu phải gả con gái anh đi, bộ dạng xúc động như vậy làm gì...

Nhà hàng Lục Cận Thâm chọn gọi là “Thực khách”, đây là lần thứ tư Chu Ninh Ninh đến đây, lần trước là cô cùng với anh trai đến đây ăn com, lúc đi ra liền đụng phải ngực Lục Cận Thâm, ấn tượng với bộ ngực rắn chắc kia rất sâu sắc...

Ngồi yên vị trên ghế rồi, hai mắt Chu Ninh Ninh sáng ngời nhìn chăm chăm vào bàn ăn, đồ ăn bắt đầu được dọn lên, đều cho cô thử trước... Nhưng mà một lớn một nhỏ bên kia đều không động đũa, cô cũng không phải loại người không biết xấu hổ, chỉ biết dùng đôi mắt mở to, trông mong vị tiên sinh hiểu khách kia động đũa trước.

Đáy mắt Lục Cận Thâm hàm chứa ý cười, nhắc nhở cô: “Ăn đi, chờ cái gì nữa.”

Chu Ninh Ninh lập tức động đũa gấp sườn heo, bụng đói kêu vang khiến cô ăn đến quên cả việc giữ hình tượng, bên cạnh khoe miệng không cần thận để dính một hạt com, Lục Hi Dịch nhìn cô cười: “Cô giáo, trên mặt cô dính com kia, ha ha ha.”

Nghe vậy tầm mắt Lục Cận Thâm liền dừng trên mặt cô, anh rất muốn tự mình lau cho cô, nhưng mà... Bây giờ không được.

Tai Chu Ninh Ninh đỏ lên, nâng tay phải lên lau khắp mặt, Lục Cận Thâm mỉm cười lên tiếng nhắc nhở cô: “Bên trái.”

“A...” Mặt Chu Ninh Ninh càng đỏ hơn, vội sờ về phía mặt bên trái.

Đến cuối bữa ăn, Chu Ninh Ninh ăn no đến mức không chịu nổi, nhưng mà cô còn gọi cho mình một phần điểm tâm ngọt.

Chu Ninh Ninh nhìn món điểm tâm ngọt kia, cô thật sự rất muốn ăn nó, nhưng quả thật ăn không vô, rồi lại không nỡ lãng phí, cô nhìn về phía Lục Hi Dịch, cười hỏi: “Em có muốn ăn cái này hay không? Ngon lắm đó.”

Lục Hi Dịch trực tiếp từ chối: “Em không thích ăn ngọt.”

Chu Ninh Ninh chuyển tầm mắt về phía Lục Cận Thâm, trên mặt người nọ viết rõ ràng: “Tôi không thích ăn ngọt.”

Oa... Đừng nói cả gia đình các người đều không thích ăn ngọt đấy!

Lục Cận Thâm nói thẳng: “Ăn không hết thì đừng ăn.”

Mặt Chu Ninh Ninh lại đỏ lên, bữa com này được ăn mấy món mình yêu thích, lại là người khác mời mình, cô lãng phí đồ ăn như vậy thật sự không tốt lắm, cô kiên quyết nói: “Ài, ai nói tôi ăn không hết, tôi đang chuẩn bị ăn đây!”

Lục Cận Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, nói thẳng suy nghĩ trong lòng của cô: “Nếu em không nỡ bỏ lại, có thể gói đem về.”

Thật tốt quá! Chu Ninh Ninh lập tức gật đầu: “Tôi có thể mang về để ăn khuya...”

Lúc rời khỏi nhà hàng, Chu Ninh Ninh cầm theo túi lớn túi nhỏ trên tay, Lục Cận Thâm nhìn lướt qua thân hình mảnh khảnh của cô, thần nhiên nói câu: “Ăn nhiều lên, chẳng thấy em có chút thịt nào cả.”

Vậy là... Lục tiên sinh, ngài cảm thấy tôi thật sự có cái dạ dày không đầy thật sao? Chu Ninh Ninh lúng túng, sau đó nghiêm mặt nhìn anh: “Người có thể chát như tôi, ăn nhiều mà vẫn không mập, nhiều người hâm mộ lắm! Vừa có thể ăn nhiều, vừa không bị béo.”

Lục Cận Thâm cười nhẹ không nói.

.....

Lúc đang đợi thang máy, đột nhiên Lục Hi Dịch kêu lên: “Chú Trạch!”

Tô Gia Trạch nở nụ cười: “Ra là Tiểu Dịch!”

Chu Ninh Ninh nhìn về phía bên trái, một người đàn ông dáng người thon dài đang từ phía đối diện đi tới, bên cạnh là một mỹ nhân dáng người cao gầy.

Hai người nhìn rất hợp nhãn.

Thang máy vừa vận dừng lại, hai người kia còn chưa đi tới đây, Lục Cận Thâm không vào thang máy, Chu Ninh Ninh đương nhiên cũng đứng yên tại chỗ. Vì thế, những người chờ thang máy đều đã vào trong, trước cửa thang máy cũng chỉ có cô và Lục Cận Thâm, Lục Hi Dịch đã chạy đến bên cạnh Tô Gia Trạch.

Tô Gia Trạch đi đến trước mặt, hứng thú nhìn qua Lục Cận Thâm, sau đó nhìn về phía Chu Ninh Ninh, chợt hỏi: “Cô bé xinh đẹp đáng yêu này là ai vậy?”

Cả người quần áo chỉnh tề, người đàn ông đầy khí chất thế này... Câu hỏi lại có ngữ điệu không đứng đắn, Chu Ninh Ninh ngẩn người, cô bé xinh đẹp đáng yêu gì gì đó... Cô ngượng ngùng không trả lời!

May mà Lục Hi Dịch đã trả lời trước: “Đây là cô giáo của cháu, tên Chu Ninh Ninh.”

Lục Cận Thâm thân nhiên liếc mắt nhìn Tô Gia Trạch một cái, giới thiệu với Chu Ninh Ninh: “Vị này là Tô Gia Trạch.”

Chu Ninh Ninh cười cười: “Chào anh.”

“Chào cô.” Tô Gia Trạch cười, giới thiệu người bạn gái bên cạnh: “Bạn gái cũ của tôi – Mạnh Nhiên.”

Chu Ninh Ninh: “...”

Tô Gia Trạch tiên sinh, anh không cần nhấn mạnh rằng đó là bạn gái cũ của anh đâu... Thật là khó xử... Cô phải nói tiếp thế nào đây!

Bạn gái cũ Mạnh Nhiên giống như không hề để ý đến cách giới thiệu này, phong tình vạn chủng vuốt mái tóc xoăn của mình, cười nói: “Xin chào, chúng tôi vừa mới ăn bữa cơm chia tay, chính thức cắt đứt quan hệ.”

Chu Ninh Ninh: “... Xin chào.”

Nhìn bộ dáng vui vẻ của bọn họ khi chia tay... Chu Ninh Ninh thiếu chút nữa muốn nói “Chúc mừng”...

Mọi người cùng bước vào thang máy, cùng tới hầm đỗ xe, tới nơi Tô Gia Trạch đỗ xe, anh ta và bạn gái cũ dừng chân lại, Tô Gia Trạch cười nói: “Tạm biệt Tiểu Dịch, tạm biệt tiểu thư Ninh Ninh, lần sau cùng nhau ăn cơm, tôi mời!”

Chu Ninh Ninh: “Tạm biệt...”

Lục Hi Dịch vỗ tay nói lớn: “Chú Trạch, chú mời khách, cháu có thể ăn cùng không?”

Tô Gia Trạch: “Đương nhiên có thể.”

Lục Hi Dịch vui vẻ cười không ngừng, đặc ý bữu môi nhìn Lục Cận Thâm và Chu Ninh Ninh.

Tô Gia Trạch ấn khóa xe xuống, Chu Ninh Ninh nhìn thoáng qua, thấy chiếc xe kia nhìn rất quen...

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thâm, nhỏ giọng hỏi anh: “Có phải tôi đã đụng phải chiếc xe kia không?”

“Ừ.” Lục Cận Thâm biết rõ cô muốn hỏi cái gì, vô cùng thân nhiên quay đi.

Sau đó... Chu Ninh Ninh lách đến phía sau đuôi xe nhìn, phải làm việc thiện rồi! Cô đi đến phía trước chiếc xe chuẩn bị chạy: “Tô tiên sinh, chờ một chút.”

Tô Gia Trạch nghi hoặc: “Sao vậy?”

Chu Ninh Ninh có chút ngượng ngùng, giải thích: “Người đụng phải xe của anh, là tôi, thật sự xin lỗi! Phí sửa chữa là bao nhiêu vậy? Tôi sẽ trả cho anh.”

Việc này, Tô Gia Trạch cười cười: “Không sao, cũng không phải do cô cố ý.”

Chu Ninh Ninh lại hỏi lần nữa: “Phí sửa chữa là bao nhiêu vậy?”

“Phí sửa chữa sao?” Tầm mắt Tô Gia Trạch lướt qua Chu Ninh Ninh, lại nhìn Lục Cận Thâm, Lục Cận Thâm nhàn nhạt liếc anh ta, có thể hiểu được ý tứ là – Cứ nói ra một số tiền nhỏ là được.

“Bốn trăm.” Bốn trăm đủ hợp lý chưa? Nhỏ như vậy được chưa?

“Hả? Chỉ có bốn trăm thôi sao?” Chu Ninh Ninh thật sự kinh ngạc, nhìn lướt qua chiếc xe này, đúng là cô không rành về xe cộ lắm, cũng không biết chiếc xe này bao nhiêu tiền, nhưng chiếc xe này so với chiếc SUV của Lục Cận Thâm thoạt nhìn xa hoa rất nhiều, phí sửa chữa cũng chỉ có bốn trăm thôi sao?

“Đúng, tiệm sửa xe của bạn vừa mới mở, tôi đến được giảm giá.” Tô Gia Trạch tùy tiện bịa một lý do.

Chu Ninh Ninh bán tín bán nghi: “Thật sao?”

Tô Gia Trạch nở nụ cười, cô bé này đúng là thật nũng nịu, anh ta bình thân nói: “Đương nhiên là thật, tôi chỉ biết hăm dọa người khác, làm sao có thể để mình chịu thiệt.”

Chu Ninh Ninh nở nụ cười: “Tôi đưa tiền cho anh ngay bây giờ.” Cô bỏ ba lô xuống lấy túi tiền, bởi vì trên tay còn cầm một túi thức ăn, động tác của cô không được tiện cho lắm.

Lục Cận Thâm đi tới cầm lấy đồ trong tay cô, Chu Ninh Ninh cảm kích quay lại cười với anh.

Chu Ninh Ninh đưa tiền cho Tô Gia Trạch, Tô Gia Trạch nhận lấy, lấy tay vuốt vuốt tờ tiền, cười vô cùng gian xảo: “Lần sau tôi mời mọi người ăn cơm.”

Lục Cận Thâm gật đầu: “Được, thứ sáu này đi.”

Tô Gia Trạch như rồng mây, âm thanh kéo dài: “Được!”

Chu Ninh Ninh: “...”

Là hai ngày nữa sao? Không hỏi ý kiến của cô một chút nào sao? Lục tiên sinh, anh tự tiện quyết định như vậy cũng được sao?

.....

Trên đường trở về, Chu Ninh Ninh ngồi ở ghế lái phụ, trên đùi đặt đồ ăn ngọt của cô, cô nhớ tới Tô Gia Trạch và bạn gái của anh ta chia tay mà bình tĩnh như vậy, cô nhớ tới một câu – Sau khi chia tay có thể làm bạn bè, là bởi vì yêu nhau không đủ sâu sắc.

Suy nghĩ một chút, cô đột nhiên mở miệng hỏi Lục Cận Thâm đang ngồi bên cạnh: “Anh cảm thấy sau khi chia tay có thể làm bạn bè được không?” Lục Cận Thâm hơi sững sốt một chút, vừa rồi cô trầm mặc lâu như vậy là do suy nghĩ chuyện này sao?

Anh trả lời: “Trước kia thì có thể, bây giờ thì không được.”

Chu Ninh Ninh ngây người một chút, lại hỏi: “Vậy nên lúc trước anh với Tô tiên sinh cũng giống nhau, trước khi chia tay còn gặp mặt ăn cơm, sau đó rất bình tĩnh mà chia tay?”

Lục Cận Thâm cười lạnh một tiếng: “Đừng so sánh tôi với tên kia, bạn gái cũ của cậu ta có thể liều mạng chỉ vì mấy bàn mặt chược.”

Này... Lời nói thật ác độc!

Một lát sau, Chu Ninh Ninh lại tò mò hỏi: “Cái kia... Tại sao trước kia anh cảm thấy chia tay có thể làm bạn bè, bây giờ lại không thể?”

Lục Cận Thâm chú ý nhìn cô, sau đó nhìn thẳng về phía trước, khóe môi cong lên, giọng nói chậm rãi trầm thấp: “Vì bây giờ tôi cảm thấy mình hoàn toàn có khả năng nuôi bạn gái trở thành vợ.”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông này rất êm tai, từng câu từng chữ giống như những nốt nhạc, nhẹ nhàng nhấn vào lòng từng chút một, giống như những lời hát đẹp nhất trong bản nhạc hay nhất, rất êm tai.

Chu Ninh Ninh cảm thấy đáy lòng mềm mại một chút, cô ngẩng đầu nhìn anh, phía trước là đèn đỏ, xe ngừng lại.

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô, đáy mắt anh có chút ánh sáng nhạt, vừa ôn nhu lại vừa nồng nhiệt, từng chút một nhẹ nhàng chiếu sáng mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chương 14: Bài ca anh hùng

Buổi tối, cuối cùng Chu Ninh Ninh cũng đăng chương truyện mới trên blog, nếu đã trả xong phí sửa chữa, sự việc đâm xe kia cũng chỉ là một dấu chấm nhỏ trên trang giấy, vậy thì cũng nên kết thúc mẫu truyện tranh đó thôi.

Nhưng mà, Chu Ninh Ninh mơ hồ cảm nhận được có một số việc chưa thể kết thúc... Bởi vì thứ sáu này cô còn phải cùng Lục Cận Thâm ăn cơm với Tô Gia Trạch, tối nay khi Lục Cận Thâm đưa cô đến cổng khu nhà nhỏ, trước khi xuống xe anh đã nói với cô: “Thứ sáu tôi đến đón em.”

Đón cái gì chứ... Cô không nghĩ là mình sẽ đi, cô cứ theo chân bọn họ như vậy thật không ổn chút nào...

Nhưng lúc đó chẳng hiểu sao cô lại không thể từ chối...

Sau khi tắm rửa xong, Chu Ninh Ninh nằm ngay ngắn trên giường chuẩn bị ngủ, đột nhiên lại nghĩ đến ánh mắt ôn nhu nồng nhiệt của Lục Cận Thâm, cô vội vàng lấy tay che mắt mình, cảm giác cứ như sắp bị anh làm loạn...

Hai ngày thứ tư, thứ năm, Chu Ninh Ninh cũng không gặp lại Lục Cận Thâm, hai ngày nay sau khi tan học đều là ba của Lục Hi Dịch đến đón, bởi vì Lục Cận Thâm liên tục phải tăng ca, đó là Lục Hi Dịch nói cho cô biết, cậu ấy nói: “Mấy hôm nay công việc của chú út rất nhiều, thường xuyên phải tăng ca nên chỉ có ba đến đón em thôi.”

Chu Ninh Ninh cảm thấy có điểm không đúng, Lục Cận Thâm không đến đón Lục Hi Dịch cũng bình thường thôi! Bởi vì các bạn khác đều là cha mẹ hoặc ông bà đến đón mà.

Hơn nữa Lục Hi Dịch, cậu không cần phải báo cáo cho tôi biết công việc của chú cậu... Tôi hoàn toàn không có chút tò mò...

Thứ sáu, hôm nay Chu Ninh Ninh không cần đến trung tâm dạy học, buổi sáng dẫn Lucky ra ngoài đi dạo một vòng, về nhà cùng ông Chu xem TV.

Giữa trưa, bạn cùng phòng Trịnh Thiên Thiên gọi điện thoại tới, nói: “Ninh Ninh, hôm nay tớ quay về trường học, một người một phòng rất đáng thương, cậu đến ở cùng tớ có được không?”

Trịnh Thiên Thiên là người đến từ nơi khác, bây giờ còn mười ngày mới đến hôm khai giảng, Chu Ninh Ninh nghi hoặc hỏi: “Cậu về sớm như vậy làm gì, đến nhà tớ ở đi!”

Trịnh Thiên Thiên do dự nói: “Ngày mai tớ muốn đi du lịch... Xuất phát ở trường sẽ dễ hơn, hơn nữa tớ còn muốn chuẩn bị đồ đạc này nọ.”

Chu Ninh Ninh cảm thán: “Đi du lịch sao... Tớ cũng muốn đi! Nhưng mà tớ không đi được, cậu đi với ai?”

“Khụ, đi cùng với một đồng hương.”

“Hả? Sao tớ nghe thấy có chút gian dối ở đây vậy, Thiên Thiên, không phải cậu đi cùng bạn trai chứ? Thành thật khai báo!”

“Khụ, đúng vậy...”

“Oa! Đúng rồi sao! Vừa nghỉ hè thôi mà! Mau kể cho tớ nghe một chút đi...”

“Khụ, tôi nay chúng ta mua đồ ăn khuya về ký túc xá đi, vừa ăn vừa nói chuyện...”

Từ sáng sớm đến giờ Chu Ninh Ninh vẫn còn nhớ đến bữa ăn tối hôm nay, liền nói với Trịnh Thiên Thiên: “Tối nay tớ có việc, có thể sẽ đến trễ lắm.”

Trịnh Thiên Thiên còn rất vui vẻ nói: “Không sao không sao, cậu đến trễ càng tốt, tớ có thể cùng anh ấy ăn cơm và xem phim, đến tối thì trở về đón cậu.”

Chu Ninh Ninh tức giận: “Trọng sắc khinh bạn!”

Trịnh Thiên Thiên không chút ngượng ngùng, ngược lại còn cười rất đắc ý: “Cảm giác có bạn trai chính là như vậy, thế nào?”

Được rồi, Chu Ninh Ninh không còn gì để nói, bởi vì cô không có bạn trai, không thể hiểu cảm giác đó.

Lúc ba giờ chiều, một dãy số lạ gọi đến cho Chu Ninh Ninh, cô đoán là Lục Cận Thâm, ấn điện thoại trả lời: “A lô?”

“Tôi là Lục Cận Thâm, năm giờ ba mươi tôi đến đón em.”

Thật sự là anh... Âm thanh của người đàn ông này vừa khàn vừa trầm thấp, nghe có phần giống như bị cảm, vì thế Chu Ninh Ninh không thể không biết “quan tâm” anh, cô nói: “Anh nói địa chỉ cho tôi biết, tôi tự mình đi đến cũng được.”

Lục Cận Thâm khẳng định: “Không cần, tôi sẽ đón em.”

Này... Chu Ninh Ninh thỏa hiệp: “Vậy được rồi.”

.....

Năm giờ mười phút Chu Ninh Ninh đi ra cửa, từ nhà đi đến cổng khu cũng mất khoảng mười phút, cô đi sớm thêm mười phút.

Năm giờ ba mươi... Mẹ cô thường về nhà vào giờ này, Chu Ninh Ninh ra khỏi cổng liền ngó đông ngó tây, cô phải xem xem mẹ mình có về hay không, cầu mong ngàn vạn lần đừng đụng phải.

Kết quả là không nhìn thấy chiếc xe SUV màu đen phía bên trái mình, Lục Cận Thâm xuống xe gọi tên cô. Chu Ninh Ninh “A” một tiếng, vội vàng chạy tới, không ngờ anh cũng đến sớm như vậy.

Cô muốn ngồi phía sau, Lục Cận Thâm đã mở cửa ghế lái phụ: “Ngồi bên cạnh tôi.”

Chu Ninh Ninh: “...Được.”

Sau khi Chu Ninh Ninh lên xe mới phát hiện, phía sau có một người đang nằm...

Cô ngẩn người nhìn, sau đó lại nhìn về phía Lục Cận Thâm, đưa tay chỉ chỉ phía sau, đến gần anh, hạ thấp giọng hỏi: “Người kia... Là Tô tiên sinh sao?”

Lục Cận Thâm gật đầu, giọng nói vẫn khàn khàn như trước: “Ừ, không cần để ý đến cậu ta.”

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Chu Ninh Ninh nhìn khuôn mặt tuấn tú có chút mệt mỏi của anh, đáy mắt có màu xanh nhàn nhạt, ngay cả râu ria cũng xuất hiện, nhưng mà... Thoạt nhìn khá gọi cảm...

Thì ra giọng nói khàn khàn giống bị cảm là vì quá mệt mỏi, Chu Ninh Ninh có chút ngượng ngùng hỏi: “Có phải mấy hôm nay các anh đều tăng ca không?”

Lục Cận Thâm gật đầu, hai ngày trước phương án đề xuất cho hạng mục mới không ổn, mấy hôm nay bọn họ vội vàng họp lại để nghiên cứu và thảo luận, ghi chép số liệu cẩn thận lại một lần nữa, tối hôm qua còn thức suốt cả đêm, hơn ba giờ chiều mới kết thúc.

Công việc quá nhiều.

Chu Ninh Ninh quay đầu nhìn về phía Tô Gia Trạch đang ngủ đến mức không màng hình tượng ở phía sau, nhất thời cảm thấy áy náy, cô hạ giọng: “Các anh nên về nghỉ ngơi đi, tôi thấy anh cũng mệt đến chết rồi.”

Lục Cận Thâm như nhìn thấu được suy nghĩ của cô, thấp giọng trấn an: “Không sao, trước khi nghỉ ngơi cũng phải lấp đầy bụng đã.”

Dù nói thế nhưng cô vẫn cảm thấy có chút ngại ngùng, Chu Ninh Ninh cúi đầu không nói lời nào.

Lục Cận Thâm đang chuyển tâm lái xe thì nhìn cô một cái, bộ dáng cúi đầu ủ rũ của cô khiến cho anh rất muốn đưa tay xoa đầu cô, sau đó vuốt mái tóc mềm mại của cô.

Không được manh động, nhịn xuống.

Lần này không đến trung tâm mà là đi về phía Đông thành phố, lát sau xe dừng lại tại một nơi gọi là “Âm thực Đàm gia”, sau khi xe dừng lại, Lục Cận Thâm nói với Chu Ninh Ninh: “Đến trước cửa đợi tôi.”

Chu Ninh Ninh nghe lời đi từ nơi gửi xe đến cửa nhà hàng đợi anh.

Một phút sau, Lục Cận Thâm xuống xe, lịch sự tạo nhã, sắc mặt bình thường.

Hai phút sau, Tô Gia Trạch vuốt vuốt mái tóc lộn xộn vì ngủ, bước xuống xe, cười với Chu Ninh Ninh: “Thật ngại quá, vừa rồi tôi ngủ thiếp đi, không làm gì sai chứ?”

Chu Ninh Ninh mím môi: “Tôi nghe thấy anh ngáy.”

Tô Gia Trạch ho nhẹ hai tiếng: “Đi, ăn cơm thôi, ăn no xong rồi về nhà ngủ.”

Nói thật, đây là lần đầu tiên Chu Ninh Ninh ăn cơm cùng hai người đàn ông, hơn nữa còn là hai... Gọi chung là chủ nợ đi, cô còn nợ người ta 400 tệ, ăn hai bữa cơm của người ta, cô biết chi phí phải trả lần trước ở “Thực khách” là bao nhiêu, lần này ăn ở đây tuyệt đối không ít hơn “Thực khách”.

Hai bữa cơm này, đối với cô mà nói là món hời lớn... Dù sao cô cũng chỉ bồi thường phí sửa chữa 400 tệ.

Chu Ninh Ninh nghĩ vậy, liền thấy rất lúng túng, sớm biết vậy đã kiểm soát không tới, ăn xong bữa cơm này phải kết thúc thôi...

Lúc gọi món, Lục Cận Thâm đẩy thực đơn đến trước mặt cô, thấp giọng nói: “Thích ăn gì thì gọi.”

Chu Ninh Ninh lắc đầu: “Không, tôi không gọi đâu, các anh gọi đi, tôi không kén ăn.”

Cô không phải rụt rè, mà là cảm thấy ăn bữa cơm này đã đủ ngượng ngùng rồi, cứ để bọn họ gọi gì thì cô ăn nấy.

Lục Cận Thâm nhướn mày, trong giọng nói mang theo ý cười: “Không biết tại sao tôi cứ nhớ em rất sành ăn, gọi món cũng không cần xem thực đơn.”

Cô đã bị gán danh hiệu tham ăn rồi sao? Chu Ninh Ninh ho nhẹ: “Là do... Trùng hợp nhớ được vài món thôi...”

“Thật sao?” Giọng điệu như thể rõ ràng là không tin.

Tô Gia Trạch chống cằm híp nửa mắt nhìn hai người đối diện: Làm ơn nhanh lên đi! Ông đây còn phải về nhà ngủ nữa! Không có thời gian cho mấy người tình chàng ý thiếp đâu!

“Tôi đi toilet một lát, anh cứ từ từ gọi.” Chu Ninh Ninh ảo não chạy ra.

Chờ cô quay lại, Lục Cận Thâm đã gọi món xong, anh đứng dậy đi về phía toilet.

Đồ ăn bung lên bàn, Chu Ninh Ninh len lén vui vẻ một chút, những món Lục Cận Thâm gọi đều là món cô thích, đáy lòng cô khẽ nháy nhót.

Lúc ăn được một nửa, Lục Cận Thâm hơi nghiêng về phía đối diện, nhẹ giọng nói với cô: “Em còn có một phần điểm tâm ngọt Ý Thiên nữa.”

Hả? Hai mắt Chu Ninh Ninh sáng lên, trong giọng nói mang theo vài phần mềm mại ngoài ý muốn: “Anh gọi cho tôi sao?” Lục Cận Thâm thản nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, ý tứ trong mắt rõ ràng là “Ngoài tôi ra thì còn có người khác sao?”

Tô Gia Trạch: Khụ khụ, tôi không phải là người sao.

Lần trước phần điểm tâm ngọt kia cô đã mang về cho ông Chu ăn, Chu Ninh Ninh hoàn toàn không được một miếng, lần này có thể ăn thì quá tuyệt vời, mắt cô cong lại như trăng non, trên khuôn mặt trắng nõn hé ra nụ cười ngọt ngào: “Cảm ơn.”

Lục Cận Thâm gật đầu, lại muốn vuốt tóc cô nói một tiếng: “Ngoan”.

Bởi vì có Lục Cận Thâm nhắc nhở, Chu Ninh Ninh không ăn quá no giống như lần trước, chừa một vị trí trong dạ dày mình cho món điểm tâm ngọt kia, cuối cùng bữa cơm bắt đầu trong sự xấu hổ, kết thúc trong vui mừng.

Sau khi ăn xong, nhân vật bị làm lơ Tô Gia Trạch chủ động nói: “Ninh Ninh tiểu thư, tôi về nhà nghỉ ngơi trước, đợi lát nữa anh ta đưa cô về nhà là được rồi, hôm nay quá mệt mỏi nên tinh thần không tốt lắm, khiến cô chê cười rồi, lần sau tôi lại mời cô ăn cơm.”

Còn có lần sau sao! Chu Ninh Ninh vội vàng lắc đầu: “Không cần không cần, hôm nay đã ăn đủ rồi, không cần lần sau đâu...”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt cất giọng khàn khàn xen vào: “Hôm nay ăn no, còn có ngày mai, mỗi ngày em đều cần phải ăn cơm.”

Chu Ninh Ninh: “...” Rõ ràng là cô không phải có ý đó...

Tô Gia Trạch đi rồi, Lục Cận Thâm gọi phục vụ đến tính tiền, Chu Ninh Ninh nhỏ giọng than thở: “Không phải là Tô tiên sinh nói mời khách sao...” Bởi vì lần trước nói thế, mới không thể từ chối ăn bữa cơm này.

Lục Cận Thâm liếc mắt nhìn cô, giọng nói khàn khàn khêu gọi: “Thế nào? Tôi mời khách thì em không vui sao?”

Sao có thể xuyên tạc ý của cô đến vậy?! Chu Ninh Ninh lắc đầu: “Không phải, bởi vì lần trước anh ta nói mời khách, cho nên mới... Mới đến ăn cơm...”

Lục Cận Thâm im lặng nhìn cô, ánh mắt của người con gái đơn thuần này rất sạch sẽ, không có một chút tạp chất nào.

Anh nhìn không được giơ tay lên xoa bóp mi tâm, anh không muốn làm cho nó trở nên rõ ràng, sợ là sẽ dọa cô chạy mất, nhưng anh cảm thấy ý đồ của mình đã rất rõ rồi. Chẳng lẽ cô không cảm nhận được chút gì sao?

Chu Ninh Ninh nhìn anh xoa bóp mi tâm, bộ dáng giống như là mệt chết, nhẹ nhàng nói: “Không phải là anh mệt lắm sao? Chúng ta đi thôi, anh về sớm một chút để còn nghỉ ngơi...”

Lục Cận Thâm đứng lên, khôi phục lại bộ dáng bình tĩnh, chậm rãi nói: “Đi thôi, tôi đưa em về.”

Chu Ninh Ninh như một cô vợ bé nhỏ đi theo phía sau anh xuống lầu, từ lầu ba đi xuống liền liên tục suy nghĩ nên lấy có gì để bỏ trốn. Đi đến cửa nhà hàng, Chu Ninh Ninh chọn cái có tốt nhất, cô nhỏ giọng đi đến trước mặt anh: “Có chuyện này... Lục tiên sinh, tôi thấy là anh mệt lắm rồi, để tôi ngồi taxi về cũng được, anh nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Lục Cận Thâm quay đầu lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lướt qua cô, ngữ khí không tốt: “Yên tâm, tôi chắc chắn có thể đưa em về nhà an toàn, không một đến nỗi gây ra tai nạn đâu.”

Cô không phải có ý này!

Cô quan tâm, người đàn ông này lại không cần...

“Lại đây.” Lục Cận Thâm thấp giọng nói, âm thanh rất khàn.

“...” Chu Ninh Ninh ngoan ngoãn theo sau.

Sau khi lên xe, Chu Ninh Ninh vẫn còn ôm chút hi vọng nói: “Tôi phải về trường học, không phải về nhà, hơi xa, nếu không thì tôi ngồi xe về cũng được, bây giờ vẫn còn phương tiện công cộng mà.”

Lục Cận Thâm nhú mày: “Còn chưa khai giảng, em đến trường làm gì?”

Chu Ninh Ninh giải thích: “Tôi có bạn cùng phòng ở một mình trong ký túc xá, tôi đến ở cùng cô ấy.”

Lục Cận Thâm hiểu rõ, nổ máy bắt đầu chạy, nhắc cô: “Thắt dây an toàn vào.”

Sao lại dùng hành động cự tuyệt ý muốn của cô? Chu Ninh Ninh yên lặng thắt dây an toàn...

Xe chạy thẳng một mạch, Chu Ninh Ninh không biết nói gì, ngón tay đan xen nhau đặt trên đùi, khi đèn đỏ, Lục Cận Thâm quay đầu nhìn cô, đường cong cổ khi cô cúi đầu rất mềm mại, đèn đường xuyên qua cửa kính xe chiếu lên làn da trắng của cô, ánh sáng nhạt dịu nhẹ.

Lục Cận Thâm bỗng nhiên miết môi, không biết xấu hổ nói ra một yêu cầu: “Tôi hơi buồn ngủ, em hát một bài để nâng cao tinh thần cho tôi đi.”

Chu Ninh Ninh ngẩng đầu: “...” Lục tiên sinh, anh nói gì?

Lục Cận Thâm hớn hờ lặp lại một lần nữa: “Tôi hơi buồn ngủ, em hát một bài để nâng cao tinh thần cho tôi đi.”

Haizz! Đã nói anh về nhà ngủ đi! Anh lại muốn ra về phong độ! Ra về để bây giờ ảnh hưởng đến tính mạng thế này! Chu Ninh Ninh thật sự muốn phát điên, nhưng mà... Tính mạng phụ thuộc vào ông trời! Cô khẽ run nói: “Anh tuyệt đối đừng ngủ... Nếu không anh đừng lái xe nữa, chúng ta dừng lại ở bên đường đi, sau đó anh về nhà, tôi tự ngồi xe quay về trường.”

Bộ dạng kích động của cô thật sự rất đáng yêu, Lục Cận Thâm bật cười: “Không nghiêm trọng như vậy đâu, em đừng căng thẳng, tôi sẽ không để em gặp chuyện không may.”

Cô nhẹ nhàng nói: “Vậy sao anh nói anh muốn ngủ...”

Thực ra không hề, có cô bên cạnh, anh hoàn toàn tỉnh táo, nhưng vì để đạt được mục đích của mình, Lục Cận Thâm vẫn nói: “Một chút, nên nếu em hát cho tôi nghe, tôi có thể tỉnh táo hơn.”

Chu Ninh Ninh đề nghị: “Có thể bật radio...”

Lục Cận Thâm từ chối: “Radio càng gây buồn ngủ, em hát đi.”

Đây quả nhiên là mặt dày... Nhưng mà Chu Ninh Ninh không có cách nào từ chối...

Cô trầm mặc một chút, nói: “Để tôi nghĩ xem nên hát cái gì để có thể làm cho anh phấn chấn hơn.”

“A! Tôi nghĩ ra rồi!” Cô hưng phấn kêu một tiếng.

Chu Ninh Ninh ho hai tiếng, thật sự hát lên, tràn đầy hào khí: “Sông Hoàng Hà chảy về phía Đông! Ngôi sao trên trời hợp thành sao Bắc Đẩu! Hei... Hei hợp thành sao Bắc Đẩu! Sinh tử chi giao bằng một chén rượu! Bất phân biến trời bằng một chén rượu! Đã nói đi là sẽ đi! Anh có, tôi có, tất cả đều có! Hei... Hei tất cả đều có!”

Lục Cận Thâm nghe thấy không nhịn được cười, ý cười nồng đậm trong đáy mắt, cô đáng yêu hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

Nghe thấy anh cười, Chu Ninh Ninh đỏ mặt dừng lại: “Đừng cười tôi...”

Đáy mắt Lục Cận Thâm mang ý cười, nụ cười ở khóe môi vẫn không thu lại: “Được, không cười, em hát tiếp đi.”

Đồ lừa đảo! Rõ ràng là vẫn cười! Chu Ninh Ninh đỏ cả mặt và tai, nhưng mà vẫn tiếp tục hát, âm thanh không còn mùi vị phản hào khí như trước, rõ ràng nhỏ đi nhiều: “Trên đường gặp chuyện bất bình! Đàng ra tay thì sẽ ra tay! Gió lửa bao trùm lấy Cửu Châu!”

Trước mặt một người đàn ông ung dung tuấn tú lại đi hát “Hào hán ca”, Chu Ninh Ninh cảm thấy cô đã không còn mặt mũi nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Chương 15: Hành động vô lễ

Mặc dù trước đó hình tượng của cô đã bị mất nhưng có thể tưởng tượng được, chắc chắn rằng bây giờ Lục Cận Thâm đang xem cô là một trò cười...

Hu hu hu, cô không phải là trò cười mà!

Hát xong, Chu Ninh Ninh cúi đầu chìm đắm trong nỗi bi thương của mình, nhất định vừa rồi đầu cô đã bị kẹp vào cửa nên mới chịu hát cho Lục Cận Thâm nghe...

Xong rồi xong rồi! Bây giờ bài hát “Hào hán ca” vẫn còn tự động phát lên trong đầu cô...

Hu hu hu! Hy vọng Lục Cận Thâm không trêu chọc cô nữa... TaT!

Lục Cận Thâm thỏa mãn nghe xong một bài hát, trong tâm trí quả thật vẫn còn nhớ đến bộ dáng của cô lúc hát, khóe miệng vẫn cong lên, chẳng qua là cô nàng bé nhỏ bên cạnh anh hát xong rồi không thêm lên tiếng nữa, anh nghiêng đầu nhìn lại thấy cô cúi đầu ngoan ngoãn trầm tư, đột nhiên anh lại muốn... Giơ tay xoa đầu cô!

Vừa rồi cô hùng hồn hát lên bài “Hào hán ca”, không khí trong xe như thời tiết đầu thu, độ ẩm vừa phải như vậy, làm cho người ta không thể nhịn được mà luyến tiếc khoảng thời gian đó.

Anh yên lặng giảm tốc độ xe lại, mong thời gian trôi qua chậm một chút, chậm thêm một chút nữa...

Qua vài phút đồng hồ, Chu Ninh Ninh tự mình rút ra kết luận dựa vào tình hình thực tế, lặng lẽ dùng mắt quét về phía người nào đó, phát hiện miệng anh khẽ nhếch, quả nhiên là còn cười!

Nếu cười vui như vậy, cũng không thể khen cô sao... Khen cô hát không tồi thì sẽ chết sao...

Lục Cận Thâm như nhìn thấu được lòng cô, anh cười nhẹ nói: “Hát không tồi, hát thêm một bài nữa đi.”

...Vô sỉ!

Chu Ninh Ninh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Không hát, tôi thấy bây giờ anh đã tỉnh táo rồi.”

Được rồi, Lục Cận Thâm biết cô không được tự nhiên, cũng không gây khó xử cho cô nữa, chỉ là không nhịn được cười nhẹ một tiếng.

Lúc anh cười mang theo tiếng khàn khàn nhẹ nhàng, rất dễ nghe, Chu Ninh Ninh nghĩ hẳn là khi anh hát âm thanh sẽ rất tuyệt, cô quay đầu nhìn anh: “Nếu không thì anh hát đi, ca hát cũng có thể giúp nâng cao tinh thần.”

Lục Cận Thâm trực tiếp từ chối: “Tôi không thích hát.”

Chu Ninh Ninh lặng lẽ lên tiếng trong lòng: Không thích Lucky, không thích ăn ngọt, không thích ca hát, Lục tiên sinh, thứ anh không thích thật là nhiều...

Một lát sau, cuối cùng Chu Ninh Ninh cũng phát hiện xe đi rất chậm, bên cạnh đã có rất nhiều xe vượt qua bọn họ, cô vội vàng xoay người nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh đầy cảnh giác, thấy hai mắt anh nhìn thẳng về phía trước, không tồi... Cô nghĩ là anh đang buồn ngủ nên mới chạy chậm như vậy.

Cô hỏi: “Tại sao lại chạy xe chậm như vậy?”

Anh hỏi lại: “Em thích chạy nhanh à?”

Cô: “Không phải... Chỉ là nhìn thấy bên cạnh có rất nhiều xe đã vượt qua chúng ta rồi, giống như chúng ta đi quá chậm vậy.”

Lục Cận Thâm mới ừ một tiếng, vẫn thông thả duy trì tốc độ như trước, lại nói thêm một câu: “Như vậy mới an toàn.”

Chu Ninh Ninh vội vàng nói: “Được, vậy anh cứ chạy chậm rãi, tôi không vội.”

Dù sao bây giờ vẫn còn sớm, Trịnh Thiển Thiển chắc là không về sớm như vậy.

Lộ trình thực ra chỉ có 40 phút, Lục Cận Thâm kéo dài thành 1 tiếng 10 phút mới đến đại học Z, lúc này đã gần chín giờ, Chu Ninh Ninh nói xe của Lục Cận Thâm là xe bên ngoài không thể đi vào, trừ khi có học sinh nhận là xe của người nhà hoặc có giấy thông hành thì chiếc xe mới có thể vào, nhưng hôm nay cô không mang thẻ học sinh, cho dù có mang theo cũng không chứng minh được anh là người nhà... Chu Ninh Ninh kêu anh dừng xe ở cửa, tự cô đi vào là được rồi.

Lục Cận Thâm lại nói: “Tôi đưa em vào, vừa có thể xuống xe đi dạo cho tỉnh táo một chút.”

Anh vừa nói đến tỉnh táo, Chu Ninh Ninh cũng không dám ngăn cản, ngoan ngoãn đi theo anh đến chỗ đậu xe.

Ngoài cửa đại học cũng không thể đỗ xe lâu, Lục Cận Thâm tìm một chỗ gửi xe xong thì lúc đó đã qua chín giờ. Hai người xuống xe chậm rãi đi đến công trường học, Tây Môn là một con đường nằm trong khuôn viên trường, hai bên có rất nhiều quán ăn vặt, tuy rằng nghỉ hè nhưng học sinh ở lại thành phố B cũng không ít, phần lớn ngủ lại ở nhà trọ, nên có người đi qua đi lại cũng có thể coi như náo nhiệt rồi.

Hai người sóng vai cùng đi, Chu Ninh Ninh đi bên cạnh Lục Cận Thâm cao 1m89 cảm thấy mình thật là nhỏ bé... Cô yên lặng xê dịch một chút, kéo rộng khoảng cách giữa anh và mình.

Lục Cận Thâm liếc mắt nhìn một cái, có chút bất mãn nhưng không nói gì.

Khuôn viên đại học Z rất rộng, đi theo đường Tây Môn đến ký túc xá của Chu Ninh Ninh mất khoảng 20 phút, người đi trên đường này cũng không nhiều. Đi theo đường trong vườn trường, gió đêm thổi qua người rất thoải mái, có lẽ là vì thanh tịnh, Chu Ninh Ninh cảm thấy không khí so với trước kia tốt hơn nhiều...

Gió lướt nhẹ qua lá cây gây tiếng xào xạc, bầu trời điểm đầy sao, ánh trăng mềm nhẹ như một tấm vải mỏng, bên cạnh còn có soái ca làm bạn. Chu Ninh vừa đi vừa nghĩ, cô và anh lại cùng nhau tản bộ, lần này còn là ở trong trường.

Chu Ninh Ninh nghiêng đầu hỏi người bên cạnh: “Có phải lâu rồi anh chưa trở lại trường không?”

Lục Cận Thâm chậm rãi nói: “Ừ, lâu lắm rồi.”

Sau đó Chu Ninh Ninh lại tò mò về tuổi anh: “Vậy năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

“28.” Anh nói.

Không biết có phải do tâm tình muốn gây rối hay không, Chu Ninh Ninh đột nhiên rất tò mò về người đàn ông bên cạnh, có rất nhiều vấn đề muốn hỏi... Nhưng mà vẫn phải nhịn xuống, người đàn ông này chắc chắn không thích người khác hỏi nhiều vấn đề về anh đâu.

Đi qua thư viện, lại phải đi qua một khu rừng nhỏ, giữa trưa hôm nay có một trận mưa, khu rừng nhỏ này không có nhiều người đi qua, sau cơn mưa vẫn còn đọng lại không khí tươi mát, mặt đất có mùi hương rất dễ chịu, hai bên đều là lùm cây, ánh đèn vàng ấm áp xuyên qua cành lá chiếu lên mặt đất, tạo thành những đường viền quanh hai cái bóng lớn của anh và cô.

Không nghĩ ngợi gì, đây là thánh địa của các cặp đôi, sau khi khai giảng, đi qua nơi này, chắc chắn sẽ không cẩn thận nhìn thấy vài cặp tình nhân đang thân mật ở đây.

Lúc này, nơi này thuộc về anh và cô, Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn thấy người con gái đang im lặng nhìn xuống mặt đường, anh thích cô, mà giờ phút này, tại bầu không khí tốt đẹp này, anh rất muốn nói với cô điều gì đó... Anh đã nhiều lần xúc động muốn làm điều gì đó với cô.

“Đáng ghét...”

Bầu không khí im lặng đang tốt đẹp đột nhiên bị một giọng nữ phá vỡ, Lục Cận Thâm dừng chân một chút, Chu Ninh Ninh cũng dừng bước ngay tại chỗ, hai người theo bản năng đi về nơi phát ra tiếng động.

Phía sau lùm cây cách đó khoảng mười thước có một đôi tình nhân, nữ sinh đột nhiên hờn dỗi trách một tiếng “Đáng ghét”, sau đó đi vài bước về phía trước, nam sinh lập tức đuổi theo giữ chặt nữ sinh, ôm vào lòng, cúi đầu hôn.

Nam sinh này bị giận dữ rồi.

Đôi tình nhân này hôn nhau đến mức khó mà chia cắt được, khoảng cách cũng không xa, mà khu rừng nhỏ này lại yên ắng đến như vậy, tiếng “Đừng...” nhỏ nhỏ của nữ sinh đều có thể mờ mờ ảo ảo truyền vào tai, không khí trong nháy mắt liền nóng lên hừng hực.

Không được, Lục Cận Thâm nhanh chóng đẩy lùi ngọn lửa trong lòng mình, anh cúi đầu nhìn người con gái phía trước, lại phát hiện cô đang đứng ngốc đó nghiêng đầu nhìn đôi tình nhân, môi hơi hở ra, ánh mắt nhìn chằm chằm không chớp.

Lục Cận Thâm cảm thấy hơi khô miệng, anh nâng tay xoa trán để ổn định tinh thần, sau đó vờ tay che mắt cô, giữ cho đầu cô thẳng, sau đó vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, bàn tay ấn đầu cô về phía mình, dùng thân thể mình che khuất tầm mắt của cô, giọng nói trầm thấp: “Đừng nhìn chuyện xấu.”

A a a... Lúc này Chu Ninh Ninh mới phản ứng lại, hóa ra bên cạnh còn có anh! Vừa rồi cô lại ngốc nghếch dừng lại xem người ta hôn...

Chu Ninh Ninh vội vàng muốn giải thích, lại nghe nữ sinh bên kia nhỏ giọng khàn khàn nói: “Có, có người...”

Nam sinh kia nói: “Đừng sợ, bây giờ đang nghỉ hè, rất ít người, bọn họ không nhìn thấy chúng ta, cũng không nhận ra em đâu...”

Chu Ninh Ninh rất muốn khóc... Hu hu, cô không chỉ thấy được! Mà còn nhận ra được!

Giọng nói kia, dáng người kia, còn có cái váy nữ sinh kia đang mặc trên người... Là do cô đi mua cùng với cô ấy! Nữ sinh kia không phải là Trịnh Thiên Thiên sao?!!

Không phải cô ấy nói là ăn cơm rồi đi xem phim sao?? Tại sao lại trốn ở chỗ này hôn bạn trai!!!

Đã thế lại còn bị cô bắt gặp...

Tất cả mọi chuyện xảy ra khiến cho mặt Chu Ninh Ninh cảm giác như bị thiêu đốt, cô vội vàng kéo tay Lục Cận Thâm đi về phía trước, anh nói đừng nhìn chuyện xấu, đừng nhìn chuyện xấu, đừng nhìn chuyện xấu... Vậy thì chạy nhanh lên!

Ở trong trường học, nhìn thấy người ta hôn là chuyện bình thường, người khác dám hôn nhau vài lần ở nơi công cộng, cô cũng dám xem trộm vài lần, nhưng mà cùng một người đàn ông nhìn chăm chăm như vậy thật là không ổn!

Anh anh anh... Chắc chắn anh đang cảm thấy cô là một nữ lưu manh...

Đã là trò cười bây giờ còn là nữ lưu manh...

Chu Ninh Ninh đi rất nhanh, nhưng Lục Cận Thâm sai một bước chân lớn liền đuổi kịp cô, anh cúi đầu nhìn về phía hai bàn tay đang nắm lấy nhau, cười trầm thấp, bàn tay đảo ngược lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, Chu Ninh Ninh dừng bước một chút.

Cuối cùng cũng đi qua khu thánh địa, đi tới đoạn đường sáng hơn, Chu Ninh Ninh đỏ mặt rút bàn tay của mình ra.

“Vừa rồi, do tôi nhận ra người quen... Cho nên mới bất ngờ...” Chu Ninh Ninh nhỏ giọng giải thích, hu hu hu, hy vọng có thể cứu lấy một chút hình tượng.

Nhờ vào ánh trăng và đèn đường, Lục Cận Thâm nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, anh cố gắng nhịn cười, thấp giọng nói: “Không sao, mấy cặp tình nhân thân mật ở nơi công cộng là chuyện bình thường, đi đâu cũng thấy.”

Chu Ninh Ninh vẫn cảm thấy xấu hổ, cúi đầu nhỏ giọng: “Vâng...”

Ngoan như vậy, thật khiến cho người khác muốn bắt nạt...

“Đi thôi, tôi đưa em về kí túc xá.” Lục Cận Thâm nghiêng đầu không nhìn cô, tiến hai bước về phía trước.

“Được...” Chu Ninh Ninh giống như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau anh.

Lục Cận Thâm nhìn bóng của hai người trên mặt đất, một thấp một cao, một trước một sau.

Anh dừng bước, chờ cô đi đến bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Chương 16: Mất ngủ

Editor: Vịt

Beta: Tử Dương

Trong ký túc xá phòng 613, Chu Ninh Ninh ngồi ngầy ngốc trước bàn một mình, tim còn đập thình thịch, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng mở ra, Chu Ninh Ninh sợ tới mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, cô còn tưởng rằng trái tim đang đập thật nhanh của mình sẽ không chịu nổi nữa!

Quay đầu nhìn lại, thấy Trịnh Thiến Thiến đã trở về.

Nhìn đôi môi nhỏ bị sưng, khuôn mặt mềm mại đỏ bừng trông thật xinh đẹp, Chu Ninh Ninh bỏ qua cho cô... Lại nhìn đến tổng thể khuôn mặt ngượng ngùng của cô ấy.

Trịnh Thiến Thiến giống như có tật giật mình, lau lau miệng mình, cười hai tiếng: “Ninh Ninh, cậu trở về khi nào vậy, sao không nhắn tin cho tớ biết?”

Vì biết cậu đang bận hôn hít với bạn trai nên mới không muốn quấy rầy! Chu Ninh Ninh liếc cô ấy một cái, cười hai tiếng thật nham hiểm: “Vừa rồi tớ... Nhìn thấy cậu.”

Về mặt Trịnh Thiến Thiến căng thẳng hỏi: “Hả? Ở đâu?”

Chu Ninh Ninh cố ý kéo dài giọng: “Ồ... Khu rừng nhỏ phía bên kia thư viện.”

Trịnh Thiến Thiến che mặt: “Hu hu hu... Chẳng lẽ cậu thấy hết rồi sao?”

“Tớ cũng không ngờ sẽ như vậy.” Chu Ninh Ninh cũng che mặt.

Nhìn mấy cặp tình nhân hôn nhau nồng nhiệt trên đường đều không cảm thấy gì, nhưng mà gặp được bạn tốt trốn ở khu rừng nhỏ thân mật với bạn trai, bình tĩnh thế nào cũng cảm thấy có phần xấu hổ, đặc biệt cô nàng Trịnh Thiến Thiến này lần đầu tiên yêu đương, Chu Ninh Ninh lại vô cùng trong sáng, cũng chưa biết yêu.

Còn nữa... Không phải chỉ có một mình Chu Ninh Ninh nhìn thấy, bên cạnh cô còn có một người đàn ông tuần tú lạnh lùng, cái này giống như một cặp nam nữ cùng nhau xem phim, sau đó thấy được cảnh... Trước màn ảnh liền sinh ra bầu không khí vi diệu.

Hai người đều che mặt, sau đó ngay thò nhìn đối phương qua khe hở, đột nhiên Chu Ninh Ninh nhớ tới một chuyện, buông hai tay xuống nhìn xung quanh, chất vấn nói: “Bạn học Thiến Thiến! Đồ ăn khuya đâu! Không phải cậu nói hôm nay mang đồ ăn khuya về sao? Sau đó chúng ta vừa nói chuyện vừa ăn, đồ ăn khuya đâu?”

Khụ khụ, bạn học Thiến Thiến tiếp tục xấu hổ che mặt nói: “Quên rồi...”

Chu Ninh Ninh khinh bỉ cô: “Chỉ số thông minh của phụ nữ khi yêu đều là 0.”

Trịnh Thiến Thiến hừ một tiếng: “Chờ đến khi cậu yêu nói không chừng chỉ số thông minh còn là số âm!”

Cô yêu đương... Cô yêu đương với ai...

Trong đầu Chu Ninh Ninh đột nhiên hiện ra gương mặt mê người của Lục Cận Thâm.

Cô nhất định là bị anh dọa cho choáng rồi mới nhớ đến anh... Không tưởng tượng được một người đàn ông thoát nhìn như vậy mà lại thích xoa đầu con gái, thật là kỳ cục!

Tối nay anh đã xoa đầu cô mấy lần? Ở khu rừng nhỏ một lần, trên đường đi xoa hai lần, sau đó đứng dưới ký túc xá lại đưa ma chường lên đầu cô, tổng cộng bốn lần.

Lần đầu tiên Chu Ninh Ninh không có cảm giác gì, bởi vì lúc ấy bị bất ngờ khi thấy bạn tốt chơi trò hôn nhau với bạn trai, lần thứ hai tim cô liền đập chậm nửa nhịp, đỏ mặt hỏi: “Anh, anh sờ đầu tôi để làm gì...” Lục Cận Sinh, động tác thân thiết như vậy phù hợp với mối quan hệ của chúng ta sao?

Giọng nói khàn khàn của Lục Cận Thâm vang lên: “Vừa rồi sờ thử một lần, cảm thấy tóc em rất mềm...”

Vậy cảm thấy mềm mại thì có thể sờ loạn lên được sao? Chu Ninh Ninh không biết bản thân có nên cự tuyệt “Không được sờ lung tung” hay không.

Lần thứ ba, Chu Ninh Ninh đỏ mặt cúi đầu, chỉ là xoa đầu... Chắc là không có gì đâu...

Ở dưới ký túc xá, tâm trạng Lục Cận Thâm dường như rất vui vẻ, khoe miệng cong lên: “Chiều thứ hai tôi đến đón Lục Hi Dịch tan học, chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Tại sao lại muốn cùng nhau ăn cơm! Chu Ninh Ninh: “Tại sao?”

Tại sao ư... Đôi mắt trầm tĩnh của Lục Cận Thâm chuyên chú nhìn cô, ánh đèn đường ảm áp hai bên ký túc xá chiếu lên thân hình tuần tú của anh, Chu Ninh Ninh cảm thấy ánh mắt như bị thiêu đốt, cúi đầu không dám nhìn mắt anh, mũi chân vẽ vẽ trên mặt đất.

Loại không khí này sẽ làm cô đỏ mặt, tim đập nhanh hơn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng...

Ngay sau đó, anh ngừng đầu xoa mái tóc mềm mại của cô, động tác rất nhẹ, vô cùng thân thiết: “Ngoan đi, thứ hai nhớ xuống sớm một chút.”

Mặt càng đỏ hơn, tim tiếp tục đập thỉnh thoảng thỉnh thoảng...

“Đừng ngây ra đó làm gì!” Vốn dĩ hai người đang nói chuyện, Trịnh Thiến Thiến phát hiện đột nhiên Chu Ninh Ninh ngây ngẩn ra đó, đứng lên đi qua vỗ vào đầu cô.

Chu Ninh Ninh hoàn hồn, sau đó đánh vào tay cô: “Sao lại sờ đầu tớ lung tung!”

“Sao lại thế à? Bộ trước đây tớ ít sờ lắm sao?” Trịnh Thiến Thiến lại hung hăng chà xát tóc cô một phen.

Mái tóc mềm mại của Chu Ninh Ninh bị xoa đến rối tung, khuôn mặt chưa hết đỏ... Trịnh Thiến Thiến nghi hoặc: “Không phải chứ... Tớ chỉ vừa xoa nhẹ đầu cậu, cậu có cần phải thẹn thùng như vậy không? Cậu, có phải cậu có tình cảm không thuần khiết với tớ không...”

Chu Ninh Ninh đánh vào cánh tay cô một cái nữa: “Cậu cảm thấy có khả năng đó sao?”

Trịnh Thiến Thiến vui vẻ nói: “Tớ có bạn trai rồi, cho dù cậu muốn thì cũng không thể đâu.”

“Ba”, lại bị đánh.

Buổi tối, hai người nằm chung trên một giường nói chuyện phiếm, bạn trai của Trịnh Thiến Thiến vốn dĩ là học sinh năm ba của đại học Q, lớn hơn cô ấy

bốn tuổi, hai người là đồng hương, về quê nghỉ hè cùng chuyến bay, còn ngồi bên cạnh, lúc cô ấy ngồi xuống anh ta còn cười với cô, cô ấy cũng cười với anh ta, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau khi xuống máy bay lúc lấy hành lý, hành lý của Trịnh Thiên Thiên khá nặng, cô cố hết sức nâng nó lên, chàng nam sinh kia rất lịch sự tiến đến giúp đỡ.

Trịnh Thiên Thiên nói, đây là một khởi đầu rất tốt đẹp, ấn tượng với nam sinh kia rất tốt, lại còn cùng quê hương, trong thời gian một tháng liền phát triển thành tình yêu, nói nhanh cũng không quá nhanh, quan trọng là... Cảm thấy tốt là được rồi.

Khởi đầu tốt đẹp là như vậy sao? Chu Ninh Ninh nhớ đến lần đầu tiên gặp Lục Cận Tâm, một chút tốt đẹp cũng không có...

Aizz, sao cô lại nhớ đến anh chứ, chẳng qua anh chỉ sờ đầu cô như vật nuôi thôi, chắc chắn cô đã nghĩ nhiều rồi! Chu Ninh Ninh nhanh chóng nhắm mắt, ngủ!

Sao lại không ngủ được thế này...

Lần đầu tiên Chu Ninh Ninh mất ngủ, ngay cả trước khi thi vào đại học cô cũng không bị mất ngủ.

Ngày hôm sau, Chu Ninh Ninh mang theo đôi mắt gấu trúc về nhà. Về đến nhà, ông Chu liếc cô mấy lần, sau đó hừ hừ: “Tối qua đã làm gì, nhìn đôi mắt có quầng thâm của con kìa.”

Làn da Chu Ninh Ninh rất trắng, trắng như quả trứng gà vậy, vì thế đôi mắt thâm đen của cô trở nên rất nổi bật, tối hôm qua nói chuyện phiếm với Trịnh Thiên Thiên tới khuya, sau đó lại mất ngủ, cô chỉ ngủ được vài giờ, Trịnh Thiên Thiên hôm sau phải đi xe, sáu giờ sáng đã rời giường chuẩn bị đồ đạc, khiến cho cô không có cách nào ngủ được, cũng rời giường. Buổi sáng không cần soi gương cũng biết trên mắt có quầng thâm.

Đồng chí Chu ngài nghỉ ngơi điều gì? Chu Ninh Ninh vội vàng giải thích: “Tối hôm qua ở ký túc xá tán gẫu với Thiên Thiên đến khuya, sáng nay lại dậy rất sớm ạ.”

Qua vài giây, ông Chu có chút xúc động: “Ninh Ninh! Không phải bọn con nói chuyện yêu đương chứ?”

Chu Ninh Ninh kinh ngạc: “Không có! Ba... Sao ba lại nghĩ con nói chuyện yêu đương?”

Ông Chu hừ hừ: “Gần đây con thường xuyên ra ngoài ăn cơm.”

Thường xuyên sao? Tuần này cô chỉ đi có hai lần, nhưng mà... Hôm qua Lục Cận Tâm nói thứ hai sẽ đi ăn cơm, thứ hai... Khoan đã... Là ngày mai sao? Tính như vậy thì hình như là thường xuyên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Chương 17: Lại xoa đầu cô

Ông Chu rõ ràng đang vu khống con gái mình. Mạc Tú Trân từng kể cho Chu Ninh Ninh biết, đồng chí Chu lúc trẻ quả thật rất cứng đầu, thực chất là một anh chàng đẹp trai, nhưng mỗi ngày đều trưng bản mặt nguy hiểm của mình ra, khiến cho con gái nhà người ta nhìn thấy không dám lại gần, lúc đó nếu không phải do bà chủ động theo đuổi, sợ là bây giờ ông Chu sẽ là du côn cả đời chẳng ma nào thèm!

Sau khi sinh Chu Ninh Ninh, ông Chu lại càng dịu dàng đi không ít, con gái quả nhiên là tình nhân kiếp trước của ba, trừng trị được ông Chu.

Mà lúc này, đối diện với ánh mắt sáng ngời của ông Chu, Chu Ninh Ninh không hiểu sao lại hơi chột dạ, sau đó lại nhớ đêm qua mình thật sự không nói chuyện yêu đương, tại sao lại chột dạ chứ! Nghĩ như vậy, Chu Ninh Ninh liền bỏ nhào đến bên cạnh ông Chu, cười hì hì nói: “Ba, ba nghĩ đi đâu vậy chứ, chỉ là ra ngoài ăn cơm cùng bạn bè thôi mà.”

Ông Chu nâng cằm hừ nói: “Thật không? Không phải hẹn hò với nam sinh sao?”

Trên trán Chu Ninh Ninh hiện lên ba vạch đen, Lục Cận Tâm đã 28 tuổi, hơn nữa còn cực kì đẹp trai, dù là ngoại hình hay tính cách, đều đem lại cho người khác cảm giác rất thành thực, hoàn toàn không giống nam sinh một chút nào, được chứ?

Cô như con gà con mổ thóc: “Thật mà! Thật như trên châu vậy!”

“Tôi nói ông quản con cái chặt như thế này, lỡ như sau này con gái nó không có bạn trai thì sao?” Mạc Tú Trân xách theo cái túi đi vào trong phòng, tỏ vẻ ghét bỏ đồng chí Chu.

“Nói bậy, con gái tôi còn nhỏ, không nên tính chuyện yêu đương sớm như vậy, huống chi con gái tôi ngoan như thế này làm sao không thể có bạn trai ư?”

hẹn hò!” Ông chu nói xong quay đầu hỏi Chu Ninh Ninh: “Đúng không, con gái?”

Chu Ninh Ninh nhìn ánh mắt chờ mong của ông Chu, yên lặng gật đầu, Mạc Tú Trân làm bộ buồn nôn: “Sang năm là 21 tuổi rồi, tuổi này tính chuyện yêu đương không phải bình thường sao?”

Chu Ninh Ninh lại yên lặng gật đầu, thật sự rất bình thường... Tồi qua cô còn ảo tưởng một chút về việc yêu đương...

Vợ đại nhân đã làm ra bộ dạng như vậy, ông Chu chỉ biết yên lặng khép miệng, Mạc Tú Trân còn nói: “Ninh Ninh, con đừng nghe người ba bảo thủ kia, có đối tượng tốt thì đừng nên do dự, đừng ngại chủ động, đàn ông tốt thì phải nắm chặt lấy.”

Ông Chu: “...” Đồng chí Chu yên lặng nhớ tới năm đó chính mình bị tấn công... Vẫn còn nhớ...

Chu Ninh Ninh: “...” Năm đó mẹ cô thật dũng cảm!

Mạc Tú Trân lại dạy dỗ ông Chu một phen, như là con gái lớn rồi sẽ có dự tính của mình, không được quản nhiều, ông Chu bị vợ giáo huấn liền ngoan ngoãn im lặng.

Chu Ninh Ninh cùng ông Chu xem TV một lúc, cuối cùng buồn ngủ không chịu nổi mới trở về phòng, định ngủ suốt buổi chiều.

Thoáng cái đã tới buổi chiều thứ hai, Lục Hi Dịch đến học, rất vui vẻ gọi cô: “Cô giáo Ninh Ninh!”

Lần trước còn gọi là cô giáo Chu, sao lại biến thành cô giáo Ninh Ninh rồi? Chu Ninh Ninh nghi hoặc hỏi cậu ấy: “Sao không gọi là cô giáo Chu?”

Lục Hi Dịch cười hi hi: “Chú Trạch gọi cô là Ninh Ninh tiểu thư, em cũng gọi là cô giáo Ninh Ninh.”

Được thôi, thì ra là vậy.

Sau khi tan học, học sinh chậm rãi rời đi, Lục Hi Dịch không quên nhiệm vụ hôm nay, cậu thu dọn tập sách của mình sau đó đến trước mặt Chu Ninh Ninh, nhắc nhở cô: “Cô giáo Ninh Ninh, chú của em bảo cô xuống lầu cùng với em.”

Này... Ngay cả Lục Hi Dịch cũng bị dẫn dò trước rồi sao? Chu Ninh Ninh nghĩ, đợi lát nữa gặp cô sẽ nói là không thể đi ăn cùng họ, không biết được không...

Theo Chu Ninh Ninh, quan hệ của bọn họ cũng không thân thiết đến vậy, hơn nữa cách quen biết nhau hoàn toàn không hay, đột nhiên lại mờ mịt như vậy, mỗi lần được anh mời ăn cơm cô cũng rất ngượng ngùng, nhưng cô vẫn không thể hiểu được ý đồ không rõ ràng của Lục Cận Thâm, sau buổi tối “Tìm ra manh mối sự việc”, cô càng không hiểu hành động của Lục Cận Thâm là có ý gì...

Tóm lại, chuyện ăn cơm tối nay, Chu Ninh Ninh còn có phần phân vân.

Lúc này, di động trên bàn reo lên, Chu Ninh Ninh nhìn một cái, là một dãy số lạ, cô lễ phép nghe điện thoại: “A lô, xin chào, xin hỏi ai vậy?”

Bên kia trầm mặc một chút, Chu Ninh Ninh lại a lô một tiếng. Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông vang lên: “Tôi là Lục Cận Thâm.”

Thật là lạnh... Chu Ninh Ninh bị âm thanh lạnh lùng kia làm cho sợ run người, bên kia lại truyền đến tiếng của anh: “Tôi ở dưới lầu, em xuống dưới cùng Lục Hi Dịch đi.”

Sau đó, liền cúp điện thoại.

Sao cô lại cảm thấy anh không vui về chút nào.

“Cô giáo Ninh Ninh, nhanh lên!” Lục Hi Dịch thấy Chu Ninh Ninh ngần ngại nhìn di động, nhện không được thúc giục một chút.

“Được rồi được rồi...” Chu Ninh Ninh nhanh chóng thu dọn xong mọi thứ.

Một lớn một nhỏ đi xuống lầu, Lục Cận Thâm vốn dĩ dựa vào cửa xe sai, bây giờ bước dài đi tới, nhận lấy dụng cụ vẽ tranh trên tay cô, thần nhiên nói: “Lại đây.”

Thật lạnh lùng...

Buổi tối hôm đó còn ôn nhu sờ đầu cô! Lục tiên sinh dịu dàng đi đâu rồi!

Chu Ninh Ninh nhìn anh bỏ đồ vào cốp xe, khuôn mặt tuần tú không chút biểu cảm, môi bạc hơi nhếch, khiến cho cô vốn dĩ muốn nói từ chối giờ lại không nói nên lời.

Lục Hi Dịch tự mình mở cửa ngồi vào ghế sau, Chu Ninh Ninh đưa nửa người vào, Lục Cận Thâm lại gọi cô: “Em ngồi phía trước.”

“Vâng.” Anh đã tự mình mở cửa xe, Chu Ninh Ninh đành im lặng chuyển từ ghế sau lên ghế trước.

Nghe lời quá đi, người nào đó hơi nhú mồm một tí.

“Đưa đi động của em cho tôi.” Sau khi lên xe, Lục Cận Thâm không lái xe ngay lập tức.

Chu Nịnh Nịnh sững sốt một chút, sau đó ngoan ngoãn đưa ra, chỉ thấy ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh lướt trên màn hình di động của cô vài cái, nhanh chóng trả lại cho cô.

Làm cái gì vậy? Chu Nịnh Nịnh xem điện thoại trên tay mình, Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô, thân nhiên nói: “Em không lưu số của tôi.”

“...” Cho nên khi này Lục tiên sinh không vui là vì chuyện này sao?

Xe lẩn bánh, Chu Nịnh Nịnh mở nhật ký cuộc gọi gần đây nhất, thấy anh đã lưu số của mình thành ba chữ “Lục Cận Thâm”.

Cô nghiêng đầu tò mò nhìn anh một chút, lại phát hiện vẻ mặt anh luôn nhìn chăm chú về phía trước, giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh hơi nghiêng người nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Hả? Chu Nịnh Nịnh không có ý kiến, nói: “Ăn gì cũng được.”

Lục Hi Dịch ngồi ở phía sau lạnh lạnh nói: “Chú, cháu muốn ăn KFC.”

Lúc này Chu Nịnh Nịnh thông minh nên không nói nhiều, lại nghe người đàn ông bên cạnh có chút không kiên nhẫn nói: “Biết rồi.”

Anh đồng ý với Lục Hi Dịch sao? Cô tưởng anh sẽ từ chối...

Cho nên tối nay... Phải ăn KFC sao?

Bây giờ cô nói không thể ăn cơm với họ chắc còn kịp nhỉ...

Vừa nghĩ như vậy, Lục Cận Thâm đã chạy xe tới giao lộ, sau đó tìm chỗ đỗ xe.

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu nhìn ra ngoài, vừa đúng lúc nhìn thấy cửa hàng “KFC”.

Thật sự là phải ăn KFC...

Lục Cận Thâm dừng xe xong, nghiêng đầu nói với Chu Nịnh Nịnh: “Chờ tôi ở đây một chút.”

Hả? Chu Nịnh Nịnh đang tháo dây an toàn liền ngẩng đầu lên, hai mắt to trong suốt nghi ngờ nhìn anh, dùng ánh mắt hỏi: Tại sao?

Bộ dáng cô mở to hai mắt nhìn vừa ngạc nhiên vừa dễ thương, Lục Cận Thâm cong khóe môi: “Tôi đi mua KFC cho Lục Hi Dịch, sau đó chúng ta đi ăn cơm, em chờ tôi ở trên xe.”

Cặp mắt to trong nháy mắt sáng lên, không phải ăn KFC rồi... Tốt quá. Cô sẽ ghi nhớ!

Chu Nịnh Nịnh cong mắt cười: “Được!”

Lục Hi Dịch phía sau hưng phấn đến nỗi nhào người về phía trước: “Cháu cũng đi! Chú, cháu muốn đi.”

Ánh mắt nhạt nhẽo của Lục Cận Thâm đảo qua, Lục Hi Dịch yếu ớt nói: “Cháu ở lại trên xe với cô giáo Nịnh Nịnh.”

Chu Nịnh Nịnh cúi đầu cười khẽ, mái tóc chảy xuống, che đi khóe miệng đang cong lên của cô, chỉ thấy lông mi dài nhẹ nhàng rung vài cái, Lục Cận Thâm cảm thấy đáy lòng mềm mại, giờ tay sờ đầu cô: “Đừng đi lung tung, tôi sẽ quay lại ngay.”

Cửa xe “Rầm” một tiếng rồi đóng lại, tim của Chu Nịnh Nịnh cũng nhẹ nhàng “thình thịch thình thịch”, lại sờ đầu cô...

Loại hành động thân mật này... Thật sự là làm cho tim cô có chút hoảng loạn...

Lại không nhịn được mà hoang tưởng!

Ở lâu hai KFC, Lục Cận Thâm bắt đầu nhìn hàng người xếp dài trước mặt, thân hình cao lớn thon dài của người đàn ông tuấn tú đứng ở cuối hàng, ánh mắt lạnh nhạt như vậy, không hợp với không khí như thế này ở KFC.

Càng ngày càng nhiều ánh mắt tập trung trên người anh, Lục Cận Thâm suy nghĩ, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như trước.

Không có cách nào khác, đã lâu như vậy Lục Hi Dịch vẫn chưa được đến KFC, cậu bé muốn bỏ việc rồi.

Nhìn hàng người phía trước chậm rãi di chuyển, Lục Cận Thâm có chút nôn nóng, anh nhắn tin cho cô: “Có rất nhiều người, phải đợi rất lâu, em muốn ăn gì?”

Chu Ninh Ninh đang xem Weibo, thấy có tin nhắn liền mở ra xem, tưởng tượng ra dáng người cao lớn của anh đứng giữa đám đông, sau đó “phốc” cười một tiếng.

Cô trả lời anh: “Không sao, tôi còn phải chờ bụng để đi ăn cơm.”

Lục Hi Dịch nhào người về phía trước hỏi: “Cô giáo Ninh Ninh, cô cười cái gì vậy?”

Chu Ninh Ninh cười nói với cậu: “Chú của cậu nói KFC có rất nhiều người xếp hàng, phải đợi rất lâu.”

“À... Phải đợi rất lâu sao.” Đây mới là trọng điểm của Lục Hi Dịch.

Lục Cận Thâm nhìn thấy tin nhắn, khoe miệng cong lên, gương mặt tươi cười vui vẻ, cất đi động đi.

Khoảng nửa tiếng sau, Chu Ninh Ninh thấy Lục Cận Thâm bước đi rất nhanh qua cửa kính xe, trên tay còn cầm theo một túi to.

Cô không nháy mắt nhìn chằm chằm, cho đến khi anh mở xe ra ánh mắt cô vẫn không xê dịch

“Xin lỗi, bắt em phải chờ lâu như vậy.” Anh nói với cô, đáy mắt có một tia áy náy.

“Không sao.” Cô cười cười.

“Chú.” Lục Hi Dịch chồm người tới gần, nhìn chằm chằm cái túi to.

Nét mặt Lục Cận Thâm không chút thay đổi, đưa túi to cho cô, dặn dò: “Em giữ đi, không được phép ăn trên xe.”

“A...” Lục Hi Dịch nghe thấy được mùi thơm từ trong túi, rất muốn ăn!

Lục Cận Thâm liếc mắt nhìn tiểu quỷ ở phía sau từ trong gương, trong lòng cũng chà hề thoải mái.

Mẹ nó, khi nào thì mới được hẹn hò một mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Chương 18: Làm tóc

Những ngày cuối cùng của tháng Tám lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt đã tới ngày khai giảng, mới đầu tháng Chín đã có trận mưa to, sau cơn mưa không khí mát lạnh thấm vào người, thời tiết này rất thích hợp để ngủ, Chu Ninh Ninh cũng ngủ đến nỗi khó mà tỉnh dậy.

Lúc Tăng Tiểu Mông gọi đến, Chu Ninh Ninh vẫn còn ôm chăn ngủ say sưa, ánh sáng nhạt xuyên qua bức màn chiếu vào phòng, mờ ảo lại ấm áp.

Chu Ninh Ninh chậm chạp chìa tay ra lấy di động, dụi dụi mắt nghe điện thoại: “A lô?”

“Đã 11 giờ rồi! Cậu còn chưa tỉnh giấc sao!” Tăng Tiểu Mông gào khóc trong điện thoại.

Đã 11 giờ sao... Chu Ninh Ninh nằm trên giường đá đá chân vài cái, sau đó mở to mắt nói: “Tớ rất ít khi ngủ nướng mà. Hôm nay thời tiết quá tuyệt vời, lại không ai đánh thức nên tớ mới ngủ thêm một chút thôi, bên ngoài còn mưa à?”

“Không được, cậu mau tỉnh đi rồi tự mình cùng ăn cơm trưa, sau đó đi làm tóc với tớ.”

“Cậu lại muốn làm tóc sao...”

“Đừng! Đến nhanh lên!”

“Được rồi, để tớ chạy xe qua nhà cậu.”

“Ừ, cậu nhanh lên đi!” Tăng Tiểu Mông lại dặn dò một tiếng.

Chu Ninh Ninh đứng lên, đi đến vén bức màn bên giường, không thấy mặt trời, mặt đất vẫn còn ẩm ướt, nhưng không khí rất tốt, bầu trời xanh thẳm trong vắt, xem ra sẽ không mưa nữa.

Trong nhà không có ai, ba mẹ cô đều đi làm.

Phát hiện trên bàn có bữa sáng dành cho cô, còn có lời nhắn của ông Chu để lại: Con gái ngoan, mau thức dậy ăn bữa sáng tình yêu của ba con chuẩn bị đi! Không thì đồ ăn nguội mất!

Khỏe miệng Chu Ninh Ninh nở nụ cười, ba cô quả thật càng già càng đáng yêu. . .

Lúc đánh răng, Chu Ninh Ninh nhìn mình trong gương, đột nhiên nhớ tới buổi tối hai hôm trước, sau khi kết thúc buổi học cuối cùng, cô lại bị chú cháu kia đưa đi ăn com, cô đã ăn của người ta sáu bữa com. . . o (͡ ° ͡ °)o

Nghĩ lại thấy không còn mặt mũi. . . (~ ▽ ~)~

Cô quyết định hai ngày nữa khi nhận được lương sẽ mời lại người ta một bữa, dù sao cô cũng đã bồi thường xong, cô có tiền rồi!

Chuẩn bị ổn thỏa, cô đeo balô mang theo chìa khóa ra cửa, chạy xe điện đi đến nhà Tăng Tiểu Mông.

Đã hẹn gặp Tăng Tiểu Mông ở cổng chính khu nhà cô ấy, Chu Ninh Ninh đứng ở ven đường chờ, trong lúc cô nghỉ hè cũng có đến đây vài lần, nhưng cũng chưa gặp Lục Cận Thâm một lần nào, sau này cô có hỏi anh ở tiểu khu này phải không, anh nói phải.

Chỉ là, cô chưa từng gặp lại anh. . .

Đang nghĩ xem không biết có thể gặp lại hay không, Tăng Tiểu Mông đã chạy tới, vò đầu cô một phen trước, mới cười nói: “Đi thôi, tớ muốn ăn cá nướng.”

Sao gần đây mọi người đều thích sờ tóc cô vậy. . . Chu Ninh Ninh yên lặng giơ tay sửa sang lại mái tóc dài, mặc dù lát nữa chạy bằng xe điện cũng sẽ bị gió thổi rối tung. . .

“Đúng rồi, cậu với người chủ nợ kia thế nào rồi?” Tăng Tiểu Mông ngồi phía sau tựa đầu lên vai Chu Ninh Ninh, đột nhiên hỏi.

“Không phải như cậu nói sao. . . Đã trả tiền rồi. . . Chỉ là tớ còn ăn của người ta vài bữa com nữa. . .”

Tăng Tiểu Mông trầm mặc một lát, nói ra một lời dọa người: “Anh ta theo đuổi cậu sao?”

Đầu xe điện đột nhiên lắc mạnh, Chu Ninh vội vàng trấn tĩnh lại, khuôn mặt nhỏ bị dọa đến trắng bệch, chưa hết hoảng hồn nói: “Còn muốn an toàn vào đến nội thành thì ngưng nói lại đi.”

Tăng Tiểu Mông cũng bị hốt hoảng, vội vàng nói: “Cậu bình tĩnh! Bình tĩnh! Ok?”

Trước lúc ăn com, trong đầu Chu Ninh Ninh vẫn quanh đi quẩn lại câu nói “Anh ta theo đuổi cậu”, nói thật cũng có chút xấu hổ. . . Lúc trước cô cũng từng có ý nghĩ này. . .

Nhưng mà cô một mực phủ định ý nghĩ này, cảm thấy không thể xảy ra. . . (° - ° ”)

Nhưng mà anh lại thích sờ đầu cô. . . Cũng có thể xảy ra chứ. . . ~ (▯ 0 ▯)/

Mỗi lần cặp mắt sâu thẳm kia chuyên tâm nhìn cô, cô lại cảm thấy cái loại ánh sáng nhạt ở đáy mắt đó rất nồng nhiệt, sau đó cô sẽ đỏ mặt thẹn thùng, tim đập nhanh hơn. . .

Trong trái tim thiếu nữ của cô, có chút tình yêu này nằm trong đó sao. . . (▽ ` ”)

“Chu Ninh Ninh, cậu ngây ngẩn làm gì vậy? Không phải suy nghĩ về anh chủ nợ đó chứ?” Tăng Tiểu Mông dùng đầu khác của chiếc đũa gỗ gõ vào đầu cô.

Chu Ninh Ninh vội vàng ngồi ngay ngắn, lắc đầu nói: “Không. . . Cậu đừng nói lung tung, cậu muốn làm tóc gì, không phải kiểu tóc hiện giờ là được rồi sao, lúc nghỉ hè vừa làm thôi, cậu có mới nói cũ nhanh như vậy à?”

Tăng Tiểu Mông vén mái tóc xoắn dài của mình nói: “Tớ nghĩ phải duỗi thẳng, tóc xoắn rất khó dưỡng, tớ lười. . .”

Chu Ninh Ninh liếc cô ấy một cái: “Sở thích của cậu cứ thay đổi liên tục, không sợ làm hư tóc sao.”

“Đờ hơn cậu, có đứa con gái nào giống cậu đâu, từ nhỏ đến lớn chỉ có một kiểu.” Tăng Tiểu Mông không chút nghĩ ngợi nhìn chăm chăm vào cô, nhận ra từ lúc trung học đến giờ Chu Ninh Ninh chỉ có duy nhất một kiểu tóc, xem ra cô phải xem lại album ảnh lúc nhỏ của cô ấy, biết đâu từ trước đến nay chỉ có mỗi kiểu tóc ngoan ngoãn này thôi.

“Do thói quen của tớ. . . Hơn nữa, cậu cũng từng nói kiểu tóc này rất hợp với tớ!” Chu Ninh Ninh không hề cảm thấy kiểu tóc của mình có vấn đề, cô thích kiểu tóc này, đơn giản mà cũng thích hợp với cô.

Tăng Tiểu Mông cũng lười quan tâm về kiểu tóc của cô: “Tùy cậu.”

Tằng Tiểu Mông chọn một nơi làm tóc mới khai trương, thoát nhìn rất đồ sộ.

Chu Ninh Ninh ngồi trên sofa đọc tạp chí, Tăng Tiểu Mông đang thảo luận với nhà tạo mẫu tóc xem nên làm tóc mình như thế nào, có người đến hỏi Chu Ninh Ninh có muốn làm tóc hay không, Chu Ninh Ninh nhìn về phía tấm gương treo tường một chút, nhà tạo mẫu tóc kia nghĩ rằng cô có hứng thú, vội vàng chỉ ngón tay nói với cô: “Cô trông xinh xắn đáng yêu thế này, nếu như uốn tóc thế này sẽ rất phong cách.”

Có thể đừng nói nữa hay không! Bây giờ cô rất quê mùa sao... (o^__^o)

Nhà tạo mẫu tóc cứ nói đi nói lại không ngừng.

Chu Ninh Ninh cắt ngang lời anh ta: “Tôi chỉ thấy hình như tóc hơi dài, giúp tôi cắt lên một chút là được rồi.”

Lúc nhà tạo mẫu tóc đang chuẩn bị đưa kéo xuống, Chu Ninh Ninh lại nhắc nhở một chút: “Đừng cắt nhiều quá, cắt một chút như vậy là được rồi.” Cô khoa tay múa chân để diễn tả độ dài.

Nhà tạo mẫu tóc có chút thất vọng vì không thể tự mình tạo mẫu: “Được.”

Cuối cùng thật sự chỉ ngắn đi một chút, bởi vì toàn bộ quá trình Chu Ninh Ninh đều nhìn chăm chăm vào cây kéo, sợ anh ta không cẩn thận sẽ cắt trọc cả mái tóc cô, nhà tạo mẫu tóc kia đã hành nghề lâu năm, lần đầu tiên thấy một vị thượng đế tích cực như vậy...

Sau khi cắt, Chu Ninh Ninh soi gương, tóc mái dài ngắn vừa đủ, đôi mắt to tròn xinh đẹp kia cứ nhìn chăm chú, cô hài lòng nói cảm ơn với nhà tạo mẫu tóc, quả nhiên là tiệm lớn có kỹ thuật tốt, rất tốt.

Chỉ là... Lúc Chu Ninh Ninh tính tiền: (o_o) Đắt quá vậy! Gấp 6 lần so với đi uốn tóc ở tiệm cũ...

Cô ai oán liếc Tăng Tiểu Mông một cái, đưa cô đến cái nơi đắt đỏ như vậy làm gì, Tăng Tiểu Mông đang nhuộm tóc, căn bản không chú ý đến cô... (T o T)

Tổng hơn ba trăm đồng tiền cắt tóc, Chu Ninh Ninh vô cùng chua xót, cô cần phải đi ăn đồ ngọt gấp để làm giảm bớt nỗi khổ trong lòng, Tăng Tiểu Mông nhắm mắt lại, thuận tay vung lên: “Đi đi, khoảng ba giờ nữa tớ mới xong, cậu đừng về muộn đó! Chờ tớ làm tóc xong thì tại mình đi dạo phố.”

Chu Ninh Ninh bước nhanh ra ngoài, con đường này không có quán ăn vặt, hiển nhiên không tìm được tiệm đồ ngọt, cô đi dọc theo con đường về phía trước, sau đó thấy có một tiệm đồ ngọt đối diện một tòa nhà lớn, rốt cuộc cô cũng thấy vui lên, bước nhanh qua đó.

Ở cửa tòa nhà, Lục Cận Thâm và Tô Gia Trạch vừa mới đi ra, ánh mắt Tô Gia Trạch lướt đến bóng dáng cô gái phía trước, sau đó cười cười hỏi Lục Cận Thâm: “Cậu có cảm thấy đáng người của cô bé đó rất giống Ninh Ninh tiểu thư hay không?”

Lục Cận Thâm ngẩng đầu, nhìn cô gái mặc quần jean ngắn cùng với áo thun T-shirt mang ba lô trên lưng đang đi đến phía đối diện, mái tóc mềm mại bị gió nhẹ thổi rối tung, tràn đầy sức sống thanh xuân.

Đó không phải là cô sao?

Lục Cận Thâm lẳng lặng nhìn vài giây, lập tức thu lại ánh mắt sâu xa, anh bỏ lại một câu: “Chờ tôi một lát.”

Sải bước dài, nhanh chóng đi xa.

Tô Gia Trạch sững sờ tại chỗ một lát, khóe mắt co giật, huyết sáo đi đến bãi đỗ xe.

Đột nhiên dừng bước, bộ dáng hăng hái vui vẻ của cậu ta là sao? Chẳng phải tên kia bảo chuyện tình cảm không nên gấp gáp sao?

Thật khó hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Chương 19: Chỉ riêng hai người

Đây là một tiệm đồ ngọt lớn, biển hiệu màu xám với chữ viết hoa “Cửa hàng đồ ngọt của I tiên sinh”. Những tia nắng sáng ngời xuyên qua cánh cửa thủy tinh, có chút giống một quán cà phê nhỏ, rất có phong cách, nhưng thật ra lại là một cửa hàng đồ ngọt.

Sự thích thú của Chu Ninh Ninh dành cho đồ ngọt có thể khiến người khác phát điên. Cô vui vẻ đẩy cánh cửa thủy tinh, đi vào trong quán, thấy có một

cái cầu thang nhỏ đi lên lầu hai, trong quán đang mở một bản nhạc nhẹ nhàng. Trong nháy mắt, cô liền cảm thấy thích nơi này.

Một nhân viên đẹp trai khoảng chừng hơn hai mươi, nói: “Hoan nghênh quý khách, vui lòng chọn món tại quầy, cửa hàng mới khai trương nên giảm giá 8% cho tất cả các món ngọt.”

Thì ra là mới khai trương, Chu Ninh Ninh cười: “Được.”

Cửa hàng này rất tốt! Không gian trang trí rất đẹp, nhân viên cửa hàng cũng khá đẹp trai, tuy vẫn thua anh cô, lại càng kém xa... Lục Cận Thâm. Chu Ninh Ninh cảm thấy rất vừa ý, nếu mùi vị ngon, sau này cô chắc chắn sẽ tiếp tục ủng hộ.

Cô đứng ngắm nghía trước tủ đồ ngọt, đôi mắt di chuyển theo ngón trở mảnh khảnh trắng nõn, dường như đang chuyên tâm suy nghĩ về chuyện gì đó.

Do quá chú tâm, cô vô tình không nhận ra người đàn ông đang đứng cạnh mình.

Hai người trước sau lần lượt bước vào tiệm, người đàn ông đó biếng nhác đứng phía sau người con gái kia, ánh mắt ôn nhu luôn dán vào cô, một tay chống vào quầy bên cạnh, dường như rất muốn ôm người con gái kia vào lòng mà bảo vệ. Vì vậy, nhân viên liền nghĩ hai người là người yêu, không cất tiếng chào đón một lần nữa.

Mấy phút trôi qua, Chu Ninh Ninh vẫn còn chuyên chú nhìn chằm chằm vào quầy đồ ngọt. Một bàn tay đẹp đẽ thon dài đột nhiên vươn ra trước mắt, mỗi ngón tay đều vô cùng tinh tế, hành động này khiến Chu Ninh Ninh hoàn toàn ngây người...

Cô chỉ biết im lặng nhìn các đốt ngón tay kia cong lại, chỉ còn lại ngón trở thon dài chỉ vào hai chỗ trên quầy đồ ngọt, trùng hợp lại là hai phần Chu Ninh Ninh đang do dự lúc này. Giọng nói trầm thấp từ tính quen thuộc từ trên đỉnh đầu Chu Ninh Ninh truyền xuống: “Cô ấy muốn lấy hai phần này.”

Chu Ninh Ninh: “...” Cô có định gọi hai phần đâu!

Hơn nữa, giọng nói này... Cô đột nhiên ngẩng đầu, xoay người đứng thẳng. Cô cố gắng thẳng người cũng chỉ vì muốn đứng ngang cằm người đàn ông kia.

Tiểu là chiều cao của Chu Ninh Ninh khá khiêm tốn nên còn lâu mới đụng vào cằm của Lục tiên sinh... Cùng lắm chỉ đứng ngang vai mà thôi.

Chu Ninh Ninh trưng ra bộ mặt gặp quý khi nhìn thấy anh, mắt sáng lên rồi lại trừng to nhìn: “Anh, anh đứng phía sau tôi từ khi nào vậy?”

Cô thật sự không chú ý đến...

“Lúc em đang nghiên cứu tên của các món ăn.” Lục Cận Thâm sáng mắt mỉm cười, cúi đầu nhìn cô.

Lúc đầu chỉ là kinh ngạc, bây giờ lại chuyển thành mừng rỡ, đáy lòng Chu Ninh Ninh như vừa được cạo rửa. Ngọn đèn ấm áp trên đỉnh đầu bao phủ không gian, khuôn mặt anh tuần dượt dàng của anh, ánh mắt trong veo sáng lên khi theo dõi cô, cảm giác vui sướng này ngày càng mãnh liệt rồi. Trái tim cô cứ đập “thình thịch” không ngừng...

Thật đáng sợ, anh đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, vậy mà tất cả mọi thứ đều khiến cô cảm thấy vui mừng, còn có chút căng thẳng...

Cô đỏ mặt cúi đầu: “Thật trùng hợp...”

Lục Cận Thâm cười nhẹ nói: “Không phải trùng hợp, là tôi đi theo em.”

Chu Ninh Ninh lại cúi thấp đầu: “...A.”

Nhân viên cửa hàng đột nhiên phá vỡ bầu không khí màu hồng: “Hoá đơn của quý khách đây.”

Chu Ninh Ninh vội vàng cúi đầu định lấy tiền, Lục Cận Thâm đã nhanh nhẹn hơn cô, rút tiền trong bóp ra trả cho nhân viên.

Chu Ninh Ninh: “...” Trong tiệm có không ít người, cô ngượng ngùng không dám tranh trả tiền với anh, đàn ông nhất định không thích như vậy... Cô phải lo cho mặt mũi của anh chứ...

Chỉ là... Tốc độ tiêu tiền của anh luôn nhanh như vậy sao?

Vừa đúng lúc có vài người đẩy cửa bước vào tiệm, Chu Ninh Ninh vội vàng rời khỏi, nhỏ giọng nói: “Chúng ta vào chỗ ngồi đi... Có người khác đến...”

Xem như là cô mời, được chưa? Lục Cận Thâm nhướn mày: “Được.”

Sau khi tìm thấy chỗ để ngồi xuống, mặt Chu Ninh Ninh có chút ửng hồng, cô cười hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Lục Cận Thâm chỉ ra cửa, ở phía đối diện, chậm rãi nói: “Công ty tôi ở trong tòa nhà lớn kia.”

Chu Ninh Ninh gật đầu: “Thì ra là vậy...”

“Em cắt tóc rồi.” Ánh mắt trong trẻo của Lục Cận Thâm dừng lại trên tóc cô, đáy mắt mang theo ý cười, dường như rất hài lòng với kiểu tóc mới của cô.

Wow, cô vừa chỉnh sửa một chút anh đã nhận ra rồi, đáy lòng Chu Ninh Ninh nhóm lên một tia vui mừng, khoe miệng cong lên: “Vâng... Vừa mới cắt.”

Mái tóc cắt ngắn, đôi mắt trong trẻo ướt át, đôi môi nở nụ cười ngọt ngào.

“Rất đáng yêu.” Anh vui lòng khen ngợi cô một câu.

Rất đáng yêu...

Chu Ninh Ninh đột nhiên cảm thấy ba trăm đồng tiền kia... Thật sự không đáng xốt đến vậy...

Cô đỏ mặt nói: “Vốn dĩ đã đáng yêu rồi.” Cô cũng thật là tự kỷ!

Lục Cận Thâm cười nhẹ một tiếng, điện thoại trùng hợp vang lên, Tô Gia Trạch gọi đến.

“Ông anh, tôi chờ cậu nửa tiếng rồi, nếu cậu còn không quay lại, cho dù chúng ta có chạy như bay thì cũng đến muộn!”

“Biết rồi.” Lục Cận Thâm đáp bừa, lập tức ngắt điện thoại.

Ánh mắt Lục Cận Thâm lướt qua gương mặt trắng nõn của cô: “Tôi có việc phải đi trước, em... Đến đây một mình sao?”

Chu Ninh Ninh lắc đầu: “Đến cùng với một người bạn thân, à, đúng rồi, chính là cô gái anh đã gặp trong khu nhà đó, cô ấy vẫn đang làm tóc.”

Ài? Lục Cận Thâm cố gắng suy nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra.

“Được rồi, tôi đi trước đây.” Anh đứng lên định đi.

“A! Chờ một chút... Tôi có chuyện muốn nói!” Chu Ninh Ninh lại gọi anh.

“Hả?” Lục Cận Thâm nặng nề ngồi xuống, giọng nói của anh trầm lắng, âm cuối hơi lên cao, ý bảo cô nói tiếp.

“Thật ra là... Tôi muốn mời anh, Tô tiên sinh và Tiểu Dịch cùng đi ăn cơm... Bởi vì tôi vừa được phát tiền lương, muốn mời các anh một bữa.” Chu Ninh Ninh nhỏ giọng nói, mặt đỏ ửng lên. Tất cả mọi chuyện, bao gồm mời đàn ông đi ăn, đều là lần đầu cô thử qua!

Lỡ như bị từ chối... Cô cũng có thể tiết kiệm tiền...

Nếu cô không mời hai cái bóng đèn kia đi theo, Lục Cận Thâm có lẽ sẽ càng vui mừng hơn, nhưng mà... Anh không do dự, gật đầu nói: “Được, khi nào vậy?”

Quyết định nhanh như vậy à? Chu Ninh Ninh chống cằm cười cười: “Khi nào mọi người rảnh? Từ đây đến lúc khai giảng tôi đều rảnh rồi... Tùy theo các anh thôi.”

Lục Cận Thâm nhướn mày, nói: “Bây giờ còn chưa xác định được, để tôi gọi điện cho em sau, được không?”

Chu Ninh Ninh gật đầu: “Được.”

Chờ Lục Cận Thâm đi khỏi, món điểm tâm ngọt của cô cũng được dọn lên, hai phần ư? Đều do anh gọi thôi. Đến lúc cô vui vẻ chuẩn bị ăn thử, chợt nhận ra những cô gái xung quanh đều đang nhìn mình...

Tất cả đều nhìn cô...

Sau đó nghe được giọng của một em gái nói: “Để tớ dạy cậu, sau này nếu muốn mời nam thần ăn cơm, không thể mời một mình, phải mời hai người trở lên. Nếu như có thêm bạn bè, anh ta sẽ không có quyền từ chối giúp họ, vì vậy anh ta không thể khước từ ngay lập tức... Học hỏi người khác đi! Có thấy người ta vừa dùng cách này để mời soái ca không? Cậu cố lên, nam thần nhà cậu sẽ sớm gục ngã thôi!”

Người vừa được em gái kia chỉ bảo, giọng nói tràn đầy ý chí chiến đấu: “Ừ! Sẽ sớm gục ngã thôi!”

Chu Ninh Ninh như hoá đá...

Này mấy em gái... Cô, cô không phải hẹn nam thần nha! Cũng không muốn cưa đổ anh đâu!

Cô chỉ muốn trả nợ thôi... Đừng xem cô là mẫu người đang theo đuổi nam thần chứ...

Chu Ninh Ninh cúi đầu xử lý nhanh hai phần đồ ngọt, ăn xong đi sớm một chút... Mất hết mặt mũi rồi!

Lục Cận Thâm nhanh chóng đi đến xe, ngồi vào ghế lái.

Vừa về liền bị Tô Gia Trạch ngồi bên cạnh lườm đến lé mắt, nhanh nhẹn hỏi: “Xem ra tâm trạng cậu không tệ lắm!”

“Đúng vậy.” Lục Cận Thâm lái xe, môi nhếch lên.

“Nịnh Nịnh tiểu thư kia mới 20 tuổi thôi sao?” Tô Gia Trạch cố ý hỏi như vậy.

Lục Cận Thâm vẫn quan sát phía trước, đôi môi mỏng thân nhiên nói ra một câu: “Đã đủ tuổi cho phép kết hôn.”

Tô Gia Trạch nhện: “Dù sao cậu vẫn là trâu già khoái gặm cỏ non thôi!”

“Nếu tôi nhớ không lầm, người bạn gái được nhất của cậu... Hình như chưa đến 20.” Lục Cận Thâm nói một câu khiến cho anh ta hoàn toàn đông cứng.

Tô Gia Trạch: “Lúc chia tay đã đủ 20 rồi.”

Lục Cận Thâm không nói nữa, thân nhiên đảo mắt qua, ý tứ rất rõ ràng.

Tô Gia Trạch: Mẹ nó! Quả thật không thể nói chuyện bình thường được!

Một lát sau, không chịu nổi sự im lặng, Tô Gia Trạch lại hỏi: “Cậu nghiêm túc sao? Nịnh Nịnh tiểu thư dường như rất đơn thuần.”

Lục Cận Thâm: “Tôi làm việc gì cũng rất nghiêm túc.” Sau đó còn khinh thường một câu: “Không phải như cậu.”

“...” Tô Gia Trạch lựa chọn im lặng, thảo luận với Lục Cận Thâm về những chuyện này cũng như đang tự ngược bản thân mà thôi.

Trước hôm khai giảng vài ngày, Chu Nịnh Nịnh nhận được tin nhắn của anh “Tối mai cùng nhau ăn cơm.”

Hẹn tối mai? Ngày mốt là khai giảng rồi, tối mai cô phải ở lại ký túc xá. Chu Nịnh Nịnh vốn định nói hay là chờ đến cuối tuần, nhưng lại lo anh bận rộn hơn cô nhiều, tiếp tục kéo dài không biết phải đợi đến khi nào, tốt nhất vẫn nên đánh nhanh thắng nhanh! Cô trả lời: “Được! (*^____^*)”

Lại là khuôn mặt tươi cười này, Lục Cận Thâm nhếch môi trả lời: “Tôi đón em.”

Chu Nịnh Nịnh trả lời nhanh: “Tôi tự đi được rồi.”

Lục Cận Thâm cũng trả lời nhanh: “Nghe lời đi.”

Nghe Chủ tịch Mao nói... Sau khi ăn đồ ngọt xong, đáy lòng cũng sẽ toát ra mật ngọt? Đây là sự thật sao...

Năm giờ chiều ngày hôm sau, Chu Nịnh Nịnh chuẩn bị rời khỏi nhà, ông Chu rất bất mãn với việc buổi tối trước khi khai giảng cũng không chịu ngoan ngoãn ở nhà ăn cơm với gia đình: “Con gái càng ngày càng không thương lão già này rồi.”

Lời nói này xem ra thật là thương tâm, Chu Nịnh Nịnh lập tức nhào lên ôm lấy ông Chu, ông Chu và cô lập tức cười vang lên, vài phút sau, ông Chu vội vã bàn tay to: “Đi đi, đi đi, cuối tuần về sớm ăn cơm là được.”

“Biết rồi! Con yêu ba! Con đi đây!” Chu Nịnh Nịnh cười hì hì đi ra cửa.

Tối cửa tiểu khu, Chu Nịnh Nịnh liếc mắt liền thấy xe của anh, nhìn trái nhìn phải, không thấy có người quen nào, vội vàng chạy tới mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

Có kinh nghiệm từ trước, hiển nhiên cô sẽ không chạy ra phía sau nữa, dù sao anh cũng kêu cô ngồi phía trước thôi...

Chu Nịnh Nịnh vừa lên xe liền nhìn ra phía sau, không có ai, cô nghi hoặc hỏi: “Tiểu Dịch đâu?”

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô, đáy mắt có ý cười, ngón trỏ thon dài đặt trên tay lái, thân nhiên nói: “Nó đến nhà bà ngoại.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Vậy mà anh còn hẹn tối nay...

Sau đó cô lại hỏi: “Tô tiên sinh đâu?”

Không phải cả buổi tối nay chỉ có hai người họ chứ? Không cần đâu... Cô, cô có chút khản trương rồi... (>__<)

Lục Cận Thâm dường như biết được suy nghĩ của cô, cong cong khóe miệng nói: “Anh ta tự lái xe qua.”

Anh... Cô vẫn có chút nhớ nhung cậu bé ngây thơ Lục Hi Dịch...

Bọn họ đi đến nhà hàng “Thức ăn Đầm gia” lần trước, Chu Nịnh Nịnh đưa ra ý kiến, Lục Cận Thâm dĩ nhiên tỏ vẻ không thành vấn đề.

Chờ đến khi hai người ngồi vào ghế đã là sáu giờ ba mươi, Chu Ninh Ninh đẩy thực đơn đến trước mặt Lục Cận Thâm, bày ra một bộ dáng “Anh là khách, anh gọi món đi”, nhìn anh. Lục Cận Thâm cười cười nhận lấy thực đơn, cô thật là thật thà.

“Khi nào Tô tiên sinh đến? Anh có muốn chờ anh ấy đến rồi gọi món luôn một lượt không?” Chu Ninh Ninh trao đổi với anh.

Lục Cận Thâm nâng mắt nhìn cô, ánh mắt thâm thúy tối tăm rơi vào đáy mắt cô, ngón trỏ thon dài gõ gõ trên bàn, âm thanh trầm thấp dễ nghe: “Anh ta vừa mới gọi điện cho tôi, nói không đến được, có việc.”

Chu Ninh Ninh tròn tròn hai mắt: “Khi nào vậy?” Cô vẫn luôn ở cùng với anh, sao không thấy anh nghe điện thoại?

Lục Cận Thâm đảo mắt một cái: “Vừa nãy, ở nhà vệ sinh nam.”

“A...” Thì ra ở nhà vệ sinh nam... Bảo sao cô không biết...

Tiểu Dịch và Tô tiên sinh đều không đến...

~~~~~(>__<)~~~~~ Vậy là, vậy là... Tôi nay chỉ có hai người bọn họ?

Chỉ riêng hai người...

Chu Ninh Ninh lén lút liếc mắt nhìn người đàn ông đối diện, vẻ mặt anh rất tự nhiên... Tại sao tim cô lại đập nhanh như vậy...

Yên lặng cúi đầu uống trà, uống trà...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chương 20: Thật là thật thà

Rất nhiều món ăn, Chu Ninh Ninh không muốn lãng phí nên cứ vùi đầu mà ăn, trong chén đột nhiên xuất hiện một con tôm đã được lột sạch sẽ. Cô ngẩng đầu, miệng ngón đầy thức ăn khiến hai má phồng lên, quên luôn việc nhai nuốt.

Trong tay Lục Cận Thâm còn cầm một con tôm nữa, ngón tay thon dài tao nhã lột từng mảng vỏ tôm ra, sau đó trong chén của cô lại có thêm một con tôm.

Chu Ninh Ninh thụ sủng nhược kinh, nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh đang cúi đầu chăm chú vào động tác tay, mà mấy ngón tay thon dài kia vẫn đang lột vỏ tôm một cách tinh tế. Cô ngấm đến mức say mê, người đàn ông này chỉ lột vỏ tôm mà cũng chuyên tâm đến vậy sao.

Trong chén của cô nhanh chóng xuất hiện sáu con tôm đã xé chính tẻ, trong món ăn này vốn chỉ có bốn con tôm, lúc này cô đã ăn mất hai con, bây giờ lại còn đến sáu con.

Vậy món ăn này... Anh có cần phải gọi đến hai đĩa không?

Lục Cận Thâm lấy khăn giấy lau tay sạch sẽ, nhận ra Chu Ninh Ninh đang nhìn chăm chăm vào tay của anh, anh lại nhìn về phía cô mở miệng: “Ăn đi, ngại người ra làm gì.”

Ánh mắt đen và sâu có chút ôn nhu, nhẹ nhàng thiêu đốt mắt cô, thật là động lòng người. Ngoại trừ ba và anh trai, anh là người đàn ông đầu tiên lột vỏ tôm cho cô, Chu Ninh Ninh nghĩ như vậy, đột nhiên khiến tim đập nhanh hơn, vội vàng cúi đầu nhỏ giọng nói một câu: “Cảm ơn.”

Giúp con gái lột vỏ tôm đâu phải chuyện anh thường làm? Nhưng chẳng hiểu sao trong lòng cảm thấy khá thoải mái, rất vui vẻ.

Ánh mắt Lục Cận Thâm dừng trên khuôn mặt ửng hồng của cô, rất muốn đưa tay vén tóc cô lên, để xem hai lỗ tai nho nhỏ có phải cũng ửng hồng xinh đẹp như vậy không.

Cô đã có chút cảm giác rồi chứ? Rất tốt.

Lục Cận Thâm hài lòng thu ánh mắt lại, trên khóe môi thần nhiên có ý cười.

Ra khỏi nhà hàng, Chu Ninh Ninh có chút mất tự nhiên đi theo sát phía sau anh, không nhận được mà tổ cáo anh: “Là tôi mời khách mà, tại sao anh lại...” Tại sao lại không chờ chút mặt mũi cho cô chứ! Bớt cao cả một chút cũng đâu có hại ai!

Lục Cận Thâm dừng bước, xoay người nhìn cô, thản nhiên trả lời một câu: “Tô Gia Trạch và Lục Hi Dịch đều không tới, lần sau em hãy mời khách.”

Chu Ninh Ninh trung ra vẻ mặt ngốc nghếch dễ thương, ngẩng đầu nhìn anh, vậy là... Lần này cô lại ăn cơm của anh sao?

Nước mắt tuôn trào, cô thật sự mắc nợ người này quá nhiều rồi...

“Đi thôi.” Lục Cận Thâm bước đi với tâm trạng rất tốt.

Người đàn ông này thật là... Chu Ninh Ninh giống như một cái đuôi nhỏ cố đuổi kịp người chân dài phía trước, trong lòng vẫn còn nhớ kỹ chuyện mời khách, vừa đuổi theo bước chân của anh vừa hỏi: “Khi nào Tô tiên sinh Tiểu Dịch mới rảnh?”

Lục Cận Thâm chậm rãi bước đi, từ từ mở miệng: “Đợi đến cuối tuần đi, em sắp khai giảng rồi, hẳn phải có rất nhiều việc.”

Đầu óc bỗng nhiên nóng lên, Chu Ninh Ninh buột miệng hỏi: “Đã biết Tiểu Dịch đến nhà bà ngoại, sao anh còn hẹn hôm nay?”

Lục Cận Thâm nghiêng người đi đến bên cạnh cô, trong mắt viết “Ý đồ rõ ràng như vậy mà em còn không hiểu?”

Chu Ninh Ninh bày ra vẻ mặt vô tội: Thật sự không hiểu...

Lúc trước anh còn tưởng là cô đã cảm nhận được, vẻ mặt ngốc nghếch này là sao đây?

Anh có chút bất đắc dĩ nhún mày, sau đó gợn tay xoa đầu cô giống như trừng phạt rồi bỏ đi.

Chu Ninh Ninh sững sờ tại chỗ một lát, không trả lời là ý gì đây? Sao cô lại cảm thấy như anh có tật giật mình nhỉ...

Thật ra Lục Cận Thâm không phải có tật giật mình, chỉ là anh có ý đồ khác thôi.

Cái người chân dài phía trước phát hiện thấy cái đuôi nhỏ phía sau không đuổi kịp, xoay người gọi cô: “Sao còn chưa đi?”

“Được rồi.” Chu Ninh Ninh vội vàng chạy chậm theo sau.

Lục Cận Thâm lái xe đưa Chu Ninh Ninh đến trường, Chu Ninh Ninh ôm ba lô vào ngực, cầm đặt trên ba lô, tay cầm điện thoại lên Weibo, nhìn thấy tin báo, không nhìn được nên cười khanh khách.

Trên đường đi gặp đèn đỏ, Lục Cận Thâm quét tầm mắt về phía tay cô, hỏi: “Có gì mà vui vẻ vậy?”

Chu Ninh Ninh nghe vậy ngẩng đầu, ý cười trên mặt còn chưa biến mất, nhìn đèn đỏ trước mặt vẫn còn hơn sáu mươi giây, liền đưa điện thoại cho anh, nói: “Trên Weibo có tranh vẽ rất hài, giúp cho não hoạt động nhiều hơn, anh xem xem, đảm bảo sẽ cười!”

Lục Cận Thâm nhận lấy, cúi đầu nhìn, tùy tiện kéo lên vài cái, khi nhìn đến tên ID của cô thì nhìn không được mà phải bật cười, anh biết cô thích ăn đồ ngọt, nhưng không ngờ rằng đến cả tên Weibo cũng đáng yêu như vậy, anh thầm nhớ kỹ cái tên: “Ninh Ninh không thích ăn chua, chỉ thích ăn ngọt.”

Ừ, Chu Ninh Ninh gật đầu, có gì không đúng!

Cô vội vàng giành lấy di động thì thấy, trên Weibo đã trở lại trang chủ của cô rồi, địa chỉ ID của cô đang nổi bật, ở trên cô còn đăng nhiều kỳ tranh châm biếm... Cô, cô đã vẽ những gì vậy? Hình như vẽ anh là một người chủ nợ lạnh lùng, kiêu ngạo, sau đó lại còn thay đổi trở nên lương thiện...

Cô vội vàng cất di động đi, âm thầm cầu nguyện anh không có hứng thú với Weibo, cũng không tò mò mà đi tìm Weibo của cô, chỉ biết tên Weibo của cô thôi, cô ho hai tiếng nói: “Lúc tôi còn trong bụng mẹ, mẹ tôi rất thích ăn ngọt, thậm chí còn đặt tên tôi là Ninh Ninh, nói chung là bởi vì vậy nên khi sinh ra tôi rất thích ăn ngọt.”

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô, sau đó bắt đầu lái xe, chiếc xe lại êm ái chạy trên đường.

Nhớ lại người đàn ông bên cạnh không thích đồ ngọt, Chu Ninh Ninh lập tức không nhìn được mà nói: “Tôi biết đàn ông bình thường không thích đồ ngọt, anh tôi cũng không thích, nhưng tôi cảm thấy hương vị của đồ ngọt mang lại cảm giác rất hạnh phúc. Mọi người đều mong muốn cuộc sống của bản thân giống như đồ ngọt, mỗi ngày trôi qua đều hi vọng có thể nếm được hương vị ngọt ngào. Thế nên khi nào không vui tôi đều ăn đồ ngọt, trong nháy mắt sẽ thấy cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn.”

Nhắc đến đồ ngọt, Chu Ninh Ninh lại nhớ đến “Cửa hàng đồ ngọt của I tiên sinh”, hương vị thật sự rất tuyệt... Cuối tuần nhất định phải đi ăn một lần nữa.

Hạnh phúc như hương vị đồ ngọt, mỗi ngày đều muốn thử? Lục Cận Thâm cảm thấy cô suy nghĩ thật đơn giản, khiến anh càng thích thú. Chậm rãi hỏi cô: “Ví dụ như chuyện gì? Chuyện gì khiến em không vui?”

Chu Ninh Ninh lén nghiêng đầu nhìn anh, sau đó thành thực khai báo: “Như là lần trước đâm phải xe anh, còn có ba trăm đồng tiền cắt tóc mấy hôm trước nữa.”

Thật là thật thà, Lục Cận Thâm cong khóe miệng.

Bây giờ là lúc đại học Z khai giảng, bên cửa Tây rất đông, còn cách một khoảng Chu Ninh Ninh liền kêu Lục Cận Thâm cho mình xuống, sợ là anh sẽ đưa cô đến tận nơi, liền nói dối: “Tiện thể tôi vào siêu thị mua chút đồ ăn vặt.”

Lục Cận Thâm đậu xe ở ven đường, Chu Ninh Ninh tháo dây an toàn cười nói: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tôi đi trước, anh lái xe cẩn thận một chút.”

Cười ngọt ngào đến như vậy, Lục Cận Thâm đột nhiên nhớ đến những ca từ lúc trước cô hát lên: “Em thích hình dáng anh”, cô còn chưa kịp xuống xe đã bị anh gọi lại: “Chu Ninh Ninh.”

Chu Ninh Ninh quay đầu lại, đáng yêu chớp mắt: Gì nữa vậy? Có chuyện gì sao?

Ngón tay thon dài của Lục Cận Thâm đặt trên tay lái, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ hai cái, ánh mắt thâm thúy quét về phía cô, chậm rãi nói: “Anh thích hình dáng em...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Chương 21

Anh thích hình dáng em... Anh thích hình dáng em...

Này, đây là thổ lộ sao? Chuyện này giống như đang ném một quả bom vào lòng Chu Ninh Ninh vậy... Nét mặt lúc này của cô là như thế này (o_o), đã bị anh làm cho choáng váng rồi.

Trong xe mờ mịt tối tăm, thế mà khuôn mặt đẹp đẽ của anh lại hiện ra rõ ràng, ánh mắt sâu thẳm trong trẻo chuẩn xác bắt được ánh mắt cô, Chu Ninh Ninh mở miệng trừng mắt nhìn anh, tim đập như sấm. Anh, anh lại dùng cái ánh mắt đó để nhìn cô, lúc trước là cảm thấy chói mắt, bây giờ lại cảm thấy... Là trong vẻ thu hút có phần hấp dẫn...

Đúng, chính là trong vẻ thu hút có phần hấp dẫn. Chắc là mắt cô có vấn đề rồi...

Phản ứng kinh ngạc của cô đều được Lục Cận Thâm thu hết vào đáy mắt, anh cảm thấy nếu không nói gì vào lúc này, cô chắc sẽ mở miệng đến khi nào nước miếng chảy xuống mới chịu thôi, có cần phải kinh ngạc như vậy không?

Anh nhìn không được nâng tay xoa xoa mi tâm, có chút bất đắc dĩ nói: “Ý tôi muốn nói, có một lần nghe em hát một bài hát có những ca từ này (1), tôi nghĩ mãi vẫn không nhớ ra được nên muốn hỏi em thử.”

(1) Do ở Trung Quốc tất cả đều xưng là 我 (tôi, anh, em, mình, tớ...) nên lời ca đó có thể là “Em/Anh thích hình dáng anh/em”.

o.o Thật vậy sao? Chu Ninh Ninh nghe xong những lời này liền nuốt nuốt nước miếng, thờ dãi nhẹ nhõm nhưng đồng thời lại cảm thấy có chút mất mát...

(‘//’) Thay đổi tình tiết thật khó lường...

Tuy rằng không phải anh thổ lộ, nhưng bầu không khí vừa rồi vẫn chưa biến mất hẳn, vẫn khiến người ta đỏ mặt, tim đập nhanh. Chu Ninh Ninh còn chưa bộc lộ hết cảm xúc.

Mẹ nó! Hỏi tên bài hát cần gì phải thâm tình đến vậy... Khiến cô nghĩ rằng anh muốn thổ lộ tình cảm, ai ngờ lại không phải... Thật sự là vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng âm thanh của cô vẫn nhẹ nhàng: “Bài hát kia tên là Ngọt ngào.”

Tên bài hát là “Ngọt ngào”, nhịp điệu rất vui vẻ, cô lại thích ăn đồ ngọt nên cũng thường xuyên ngâm nga bài hát này.

Lục Cận Thâm tùy ý “Ừ” một tiếng, anh thật sự không quan tâm tên bài hát gì đó, thật ra là muốn... Kích thích cô nâng giọng ghêếc này một chút, nhưng không ngờ cô sẽ có vẻ mặt như vậy... Sợ hãi sao?

Lông mày hơi nhíu lại, trong lòng dâng lên một cảm giác không tên khiến anh cảm thấy buồn bực, không thể thổ lộ với cô thì phải làm sao? Anh muốn sớm rước cô về nhà nhưng lại không muốn ép cô, anh hy vọng khi cả hai cùng nảy sinh tình cảm mới sống cùng nhau.

Vẫn còn hơi nhanh sao? Hay là... Đợi thêm một chút vậy.

“Được rồi, em về trường nhanh đi, không phải còn muốn đi siêu thị mua đồ ăn vặt sao?” Lục Cận Thâm giờ tay xoa đầu cô vài cái, sợi tóc mềm mại xát

vào lòng bàn tay rất thoải mái, cảm giác cũng tốt lên một chút.

Không phải thổ lộ nhưng sau đó lại xoa đầu, anh có ý gì chứ? Chu Ninh Ninh không biết tại sao trong lòng đột nhiên có chút bực mình, nhỏ giọng hằm hằm nói: “Tôi đi đây, hẹn gặp lại!”

Tiếng cửa xe đóng lại rất lớn, cô mắt húng sao? Lục Cận Thâm hơi sừng sốt một chút, sau đó khoe môi nở nụ cười, hoá ra cũng không thất bại đến như vậy.

Anh nhìn xuyên qua cửa kính xe, thấy cô ôm ba lô chạy chậm về hướng siêu thị. Lục Cận Thâm thu ánh mắt lại, quay đầu xe đi về phía trước.

Sau khi chạy được một đoạn ngắn, Chu Ninh Ninh lên quay đầu lại nhìn chỗ đậu xe của anh, thấy anh đã đi mất rồi, cô không nhận được mà bĩu môi, rũ mắt xuống, hàng lông mi dày chớp chớp, có chút mất mát không thể hiểu được.

“Ninh Ninh.” Phía sau có người kêu tên cô.

Chu Ninh Ninh vội quay đầu lại nhìn, thấy bạn cùng phòng Mạnh Nghiên kéo vali đứng phía sau, nhẹ nhàng hỏi: “Mạnh Nghiên, cậu vừa đến sao?”

Nhờ vào ánh đèn từ trong siêu thị chiếu qua cánh cửa thủy tinh, Mạnh Nghiên bắt được nỗi mất mát trên mặt Chu Ninh Ninh, cô nhớ lúc nãy ngồi trên xe buýt thấy Chu Ninh Ninh bước ra từ chiếc SUV màu đen, trong lòng có chút kinh ngạc. Cô đã từng sờ trong chốc lát, sau đó định đi đến xem xem chủ xe ấy trông như thế nào, nhưng vừa đến phía sau, chiếc SUV xa hoa đã rời đi mất.

Mạnh Nghiên nhìn thấy Chu Ninh Ninh lập tức nói: “Ừ, mới xuống xe buýt thôi, vừa rồi tớ thấy cậu đến đây bằng một chiếc SUV.”

Chu Ninh Ninh nhú mày, không thích Mạnh Nghiên hỏi bằng giọng điệu này, cô trả lời đơn giản: “Ừ, là một người bạn, cùng nhau ăn cơm sau đó tới bụng đưa tớ về.”

Ánh sáng trong mắt Mạnh Nghiên hơi thay đổi, hỏi: “Cậu có bạn trai sao?”

Bạn trai cái gì! Chu Ninh Ninh liếc nhìn, thản nhiên nói: “Thật sự chỉ là bạn bè mà thôi.”

Mạnh Nghiên tất nhiên không tin, cô nhú mày, có chút không vui nói: “Có gì không thể nói ra chứ, quen bạn trai có tiền cũng đâu phải chuyện xấu, đó là chuyện bình thường trong trường nghệ thuật mà.”

Chu Ninh Ninh cũng nhú mày, cô không thích Mạnh Nghiên có giọng điệu chanh chua thế này, về sau của câu nói còn ám chỉ ý khác nữa, cô cũng lạnh mặt không vui nói: “Tớ nói thật.”

“Được rồi, vậy xem như tớ đã nói nhiều, chúng ta vốn dĩ là bạn cùng phòng nên tớ chỉ muốn quan tâm đến cậu thôi, nếu như thế thì tớ đi trước đây.” Mạnh Nghiên nói xong liền kéo hành lý đi.

Tự nhiên bị người ta quăng cho một vẻ mặt thối, Chu Ninh Ninh cũng hết chỗ nói, vốn dĩ định trở về phòng để ngủ, nhưng nhìn thấy Mạnh Nghiên đang đi phía trước, nghĩ lại hay là lát nữa rồi về. Cô đi vào siêu nhỏ bên cạnh, mua nhiều đồ ăn vặt với vài hộp sữa chua, cuối cùng xách theo một túi đầy đồ ăn ra khỏi siêu thị.

Chu Ninh Ninh vừa uống sữa chua vừa đi đến dưới lầu ký túc xá, lúc đi ngang qua con đường của khu rừng nhỏ khó mà không trông thấy mấy đôi tình nhân, nhớ đến lúc trước cô với anh cùng ở trong tình huống khó xử, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng mà... Sao lại nghĩ đến anh... Chu Ninh Ninh bước đi nhanh hơn, tránh khỏi nơi rắc rối này, đi về ký túc xá.

Vừa mới khai giảng, trong phòng ngủ rất náo nhiệt, trên đường đi Chu Ninh Ninh đều nghe thấy tiếng cười hoan hô của mọi người, tâm trạng của cô cũng vui vẻ lên, bước nhanh đến phòng ngủ của mình, hôm nay Trịnh Thiển Thiển cũng trở về, nói là có mang quà về cho cô.

Còn chưa đến cửa đã nghe giọng Trịnh Thiển Thiển trong phòng, đang nói đến chuyện đi du lịch của cô ấy, tiếp theo là một tràng cười.

“Ha ha, Ninh Ninh đến đây đi, có mang theo cái gì ngon không hả?” Có người thấy cô đi vào cười hi hi, nhìn chằm chằm vào cái túi to mà cô mang theo.

Trong phòng ngủ có thêm vài người nữa, là bạn học cùng lớp ở phòng ngủ kế bên, bảo sao không náo nhiệt như vậy. Chu Ninh Ninh cười, đem túi đồ ăn vặt bày ra, cười nói: “Mới đi siêu thị để mua đồ ăn vặt, cứ ăn tự nhiên.”

Mọi người cũng không khách khí, mở túi đồ ăn vừa ăn vừa nói chuyện, bạn cùng phòng Lâm Tiểu Nhiên đột nhiên véo hông cô một cái, nhướn mày hỏi: “Vấn đề độc thân của Thiển Thiển đã được giải quyết gọn ghẽ trong lúc nghỉ hè, còn cậu thì sao? Vừa rồi nghe Mạnh Nghiên kể là thấy có người đưa cậu đến trường học, thành thật khai báo mau!”

Trong phòng ngủ, cô có quan hệ bạn bè tốt với Trịnh Thiển Thiển, quan hệ với Lâm Tiểu Nhiên cũng rất tốt, mà Mạnh Nghiên ngày thường rất ít khi cùng bọn cô ăn cơm hay đi học nên...

Chu Ninh Ninh biết Mạnh Nghiên không thích cô từ lúc năm hai, khi đó có hội trưởng Hội học sinh trong khoa theo đuổi cô, theo đuổi được một thời

giang, Mạnh Nghiên đã nhanh chóng nói: “Hội trường không phải rất tốt sao? Có phải cậu chóng mặt không?”

Giọng điệu nghe rất kỳ quái, cảm giác của Chu Ninh Ninh có chút không thoải mái lại có chút sùng sốt, lúc ấy Trịnh Thiên Thiên đã cười chế nhạo nói: “Anh trai Chu Ninh Ninh vừa cao lại vừa đẹp trai, là bác sĩ ngoại khoa, nếu như tớ cũng có một người anh trai xuất sắc như vậy, tiêu chuẩn chọn đàn ông hẳn phải rất cao, đúng không Ninh Ninh?”

Lâm Tiểu Nhiên mắt bừng lửa, hòa theo nói: “Đúng vậy, anh trai Ninh Ninh... Quả thật là một nam thần! Đáng tiếc đã có bạn gái, nếu không tớ đã giành làm chị dâu Ninh Ninh.”

Khi đó Mạnh Nghiên còn thân nhiên nói thêm vài câu: “Dáng vẻ của Chu Ninh Ninh cũng bình thường, anh trai cậu ấy có thể đẹp đến đâu! Người đẹp trai trong trường chúng ta ít lắm sao? Bác sĩ là một công việc rất vất vả, chả có gì đáng đề khoe.”

Cả ký túc xá liền im lặng, Trịnh Thiên Thiên bèn vực nói: “Dáng vẻ của Ninh Ninh rõ ràng rất đáng yêu, làm sao bình thường được, hơn nữa anh trai cô ấy rất xuất sắc! Tớ và Tiểu Nhiên đều gặp qua cả rồi.”

Sắc mặt Chu Ninh Ninh xấu đi, nói cô thì được rồi, lời anh cô vào làm chi, lúc ấy cô nói: “Anh tớ vốn rất xuất sắc, ít nhất là tớ cảm thấy vậy, anh ấy làm bác sĩ là để chữa bệnh cho người khác, cảm phiền cậu không nên nói về công việc của anh ấy như vậy.”

Quan hệ trong phòng ngủ bị kéo căng ra, dù sao mọi người đều không thể nói ra, quan hệ vẫn tốt như cũ, chỉ là đôi lúc Mạnh Nghiên có dùng ngữ khí châm chọc để nói chuyện, Chu Ninh Ninh không hiểu được suy nghĩ của cô ấy, vài lúc gặp mặt cũng mặc kệ cô ấy, bỏ hết những lời cô ấy nói ngoài tai.

Lâm Tiểu Nhiên vừa nói, mọi ánh mắt đều nhìn về phía cô, tò mò hỏi: “Ninh Ninh thật sự có bạn trai sao?”

Chu Ninh Ninh còn chưa kịp lên tiếng, Mạnh Nghiên ngồi bên kia liền cười, mở miệng nói: “Vừa rồi tớ hỏi cậu ấy cũng không chịu trả lời, nhìn xe của người đó là biết kẻ có tiền rồi.”

Mạnh Nghiên vừa nói xong, mọi người trong phòng ngủ đều nhìn về phía Chu Ninh Ninh, ngay cả Trịnh Thiên Thiên cũng chớp mắt nhìn cô: Đứa trẻ này, tớ mới đi du lịch có 10 ngày, cậu đã có bạn trai sao? Có phải là anh chàng chủ nợ kia hay không? Có phải vị chú út kia hay không?

Ở trường nghệ thuật, mỹ nữ rất nhiều, còn có rất nhiều lời bàn tán ra vào, người khác nghe nói nữ sinh có bạn trai là người có tiền sẽ có suy nghĩ lệch lạc ngay lập tức. Hiện tại Chu Ninh Ninh có thể cho rằng Mạnh Nghiên đang có suy nghĩ lệch lạc, đây là lần đầu tiên Chu Ninh Ninh gặp phải loại vấn đề này.

Cô nhìn Mạnh Nghiên, đôi phương đang nhếch môi chờ cô trả lời, Chu Ninh Ninh chớp chớp hàng mi, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Hiện tại tớ chưa có bạn trai, các cậu đừng đoán bừa.”

Rồi nhìn ngay về phía Trịnh Thiên Thiên, nói sang chuyện khác: “Không phải cậu bảo có mang đặc sản về cho mình sao? Lấy ra đi! Chia cho mọi người cùng ăn nữa.”

“Được, được, được!” Trịnh Thiên Thiên nhận được tín hiệu của cô, vội vàng đi tới vali của mình, tìm mãi mới lấy ra một gói đặc sản lớn, sau đó nhét vào tay Chu Ninh Ninh.

Chu Ninh Ninh vừa mở gói ra, tất cả đều là đồ làm từ dừa, kẹo dừa, hoa dừa, bánh ngọt dừa, bánh xốp dừa, đường phèn dừa, phần dừa và cả tương dừa,...

Cô nhìn về phía Trịnh Thiên Thiên: Cậu cũng quá tùy tiện rồi. ...

Trịnh Thiên Thiên cười nói: “Dừa là đặc sản của Hải Nam, tớ đem về cho cậu tất cả mọi thứ làm từ cây dừa, cậu thấy tớ có tốt không?”

Chu Ninh Ninh: “Đồ ngọt... Mấy thứ này mua trên mạng là được, cần gì phải đặc biệt mua về, mua trên mạng không phải là được rồi sao?! Làm cho tớ mong đợi quá trời!” ㄟ ㄎ ㄟ

Buổi tối, Trịnh Thiên Thiên nằm trên giường cùng với Chu Ninh Ninh, hai người áp tai nói chuyện, cô ấy nói: “Ninh Ninh, tớ thấy trên mạng nói rất đúng, nam nữ cùng đi du lịch là cơ hội tốt nhất để phát triển mối quan hệ, tớ phát hiện tớ đã sa vào vùng bùn mất rồi... Huhuhu...”

Chu Ninh Ninh đột nhiên nhớ đến lời của Tăng Tiểu Mông, nhin cười nói: “Cậu có nhớ những gì Tăng Tiểu Mông nói không? Nam nữ có thể phát triển tình cảm trong lúc đi du lịch, là vì cô nam quả nữ cùng ở một thành phố xa lạ, người nữ dễ dàng có cảm giác ỷ lại vào người nam nên buông lỏng cảnh giác, người nam có thể thực hiện việc kia với người nữ...”

Trịnh Thiên Thiên ngẩn ngơ, sau khi phản ứng lại nhéo cánh tay cô, Chu Ninh Ninh kêu đau: “Sao lại mạnh tay như vậy. Bị tớ nói trúng sao?”

“Không có! Không có nhanh như vậy...” Trịnh Thiên Thiên lại nhéo cô.

Sau đó Trịnh Thiên Thiên hỏi về chuyện ngày hôm nay, Chu Ninh Ninh thành thật khai báo. Trong đầu cô vẫn còn câu nói của Lục Cận Thâm, bỗng cảm thấy... Lúc đầu anh nói có chỗ không đúng, là có ý sao?

Còn nữa, cô nhớ rõ là cô không có hát bài hát kia trước mặt anh mà, rõ ràng cô đã hát “Hào hán ca”(2) cơ mà... (▽` ”)

(2) Link bài hát (Nhạc phim Thủy hủ): <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Hao-Han-C.../ZWZD608F.html>

Trịnh Thiên Thiên hỏi cô: “Nịnh Nịnh, cậu cảm thấy thích anh ta sao?”

Thích hay không? Chu Nịnh Nịnh nhớ lại một chút, lúc anh chăm chú nhìn cô thì tim đập nhanh, mặt lại đỏ. Cô đã từng vì anh mà mất ngủ, lúc anh sờ đầu cô cũng không có chút bực dọc, đôi lúc vài hành động thân thiết của anh cũng khiến chân tay cô luống cuống, cô thích cái khí chất thành thực từ bên trong của anh, đôi lúc bất giác cũng nhớ đến khuôn mặt, bàn tay, giọng nói của anh...

Tôi nay cô tưởng anh thổ lộ, ai ngờ là bị lừa, sau đó... Có một chút mất mát...

Đây có được xem là cô thích anh không? Nhưng mà loại thích này nhiều đến mức nào cô cũng không rõ lắm, cô thành thật trả lời: “Có một chút.”

Thích là cái gì đó rất mơ hồ, trước đó lại chưa từng gặp người mình sẽ thích, không ai có thể nói chính xác người mình thích như thế nào, có thể là “Cao 1m80, mắt một mí”, cũng có thể là “Tôi thích đàn ông không cần phải xuất sắc, chỉ cần hài hước và có trách nhiệm là được”... Câu trả lời của mỗi người không giống nhau.

Trước kia Chu Nịnh Nịnh nghĩ rằng mẫu đàn ông mà cô thích, có lẽ là giống như ba cô vậy, ngoài mặt thì lạnh nhưng thật ra rất đáng yêu, vừa lo cho gia đình vừa yêu thương vợ. Hoặc là giống như anh cô, từ nhỏ đến lớn đều học rất giỏi, bất cứ việc gì cũng đều nghiêm túc.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ, hình ảnh còn rất lẫn lộn.

Hiện giờ... Hình ảnh mờ nhạt kia giống như vừa được làm sáng tỏ, biến thành hình dáng của Lục Cận Thâm, bây giờ cô đã thích Lục Cận Thâm rồi, mặc kệ mức độ thế nào, anh vẫn là người đầu tiên khiến cô rung động.

Về sau, có lẽ theo thời gian một chút này sẽ trở nên rất lớn, trở thành “Em thích hình dáng anh”...

Cuộc sống của cô đã bị người đàn ông là Lục Cận Thâm xen vào, cuối cùng khó có thể cưỡng lại, một chút thích sẽ trở thành yêu sâu đậm, ngoài say đắm còn bị cuốn hút.

Tình yêu khiến người ta vừa thương vừa sợ, Chu Nịnh Nịnh đột nhiên nhớ đến anh mất mê người lúc anh nói câu ấy, đột nhiên bực bội cảm lấy gối úp mạnh lên mặt.

Trịnh Thiên Thiên bị hành động của cô làm cho hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Chu Nịnh Nịnh xoay người, “Bực bội.”

“Bực bội cái gì?”

Chu Nịnh Nịnh tiếp tục che mặt, thì là bực bội đó!

Mẹ nó! Lúc này có phải tên kia đã thổ lộ hay không! Nói một nửa rồi chuyển hướng là sao! (*^__^*)

Chương 22

Lục Cận Thâm về nhà, vào thư phòng mở máy tính, anh tìm kiếm tài khoản “Nịnh Nịnh không thích ăn chua, chỉ thích ăn ngọt”, ảnh đại diện của cô là tranh do chính cô vẽ, tóc ngắn gọn gàng, ánh mắt cong lên khi cười, lộ ra mấy chiếc răng xinh xắn.

Anh bắt đầu tìm hiểu Weibo của cô. Weibo có gần một ngàn bài viết, trên cùng đều là chia sẻ tranh châm biếm, thời gian là tối nay, sau đó còn chia sẻ một vài thứ linh tinh về món ngọt.

Có một bài viết cách đây mấy hôm “Giới thiệu cho mọi người tiệm đồ ngọt này, nhân viên cửa hàng rất đẹp trai, quan trọng nhất là hương vị cũng tuyệt! Lần sau lại đến!”, phía dưới còn có vài biểu tượng nhảy múa cùng với bức tranh vẽ bên ngoài tiệm đồ ngọt. Lục Cận Thâm cười cười.

Di chuyển tiếp đến bài đăng về truyện tranh mới nhất của cô, dĩ nhiên là vẽ về anh, anh bắt đầu xem, anh đeo kính râm, người đứng thẳng tắp, mà cô lại ngồi bệt xuống nền đất, vẻ mặt muốn khóc rất đáng thương.

Lục Cận Thâm không nhịn được xoa trán, tại sao lại vẽ anh thành người độc ác ức hiếp cô như vậy chứ?

Sau đó kéo xuống xem tiếp, mới biết được đây là cả bộ truyện tranh để cảnh báo mọi người phải lái xe cẩn thận, đừng như cô. Cô nói anh là người chủ nợ đẹp trai lạnh lùng lại tốt bụng. Lục Cận Thâm nhìn thấy mấy bức tranh này, ánh mắt cũng dần dịu dàng trở lại.

Bức tranh cuối cùng, tựa đề của cô là “Đã trả tiền, tạm biệt anh chủ nợ!”

Trong phút chốc, đáy mắt ôn nhu của Lục Cận Thâm đã trở thành một tầng băng lạnh giá, thì ra cô nhóc kia muốn phủi sạch quan hệ với anh...

Lục Cận Thâm bỏ ra khoảng hai tiếng đồng hồ để xem hết Weibo của cô, gần như một nửa trong đó là truyện tranh và hình ảnh châm biếm, còn lại đều là chia sẻ về đồ ngọt, cô còn đi du lịch không ít nơi, chia sẻ rất nhiều cảnh đẹp của nơi đó.

Cô gái thích đồ ngọt, thích vẽ tranh, thích du lịch, Lục Cận Thâm nhớ tới đôi mắt thuần khiết của cô, đáy lòng bỗng nhiên mềm mại hẳn ra, cô nói hạnh phúc giống như hương vị của đồ ngọt, mỗi ngày trôi qua đều hy vọng có thể nếm được hương vị ngọt ngào.

Ngón tay thon dài đẹp dễ men theo mép bàn, ngón trở gỗ lên mặt bàn như có như không, Lục Cận Thâm suy nghĩ, nhớ tới đáng về bị dọa ngốc ngếch đáng yêu lúc này, chân mày hơi nhíu lại một chút.

Có thể đợi, nhưng không thể quá lâu, nhiều nhất là... Một tháng? Được, một tháng, không thể lâu hơn.

Tối hôm qua Chu Ninh Ninh bị mất ngủ, nhưng sáng hôm sau vẫn phải dậy sớm vì có rất nhiều việc, cô vác đôi mắt gấu trúc chạy tới chạy lui đến tận trưa. Ăn cơm trưa xong, sau khi trở về ký túc xá ngủ một giấc mới cảm thấy cả người như được hồi sinh.

Buổi tối có hẹn cùng Tăng Tiểu Mông và Trịnh Thiên Thiên đi ăn nhẹ. Hai người đều là bạn tốt của Chu Ninh Ninh, đã lâu rồi ba người họ không đi cùng nhau, Tăng Tiểu Mông ở khoa múa, khác khoa khác ban, bình thường chỉ có thể gặp nhau vào thời gian ăn cơm, hoặc là cuối tuần cùng đi dạo phố.

Khi đồ ăn được đưa lên, Chu Ninh Ninh nhìn Tăng Tiểu Mông chỉ gấp rau xanh, tò mò hỏi: “Sao cậu chỉ ăn rau xanh thôi vậy?”

Tăng Tiểu Mông meo máo: “Lúc nghỉ hè đã tăng lên vài ký, bây giờ thậm chí muốn nhảy cũng không được... Tớ phải giảm cân!” ㄏ—ㄏ...

Trịnh Thiên Thiên cười lớn: “Thật tốt, tớ và Ninh Ninh có thể ăn nhiều hơn.”

Tăng Tiểu Mông tròn mắt liếc cô ấy một cái: “Không có lương tâm, coi chừng ăn nhiều quá bị mập bây giờ.”

“Không sao không sao, tớ có bạn trai lo rồi.” Trịnh Thiên Thiên đắc ý, cảm giác có bạn trai chính là như vậy!

Trịnh Thiên Thiên gần đây đắc thắng vô cùng, Tăng Tiểu Mông không muốn nhìn nữa, cô đau khổ cúi đầu ăn, hỏi Chu Ninh Ninh: “Chu Tiểu Ninh, cậu và người kia thế nào rồi?”

“Không có gì cả...” Chu Ninh Ninh vừa nhai đồ ăn vừa lóng ngóng nói.

Tăng Tiểu Mông vuốt mặt, mẹ nó, giảm béo buổi tối không được phép nhìn Chu Ninh Ninh ăn, cô nhóc kia ăn thứ gì cũng trưng ra bộ mặt “Ngon quá đi” cả.

Sau khi Chu Ninh Ninh được ăn uống no nê đã muốn quên đi chuyện ngày hôm qua, cô trở về ký túc xá đăng nhập Weibo, thấy có rất nhiều lượt theo dõi mới, trong đó có một ID tên là “T”.

Điều đầu tiên cô nghĩ đến là “Tiệm đồ ngọt của I tiên sinh”, sau đó ghé qua xem thử thì đều là chia sẻ tin tức kinh tế, tài chính, phân tích về ngành IT... Hơn nữa trên Weibo cũng chỉ có khoảng ba mươi bài viết, cái mới nhất là tháng 10 năm trước...

Người hâm mộ này có phải bị trộm nick rồi không?

Hay là loạn trí nhân bừa đây nhỉ? (¬_¬)

Buổi tối sau hôm khai giảng, Chu Dục Thân gọi điện đến hỏi thăm cô, Chu Ninh Ninh hỏi anh mình: “Anh, chiều mai em không có tiết, anh có rảnh không? Em có tiền lương, muốn mời anh ăn cơm mà anh cứ bận mãi.”

Nếu hai anh em hẹn nhau đi ăn cơm sẽ không hẹn vào cuối tuần, vì Chu Ninh Ninh muốn mỗi tuần ít nhất ăn cơm nhà một lần.

“Gần đây có chút việc.” Chu Dục Thân dừng một chút, sau đó cười cười: “Không phải em nói phải dùng tiền của mình để bồi thường cho chủ xe hay sao? Chút tiền lương ít ỏi đó còn được bao nhiêu chứ, hay là để anh mời em ăn, đúng lúc ngày mai anh rảnh, anh đến đón em.”

Chu Ninh Ninh không nói với anh mình là tiền bồi thường chỉ có 400 tệ... Chủ yếu vì quan hệ giữa cô và Lục Cận Thâm vẫn chưa rõ ràng... Cô không biết phải nói thế nào!

Cúp điện thoại, Chu Ninh Ninh thấy có tin nhắn, Lục Cận Thâm gửi tới, trong phút chốc cảm thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cô mở ra đọc với tốc độ rất nhanh, khóe miệng cong lên. (▽\)

Anh nhắn: “Tối mai cùng nhau ăn cơm, tôi đón em.”

Cô lẩm bầm, anh nói ăn cơm thì phải ăn cơm sao! Anh là gì của tôi chứ! Nhưng... Cô trả lời là: “Ngày mai tôi đã hẹn đi ăn cơm với anh trai, ngày khác vậy?”

Lại ăn cơm với anh trai, ánh mắt Lục Cận Thâm hơi trầm xuống, anh trả lời: “Ngày mốt vậy.”

“Ngày mốt... Buổi chiều và buổi tối tôi đều có tiết... Chỉ có chiều thứ sáu hoặc thứ bảy mới rảnh?” Chu Ninh Ninh từ từ trả lời.

Đợi một lúc cô vẫn chưa nhận được tin nhắn mới, Chu Ninh Ninh có chút nôn nóng, cô đang do dự có nên nhắn tiếp hay không thì điện thoại reo lên,

Lục Cận Thâm gọi tới, cô vội vàng nhắc máy.

“Vừa rồi có cuộc điện thoại.” Âm thanh trầm thấp từ tính truyền đến.

Đang giải thích sao? Chu Ninh Ninh nhếch môi nở nụ cười: “À.”

Bên kia dừng lại một chút, sau đó nói: “Chiều thứ sáu tôi đón em, có thể thể muộn một chút, khoảng 6 giờ, em ngoan ngoãn ở ký túc xá đợi tôi, đừng đi ra ngoài, khi nào đến tôi sẽ gọi cho em.”

Ngoan ngoãn đợi... (▽`〃)

Cô ngoan ngoãn gật đầu, sau đó mới nhớ hai người đang gọi điện thoại, anh không nhìn thấy được, vội vàng nói: “Được...”

Buổi tối hôm sau, Chu Ninh Ninh cùng anh mình đi ăn cơm, sau khi đỗ xe thì đi đến cửa thang máy, cô kéo cánh tay anh hỏi: “Anh, cuối tuần về nhà ăn cơm được không? Đã lâu rồi anh không về.”

Quả thật là như vậy, Chu Dục Thân suy nghĩ rồi gật đầu: “Chủ nhật này anh về.”

Chu Ninh Ninh thờ phào nhẹ nhõm, kể từ khi anh trai ly hôn, mối quan hệ với ba ngày càng cứng nhắc. Tính bướng bỉnh của hai người họ có thể đấu với nhau không phân thắng bại, hai mẹ con cô cũng không có cách nào. Chu Ninh Ninh liếc mắt cười nói: “Được, vậy đề em về nói với ba mẹ.”

Chu Dục Thân xoa đầu cô: “Nói mẹ đừng làm quá nhiều món, lãng phí lắm.”

“Em biết rồi.” Chu Ninh Ninh cười hi hi nói.

Nhìn hai người phía trước sắp đi mất, Tô Gia Trạch xoay người nhìn Lục Cận Thâm đang khoá cửa xe, ánh mắt liếc liếc về phía trước, khoé miệng nhếch lên: “Đó có phải Ninh Ninh tiểu thư hay không?”

Lục Cận Thâm nhìn về phía trước, thấy một cô gái đang khoát tay một người đàn ông đứng trước cửa thang máy, một chân đang vẽ vẽ trên nền đất. Không ngờ được gặp cô ở đây, đáy mắt anh âm áp lên hẳn, nói: “Là cô ấy.”

Tô Gia Trạch nhướng mày, ánh mắt sâu xa nhìn anh liếc một cái: “Cậu còn cười được sao, Ninh Ninh tiểu thư đang khoát tay một người đàn ông khác kia kia, thì ra cậu chỉ là kẻ đến sau mà thôi...”

Lục Cận Thâm lờm anh ta, thần nhiên nói: “Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi, đó là anh trai của cô ấy.”

Hoá ra là anh trai, Tô Gia Trạch có chút thất vọng, nhưng vẫn không nhịn được châm biếm vài câu: “Nếu cậu không nói tôi còn tưởng bọn họ đang hẹn hò ấy chứ. Nhìn rất xứng đôi!”

Lục Cận Thâm lạnh lùng liếc anh ta, Tô Gia Trạch nhún nhún vai, ngậm miệng.

Sau khi cửa thang máy mở ra, Chu Ninh Ninh và anh trai bước vào vừa định ấn nút đóng cửa lại nhìn thấy hai đôi chân dài đang tiến đến, khoảng cách còn hơi xa, cô nhìn thấy một người, đúng lúc phát hiện người đó cũng đang nhìn cô...

Thật đúng lúc...

Chu Ninh Ninh còn đang do dự có nên đợi bọn họ hay không, cửa thang máy lại đột nhiên khép dần, cô vội vàng ấn nút mở ra, hay là, hay là đợi bọn họ vậy...

Đáy mắt Lục Cận Thâm hiện lên ý cười, bước chân lại càng nhanh hơn.

Tô Gia Trạch thấy vậy, chỉ có thể tăng tốc lên đuổi theo.

Trong thang máy có tổng cộng năm người, vừa rồi có một người đàn ông khác chạy lại đúng lúc cửa thang máy sắp khép, nói lớn: “Đợi một chút!”

Chu Ninh Ninh lại ấn nút giữ cửa thêm lần nữa.

Tô Gia Trạch nhìn cô và Chu Dục Thân cười nói: “Ninh Ninh tiểu thư, thật đúng lúc, vị này là?”

Chu Ninh Ninh nhỏ giọng nói: “Anh của tôi.”

Tô Gia Trạch: “Trông cô không giống anh trai lắm nhì.”

“Tôi giống mẹ tôi, còn anh trai... Có gen của cả ba và mẹ... Nên cũng không giống nhau lắm...” Chu Ninh Ninh vừa nói vừa lén ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thâm, lại phát hiện đôi phương không thèm để ý đến cô.

Người đàn ông lạnh lùng lại còn kiêu ngạo, không thèm nhìn cô! (-_-)

Lúc này, đôi mắt Lục Cận Thâm lại đặt lên bàn tay đang khoát tay Chu Dục Thân, ngón tay của cô mảnh mai trắng nõn, lại nhỏ nhắn, nhìn qua rất mịn màng.

Anh khẽ nhíu mày một chút, đôi mắt sắc sảo trầm xuống, môi mỏng hơi nhếch lên.

Ánh mắt dò đi chỗ khác, đợi sau này cô trở thành bạn gái của anh rồi, việc đầu tiên anh làm chính là nhắc nhở cô, sau này ở nơi công cộng không được tùy tiện khoát tay anh trai thân mật như vậy, tránh để người khác hiểu lầm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Chương 23

Chu Ninh Ninh và Chu Dục Thân đi đến tầng 5, Lục Cận Thâm đi đến tận tầng 7. Lúc thang máy dừng lại ở tầng 5, Chu Ninh Ninh liền kéo tay anh trai ra ngoài, trong lòng có chút khó chịu, anh không thèm nhìn cô một cái nữa... TaT!

Khi bước qua cửa thang máy, cô không nhìn được quay đầu lại nhìn, tầm mắt chạm phải đôi mắt sâu thẳm trong tròng của anh, sau đó lên nhìn đến đôi mày đen nhánh, đáy mắt dường như nhuộm chút ý cười.

Cô ngỡ ngàng không quay đầu lại, cho đến khi vang lên tiếng cửa thang máy đóng lại, cô mới kịp phản ứng, vội vàng cúi đầu nhìn mặt đất, nỗi ám ức trong lòng vừa rồi đã được xóa sạch.

Vừa rồi Lục Cận Thâm đã phóng điện với cô sao? Cô bị điện giật rồi... (▽\)

Sau khi ngồi vào ghế nhà hàng, Chu Dục Thân gõ gõ ngón tay thon dài trên mặt bàn, hỏi: “Ninh Ninh, em có quen biết với hai người vừa rồi sao?”

Chu Ninh Ninh ngừng lật thực đơn nhưng vẫn không dám ngắt đầu, ra vẻ bình tĩnh tiếp tục xem món ăn nhưng lại có chút chột dạ giải thích: “Tô tiên sinh vừa rồi nói chuyện với em là người chủ xe, còn người có dáng hơi cao đứng bên cạnh thì anh đã gặp rồi... Cũng không quen thân lắm...”

Khoé môi Chu Dục Thân nở nụ cười, trong lúc ngắn ngủi ở trong thang máy, em gái bầu vào tay áo anh rất chặt, bình thường anh rất nhạy cảm, ít nhiều cũng đoán được chút gì đó.

Em gái cuối cùng cũng đã lớn, đây là suy nghĩ hiện giờ của Chu Dục Thân.

Dù vậy, trong lời nói của anh cũng có chút nhắc nhở: “Ninh Ninh, anh cũng từng nói rồi, nếu em thích một người, phải tìm hiểu xem họ có nghiêm túc với mối quan hệ này hay không, anh không muốn em bị tổn thương đâu.”

Mặt Chu Ninh Ninh ửng đỏ, cô cũng chỉ mới phát hiện mình có suy nghĩ như vậy trong hai ngày thôi, vậy mà bây giờ anh trai đã dạn dò rồi, trong lòng cô có chút thẹn thùng.

“Em biết rồi.” Cô nhỏ giọng trả lời.

Chu Dục Thân nâng tay xoa xoa đầu cô, nói: “Được rồi, đi rửa tay trước đi.”

“Dạ...” Chu Ninh Ninh được tha tội, đứng dậy chạy đi rửa tay.

Khi đồ ăn đã dọn lên đầy đủ, di động Chu Ninh Ninh báo có tin nhắn.

Cô vội vàng mở ra xem, là Lục Cận Thâm gửi tới! Anh nói: “Tối nay anh trai đưa em về trường sao?”

Bình thường trừ phi có việc quan trọng, nếu không đều do Chu Dục Thân đưa cô về nên Chu Ninh Ninh trả lời rất nhanh: “Đúng vậy.”

Sau đó nhanh chóng nhận được câu trả lời: “Được.”

Hả, chỉ vậy thôi sao? Chu Ninh Ninh há hốc miệng, không thể trở lại như bình thường! (￣m￣)

Hơn tám giờ tối Chu Ninh Ninh trở về ký túc xá, trong ký túc xá không có ai... Trịnh Thiển Thiển đã có người yêu, bây giờ trong phòng chỉ còn mình cô là độc thân, tất cả mọi người đều ra ngoài hẹn hò rồi.

Cô nhàm chán ôm đồ đi tắm rửa, tắm được một lúc thì nghe thấy bên ngoài có tiếng đóng cửa, cô định hỏi là ai vậy, nhưng nghĩ lại hay là thôi đi, lẽ như là Mạnh Nghiên thì lại mất mặt. Mấy hôm nay Mạnh Nghiên đều coi cô như người vô hình, Chu Ninh Ninh cũng không biết mình đã chọc cô ấy chuyện gì.

Chu Ninh Ninh tắm xong bung chậu nước ra, chuẩn bị ra ban công giặt quần áo, thấy Mạnh Nghiên đang ngồi soi gương.

Mạnh Nghiên nhìn thấy Chu Ninh Ninh đi qua trong gương, thân nhiên gọi cô lại: “Chu Ninh Ninh, vừa rồi điện thoại cậu reo.”

Bước chân của Chu Ninh Ninh khựng lại, sau đó nói: “À, cảm ơn cậu đã nhắc.”

Mạnh Nghiên cong cong khóe miệng, không nói gì

Sau khi đem chậu nước ra ban công, Chu Ninh Ninh liền quay lại xem điện thoại, có hai cuộc gọi nhỡ, quả nhiên đều là Lục Cận Thâm.

Chu Ninh Ninh cắn cắn môi, nét mặt vui mừng, tìm tới danh bạ.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, đường dây bên kia có chút ồn ào, nhưng nhanh chóng yên tĩnh trở lại, Chu Ninh Ninh đoán là anh đã đến chỗ im lặng để nhận điện thoại của cô.

Khóe miệng cô không nhin được mà cong lên, giọng nói nhẹ nhàng giải thích: “À... Vừa rồi tôi đi tắm nên không biết anh gọi đến, thật ngại quá...”

Vừa nói xong, cô có cảm giác như anh đang nở một nụ cười ở phía bên kia, âm thanh trầm ấm từ tính truyền đến: “Ừ, không sao, không cần phải giải thích với tôi.”

“À...” Chu Ninh Ninh đứng bên cạnh cửa ban công, giờ tay chuẩn bị đóng cửa, trong lòng vô cùng ấm áp, cô hỏi anh: “Vừa rồi nghe thấy bên đó rất ồn ào, anh chưa về nhà sao?”

“Ừ, nhưng lát nữa sẽ về sớm thôi.” Lục Cận Thâm ngồi xuống chiếc ghế đặt ngoài cửa, giọng nói của cô rất mềm mại. Khóe miệng anh cũng cong lên, khuôn mặt tràn đầy nét ôn nhu, thật sự rất muốn gặp cô ngay bây giờ.

Chu Ninh Ninh đang đóng cửa, đột nhiên dừng tay lại, sau đó nhớ đến chút chuyện, cô vội vàng hỏi: “Hôm nay anh có buổi gặp mặt xã giao, vậy mà hôm qua còn hẹn tối nay đi ăn cơm với tôi được sao?”

Lục Cận Thâm cười cười: “Nếu em đi ăn cơm với tôi, tôi có thể hủy hẹn với bên này.”

Khóe miệng Chu Ninh Ninh lại cong lên, vì cô mà sẵn sàng hủy hẹn với đối tác... (/▽\)

Hai người nói chuyện đến hơn 10 phút, nếu không phải có người gọi Lục Cận Thâm, cuộc điện thoại này còn có thể kéo dài lâu hơn.

Sau khi cúp điện thoại, Chu Ninh Ninh sờ vào vành tai nóng ấm của mình, trầm tư một lát.

Quan hệ của bọn họ bây giờ là gì? Có hơi lộn xộn... Cô có chút thích anh, còn anh thì sao? Hẹn cô ăn cơm, đưa cô về trường, lột vỏ tôm cho cô, gọi điện thoại và gửi tin nhắn cho cô...

Anh đang theo đuổi cô sao? Phải không? Phải không? Phải không?

Ngón tay bắt động trên chốt cửa, cô muốn biết rốt cuộc có phải hay không... (*w*)

Cho đến khi Mạnh Nghiên lướt qua cô ra ban công lấy quần áo, Chu Ninh Ninh mới lấy lại được tinh thần, lại thấy Mạnh Nghiên cười như không cười nhìn cô, giọng điệu có phần châm chọc: “Chu Ninh Ninh, cậu không thành thật gì cả, vậy mà còn nói mình không có bạn trai.”

Chu Ninh Ninh ngẩn người, có chút bất đắc dĩ nói: “Cậu nghĩ sao cũng được.” Nói xong liền ra ban công giặt quần áo.

Chiều thứ sáu không có tiết, Chu Ninh Ninh ngoan ngoãn ở yên trong phòng, vừa nghe nhạc vừa vẽ vài bức truyện tranh.

Chưa đến năm giờ, Chu Ninh Ninh liền đóng máy tính, dọn dẹp mọi thứ gọn gàng. Cô nên chuẩn bị sớm một chút, đợi Lục Cận Thâm đến đón cô.

Năm giờ bốn mươi lăm phút, Chu Ninh Ninh nhận được điện thoại của Lục Cận Thâm, anh nói: “Tôi sẽ đến nhanh thôi, em đến cổng Tây Môn đi.”

“Được!” Chu Ninh Ninh vui vẻ nói, sau đó lấy ba lô rồi đi.

Lục Cận Thâm dừng xe ở gần cửa siêu thị, không phải vị trí lần trước, nơi này có thể nhìn thẳng đến cổng Tây Môn, anh giờ tay nhìn đồng hồ, vừa đứng sáu giờ.

Anh tựa vào ghế, tầm mắt dán chặt vào một người ở phía cổng trường, lập tức nở nụ cười.

Cô đeo ba lô trên lưng bước ra cổng, dừng chân trong dòng người đông đúc không ngừng đi lại, ánh mắt ngó nghiêng như đang tìm anh.

Lục Cận Thâm mở cửa xuống xe, dáng người cao lớn thon dài đi về phía trước vài bước.

Chu Ninh Ninh nhanh chóng nhìn thấy anh, ai bảo anh lại khác biệt đến thế, kiểu như... Thần thái lồi lạc...

Hình như cô ngày càng thích anh thì phải? Ai bảo anh đẹp đến như vậy chứ! (/▽\)

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chương 24

Đường ở cổng Tây Môn của đại học Z rất rộng nhưng người và xe cũng kín cả con đường, cả hai người đều không thể đi đến phía bên kia ngay lập tức được, Chu Ninh Ninh hơi hấp tấp, cô không thích người kia phải đợi cô đâu.

Hu hu, cô chỉ muốn nhanh chóng đến bên anh thôi.

Chu Ninh Ninh không nhịn được mà giậm giậm chân xuống đất, nhảy lên nhảy xuống vài cái, nhìn trái nhìn phải để có thể qua đường, điện thoại đột nhiên reo lên, cô lấy ra thì nhìn thấy là Lục Cận Thâm gọi tới, cô thối nể ngẩng đầu nhìn phía bên kia đường, giờ cao tay ý hỏi: Gọi điện thoại để làm gì?

Người đàn ông hơi hất cằm lên, ý bảo cô nhận điện thoại.

Tìm Chu Ninh Ninh đột nhiên đập một cái thật mạnh, cô nhớ lúc trước trên Weibo có bài thảo luận về vấn đề “Cách tỏ tình lãng mạn nhất”, trong đó có một cảnh tượng giống như vậy. Một nam một nữ đứng hai bên của con đường, đều nghĩ cách để có thể đến bên người kia thật nhanh, người nam không chút vội vàng, gọi cho người nữ, ở đầu đường đông người ồn ào nói một câu “Anh thích em”. Người con gái nói, trong khoảnh khắc đó, cả thế giới dường như đều im lặng, cô không nghe thấy tiếng gì cả, chỉ riêng câu “Anh thích em” kia vẫn còn quanh quẩn bên tai cô.

Thật ra tình huống đó cũng hơi giống phim ảnh quá, Chu Ninh Ninh từ từ nhìn màn hình điện thoại, nhưng lúc cô đang xúc động muốn nhận điện thoại... Lại phát hiện... Tron lúc cô ngăn người điện thoại đã ngừng reo rồi!

Đã. Ngừng. Rồi. Ngừng ngừng ngừng rồi...

Còn chưa kịp buồn bã thì điện thoại lại reo lên lần nữa, lúc này Chu Ninh Ninh không còn do dự gì nữa, đầu tiên là nhấn nút nghe, sau đó ngẩng đầu nhìn phía đối diện, mắt cứ chớp rồi lại chớp, anh muốn thổ lộ sao? (/▽\)

“Đứng lùi lại một chút, đừng nhào người ra đường, cũng đừng nhảy tới nhảy lui như vậy, rất nguy hiểm có biết không?” Người đàn ông với giọng nói lạnh như băng bắt đầu trách mắng.

“...” Mọi thứ đều tan vỡ rồi...

Hu hu, quả nhiên là do cô nghĩ quá nhiều rồi mà! (> ___ <)

Chu Ninh Ninh bĩu môi, lùi về phía sau mấy bước, hai mắt vô tội nhìn về phía đối diện, anh đang chậm rãi lách qua dòng xe cô đi về phía bên này, lúc đó lại có một chiếc xe chạy qua, anh dừng chân lại chờ, ánh mắt trong trẻo, kiều ngạo nhưng lại lạnh lùng, thân hình cao lớn nổi bật giữa dòng người tấp nập.

Cô nhìn đến mức thờ thẩn, “số điểm” cô dành cho anh lại lớn hơn một chút rồi...

Lục Cận Thâm đi đến trước mặt Chu Ninh Ninh, cô đang cúi đầu nhìn chân mình, mái tóc che khuất ánh mắt cô, Lục Cận Thâm nhớ lại lúc nãy giọng nói của mình có hơi nặng nề, anh mím môi, giờ tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, mang theo sự vỗ về, thấp giọng hỏi: “Mất hứng sao?”

Không có mất hứng! Chu Ninh Ninh cũng đang vỗ về trái tim loạn nhịp của mình, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì nữa, lúc này mới xấu hổ ngẩng đầu cười: “Không có...”

Ánh mắt Lục Cận Thâm liền trở nên dịu dàng, đôi môi anh hơi cong lên, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Khi qua đường, có một chiếc xe lướt qua rất nhanh, Lục Cận Thâm vội vàng giữ chặt Chu Ninh Ninh đang định bước về phía trước, nhẹ giọng nói: “Cẩn thận một chút.” Sau đó liền khoác tay trên vai cô đi qua đường.

Thân thể Chu Ninh Ninh cứng ngắc để mặc anh dẫn mình đi, trong lòng có chút cảm giác lằng lằng, giống như mỗi bước đều đang đi trên những đám mây bông bênh bênh nhẹ nhàng.

Sau khi lên xe, Lục Cận Thâm thấy Chu Ninh Ninh ngẩn ngơ, anh đoán là cô đói bụng, vừa nhắc cô thắt dây an toàn, vừa khởi động xe, nhẹ giọng hỏi:

“Em muốn ăn món gì?”

Nhắc đến ăn là Chu Nịnh Nịnh liền hoàn hồn, bởi vì cô quả thật đang rất đói bụng, cô suy nghĩ một lát sau đó lại hỏi anh: “Anh muốn ăn món gì?”

Lục Cận Thâm nghe vậy liền cười, rất tự nhiên nói: “Tôi muốn ăn món gì không quan trọng, quan trọng là em muốn ăn món gì.”

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy rất xấu hổ, câu nói này không chỉ là thể hiện độ ga lăng, cô nghĩ nếu anh có ý muốn theo đuổi mình, cô có thể tùy hứng một chút không?

Ha ha, cô cười hai tiếng, sau đó nói tên quán ăn mà mình muốn đến.

Lục Cận Thâm khẽ cười: “Được.”

Quán ăn mà Chu Nịnh Nịnh nói gần công ty Lục Cận Thâm, tất nhiên là cũng gần “Cửa hàng đồ ngọt của I tiền sinh”, cô muốn ăn xong có thể đi ăn đồ ngọt.

Hai người ăn xong, Chu Nịnh Nịnh không muốn vội vã về sớm, tất nhiên Lục Cận Thâm cũng không muốn đưa cô về sớm như vậy, anh hỏi cô: “Có muốn đi dạo một lát không?”

Chu Nịnh Nịnh vốn đã muốn đi đến cửa hàng đồ ngọt phía trước, cô cười nói: “Được đó.”

Trên con đường này không có nhiều hàng quán nên lượng người đi lại cũng ít, Chu Nịnh Nịnh đi bên cạnh anh cứ nhìn trộm cánh tay đang buông thõng của anh, bất giác đi chậm lại một chút.

Lục Cận Thâm quay đầu lại, cô gái nhỏ bên cạnh lại thụt về phía sau rồi, anh dừng chân, xoay hẳn người lại, trong mắt chứa ý cười: “Em gái nhỏ, đuổi theo nhanh lên.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Ai nhỏ? Cô có chỗ nhỏ sao? Chỗ nào nên có thì cô không hề thiếu! (*[—]—[—])

Cô đi cực chậm đến bên cạnh anh, ánh mắt lờm người bên cạnh, phát hiện thấy tầm mắt mình cũng chỉ tới vai người ta, cô im lặng cúi đầu nhìn chân cô rồi lại nhìn chân anh, được thôi, anh thì rất cao ráo, còn cô lại rất nhỏ con...

Lục Cận Thâm thấy cô cúi thấp đầu như vậy, ý cười trong mắt không giảm mà lại còn tăng thêm, sau đó giong tay xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cô, giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp: “Đi thôi, dẫn em đi ăn món ngọt.”

Lại có thêm biểu hiện nữa rồi... (/▽\)

Khoé miệng Chu Nịnh Nịnh cong lên, thì ra anh biết cô muốn đến “Cửa hàng đồ ngọt của I tiền sinh”...

Có thể không biết hay sao? Vừa rồi lúc ăn cơm, cô đã nói không gọi đồ ngọt, đồ ngọt ở nhà hàng này cũng không ngon, Lục Cận Thâm đã nghĩ đến cửa hàng mới ở đối diện công ty, vừa rồi cô cứ đi về hướng ấy, suy nghĩ của cô rõ ràng như vậy cơ mà.

Trải qua một thời gian dài tiếp xúc, anh đã biết được, bạn gái tương lai của anh là một cô bé thích ăn vặt.

Hai người đi qua con đường ngoằn ngoèo, bốn phía đều là nhà cao tầng, con đường lúc về đêm lại càng lãng mạn hơn, trong lòng Chu Nịnh Nịnh rất sung sướng, bước nhanh về phía trước, mặc kệ anh trai chân dài phía sau, sau đó còn rất đặc ý quay lại nhìn anh, hất cằm nói: “Nhanh lên nào! Anh chân dài.”

Nhìn đi, cô có thể bỏ mặc anh ở phía sau, đừng coi thường đôi chân ngắn của cô! (━_━)

Chạy nhanh hơn để vượt qua anh là vì muốn hòa nhau sao? Khoé miệng Lục Cận Thâm bắt đầu cười, bước chân nhanh hơn.

Đuổi theo trên đường, Lục Cận Thâm thật sự muốn bắt lấy người con gái nghịch ngợm phía trước, bắt cô ngoan ngoãn một chút.

Đến cửa hàng đồ ngọt, Chu Nịnh Nịnh dừng lại nhìn về phía đối diện, Lục Cận Thâm nhàn rỗi đứng phía sau cô, cũng nhìn về phía đối diện, thấy Tô Gia Trạch đang vội vã chạy về phía bên này.

“Nịnh Nịnh tiểu thư, thật sự trùng hợp nha...” Tô Gia Trạch tình quái nhìn cô, lướt qua đỉnh đầu của cô nhìn thấy Lục Cận Thâm phía sau, sắc mặt lập tức đen lại.

Giọng điệu này có chứa hàm ý rất sâu xa...

Chu Nịnh Nịnh nhớ tới phía sau mình còn có người, cảm giác giống như bị người khác bắt gặp mình làm chuyện xấu vậy, hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Thật trùng hợp...”

Lục Cận Thâm thân nhiên liếc mắt nhìn Tô Gia Trạch một cái, sau đó nói với Chu Nịnh Nịnh: “Không phải nói muốn ăn đồ ngọt sao? Vào thôi.”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu, sau đó hỏi Tô Gia Trạch: “Tô tiên sinh có muốn đi cùng không ạ?”

“Đương nhiên, tôi vốn dĩ xuống đây để mua đồ ngọt mà.” Tô Gia Trạch mỉm cười nói.

Chu Ninh Ninh nhớ ra công ty của họ nằm trong tòa nhà cao ốc kia, bây giờ đã hơn tám giờ rồi, cô tò mò hỏi: “Công ty các anh tăng ca sao?”

Ha ha, Tô Gia Trạch liếc mắt nhìn Lục Cận Thâm, không nề tình chút nào, nói: “Đúng là tăng ca, nhưng mà lại có người đi về trước.”

Có người... Chu Ninh Ninh im lặng quay về nhìn phía sau, trong mắt viết “Ra là anh trốn việc nha”, sau đó lại nhớ đến lý do anh trốn việc là vì mình, cô cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng mà hành vi trốn việc này là không tốt, bị Tô Gia Trạch lên án, cô không biết nói gì hơn...

Cuối cùng ba người cùng nhau vào cửa hàng đồ ngọt, Chu Ninh Ninh không ngờ rằng Tô Gia Trạch lại thích ăn đồ ngọt, hai người ăn rất vui vẻ, Lục Cận Thâm cũng gọi một ly cà phê.

Tô Gia Trạch cố tình nói với Chu Ninh Ninh rằng mình đã từng thử qua nhiều món ngọt ở nước ngoài, Chu Ninh Ninh vừa nghe tới đã hào hứng, yên lặng bỏ lơ người không thích ăn ngọt kia qua một bên.

Không hiểu từ đâu lại chui ra một cái bóng đèn cực kì lớn, Lục Cận Thâm rất mất hứng.

Nhấp một ngụm cà phê, hơi đắng.

Qua một lúc, Chu Ninh Ninh cũng nhớ tới người bị bỏ rơi kia, cô nhìn ly cà phê của anh, hình như là chưa uống được bao nhiêu, cô nhỏ giọng hỏi: “Cà phê chỗ này uống không được sao?”

Lục Cận Thâm thần nhiên nói: “Hơi đắng.”

A... Thì ra là vậy, Chu Ninh Ninh chú ý tới cái chén có đựng đường, cô giờ tay cầm lấy, xé một gói: “Thêm chút đường là được rồi.”

Chu Ninh Ninh đổ đường vào trong ly, còn cẩn thận lấy cái muỗng khuấy đều lên, Lục Cận Thâm lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt sáng lên, hưởng thụ sự phục vụ của cô. Cô bỏ muỗng xuống, để ly cà phê trước mặt anh, sau đó ngẩng đầu cười ngọt ngào với anh: “Được rồi.”

Cười ngọt đến như vậy, Lục Cận Thâm cũng bị lây nhiễm, ầm áp nói: “Cảm ơn.”

Bóng đèn kế bên họ ngồi không yên, gõ tay lên mặt bàn nói: “Ninh Ninh tiểu thư, tôi phải về trước, đám người kia còn đang đợi tôi đem đồ uống về...”

Chu Ninh Ninh nhớ đến người nào đó trốn việc, sau đó quay đầu nhìn anh nói: “Anh cũng về tăng ca đi, tự tôi lái xe về là được rồi...”

“Ninh Ninh tiểu thư thật là thâm minh đại nghĩa (1), hôm khác hai người lại hẹn nhau nha!” Tô Gia Trạch nở nụ cười, đương nhiên anh hy vọng Lục Cận Thâm có thể quay về công ty, anh không muốn phải thức suốt đêm đâu.

(1) Thâm minh đại nghĩa: Hiểu biết việc lớn.

Chu Ninh Ninh khó xử, bây giờ cô đang hẹn hò với Lục Cận Thâm sao? (/▽\)

Lục Cận Thâm đón taxi cho cô, ngay cả tiền xe cũng thanh toán trước, anh gõ gõ cửa kính nói: “Về nhà gửi tin nhắn cho tôi.”

Cô đỏ mặt ngồi vào trong, nhẹ nhàng đáp: “Được...”

Thật là ngoan.

Lục Cận Thâm cười cười, nói địa chỉ cho tài xế, chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Chu Ninh Ninh ngồi trên xe che mặt lại, rốt cuộc thì khi nào anh mới tỏ tình đây??? Thật sự muốn anh làm bạn trai của mình mà! (*w/*)

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Chương 25

Chủ nhật, Lục Cận Thâm điện thoại đến hỏi Chu Ninh Ninh có muốn cùng ăn cơm hay không, Chu Ninh Ninh nghe xong cảm thấy rất vui. Anh đã chủ động mời cô như vậy, chứng tỏ là đang theo đuổi cô rồi. Một người đàn ông vừa kiêu ngạo vừa lạnh lùng như thế lại còn chủ động hẹn hò, trong lòng cô

lại nâng anh lên vài bậc rồi. Cô thật sự rất muốn được đi ăn cùng anh!

Nhưng tối nay anh trai sẽ đến ăn cơm, cô đành nuốt nước mắt đau khổ từ chối...

Người ở đầu dây bên kia yên lặng lắng nghe cô giải thích sốt sắng, sau đó có một giọng cười trầm ấm vang lên bên tai Chu Ninh Ninh, phải nói là cực kì êm tai! Mặc dù cô chẳng hiểu anh đang cười vì cái gì...

“Không sao, hôm khác chúng ta ăn cơm cũng được.” Lục Cận Thâm vui vẻ nói, anh vốn định cùng ăn bữa tối với cô, sau đó tiện đường đưa cô về trường luôn.

Chu Ninh Ninh cảm thấy hơi xấu hổ, lí nhí đáp lại: “Vâng...”

Tắt điện thoại, khuôn mặt Lục Cận Thâm rất vui vẻ, hài lòng gõ ngón trỏ nhẹ nhẹ lên bàn phím máy tính của mình rồi dừng lại suy nghĩ, việc cô gấp gáp giải thích lí do như thế khiến anh cảm thấy rất vui.

Có lẽ không cần phải đợi nữa, khi nào có cơ hội sẽ thú nhận luôn.

Nhắc đến tỏ tình... Lục Cận Thâm xoa xoa trán, anh cần phải suy nghĩ thêm.

Buổi tối, Chu Ninh Ninh được anh trai lái xe đưa về trường, vừa bước vào ký túc xá đã thấy Trịnh Thiên Thiên đang ngồi cạnh bàn, đột nhiên phóng đến trước mặt, hưng phấn la lớn: “Cậu mau nhìn bài post trên diễn đàn này đi, anh chàng này cực kì đẹp trai! Là nam thần chắc luôn!”

Chu Ninh Ninh bị cô ép phải ngồi xuống trước bàn, ánh mắt đối diện màn hình máy tính, cô ngây ngời. Tại sao... Tại sao ảnh của Lục Cận Thâm lại bị treo ngay trang chủ diễn đàn của trường vậy...

Trịnh Thiên Thiên liên tục nhấp con chuột, kéo xuống xem bài post. Lục Cận Thâm ở mỗi góc độ, mỗi khoảng cách khác nhau hiện lên trước mặt Chu Ninh Ninh, cô cũng không kìm được lớn tiếng nói: “A! Sao có thể như thế được?”

Số ảnh này không phải được chụp vào chiều thứ sáu đó sao? Anh đứng trên con đường đối diện, anh chậm rãi băng qua đường, anh nghiêng đầu chăm chú nhìn về phía trước, anh... Tóm lại: Mười mấy tấm ảnh đều là anh!

Trịnh Thiên Thiên bịt chặt tai, tiến đến trước mặt cô, cười hi hi hỏi: “Có phải rất tuần tú không? Cậu mau xem bình luận bài post đi, đều là đám háo sắc, ha ha ha...”

Chu Ninh Ninh nhấp chuột kéo xuống xem, tay đột ngột run lên, đệt... Số lượng bình luận bên dưới đã lên đến bốn con số...

Nhìn một loạt các bình luận gào thét “Nam thần! Là nam thần!” khiến mí mắt Chu Ninh Ninh giật liên tục. Với tính cách lạnh lùng bẩm sinh của mình, nếu Lục Cận Thâm nhìn thấy hàng tá ảnh của anh được trưng bày trên trang chủ của diễn đàn trường cô, mặt anh sẽ đen mất... Chắc chắn sẽ đen mất... ▽ ▽ ▽

Trịnh Thiên Thiên vẫn cứ liên tục bám theo cô hỏi người trong ảnh có đẹp trai không, trông hơn hẳn những anh hotboy trong trường mình phải không, Chu Ninh Ninh gật đầu, cái này là chắc chắn rồi nha...

Nhưng có một điều kì quái ở đây, hôm đó Lục Cận Thâm đến để đón cô, lúc băng qua đường còn khoác tay qua vai cô, sao lại không có mấy cảnh này chứ... Cô không tin cái tên chụp trộm ấy chỉ theo đến lúc anh sang bên kia đường rồi chườn ngay đâu!

Chu Ninh Ninh nhìn Trịnh Thiên Thiên vẫn còn đang ôm mặt quần quéo liến tạt cho một xô nước lạnh: “Cậu có bạn trai rồi, không sợ bị đánh ghen à?”

Trịnh Thiên Thiên cười hì đáp: “Không sao không sao, nam thần được sinh ra là để thiên hạ chiêm ngưỡng mà.”

Chiêm ngưỡng à... Cũng không sai, đúng là bây giờ mọi người đều đang chiêm ngưỡng Lục Cận Thâm...

Hu hu, làm sao để xóa cái topic này bây giờ?

Chu Ninh Ninh ngồi xuống bàn mình, mở máy tính ra đăng nhập vào trang web diễn đàn của trường. Lúc này không xem kĩ lắm nên bây giờ phải từ từ kéo xuống thưởng thức, sau đó lưu từng tấm một về máy.

Cô tạo ra một folder rồi bỏ hết ảnh của anh vào, sau khi làm xong, mặt cô hơi ửng đỏ lên một chút.

Tuần này Lục Cận Thâm khá bận rộn, anh gọi điện nói với cô rằng sắp đi công tác vài ngày. Chu Ninh Ninh nghe xong đỏ hết cả mặt, bây giờ ngay cả việc đi đâu cũng gọi đến báo cho cô rồi! (▽ ▽ ▽)

Hu hu, vậy mà vẫn chưa nhắc đến chuyện đó, thật sự rất muốn làm bạn gái của anh rồi... (▽ \)

Trước khi tắt điện thoại, anh dùng giọng trầm ấm gọi tên cô, dừng một lúc rồi nói: “Đợi tôi về, có chuyện muốn nói với em”

Trong lòng Chu Ninh Ninh bắt đầu loạn cào cào lên. Cô rất muốn hỏi anh sẽ nói gì, nhưng dù cố thế nào thì từ ngữ vẫn không thể ra khỏi miệng. Cô chợt có cảm giác rằng mình biết chuyện Lục Cận Thâm định nói, cái loại mong chờ này khiến cô không biết nên phản ứng ra sao, chỉ ngơ ngác trả lời một chữ: “Được...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Ninh Ninh nóng lên, nói lời tạm biệt rồi đặt điện thoại xuống, nhưng đột nhiên nhớ đến một chuyện khiến cô vội vàng đưa điện thoại lên tai lần nữa, gấp gấp hỏi: “Khi nào anh về?”

Bên kia rất yên tĩnh khiến Chu Ninh Ninh còn tưởng rằng đã cúp điện thoại. Đúng lúc đang ảo não, đột nhiên giọng cười của anh vang lên: “Khoảng tối thứ sáu sẽ lên máy bay, chủ nhật có muốn ăn cơm với tôi không?”

Chu Ninh Ninh then then thùng thùng đáp: “Được...”

Đội anh trở về bảy tỏ, sẽ trở thành cô bạn gái ngoan ngoãn của anh! Thật đáng mong đợi nha! (/▽\)

Tâm trạng của Chu Ninh Ninh như được vị ngọt của mật ong lấp đầy. Sau khi tắt điện thoại, cô nằm sấp ngoài ban công, miệng lẩm nhẩm hát một bài hát trong vui sướng.

Trịnh Thiên Thiên đi ra ban công, nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai Chu Ninh Ninh khiến cô sợ hết hồn, điện thoại trong tay suýt nữa rơi xuống luôn!

Tâm trí cô vẫn chưa kịp quay lại, thờ phỉ phò véo tay cô một cái, tức giận nói: “Bạn học Thiên Thiên, điện thoại của tớ suýt nữa đã tiêu rồi!”

Ở đây là tầng sáu, lỡ nó rơi trúng đầu ai thì phải làm sao bây giờ?! (`д´)

Trịnh Thiên Thiên không ngờ phản ứng của cô sẽ dữ dội như thế, vội vàng nói: “Được rồi được rồi, xin lỗi nha, tớ không ngờ cậu lại phản ứng dữ dội như vậy. Yên tâm yên tâm, ban công của chúng ta hướng ra ngoài, chắc chắn không có người đi ngang đâu.”

Lỡ có thì sao?! Chu Ninh Ninh lại véo cô một cái xem như trừng phạt.

Trịnh Thiên Thiên cười đều hai tiếng. Nằm xuống ban công thủ thủ thì thầm với cô, một lúc sau, chuyện bí mật của Chu Ninh Ninh đã bị cô nàng moi ra tại chỗ.

“Wow, nhất định là vậy rồi. Cậu cứ đợi gât đầu làm bạn gái người ta là được!” Trịnh Thiên Thiên ngạc nhiên nói, trông hưng phấn còn hơn cô.

Chu Ninh Ninh đỏ mặt.

Trịnh Thiên Thiên lại nói tiếp: “Nhớ mời tớ đi ăn cơm chúc mừng! Để tớ xem mặt chủ nợ của cậu ra sao nhé.”

Ho khan một tiếng, Chu Ninh Ninh nhỏ giọng nói: “Cậu gặp rồi mà...”

Trịnh Thiên Thiên chớp chớp mắt, rõ ràng không tin, hỏi lại: “Ở đâu ở đâu? Khi nào? Cậu nhất định lừa tớ!”

Ho khan hai tiếng, cô ngượng ngùng chẳng biết nói sao, là nam thần trong ảnh bị người người vây xem trên diễn đàn... Là Lục Cận Thâm đó...

Trịnh Thiên Thiên đẩy cô một cái, liếc mắt nói: “Đồ lừa gât!”

Chu Ninh Ninh trung ra vẻ mặt vô tội, nói nhỏ một câu vào tai cô nàng.

Trịnh Thiên Thiên ngây người, chửi thề một chữ “Đệt” rồi gào lên: “Đó là nam thần mà!”

Chu Ninh Ninh vội che miệng cô, thấp giọng nói: “Đừng có gào lên!”

Trịnh Thiên Thiên trừng mắt nhìn: Là nam thần đó...

Chu Ninh Ninh trừng mắt nhìn lại: Đúng vậy, nhưng sắp thành nam thần nhà cô rồi, hi hi...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Chương 26

Hồi hộp suốt mấy ngày, cuối cùng cũng đến thứ sáu. Chu Ninh Ninh hơi giận Lục Cận Thâm, trước khi đi công tác lại ném cho cô một câu như thế,

chẳng khác nào gieo vào lòng cô một hạt giống của sự mong ngóng và chờ đợi. Mỗi lần cô nghĩ đến anh, mầm non kia như được bón phân tưới nước, dần dần mọc rễ này mầm, tạo thành một cây con e thẹn yếu ớt.

Cảm giác mong đợi này không những mang theo hương vị ngọt ngào mà còn có cả một chút mờ mịt không ai đoán được. Mấy hôm nay hai người đều ít liên lạc với nhau. Anh có vẻ rất bận nên Chu Nịnh Nịnh đành phải ngưng ngưng chủ động trước, mỗi lần như thế đều phải đợi anh gọi lại hoặc trả lời tin nhắn của cô.

Dù sao cũng là anh đang theo đuổi cô mà? Sao lại cảm thấy hơi căng thẳng...

Chu Nịnh Nịnh cảm thấy mình giống như động vật phản bào, hoặc bản thân mắc phải hội chứng trước khi yêu gì đó. Một bên chắc chắn rằng khi về Lục Cận Thâm sẽ nói đúng những gì mình mong đợi, một bên lại thấp thỏm sợ anh sẽ đột ngột đổi ý...

Thế nên mỗi khi nghe thấy giọng nói trầm ấm của Lục Cận Thâm bên điện thoại, cô suýt nữa đã không kìm được mà gào lên: “Có gì thì nói luôn bây giờ đi, đừng đợi đến khi anh về!”

Chiều thứ sáu không có lớp, Trịnh Thiên Thiên lại chạy đến đại học Q đi chơi cùng bạn trai. Sau khi ăn trưa xong, Chu Nịnh Nịnh một mình ôm dụng cụ về ra khỏi kí túc xá, cô muốn đến phòng tranh, tối sẽ về nhà.

Trên đường đi nhận được tin nhắn của anh, hỏi cô đã ăn cơm chưa. Cô vừa cười vừa trả lời lại: “Ăn rồi, bây giờ đang đi về, tối nay sẽ về nhà.”

Lục Cận Thâm nói: “Chín giờ tối mai tôi mới lên máy bay, buổi trưa hôm sau tôi đến đón em nhé?”

Buổi tối biến thành buổi trưa? Hi hi, chắc chắn là anh cũng đang nóng lòng giống cô rồi, Chu Nịnh Nịnh vui vẻ nghĩ trong lòng, không phải có mỗi mình cô mong chờ thì càng tốt, cô nhanh chóng đáp lại: “Okay (*^__^*)”

Đi đến phòng tranh, lớp vẽ không có một bóng người, cô đặt đồ xuống góc sau cửa rồi đi vệ sinh.

Vừa mở cửa đi ra, bên ngoài liền vang lên tiếng nói chuyện phiếm của con gái, cô biết đó là bạn học cùng lớp với cô, một trong số họ có cả cô bạn Mạnh Nghiên.

“Việc cậu nói hai ngày trước là thật sao? Tớ vẫn cảm thấy thật khó tin, Chu Nịnh Nịnh bình thường rất thuần khiết, ngây thơ lại dễ gần, sao lại... Tìm được sugar daddy (1)?”

⁽¹⁾ Sugar daddy: Âm chỉ những người đàn ông đáng tuổi cha chú nhưng lại bao dưỡng cho các cô nữ sinh, nhằm mục đích “quan hệ” với họ.

“Đúng là không giống, nhưng cũng không phải bất khả thi. Chẳng phải cô ta luôn chơi với những người bên lớp vũ đạo sao? Nói không chừng là thật đó!”

“Chính mắt tớ thấy được thì còn có thể là giả sao? Càng tỏ ra thuần khiết thì càng chứng tỏ trình độ lừa gạt cao siêu, tớ ở cùng phòng với cô ta ba năm, còn gì mà tớ chẳng biết? Tớ còn nghe cô ta thì thầm với Trịnh Thiên Thiên về chủ nợ gì đó.” Giọng nói này là của Mạnh Nghiên, ý tứ châm chọc rất rõ ràng, “Nếu không phải vậy, tại sao không dám thừa nhận chuyện yêu đương? Trừ phi đó là bạn trai giả thôi.”

Chu Nịnh Nịnh đứng trong phòng vệ sinh, tay cầm nắm cửa không hề nhúc nhích, những người ngoài kia nói chuyện càng lúc càng khó nghe khiến khuôn mặt cô dần trở nên trắng bệch.

“Gần đây tớ còn bắt gặp cô ta trốn trong phòng gọi điện thoại, gửi tin nhắn xong còn cười hề hề, nghĩ đến đó thôi cũng cảm thấy ghê tởm.” Mạnh Nghiên tỏ vẻ khinh bỉ nói:⁽¹⁾ Nghe một hồi, Chu Nịnh Nịnh không thể nhịn nổi nữa, “cách” một tiếng, cô đẩy cửa phòng ra.

Người bên ngoài nghe được tiếng vang vội quay đầu lại, nét mặt bọn họ đột ngột chuyển sang màu trắng nhợt, ngay người nhìn Chu Nịnh Nịnh đứng đằng sau cánh cửa phòng, không biết nên nói gì.

Trước cửa phòng vệ sinh có một nấc thang nhỏ, Chu Nịnh Nịnh đứng cao hơn bọn họ, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Mạnh Nghiên bằng ánh mắt trong suốt như nước nhưng cũng không kém phần lạnh lùng.

Cô không hiểu vì sao Mạnh Nghiên lại muốn tung những tin đồn khó nghe như thế, thích nhiều chuyện thì cứ nhiều chuyện, nhưng lại dùng câu từ công kích như vậy thì nhân phẩm chắc chắn là có vấn đề rồi.

Chu Nịnh Nịnh nhớ lại xem rốt cuộc mình đã gây thù oán gì với Mạnh Nghiên khiến cô ta phải ăn nói khó nghe đến thế. Cô nhớ lại thời điểm mình từ chối một người Hội trưởng theo đuổi cô, sau vụ đó dường như thái độ của Mạnh Nghiên đối với cô trở nên lạnh nhạt vô cùng.

Sau khi nghe Lâm Tiểu Nhiên kể lại, bảo rằng Mạnh Nghiên theo đuổi đàn anh khoá trên đó nhưng lại bị từ chối, sau đó người ta lại quay sang bày tỏ với Chu Nịnh Nịnh. Việc này khiến cho Mạnh Nghiên cảm thấy khó chịu, thế nên mới đổ hết tội lên đầu cô.

Nhưng chẳng qua chỉ là lời đồn mà thôi, chân tướng sự việc thế nào các cô cũng không biết rõ, Chu Nịnh Nịnh cũng không để trong lòng, vì Mạnh Nghiên sau đó đã có bạn trai mới.

Huống chi mỗi người mỗi tính, một người không thể chiều chuộng nhiều người cùng một lúc, nếu không tại sao lại phải chia ra thành bạn thân và bạn cùng lớp?

Đối với Chu Ninh Ninh mà nói, Trịnh Thiến Thiến và Tăng Tiểu Mông là hai người bạn rất tốt của cô, có thể chia sẻ mọi bí mật với nhau. Lâm Tiểu Nhiên là một người bạn cùng lớp rất hoà hợp với cô, có thể cùng ăn cơm, cùng đến lớp, cùng đi dạo phố. Còn Mạnh Nghiên chỉ là một người bạn bình thường, có lẽ sau này tốt nghiệp vẫn có thể giữ liên lạc với nhau.

Chu Ninh Ninh không phải người thích chơi trò chiến tranh lạnh, trước đây cô từng nghĩ đến việc cải thiện mối quan hệ giữa cả hai. Thỉnh thoảng ra ngoài đi chơi, dạo phố với mọi người, cô cũng hỏi Mạnh Nghiên có muốn đi cùng hay không.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ không cần phải làm vậy nữa, có một số người trời sinh đã không thể hợp tính nhau.

Mạnh Nghiên thấy Chu Ninh Ninh xuất hiện đương nhiên rất kinh ngạc. Không phải chiều thứ sáu trống tiết à? Chẳng phải cô ta nên về nhà rồi sao? Tại sao lại ở đây?

Cô bị Chu Ninh Ninh nhìn bằng ánh mắt trong suốt ấy nên có hơi chột dạ, cũng cảm thấy chói mắt, cuối cùng cô lại ngược đầu lên lạnh giọng hỏi: “Chu Ninh Ninh, cô nhìn tôi bằng ánh mắt đó để làm gì. Chẳng phải tôi nói rất đúng sao?”

Chu Ninh Ninh di chuyển ánh mắt, từ từ đi đến bồn rửa tay. Hai cô bạn đứng gần cái bồn thấy thế vội vàng tản ra, trên mặt bọn họ xen kẽ hai màu đỏ trắng trông lúng túng vô cùng. Đây là lần đầu tiên nói xấu người khác mà bị bắt gặp, huống chi bình thường Chu Ninh Ninh luôn đối xử tốt với mọi người, trước kia còn nhờ ba mẹ cô làm thịt bò khô nữa...

Hai người kéo kéo Mạnh Nghiên, ý bảo cô đừng nói nữa, mau xin lỗi hoặc nhanh chóng đi thôi.

Chu Ninh Ninh rửa tay sạch sẽ, xoay người về phía nhóm của Mạnh Nghiên, nhẹ nhàng nói: “Xin nhường bước.”

Không gian trong nhà vệ sinh không quá lớn, ba người họ đứng tùm lại một chỗ khiến cô không có đường để đi.

Ba người họ đều không ngờ cô chẳng có phản ứng gì, hai cô gái kia vội vàng tránh ra nhường đường, chỉ có Mạnh Nghiên vẫn đứng yên tại chỗ.

Chu Ninh Ninh lướt qua bọn họ đi ra ngoài, đến cửa đột nhiên nghe được giọng cười lạnh của Mạnh Nghiên: “Xem kia, ngay cả một câu cô ta cũng không dám cãi lại, tớ nói đúng mà, còn giả bộ thanh cao làm gì chứ.”

Đệt! Ai giả bộ thanh cao?! Chu Ninh Ninh giận đến mức nhăn mày, chẳng qua cô không muốn gây gỗ thôi. Cô xoay người lại, đứng ngay cửa lạnh lùng nhìn Mạnh Nghiên, nói thẳng: “Hiện giờ tôi không hẹn hò với ai cả, nhưng không phủ nhận việc tôi thích một người. Chuyện tình cảm phải đi từng bước một, cô nghĩ rằng muốn bày tỏ là nói ngay sao? Còn nữa, dù tôi thật sự đang hẹn hò đi chăng nữa, tuyệt đối là mối quan hệ đúng đắn, xin cô đừng lan truyền những tin đồn nhảm nhí này nữa.”

Chu Ninh Ninh nói xong liền rời đi, cô cảm thấy tình yêu thật sự là một thứ đẹp để đáng yêu, giống như Trịnh Thiến Thiến mỗi lần nói chuyện yêu đương đều trở nên đáng yêu hơn so với lúc trước, cô nàng cũng bắt đầu vạch ra kế hoạch cho tương lai cùng bạn trai rồi.

Lục Cận Thâm thật sự rất tốt, cô thích anh.

Lúc đi cùng anh không chỉ là vui vẻ bình thường, còn có chút rung động lạ lẫm trong lòng, đó là cảm xúc của thiếu nữ trong trắng khi đang yêu.

Chu Ninh Ninh trở về phòng vẽ, lấy dụng cụ ra chuẩn bị vẽ vời.

Một lát sau, Mạnh Nghiên và hai cô nữ sinh kia cũng có mặt, thấy Chu Ninh Ninh cũng ở đây đột nhiên lại cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Chu Ninh Ninh xem như chẳng có ai, tiếp tục vẽ bức tranh phong cảnh vào buổi sáng của mình.

Mấy phút sau, Mạnh Nghiên và hai cô nữ sinh kia nhanh chóng dọn đồ rời đi, phòng vẽ chỉ còn một mình Chu Ninh Ninh. Ánh mặt trời của tháng chín chiếu vào căn phòng từ ô cửa sổ. Cô tỉ mỉ vẽ màu cho tranh của mình, tâm trạng dần dần bình tĩnh lại.

Đến sáu giờ tối, Chu Ninh Ninh mới về nhà, vừa đến dưới lầu đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, cô vội vàng chạy lên, về nhà ăn cơm thôi!

Khi vừa đến cửa, nghe được tiếng con chó của chú Vương nhà hàng xóm cứ sủa “gâu gâu” liên tục, dường như nó đang rất gấp gáp, còn có tiếng móng vuốt cào vào cửa sắt.

Chu Ninh Ninh hoảng hốt, chợt có linh cảm xấu, cô liền đứng ngoài cửa kêu: “Chú Vương! Chú Vương!”

Không có tiếng đáp lại, đã thế tiếng sủa của con chó càng lúc càng to.

Chu Ninh Ninh vội vàng xoay người mở cửa nhà mình, hô lớn: “Ba! Ba mau ra xem, hình như chú Vương có chuyện rồi... Vương Tài đang sủa dữ lắm!”

Ông Chu hỏi hã từ trong bếp chạy ra với khuôn mặt ửng đỏ: “Ba đi xem liền đây.”

Chu Ninh Ninh và ông Chu đi theo xe cứu thương đến bệnh viện. Chú Vương đang trong phòng cấp cứu, hai người đành ngồi chờ trên ghế.

Chu Ninh Ninh tựa vào vai ông Chu, vừa nẩy ông leo từ ban công sang nhà kế bên để mở cửa dọa cô sợ hết hồn. Cửa mở ra liền thấy chú Vương đang bất tỉnh dưới đất càng khiến cô sợ hơn nữa.

Không biết đợi bao lâu, cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra.

Chú Vương được cấp cứu kịp thời khiến cả hai người thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cháu của chú Vương đến bệnh viện, Chu Ninh Ninh và ông Chu mới yên tâm về nhà.

Lúc về đến nơi đã là 12 giờ đêm, Chu Ninh Ninh lấy điện thoại từ trong túi ra, sạc pin rồi mở máy.

Có hơn hai mươi tin, tất cả đều báo có người gọi nhớ cho cô.

Lần gọi cuối cùng là lúc 23:45.

Ba phút trước.

Chu Ninh Ninh mỉm cười, đang chuẩn bị gọi lại cho anh thì điện thoại lại reo chuông, cô vội vàng nhận lấy, nhẹ giọng nói: “Chào...”

Lục Cận Thâm ở đầu dây bên kia thở phào một hơi, thấp giọng nói: “Gọi cho em từ chiều đến giờ đều không thấy bắt máy.” Anh rất lo lắng.

Lúc đầu anh cũng đoán là điện thoại cô hết pin, đến lúc ăn cơm tối xong quay về khách sạn làm nốt mọi việc vẫn không gọi được, khi đó đã hơn mười giờ rồi.

Trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, bình thường anh gửi tin hoặc gọi điện cô đều trả lời rất nhanh, chắc chắn là luôn đợi tin của anh mỗi ngày. Tối nay đột nhiên lại mất liên lạc, khiến anh nghĩ đêm hôm khuya khoắt vẫn chưa về nhà, có phải là xảy ra chuyện rồi không...

Đàn ông vào một số thời điểm lại dễ suy nghĩ lung tung, tự vẽ ra đủ thứ suy đoán...

“Ông chú nhà bên đột nhiên té xỉu, chú ấy chỉ ở một mình nên tôi phải đưa đi bệnh viện cùng với ba, bây giờ mới về... Xin lỗi anh...” Giọng Chu Ninh Ninh mềm nhũn, cô nghe thấy giọng anh khàn khàn, biết ngay là đang lo lắng cho mình.

Buổi chiều đã không vui, đến tối lại gặp chuyện căng thẳng như thế, vậy mà vào giờ phút này đột nhiên lại cảm thấy bình yên vô cùng, trái tim cô cảm thấy rất ấm áp.

Trò chuyện hơn mười phút, mãi đến khi ông Chu ghé đầu vào nói: “Ninh Ninh, ba hâm thức ăn lại rồi, mau ra ngoài ăn cơm đi.”

Nghe thấy giọng của ông Chu, Lục Cận Thâm thúc giục cô: “Đi ăn trước đi.”

“Vâng...”

Lục Cận Thâm vừa cúp điện thoại đã gọi đến số của người khác, nói ngắn gọn: “Thay đổi chuyến bay sáng mai thành 7 giờ tối mai đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Chương 27

Từ chiều đến giờ hai cha con cô chưa được đụng đến một hạt cơm, bụng đã đói đến mức không còn cảm giác, bây giờ được ăn đồ nóng hôi hổi nên cảm động đến suýt khóc.

Chu Ninh Ninh đang vui đầu ăn như bị bỏ đói lâu ngày, ông Chu từ tốn hỏi cô: “Ninh Ninh, vừa rồi ai gọi đến vậy? Sao con nói chuyện ngọt ngào thế?”

Ho khan một tiếng, đồng chí Chu à, ba có biết là ba đang hỏi một vấn đề mang tính dò xét rất lớn không? Chu Ninh Ninh lại tiếp tục vui đầu ăn, tỏ ra mình đang rất đói bụng, miệng nhồm nhoàm: “Có sao? Con thấy lúc nói chuyện với ba còn ngọt ngào hơn nhiều.”

Không tệ. Ông Chu hỏi thêm: “Vậy sao nghe mềm nhũn yếu ớt thế?”

Ho khan thêm tiếng nữa, bởi vì giọng anh vừa trầm vừa dịu dàng, khiến cô mềm nhũn cả người chứ sao. Chu Ninh Ninh vừa gặm xương, vừa hàm hồ đáp: “Do con đói bụng rồi!”

Ông Chu nhìn đứa con ăn đến mức mắt hết hình tượng thực nữ, cảm thấy có vẻ hợp lý.

Vượng Tài tạm thời ở nhà Chu Ninh Ninh vài ngày, con chó luôn thông minh nhanh nhẹn, nếu không phải vì nó nhanh trí thì có lẽ cô cũng không hay biết chú Vương bắt tỉnh trong nhà.

Đêm khuya, Vượng Tài không thấy chủ của nó nên cứ sửa liên tục, đáng vẻ vô cùng đáng thương tựa như đang khóc, khiến cho Chu Ninh Ninh và ba mẹ cô không thể nào ngủ được.

Chu Ninh Ninh biết, Vượng Tài đang lo lắng cho chú Vương, cô liên tục vuốt ve bộ lông để an ủi nó, rất lâu sau đó chú chó này mới chịu bình tĩnh lại.

Giữa trưa ngày hôm sau, Chu Ninh Ninh và ba cô đến bệnh viện thăm chú Vương. Cháu của chú đã đi rồi, chú Vương ngồi trên tựa vào đầu giường, vẻ mặt tịch mịch, trông thật cô đơn.

Thấy cả hai người đến, ánh mắt chú Vương đột nhiên sáng lên như một đứa trẻ, vui mừng nói: “Ông Chu, Ninh Ninh, hai người vẫn nhớ đến thăm tôi à...”

Chu Ninh Ninh cười cười, đi đến bên cạnh hỏi thăm: “Hôm nay chú Vương cảm thấy thế nào?”

Chú Vương gật đầu cảm thán: “Tốt hơn nhiều, hôm qua làm phiền cả hai cha con, nếu không bộ xương già này đã bỏ mạng ngay tại nhà mình rồi.”

“Dừng dừng dừng, chú đừng nói chuyện xui xẻo như vậy. Chú chỉ lớn hơn ba cháu vài tuổi thôi, không già chút nào. Hôm qua chỉ là sự cố ngoài ý muốn, bác sĩ bảo lần sau cẩn thận hơn là được.” Chu Ninh Ninh vội vàng nói, cô không thích người lớn nói đến chuyện chết chóc, đã thế chú Vương còn là hàng xóm mười năm liền với nhà cô, lại là bạn tốt của ba cô, Chu Ninh Ninh luôn xem ông là người trong nhà.

Chú Vương cười với ông Chu, trong giọng nói có vài phần ngưỡng mộ: “Con bé Ninh Ninh này thật hiểu chuyện, ông đúng là có phúc.”

Ông Chu nhẹ nhàng cười: “Ông đó, giữ thân cho tốt vào, tôi còn muốn đánh vài ván cờ với ông đây.”

Chu Ninh Ninh im lặng một lúc, cẩn thận hỏi: “Chú Vương, chị Thiến có điện thoại cho chú không? Chị ấy... Có nói về được không?”

“Nó bận việc nên chú bảo đừng về, dù sao chú cũng không có chuyện gì to tát, qua một thời gian là có thể xuất viện rồi.” Chú Vương vẫy tay một cái.

Chu Ninh Ninh và ông Chu liếc mắt nhìn nhau, không nên nói về vấn đề này nhiều, sợ nói sai chỗ nào lại khiến chú Vương phải buồn lòng nữa.

Cuối cùng, chú Vương mới hỏi đến con chó của mình, Chu Ninh Ninh nói: “Vượng Tài hình như rất lo lắng cho chú, buổi tối nó sửa dờ lắm.”

“Thế có làm nhà cháu mất giấc ngủ không...?”

“Đương nhiên là không, nó thông minh biết điều lắm, cháu an ủi nó một lúc là lại ngoan liền.” Chu Ninh Ninh vội vàng đáp.

“Nếu buổi tối nó còn sửa nữa, vậy phiền Ninh Ninh dắt nó ra chỗ Linh Lợi...”

“Vâng ạ, không thành vấn đề, mỗi tối cháu sẽ dắt nó đi dạo ven bờ sông Linh Lợi.” “Linh Lợi”

Sau khi ăn cơm tối xong, Chu Ninh Ninh dắt Vượng Tài đi dạo ven bờ sông. Bây giờ đang là khí trời cuối tháng chín, gió thổi phảng phất ven sông, mang theo hơi lạnh đầu thu.

Chu Ninh Ninh mặc áo sơ mi trắng và quần đen ôm, cảm thấy hơi lạnh.

Dẫn Vượng Tài đi dạo cho đến khi màn đêm phủ xuống, sắc trời chậm rãi chuyển màu, Chu Ninh Ninh mới định về.

Khi chuẩn bị về nhà, Vượng Tài lại dờ dẫm không chịu đi. Chu Ninh Ninh ngồi xổm xuống vuốt ve lông nó, dọa nạt: “Vượng Tài, về nhà thôi, mày phải ngoan, nếu không ngày mai tao lên mách tội của mày với chú Vương đó.”

Vượng Tài vẫn một mực không chịu đi, lúc Chu Ninh Ninh định bế nó lên, điện thoại cô chợt reo lên.

Là số của Lục Cận Thâm. Miệng cô bất giác cong lên, vội vàng nhấn nút trả lời: “Chào...”

“Tôi về rồi, vừa mới xuống máy bay.” Giọng của Lục Cận Thâm có xen lẫn tiếng cười nhẹ, “Em đang ở đâu?”

Chu Ninh Ninh ngẩng đầu nhìn khu biệt thự phía trước, úp úp mở mở nói: “Anh đoán xem.”

Trong phi trường đầy rẫy tiếng người, Lục Cận Thâm nói: “Đợi tôi một chút.”

Đôi chân dài của anh chậm rãi sải bước rời khỏi sân bay, đi đến một nơi yên ắng hơn. Anh cảm thấy mình nghe thấy tiếng gió ở đầu dây bên kia, nhếch môi hỏi: “Ồ bờ sông?”

Chu Ninh Ninh cười hi hi hai tiếng đáp: “Đúng vậy, đang ở gần nhà anh, sắp phải về rồi.”

“Đợi tôi một chút được không?” Lục Cận Thâm chậm rãi hỏi, sau đó lại bổ sung thêm một câu, “Tôi muốn đến tìm em.”

Giọng nói trầm thấp từ tính cùng với một sự ám áp mờ nhạt, lại còn cả hương vị hấp dẫn khiến Chu Ninh Ninh đỏ mặt, không phải là anh muốn đến đây bày tỏ đó chứ...(๖๖๖)

Hu hu hu, không muốn đâu, cô còn chưa chuẩn bị xong! Sao anh không đợi đến ngày mai!

Cô muốn có thời gian ăn mặc thật đẹp cơ...(╯▽╰)

Vậy bây giờ nên từ chối thế nào đây? Nhưng cô cũng không muốn từ chối chút nào... Chu Ninh Ninh rồi rầm một lúc, quên mất vẫn có người đang đợi cô trả lời.

“Không muốn sao?” Lục Cận Thâm nhú mày, giọng lại càng thấp hơn.

“Không phải không phải, tôi đồng ý!” Chu Ninh Ninh lớn tiếng nói, nói xong mới cảm thấy có gì đó không đúng... Một giây sau liền nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh...

Chu Ninh Ninh chậm chạp phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ như trái cà chua.

Aaa, thật là mất mặt! Làm gì mà gào lên “Tôi đồng ý” chứ... Có phải cầu hôn đâu!

“Có thể một tiếng sau tôi mới đến. Em từ bờ sông đi đến con đường đối diện, khoảng vài trăm mét sẽ thấy một quán cà phê nhỏ, ở đấy chờ tôi.” Giọng Lục Cận Thâm có ẩn chứa sự vui vẻ, khuôn mặt vốn lạnh lùng nay cũng dịu dàng đi vài phần.

Chu Ninh Ninh thẹn thẹn thùng thùng đáp: “Vâng...”

Lục Cận Thâm nói: “Ngoan.”

Chu Ninh Ninh che mặt lại: “Tạm biệt!”

Sau đó “cách” một tiếng, cúp điện thoại.

Lục Cận Thâm bị cúp điện thoại đột ngột lại nhoén miệng cười, xoay người đi vài bước liếc nhìn trợ lý Trần Minh đang đứng ngây ngốc một chỗ, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Trần Minh vội vàng đuổi theo, suốt hai ngày nay sếp thật sự rất kì quái! Tối hôm thứ sáu đã vội vã muốn về sớm, đáng tiếc phải bay chuyến 6 giờ sáng chủ nhật mới kịp hoàn thành công việc, chưa đến một tiếng sau lại gọi anh đổi sang chuyến bay 7 giờ tối thứ bảy. Trưa hôm qua ngay cả cơm cũng không ăn, cứ vùi đầu vào công việc, lịch bay lại đổi từ 7 giờ tối thành 5 giờ chiều...

Việc này thật không giống với tác phong kiên quyết thường ngày của sếp... Hơn nữa, có phải lúc này anh thấy sếp cười không? Cười rất dịu dàng luôn!!

Chu Ninh Ninh không vào quán cà phê, mặc dù quán không lớn nhưng phong cách trang trí trông rất đắt tiền. Cô dắt Vượng Tài vào cảm thấy không yên tâm, sợ nó sủa loạn lên làm ảnh hưởng đến người khác.

Thời gian vẫn còn sớm, bây giờ là bây giờ hai mươi, đợi anh đến đây có lẽ cũng phải hơn tám giờ.

Chu Ninh Ninh lấy một quyển sổ phác thảo ngồi xuống bậc thang. Vị trí này rất gần bãi đỗ xe ven bờ sông, anh ra khỏi xe quan sát một lúc là sẽ thấy được cô.

Gió đêm thổi nhẹ, có chút lạnh, nhưng mặt của cô lại nóng hổi, trong lòng cũng đang sôi sùng sục...

Không biết lát nữa anh sẽ bày tỏ thế nào đây... Có lẽ sẽ ưu tiên chuyển hỏi “Đồng ý làm bạn gái của anh chứ?” Hoặc là trực tiếp nói “Chu Ninh Ninh, anh muốn làm bạn trai em.” Hay anh sẽ thẳng thắn dùng hành động để chứng minh? (*w*)

Ha ha ha, Chu Ninh Ninh ngồi suy nghĩ lung tung cảm thấy thật tuyệt, trong lòng ngọt ngào đầy mong đợi.

Trong lúc cô mải mê suy nghĩ, thời gian đã trôi qua rất nhanh. Thình thoảng có người đi tản bộ ngang qua nhìn cô, cô cũng cười híp mắt vui vẻ nhìn lại khiến bọn họ cũng mỉm cười với cô. Chu Ninh Ninh lặng lẽ nhớ hết những nụ cười này, xem như đó là lời chúc phúc cho mối tình đầu của mình.

Hôm qua ở trường phải nuốt hết những lời khó nghe kia, cô vẫn không thể bỏ qua. Một cô gái bị bạn học nói xấu như vậy, làm sao có thể bỏ qua được chứ?

Cách nhanh nhất để tâm trạng trở nên tốt hơn là chăm chỉ làm những việc khiến bản thân hạnh phúc, bây giờ cô đang rất vui vẻ, hi hi.

Lúc này điện thoại lại reo lên, là chị Thiên xinh đẹp gọi đến, Chu Ninh Ninh mỉm môi nhân nết trả lời: “Chào, chị Thiên.”

“Ninh Ninh, chị ở bên này bề bộn nhiều việc nên không thể về được, anh họ chị lại phải đi công tác, tối nay lên máy bay rồi. Bố chị không có ai chăm sóc, em có thể đến bệnh viện thăm ông được không? Tìm cho ông một nữ hộ lý cũng được, tiền công này nọ cứ để chị trả.”

Chu Ninh Ninh cắn môi suy nghĩ, nói: “Chị thật sự không thể quay về thăm chú Vương sao?”

Vương Thiên thở dài: “Chị thật sự bận đến mức không có thời gian để thờ. Ngày nghỉ quốc khánh cũng không biết có thể về được hay không. Bố chị bảo bây giờ ông rất tốt, chị cũng yên lòng, đến lúc rảnh rồi nhất định chị sẽ về.”

Chu Ninh Ninh cũng không biết nên nói thế nào, chị Thiên là một người phụ nữ mạnh mẽ, luôn nghiêm túc với công việc. Chỉ là mấy năm nay chú Vương luôn sống cô đơn một mình, trong lòng cô cũng cảm thấy có chút cảm thương.

Vượng Tài nằm bên cạnh liếm giày cô, Chu Ninh Ninh đưa tay vuốt lông nó. Chú Vương nói Vượng Tài chính là bạn của ông, người già luôn dễ cảm thấy cô độc mà.

Lục Cận Thâm dừng xe lại, đang chuẩn bị đến quán cà phê, tầm mắt tùy ý liếc nhìn xung quanh liền phát hiện một bóng người quen thuộc ngồi trên bậc thang, bên cạnh là một con chó, không phải là con chó à?

Màn đêm mờ lung, ánh đèn đường sáng lờ mờ, gió sông thổi lên mái tóc mềm mại của cô, Lục Cận Thâm đến gần mấy bước mới xác định là cô, nhà cô ngoài nuôi chó còn nuôi thêm cả chó sao?

Thấy cô ôm lấy hai cánh tay của mình, ánh mắt anh hơi trầm xuống, đến cạnh cô thấp giọng hỏi: “Sao lại ngồi ở đây? Không phải ngồi đợi ở quán cà phê sao?”

Quả nhiên là cô. Chu Ninh Ninh xoay người, quay đầu lại, loay hoay một lúc mới ngẩng đầu lên nhìn thấy mặt anh.

Cô ngước mắt lên, đôi mắt tròn vo trong suốt, nhìn giống như một con thú nhỏ đáng yêu. Đáy lòng Lục Cận Thâm lập tức thoải mái hơn hẳn, anh cúi xuống sát người cô, đưa tay lên nhẹ nhàng xoa đầu cô, hỏi: “Có lạnh không?”

Chu Ninh Ninh gật đầu rồi lại lắc đầu, cuối cùng cúi đầu, đỏ mặt đáp: “Hơi lạnh...”

Chợt nhớ đến gì đó, cô đứng dậy cầm quyền sở phác thảo lên, xé hai tờ giấy trắng đặt xuống, còn lấy tay chặn lại phòng bị gió thổi đi. Đặt quyền sở sang một bên, cô đỏ mặt mời anh: “Anh ngồi đi.”

Lục Cận Thâm nhướn mày nhìn về phía ngón tay trắng nõn của cô đang đè lên hai tờ giấy trắng, anh cười khẽ một tiếng: “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Chương 28

Trên thềm đá ven bờ sông có hai bóng người đang ngồi. Người đàn ông có sống lưng thật cao, thân hình thon dài, cô gái ôm chân mình lại thành con tôm, ngồi cạnh người đàn ông kia trông nhỏ bé vô cùng.

Chu Ninh Ninh lén lút liếc nhìn dáng vẻ rảnh rỗi lười biếng của người nào đó, ngồi trên thềm đá thôi cũng bày ra tư thế đẹp mắt đến vậy. Vốn đã hẹn nhau gặp mặt ngày mai, thế mà bây giờ lại ngồi cạnh nhau ngắm cảnh hóng gió ban đêm, cảm giác... Thật kì lạ.

Lục Cận Thâm ý vào ưu thế chiều cao, nhìn con tôm nhỏ bên cạnh, mọi động tác nhỏ của cô đều bị anh nhìn thấy hết. Bình thường gọi điện thoại không phải nói rất nhiều sao? Sao bây giờ lại yên lặng quá vậy?

Tầm mắt dời đến con chó, so với con chó kia, con chó này không giống như vật nuôi mà một cô gái sẽ thích, anh hỏi: “Nhà em có nuôi chó sao?”

Chu Ninh Ninh ôm đầu gối nghiêng đầu nhìn anh, đáp: “Là chó nhà hàng xóm. Hôm qua tôi đã kể với anh về chuyện của chú Vương, chú đang nằm viện, Vượng Tài tạm thời ở nhà tôi.”

“Vượng Tài?” Anh lặp lại lần nữa. Vượng Tài nghe thấy có người gọi nó, cái đuôi đang rũ xuống đột nhiên vui sướng vẫy vẫy.

“Ừ, anh biết tại sao nó tên là Vượng Tài không?” Chu Ninh Ninh vuốt ve Vượng Tài.

Lục Cận Thâm nhìn cô, hỏi: “Tại sao?”

“Con gái chú Vương đã đi nước ngoài từ thời đại học đến bây giờ. Khi cô ấy vừa tốt nghiệp, công việc không được thuận lợi cho lắm. Chú Vương mua con chó này về, gọi nó là Vương Tài, hi vọng công việc của con chú sẽ ngày càng thuận lợi hơn, bây giờ cô ấy đã là một người phụ nữ thành đạt rồi.” Giọng Chu Ninh vang lên nhẹ nhàng, “Có cảm động không?”

Không hẳn là cảm động, chẳng qua giọng cô mềm nhũn khiến người ta nghe vào cũng cảm thấy đáy lòng mềm mại, đại khái có thể hiểu là tấm lòng của một người cha đối với con gái mình. Lục Cận Thâm thành thật đáp: “Một chút.”

Được rồi, một chút thì một chút. Chu Ninh Ninh vừa mới nói chuyện với chị Thiên xong, hai người lại là hàng xóm nhiều năm, cô có thể cảm động nhưng người khác thì không hẳn.

Điện thoại lại vang lên, Chu Ninh Ninh mở ra nhìn, là tin báo chuyển khoản từ chị Thiên, nội dung là: “Ninh Ninh, phiền em đi thăm bố của chị, mua chút đồ bỏ cho ông ấy.”

Mấy năm nay chuyện này diễn ra cũng không ít, tiền mua đồ ăn cũng không có gì nhiều, nhưng lần nào chị cũng gửi số tiền rất lớn, cô từ chối không được, cuối cùng đành phải đưa hết tiền cho chú Vương.

“Mỗi tuần anh có về thăm cha mẹ không?” Chu Ninh Ninh nhớ đến khu biệt thự lúc này, cha mẹ của anh sống ở đây.

“Không thường xuyên. Mỗi năm trước mỗi tuần về thăm một hai lần, hai ba năm nay... Một tháng về hai lần, không tính ngày nghỉ.” Lục Cận Thâm nhìn cô nói.

Quả nhiên, Chu Ninh Ninh tò mò ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Tại sao hai năm nay lại không về nhiều? Công việc quá bận rộn à?”

“Bận rộn công việc chỉ là một phần.” Lục Cận Thâm liếc nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý, nhẹ nhàng nói tiếp: “Bởi vì tôi chưa có bạn gái, cha mẹ sẽ thúc giục.”

Bị thúc giục nhiều lần, không biết làm gì thì chỉ có thể trốn đi.

Vậy anh bây giờ đi, bây giờ sẽ có bạn gái ngay. Chu Ninh Ninh nghiêng đầu cười đắc ý. ^{[[SEP]]} Lục Cận Thâm cũng cười cười, không nói gì.

Ồ? Thời điểm này không phải là cơ hội tốt để bày tỏ sao? Chu Ninh Ninh nghi ngờ quay đầu lại, phát hiện đối phương không hề có ý định tỏ tình! Tại sao chứ?! — ^—

“Anh nên về nhà thăm cha mẹ, không nên lấy cớ là bận rộn công việc chứ.” Chu Ninh Ninh nói với vẻ mặt nghiêm túc, về nhà nhiều sẽ bị thúc giục, thúc đến mức anh phải tỏ tình ngay!

“Ừ, em nói rất đúng.” Lục Cận Thâm gật đầu đáp, nhìn cô cười rất khiêm tốn.

Chu Ninh Ninh ngẩn người, ngược đầu nhìn anh. Đèn đường lặng lẽ chiếu sáng trên đầu hai người, khi khuôn mặt anh được ánh sáng nhân nhậ chiếu lên, nét mặt khiến cô có cảm giác giống như anh đang thử mình.

Đáy lòng chợt mềm nhũn, cô quay mặt lại, nhìn ánh sáng hắt lên mặt sông, nhẹ giọng nói: “Trước kia khi vừa vào trung học, tôi thật sự rất muốn đi du học. Ba tôi hỏi sau này đi du học có bạn trai, kết hôn và sống luôn ở đó, có phải sẽ ít gặp ông hay không...”

Cô ôm đầu gối nhìn về phía mặt sông, giọng nói rất nhẹ nhàng, giọng nói lại hơi đứt quãng. Lục Cận Thâm lẳng lặng nhìn gò má trắng nõn xinh đẹp mang theo nét ngây thơ của cô, gió đêm thổi lên từng lọn tóc mềm mại, rất đáng yêu.

Cô nói: “Chúng ta là những đứa trẻ ngày càng khôn lớn, biết cách suy nghĩ trưởng thành hơn. Đó cũng là lúc cha mẹ ngày càng già đi, tính tình của họ sẽ càng giống những đứa trẻ. Nhưng chúng ta không thể đối xử với họ như những đứa trẻ vô tư lự, bởi vì họ sẽ không chạy theo ta để đòi kẹo, cũng không ý lại tất cả vào chúng ta, chuyện nào có thể chịu được thì sẽ tự mình gánh chịu, dần dần sẽ thành tốt khoe xấu che, có chuyện gì cũng giấu trong lòng...”

Chu Ninh Ninh là một người nhạy cảm, chuyện tối hôm qua đã để lại ấn tượng sâu sắc đối với cô. Lúc ông Chu leo ban công bị trượt chân suýt ngã đã khiến cô sợ đến đứng tim. Nhìn thấy chú Vương bị bất tỉnh trong nhà, cộng thêm cuộc gọi vừa nãy của chị Thiên, càng khiến cô cảm nhận được nhiều đạo lý.

Cô giống như đang tự nói với chính mình, Lục Cận Thâm lại không đáp lời nào, khi dừng lại cô mới tự phát giác: Hình như vừa rồi mình đã nói nhầm...

Chu Ninh Ninh ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy hình như mình có hơi nhiều chuyện...

Ánh mắt Lục Cận Thâm hiện lên vẻ dịu dàng, khoé miệng mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô.

Đáy lòng cảm thấy ấm áp, giống như anh vừa nhặt được một kho báu vô giá.

Yên lặng một lúc.

Gió thổi càng lúc càng mạnh, Chu Ninh Ninh không chịu nổi chà xát hai tay vào nhau, đột nhiên cảm thấy người con trai bên cạnh nhích lại gần hơn, nói: “Ninh Ninh.”

Tìm cô đập “thình thịch thình thịch,” căng thẳng đến mức quên hết tất cả.

Bàn tay mạnh mẽ choàng lên vai cô, khiến đại não Chu Ninh Ninh hỗn loạn, cô ngây người ngẩng đầu nhìn anh. Nháy mắt một cái, lại nháy mắt thêm cái nữa, có cảm giác như một giọt nước lạnh lạnh bay vào mắt mình, cô ngo ngác hỏi: “Có phải... Trời mưa rồi không?”

Lục Cận Thâm nhú mồm, là trời mưa, từng giọt từng giọt mưa nhỏ rơi xuống, cắt ngang hành động của người nào đó, bởi vì anh thấy trên mặt sông gợn nước càng lúc càng lớn nên đoán mưa phùn sắp trở thành cơn mưa lớn.

Kéo cô đứng dậy, nắm tay cô, giọng nói trầm thấp vang lên: “Tôi đưa em về nhà.”

Chẳng lẽ lại để cô nghe lời thú nhận trong đêm đầy mưa đầy gió thế này ư? Chuyện này anh không làm được.

Chu Ninh Ninh ngo ngác đuổi theo bước chân của anh, từng bước từng bước, trong lòng cảm thấy tiếc nuối: Làm sao đây... Trời mưa đột ngột quá... Nhưng cơn mưa phùn này cũng mang lại cảm giác lạ nha, thật lãng mạn nha... (▽\)

Chu Ninh Ninh dừng bước, không đi, không nói không rằng nhất quyết không đi. Lục Cận Thâm cũng dừng lại, rũ mắt nhìn cô: “Sao vậy? Muốn tắm mưa à?”

Chu Ninh Ninh cắn môi, định nói là ở dưới mưa như thế này rất lãng mạn, một giây kế tiếp, mưa càng lúc càng to... (￣△￣;)

Giống như bị đưa vào tình huống khó xử không hề lãng mạn tí nào... Chu Ninh Ninh xấu hổ nói: “Đi nhanh thôi.”

Mưa càng rơi càng lớn, Lục Cận Thâm dường như ôm cả người Chu Ninh Ninh vào lòng, hai người bước đi rất nhanh, chạy theo sau là chú chó Vượng Tài đã hoàn toàn bị bỏ rơi...

Vào trong xe, người Chu Ninh Ninh chỉ bị ướt một phần nhỏ. Toàn bộ tấm lưng của Lục Cận Thâm lại ướt đẫm, áo sơ mi trắng dán chặt trên người anh, ẩn hiện bắp thịt cường tráng, thoát nhìn qua cực kì quyến rũ.

Ho khan một tiếng, Chu Ninh Ninh vội vàng cúi đầu, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Anh có muốn về nhà thay quần áo không?”

“Không cần, hành lý vẫn ở trong cốp xe, để tôi đưa về em về trước.” Lục Cận Thâm nói ngắn gọn, rút mấy tờ giấy ra đưa cho cô, “Mau lau mặt đi.”

“Ừ... Vậy anh thay quần áo trước đi.” Chu Ninh Ninh cầm tay anh, trên người ướt nhẹp như thế, có đồ thì đương nhiên phải thay chứ.

Lục Cận Thâm nhướn mày nhìn cô, khẽ cười một tiếng: “Ừ.”

Một phút sau, Chu Ninh Ninh cúi đầu, mặt vừa đỏ vừa hồng, mưa rơi rã rã lên cửa kính xe. Rõ ràng không phải ở trong hoàn cảnh vô cùng yên tĩnh, nhưng lỗ tai của cô lại như đang dựng lên, cô nghe rõ mồn một tiếng thay quần áo của người đàn ông ở phía sau luôn...

Hu hu, muốn đếm số cơ bụng của anh quá. (▽\)

Lục Cận Thâm chỉ thay mỗi cái áo sơ mi, nhanh chóng trở về ghế lái, nhét một cây dù vào tay Chu Ninh Ninh. Chu Ninh Ninh liếc nhìn chiếc áo sơ mi màu xám tro trên người anh, mái tóc đen ngắn bị ướt một chút, nam thần nhà cô thật là đẹp trai! (*w*)

Đột nhiên nhớ đến cái xe điện của mình vẫn còn đang tắm mưa... Cô hỏi Lục Cận Thâm phải làm sao bây giờ?

Lục Cận Thâm vừa đi xe vừa nói: “Cứ để chìa khoá xe lại cho tôi.”

“Được.” Chu Ninh Ninh yên tâm, trong lòng cảm thấy hạnh phúc.

Vừa đến cổng khu nhà mình, Chu Ninh Ninh liền bảo muốn xuống xe. Lục Cận Thâm vốn định đưa cô đến dưới lầu, liếc nhìn ra cửa xe, mưa cũng không lớn lắm. Anh dừng xe ven đường, Chu Ninh Ninh cởi dây an toàn, vừa định xuống xe thì bị kéo lại. Tìm cô lại đập “thình thịch thình thịch”, giọng nói trầm thấp nhắc nhở cô: “Chưa đưa chìa khoá xe.”

“Ừừ...” Chu Ninh Ninh vội vàng lục tìm chìa khoá trong túi của mình.

Chu Ninh Ninh cảm ơn đứng bên đường vẫy tay với anh, Lục Cận Thâm cũng vẫy tay ý bảo cô mau vào nhà.

Buổi tối sau khi Chu Ninh Ninh tắm nước nóng xong, nằm lì trên giường gửi tin nhắn cho Lục Cận Thâm: “Anh đi xe được không? Tiểu Quy của tôi có đủ chỗ cho cặp chân dài của anh không?”

Lục Cận Thâm lại trả lời cô: “Sáng mai mười giờ rưỡi, tôi đến đón em.”

À? Lại báo thời gian, Chu Ninh Ninh cười hí hí vui vẻ lăn lộn trên giường.

Sau khi mưa, khí trời hơi lạnh lạnh. Chu Ninh Ninh mặc một chiếc váy hoa có hoạ tiết bắt mắt, mang đôi giày cao gót chừng 5 – 6 cm. Thế cũng đủ rồi, ít nhất đứng cùng với người khác cô cũng không quá thấp.

Lúc đi đến cửa, Mạc Tú Trần nhìn lướt qua đôi chân trần của Chu Ninh Ninh, nhắc cô: “Bên ngoài đang lạnh đó.”

“Không lạnh đâu, con phải đi rồi, tạm biệt mẹ.” Chu Ninh Ninh mở cửa rồi rời đi.

Thấy anh đã đến, Chu Ninh Ninh bước nhanh đến, tâm trạng vừa hồi hộp vừa vui sướng.

Vừa lên xe, Chu Ninh Ninh liếc mắt thấy chỗ ngồi phía sau có một cái hộp xinh đẹp, đó là hộp hoa! Mấy ngày trước Trịnh Thiển Thiển trở về trên tay cũng cầm một chiếc hộp hoa.

Cái hộp này còn lớn hơn rất nhiều, đã vậy còn được bọc lụa cao cấp, trên mặt gắn một cái nơ nhỏ.

Có phải là quà của cô không? Muốn ôm cái hộp vào lòng quá đi!

Chu Ninh Ninh lén lút liếc nhìn người con trai bên cạnh, đưa ngón trỏ chỉ vào cái hộp, nhỏ giọng hỏi: “Cái hộp đó là cho tôi phải không?”

Nóng lòng thế sao? Lục Cận Thâm bật cười, ánh mắt đen thâm thúy nhìn cô, Chu Ninh Ninh vừa hỏi xong đã có chút hối hận, cảm thấy hình như đã bị anh đi guốc trong bụng, ngón tay cô chợt siết chặt lại.

“Cho bạn gái của anh.” Giọng anh trầm thấp tình tứ, mang theo sự vui thích rất dễ nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Chương 29

Cho bạn gái á? Bạn gái anh là ai?! Mau nói rõ ràng!!

Bàn tay Chu Ninh Ninh thu thành nắm đấm nhỏ, hít thật sâu hai lần, cô nhịn được!

Anh đang theo đuổi cô nên không thể nào mặt dày tự đâm kim qua da được, dù sao anh cũng bảo hôm nay có chuyện muốn nói, cũng không còn lâu nữa, cô nhất định không được vội.

Chẳng qua khoé miệng của cô lại nhếch lên, rất dễ chịu đáp: “Ừ...”

Lục Cận Thâm cũng mỉm cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ, đưa tay xoa mái tóc mềm mại của cô, khen một câu: “Ngaoan, dẫn em đến một chỗ.”

Chu Ninh Ninh bị động tác thân mật của anh làm cho đỏ mặt, cô nháy mắt hỏi: “Đi đâu?”

“Đến chỗ nào yên tĩnh, không phải ở nơi ồn ào này.” Lục Cận Thâm nói ẩn ý, đồng thời lái xe chạy ra ngoài.

Bạn gái sẽ trở thành vợ cả đời, điều này anh đã chắc chắn, nên anh hi vọng cô hiểu điều này.

Tối qua dáng vẻ của cô rất đáng yêu, anh rất muốn biến cô thành người của mình, mặc dù bị cơn mưa đột ngột cắt ngang giữa chừng, anh cũng chỉ ảo não trong thời gian ngắn. Đơn giản là vì ông trời không muốn anh vội vàng thú nhận như thế. Lục Cận Thâm cảm thấy mình không phải là một người lãng mạn, nhưng anh biết đề ý cảm nhận của cô, chẳng phải muốn lấy cô làm vợ sao? Lúc nào cần cung chiều thì phải cung chiều, huống chi đây chỉ là một hình thức bày tỏ mà thôi.

Tâm trạng của Chu Ninh Ninh đang rất kích động, lúc ở trên xe không ngồi yên được, đôi mắt trong veo cứ vòng tới vòng lui, hết nhìn người đàn ông bên cạnh lại nhìn đến cái hộp hoa phía sau, hu hu, muốn cầm nó lên quá.

Lúc dừng đèn đỏ, Chu Ninh Ninh lại nghiêng đầu nhìn về chỗ phía sau, đột nhiên cô thấy một cánh tay thon dài đưa về phía cái hộp, trong chớp mắt trong lòng cô đã xuất hiện một cái hộp lớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Ninh Ninh đỏ lên, ôm cái hộp trừng mắt nhìn anh: Cho bạn gái ơ!

Ánh mắt cô trong trẻo ướt át, lông mi mảnh mai tự nhiên dựng lên, thật đáng yêu. Lục Cận Thâm cũng nhìn cô, ánh mắt thâm thúy hiện lên nét vui vẻ mờ nhạt, đáy lòng như được hàng mi của cô chà xát, tâm trạng dần được thả lỏng, thật đúng là hết cách với cô rồi.

Ho khan một tiếng, không nên nhìn như vậy, anh sẽ không kiềm chế được mà “tàn phá” cô.

Trong thành phố có rất nhiều nơi yên tĩnh, trong lúc đi Chu Ninh Ninh đã nghĩ đến rất nhiều chỗ, ví dụ ngoài trời là công viên, bờ biển, khu rừng nhỏ, hoặc là trong phòng cà phê, phòng ăn lãng mạn, hoặc bữa ăn Tây thịnh soạn...

Đáng tiếc, cô đoán sai hết rồi!

Chiếc xe tăng tốc, Chu Ninh Ninh ngăn người hỏi: “Anh đang lừa để bán em à?”

Lừa gạt? Lục Cận Thâm cười khê nói: “Mục đích của anh không phải rất rõ ràng sao?”

Chu Ninh Ninh đỏ mặt, nhưng vẫn cảm thấy sợ nha... Cuối cùng hai người đang đi đâu... Anh chắc chắn không muốn bán cô đó chứ? Hu hu, chẳng lẽ anh là lưu manh giả danh cán bộ?!

Đột nhiên cảm thấy thật sợ hãi... o(>__<)o

Tựa hồ cảm giác được tâm trạng đang hoảng loạn của cô, Lục Cận Thâm đưa tay xoa đầu, an ủi: “Đừng gấp, anh đảm bảo em sẽ thích nơi đó, sau này sẽ còn làm nũng đòi anh chở đi.”

Ai ai ai làm nũng với anh! Chu Ninh Ninh méo mặt, thật không muốn cãi lí với cái người mặt dày này, nhưng tâm trạng đang hoảng loạn cũng dần được anh trấn an.

Lục Cận Thâm mở radio vừa đúng lúc vang lên bài nhạc “Ngọt ngào”(1), một lúc sau,

Chu Ninh Ninh lại lầm nhảm hát theo, giọng ngọt ngào mềm mại của con gái vang lên rõ ràng trong xe: “Em nhẹ nhàng nhâm nhi lời anh nói yêu em, em thích tất cả hình dáng của anh...”

(1) Link bài hát: <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Tian-Tian.../ZWZ9ZOA0.html>

Khoé miệng Lục Cận Thâm hơi nhếch lên, ngoan, anh cũng thích hình dáng của em.

Khoảng một tiếng sau đó, Chu Ninh Ninh kích động nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, thật là đẹp! Xe giống như đang đi vào trong rừng rậm, giữa nơi này lại có một thành phố!

Hi hi, cô rất rất thích nơi này! Nhịp tim bắt đầu đập nhanh, anh muốn bày tỏ ở nơi xinh đẹp này sao? Cô nhất định phải nói “Em đồng ý, em đồng ý, em đồng ý” một trăm lần luôn. (▽\)

Ánh mắt Lục Cận Thâm liếc nhìn nét mặt hưng phấn của cô, khoé miệng nhếch lên cười, đáy mắt hiện lên vẻ kiêu ngạo thành thực của một người đàn ông.

Xe từ từ lái vào khu du lịch, Chu Ninh Ninh nhìn tảng đá lớn bên phải có khắc dòng chữ “Khu nghỉ mát Duyệt Dục Sơn Dã”, tên hơi quen thuộc, phong cảnh cũng quen thuộc, hình như đã thấy ở đâu. Đúng rồi! Trên bảng quảng cáo!

Dừng xe xong, Lục Cận Thâm đi đến cạnh cô, mỉm cười hỏi: “Thích không?”

Ừ, thích thích! Chu Ninh Ninh gật đầu như gà con đang mổ thóc, mặt cười tươi hết cỡ.

“Muốn đến nữa chứ?” Lục Cận Thâm hỏi thêm, giọng trầm thấp dễ nghe, mắt hiện lên nét vui vẻ rõ ràng.

Đương nhiên! Nhưng mà... Chu Ninh Ninh chớp mắt một cái, nhớ lúc nãy anh có nói “Sau này sẽ còn làm nũng đòi anh chở đi”, có phải anh muốn cô làm nũng không? (▽\)

Chu Ninh Ninh cười tươi roi rói, ánh mắt cong thành hình bán nguyệt xinh đẹp, nhưng không nói lời nào.

Lục Cận Thâm cảm thấy bất đắc dĩ, đưa tay lấy túi của cô, còn lấy luôn cái hộp... Chu Ninh Ninh lui về phía sau hai bước, cảnh giác hỏi: “Làm gì đó... Không phải nói cho em sao?”

Vừa nói xong đã muốn tự cắn lưỡi mình... Chẳng phải cô đang gián tiếp thừa nhận cái câu “Cho bạn gái của anh” sao? Không, đúng hơn là cướp...

Anh chỉ muốn giúp cô cầm đồ. Lục Cận Thâm đưa tay đỡ trán, tiếng cười trầm thấp vang lên một cách vui vẻ, trông mắt nhìn màu hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đưa tay捏 một cái, cảm xúc mềm mại lưu luyến trên tay, cho đến khi mặt cô méo đi...

Không cho捏? Ngón tay Lục Cận Thâm di chuyển đến những sợi tóc mềm mại của cô, sau đó xoa đầu, nói: “Đi, ăn cơm trước thôi.”

Vừa nghe đến hai chữ “ăn cơm”, Chu Ninh Ninh lập tức theo sau anh, một giờ chiều rồi, cũng đói quá.

Đồ ăn trong khu nghỉ mát thật ra đều do chính tay người dân ở đây trồng trọt nuôi dưỡng, rau trái xanh tươi, thức ăn ngon hơn các tiệm cơm ở thành phố rất nhiều. Chu Ninh Ninh ăn xong bữa chính còn ăn thêm một cái bánh pudding và một li chè bột báng.

Vô tình ăn quá nhiều, Chu Ninh Ninh nằm lì trên mặt bàn không muốn nhúc nhích.

Lục Cận Thâm nhìn cô, đứng dậy đi đến phía sau, xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Đứng lên đi bộ một lúc, để tiêu hoá thức ăn.”

Được rồi, Chu Ninh Ninh miễn cưỡng đứng dậy, cái tật ăn xong rồi ngủ chính là kinh dịch của loài người!

Lục Cận Thâm để Chu Ninh Ninh đứng đợi bên ngoài, anh gọi một người phục vụ, giao hết đồ vào tay anh ta, phân phó: “Dem hết vào phòng tôi đặt trước đi.”

Phục vụ cung kính nói: “Vâng, tam thiếu gia còn cần gì không?”

Lục Cận Thâm: “Tạm thời không cần.”

Lục Cận Thâm dẫn cô đi dạo trên một con đường mòn trong vườn, giẫm lên những hòn đá, hòn sỏi gồ ghề. Chu Ninh Ninh phải đi rất cẩn thận vì cô đang mang giày cao gót.

Bình thường rất ít khi mang, nếu đi trên đất bằng thì không thành vấn đề, nhưng đi trên đường phủ đầy đá long chong thì đúng là thử thách với cô.

Cô đi từng bước, từng bước một. Trước mặt đột nhiên xuất hiện một bàn tay thon dài đẹp mắt, lòng bàn tay sạch sẽ trắng trẻo, vân tay lộ rõ, khiến Chu Ninh Ninh ngây người ra ngắm.

Bàn tay ấy muốn mời cô nắm lấy, tim cô đập như trống đánh, chậm chạp đưa tay mình nắm lấy tay anh, so với tay anh, tay của cô trắng hơn nhiều, nhỏ bé hơn nhiều.

Bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ, Chu Ninh Ninh cảm thấy con đường phủ đá lại càng khó đi hơn, giống như đang giẫm lên những đám mây bông bồng bênh, hòn đá treo lên tận chín tầng mây, nhịp tim đập rất nhanh, cô có thể cảm giác được lòng bàn tay mình đang tiết mồ hôi đầm đìa.

Chu Ninh Ninh ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, cao lớn tuấn tú, khí chất trầm ổn nội tâm, chắc chắn sau này sẽ mang một đẳng cấp cao hơn nữa, vậy tại sao anh lại thích cô?

Một người ưu tú như vậy lại theo đuổi cô, cô không phải chưa từng cảm thấy do dự, sợ dĩ cô bất chấp tất cả ngày càng thích anh cũng bởi vì câu nói trước đây của anh, “có đủ khả năng nuôi bạn gái trở thành vợ.”

Ngay từ đầu anh đã cho cô một viên thuốc an thần, anh đã sớm xác định tình cảm của mình, có lẽ chính từ lúc đó mà tình cảm cô dành cho anh cũng bắt đầu lớn dần. . .

Suy nghĩ một lúc đột nhiên lại nhớ đến lời nói của Mạnh Nghiên, là gì nhỉ. . . Sugar daddy. . .

Lời nói rất khó nghe, nhưng. . . Người bên cạnh đúng là giống sugar daddy nhỉ?

Đúng là rồi rầm, có phải sau này sẽ có nhiều người nói cô như thế không. . .

Nghĩ thơ thần đến mức quên nhìn đường, đột nhiên gót giày bên phải nghiêng sang một bên khiến cả người Chu Ninh Ninh mất trọng tâm, cánh tay của người con trai lập tức ôm eo cô kéo vào lòng, tay cô cũng thuận thế nắm lấy túi áo sơ mi trước ngực anh, nhìn vào giống như cả người cô đều ở trong lòng anh vậy.

Chu Ninh Ninh ngẩng đầu, đụng phải đôi mắt đen của người còn lại, tim liền đập “thình thịch” càng lúc càng nhanh, cô có thể cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình tăng vọt. . .

Lúc này, sau lưng vang lên tiếng nói chuyện cười đùa của vài người, Chu Ninh Ninh vội vàng buông tay ra, đứng thẳng người lại, sau đó hỏi thúc anh: “Mau. . . Mau đi thôi. . .”

Lục Cận Thâm mím chặt đôi môi mỏng, yết hầu nơi cổ họng di chuyển, bàn tay đang đặt trên eo cô không hề định buông ra mà còn kéo cô vào trong rừng cây nhỏ, lòng bàn tay thon dài giữ chặt cái eo nhỏ nhắn.

Khu rừng không rậm rạp, cây cối không quá cao, ánh mặt trời tháng chín xuyên qua từng kẽ lá. Trong rừng có đủ loại đá lớn nhỏ, trên những tảng đá lớn hơn cũng có khắc vài dòng chữ.

Đây là khu du lịch, cuối tuần có người đến là điều hiển nhiên, trong rừng thính thoảng lại có bóng người đi lại, Chu Ninh Ninh xấu hổ đi sát theo bước chân anh, cô đang rất mong được nghe lời thú nhận nha. (*~w~*)

Lục Cận Thâm dẫn cô đến bên một tảng đá lớn, trên tảng đá có khắc một bài thơ, nhưng cô chưa kịp nhìn kĩ đã bị anh kéo đến một tảng đá khác.

Cách khu rừng yên tĩnh không xa, có một băng ghế đá hình chữ nhật.

Hai người ngồi cạnh nhau, Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, mỉm cười hỏi: “Rất mong chờ sao?”

Chu Ninh Ninh thật thà gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

“Biết anh muốn nói gì à?” Ai đó tiếp tục dụ dỗ.

Chu Ninh Ninh chậm rãi lắc đầu, nếu cô bảo biết thì anh không nói nữa, lúc đó biết làm sao?!

Lục Cận Thâm nhủ lòng may, tay đưa đến chỗ cô, ngón tay thon dài nâng lên chiếc cằm nhỏ, bắt cô phải nhìn anh.

Bị cặp mắt đen thâm thúy nhìn chăm chăm khiến lồng ngực Chu Ninh Ninh đập loạn không ngừng, thú nhận với người khác cũng trịnh trọng như thế sao? Thật mong chờ nha... (/▽\)

Đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, khuôn mặt trắng nõn như nhuộm lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt. Lục Cận Thâm bị ánh mắt cô nhìn chăm chăm cũng có chút bối rối, trong tâm trí anh cũng đang dao động.

Giọng nói trầm thấp từ tính vang lên, vừa dịu dàng lại dễ nghe: “Ninh Ninh, làm bạn gái anh nhé?”

Không nói “thích em” à? Chu Ninh Ninh chớp mắt bất mãn hỏi: “Tại sao?”

Tại sao? Tất nhiên là vì thích. Đáy mắt Lục Cận Thâm thoáng qua một nét vui mừng, anh đáp: “Đương nhiên vì thích em, nếu không phải thì em nghĩ là vì cái gì?”

Tim đột nhiên đập mạnh, thời gian dường như đã dừng lại ở khoảnh khắc này, có phải con gái ai cũng thích nghe những lời này không? Đôi mắt Chu Ninh Ninh sáng lấp lánh, khoé miệng cong lên... Sau đó cô ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Ngón tay thon dài vuốt ve gáy khiến cổ cô cảm thấy ngứa, không chịu được phải rụt cổ lại.

“Không nói gì sao? Tức là đồng ý phải không?” Lục Cận Thâm thấp giọng chậm rãi hỏi.

Chu Ninh Ninh chủ động tựa vào vai anh, nhỏ giọng đáp: “Vâng...” (▽` ”)

Lục Cận Thâm khẽ cười một tiếng, ôm cô vào lồng ngực, vui vẻ nói: “Ngoan.”

Chu Ninh Ninh lặng lẽ đưa tay ra ôm lấy anh, sau đó ở trong ngực anh ngước đầu lên, do dự hỏi: “Em làm bạn gái của anh, có phải sau này anh sẽ bị gọi là sugar daddy không?”

Sugar daddy... Lục Cận Thâm nhủ may, đây là lần đầu tiên nghe thấy có người dùng từ này để nói về anh. Được rồi, nếu là bạn gái nói, vậy anh sẽ chấp nhận, anh trêu cô: “Sugar daddy không phải tốt sao? Anh nghĩ đây chính là ưu điểm của mình đấy.”

Ở xã hội hiện tại, sự ưu tú của một người đàn ông chẳng phải được thể hiện qua sự nghiệp và tài chính của anh ta sao? Đây chính là ưu điểm của đàn ông.

Quả nhiên là sugar daddy... Thăng thần thừa nhận luôn!

Chu Ninh Ninh chu môi hỏi: “Vậy cuối cùng em quen bạn trai hay bám theo sugar daddy?”

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, ánh mắt hiện rõ nét vui vẻ: “Em ngoan ngoãn một chút, anh sẽ ở bên cạnh em cả đời.”

Đây là... Lời chân tình? Trong lòng Chu Ninh Ninh cảm thấy xúc động, đang muốn nói “Em chắc chắn sẽ là một người bạn gái tốt”, đột nhiên phản ứng kịp, là anh theo đuổi cô mà... Tại sao lại thành cho cô ở cạnh anh?!

Không phục! Len lén nhéo một cái ngang hông anh, sống lưng anh tê rần, vội vàng chặn ngón tay nghịch ngợm của cô lại.

Một lát sau, Chu Ninh Ninh cẩn thận hỏi: “Anh là mối tình đầu của em, ở cùng với anh có khi nào em sẽ bị tổn thương không?”

Anh khẳng định: “Không. Anh nói rồi, anh muốn cưới bạn gái về làm vợ để nuôi cả đời.”

Chu Ninh Ninh ngẩng đầu, khoé môi vui vẻ nhếch lên, chớp mắt một cái, ý nói: Vậy nên đây là cuộc tình không thể chia tay?

Lục Cận Thâm cười: Đương nhiên không.

Chu Ninh Ninh đỏ mặt vui đầu vào ngực anh, rõ ràng không thể biết trước tương lai, nhưng cô lại không hề thấy sợ hãi, chỉ cảm thấy vui mừng và xúc động.

Đơn giản là bởi vì... Cô cũng rất thích anh đó! (/▽\)

Chương 23

Chương 30

Trong một góc nhỏ yên tĩnh trong rừng cây, có hai người vừa mới xác lập quan hệ tình yêu nam nữ. Người con gái ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của bạn trai. Sau giờ Ngọ,(1), ánh mặt trời ảm áp chiếu xuống, gió thổi lá cây vang lên xào xạc, có người mơ màng buồn ngủ, có người đang muốn làm chuyện xấu.

(1) Giờ Ngọ: Khoảng từ 11h đến 13h.

Chu Ninh Ninh dụi dụi vào ngực bạn trai, mùi hương sạch sẽ lại nhẹ nhàng khoan khoái của anh gửi vào rất thoải mái, khiến cô không cưỡng lại được việc muốn ở gần anh, đôi tay vòng quanh eo cường tráng, tìm được vị trí thích hợp để lìm dìm ngủ.

Có bạn trai, nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành rồi! Tâm trạng nhẹ nhàng như đang bay, thật vui vẻ.

Nhưng người lại cảm thấy thiếu sức sống, hôm qua vì suy nghĩ lung tung nên ngủ rất trễ, hôm nay lại phải dậy sớm để đến bệnh viện, bây giờ cảm thấy rất mệt mỏi...

Lục Cận Thâm nhìn cô gái hệt như mèo con trong ngực mình, vừa ngoan ngoãn lại lười biếng, mùi thơm nhàn nhạt trên người thiếu nữ lượn quanh chớp mũi khiến lòng anh cảm thấy ngứa ngáy, cả người anh đã bị cô làm xao động mất rồi.

Thế nhưng bạn gái anh lại không nhận ra, hơi thở ảm áp cứ liên tục phả vào cổ anh. Yên lặng một lúc, ngón tay thon dài của Lục Cận Thâm vòng qua sau cổ cô, vén những sợi tóc mềm mại làm lộ cái cổ trắng ngần, anh chậm rãi hưởng thụ cảm giác ảm áp khi chạm vào nơi đó...

Đang định cúi đầu xuống hôn thì người ở trong ngực đang mơ màng buồn ngủ chợt nói: “Không được động!” Sau đó lấy tay đẩy bàn tay của Lục Cận Thâm đang ở trên gáy mình ra.

Lục Cận Thâm: “...”

Lục Cận Thâm nhăn mày, khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ bất đắc dĩ, có bạn gái lại không được động vào... Cảm giác không biết nói sao. Anh xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Về nhà nghỉ ngủ đi.”

Chu Ninh Ninh hí hóp mắt, hàm hồ đáp: “Ôm như vậy cũng được...”

Như vậy mà vẫn ngủ thoải mái được sao? Lục Cận Thâm đưa tay luồn qua chân Chu Ninh Ninh để bế cô lên, rất nhẹ, vóc dáng lại bé, không cần phải tốn sức. Trời đất đột ngột xoay vòng khiến Chu Ninh Ninh lập tức tỉnh táo hẳn, hơi mở mắt ra, tốc độ đồ mắt còn nhanh hơn cả tốc độ lấy lại sự tỉnh táo của cô, sao lại ôm kiểu công chúa giữa ban ngày ban mặt thế này... (/▽\)

Chu Ninh Ninh xấu hổ nắm lấy vạt áo sơ mi của anh, bối rối nói: “Để em xuống...”

Lục Cận Thâm nhú mày: “Em chắc không? Mới vừa nói có người ôm cũng được mà.”

Chu Ninh Ninh: “...” Cô đâu có nói ôm như thế này! Hơi ngọ nguậy phản kháng, chỉ là muốn thể hiện thái độ một chút thôi.

Phòng nghỉ rất lớn và sang trọng, bên ngoài tay trái là phòng khách rộng rãi, tay phải là phòng ngủ đang mở rộng, có giường... Cực kì lớn...

Thật... Thật là lớn...

Chu Ninh Ninh đứng trước cửa phòng ngủ, mắt lấp lánh nhìn cái giường lớn kia, tim đập “thình thịch” không ngừng, mặt đã sạm đỏ ửng, anh muốn làm gì đây... (^ π^)

Hôm nay mới hẹn hò ngày đầu tiên... Thuê cả một căn phòng thế này cũng được à? Chu Ninh Ninh thấp thỏm lo lắng, anh bảo cô vào ngủ đi, nhưng cô lại không dám, lỡ như anh cũng muốn ngủ với cô, cô lại không thể kháng cự được vẻ đẹp trai mà bị dụ dỗ thì phải làm sao!

Chu Ninh Ninh xoay người đi đến ghế sofa, nhăn mặt nói: “Em không buồn ngủ nữa...”

Lục Cận Thâm kéo cô ngồi xuống, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên: “Sao? Sợ anh có ý xấu à?”

“Đúng vậy!” Chu Ninh Ninh thành thật thừa nhận.

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, cười nhẹ nói: “Yên tâm ngủ đi, tạm thời không có chuyện đó đâu.”

Tạm thời... Con buồn ngủ của Chu Ninh Ninh đã voi đi hơn nửa, cô đỏ mặt nói: “Em thật sự chưa muốn ngủ.”

Không ngủ thì không ngủ. Anh nói cho cô biết: “Tầng ba có trung tâm chăm sóc sắc đẹp, vừa có phòng tắm hơi vừa có dịch vụ mát-xa.”

Chu Ninh Ninh như được thưởng lớn, vội gật đầu nói: “Được được.”

Lục Cận Thâm: “Anh dẫn em đi.”

Đi thang máy đến lầu ba, có một người đàn ông thân hình cao lớn đi đến từ bên phải đến chào: “Tổng giám đốc Lục.”

Lục Cận Thâm dừng bước, quay đầu mỉm cười: “Tổng giám đốc Hạ, thật trùng hợp.”

Chu Ninh Ninh đi theo cũng xoay người lại, đột nhiên có cảm giác cuộc sống của mình đã tiến đến một đẳng cấp mới. Xem kìa, bạn trai của cô quen biết rất nhiều “tổng giám đốc” đó. Làm sao bây giờ? Cô có cảm giác mình trở thành sugar mama rồi thì phải... (/▽\)

Thấy tầm mắt đối phương đang nhìn Chu Ninh Ninh, Lục Cận Thâm giới thiệu: “Đây là Chu Ninh Ninh, bạn gái của tôi.”

Hai chữ “bạn gái” nhắc nhở Chu Ninh Ninh, ho một tiếng, đây là bạn trai chứ không phải sugar daddy. Chu Ninh Ninh mỉm cười với người đối diện, lên tiếng nói: “Xin chào.”

“Xin chào.” Hạ Tấn đáp, ánh mắt lại đối diện với Lục Cận Thâm, khẽ cười: “Tôi còn tưởng rằng tổng giám đốc Lục không thích phụ nữ đâu.”

Lục Cận Thâm giải thích: “Đương nhiên là có, chỉ là trước đây chưa gặp ai thích hợp thôi.”

Hạ Tấn nhún mày, khoé miệng nhếch lên cười đùa: “Thì ra anh thích con gái kiểu này, có vẻ lúc về tôi phải nói cho em gái biết thôi, nó sẽ rất thất vọng cho xem”

Chu Ninh Ninh đang cúi đầu lỏ tai lập tức vênh lên, dụ dỗ kìa!

Lục Cận Thâm thân nhiên cười cười nói: “Cũng được, vậy thì làm phiền anh quá.”

Chu Ninh Ninh lặng lẽ cụp tai xuống, rất hài lòng với đáp án này, bạn trai cô thật giỏi! Giữ mình nhất định cự tuyệt cảm dỗ! (/▽\)

Hạ Tấn không đáp lại ngay, ngừng một lúc rồi nói: “Có thể ngồi cùng tôi một lúc chứ? Sẵn tiện bàn về dự án sắp tới công ty, để xem anh có hứng thú hợp tác với chúng tôi hay không.”

Lục Cận Thâm nhìn Chu Ninh Ninh, xoa đầu cô, thấp giọng dặn dò: “Rẽ bên trái là đến. Nhớ đừng xông hơi quá lâu tránh việc khó thở. Anh ở nhà hàng buffet bên phải, lát nữa đến tìm anh ở đây.”

“Được.” Chu Ninh Ninh nói.

Bên trái của tầng ba là trung tâm chăm sóc, có thể xông hơi, mát-xa, làm spa. Bên phải có nhà hàng buffet, có rất nhiều món ăn, du khách không mang thức ăn có thể đến đây.

Lục Cận Thâm và Hạ Tấn chọn một vị trí yên tĩnh trong phòng buffet để bàn chuyện hợp tác, Hạ Tấn nói: “Tổng giám đốc Lục suy tính thế nào? Tôi khẳng định ở thành phố B trừ công ti chúng tôi ra, các anh không thể tìm được ai khác phù hợp hơn để hợp tác đâu.”

Thật kiêu ngạo. Lục Cận Thâm chỉ cười: “Công ti các anh muốn hợp tác với chúng tôi vì ngoài chúng tôi ra các anh cũng không thể tìm được ai khác thích hợp hơn, không phải sao?”

Hạ Tấn cũng cười cười: “Quả thật là thế, tôi mong nhận được ý kiến của anh.”

Lục Cận Thâm nói: “Hôm nay tôi chỉ đến để đi chơi với bạn gái, không thích hợp để nói chuyện này, hẹn ngày khác chúng ta cùng bàn.”

Quả là thế, Hạ Tấn nhếch môi: “Được, tôi mong đợi sự hợp tác của chúng ta.”

Lúc đi ra, cả khuôn mặt của Chu Ninh Ninh béo béo tròn tròn, giống như thoa lên một lớp phấn hồng. Cô đi loay quanh trong phòng buffet, tìm thấy bạn trai mình ở một nơi yên tĩnh cạnh cửa sổ, không có tổng giám đốc Hạ bên cạnh.

Tựa như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ngẩng đầu nhìn, đôi mắt đen thâm thúy khoá chặt cô, anh ngoắc tay.

Chu Ninh Ninh vội vàng đi tới, định ngồi bên trái anh, Lục Cận Thâm lại đổi vị trí, thấp giọng nói: “Em ngồi bên trong.”

Không giống nhau à? Chu Ninh Ninh vẫn ngoan ngoãn ngồi vào bên trong, cả người dựa vào ghế sofa mềm mại, cô mới phát hiện chiều cao của mình ngồi vào vị trí này... Trừ các nhân hiệu được đính trên cao, cô không thấy được cái gì cả...

Đã đến lúc ăn cơm tối, trong phòng buffet không còn một bóng người, bữa tối thì ai còn tới tiệc buffet để làm gì! Chu Ninh Ninh đột nhiên hiểu vì sao anh bảo cô ngồi trong... Bỗng dưng cảm thấy xấu hổ. (/▽\)

“Không lạnh sao?” Lục Cận Thâm nắm tay cô, ngón tay chạm đến cánh tay trần của cô.

Chu Ninh Ninh hôm nay mặc một chiếc váy không tay, bên ngoài còn khoác thêm một cái áo sơ mi, mới từ phòng tắm hơi đi ra nên không mặc thêm áo khoác. Cánh tay trần trắng nõn lộ ra, Lục Cận Thâm rất thích cảm giác khi chạm vào tay cô.

Bị nhốt vào trong một góc nhỏ khiến Chu Ninh Ninh cảm thấy có chút bối rối, khuôn mặt đỏ lên, cô đáp một cách cứng ngắc: “Cũng may có mang theo áo, đợi chút em mặc thêm vào.”

Lục Cận Thâm không lên tiếng, bàn tay dời từ cánh tay đến cổ cô, ngón tay thon dài quần lấy mái tóc ngắn, vén sang một bên, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, ánh mắt càng thêm sâu, anh nhẹ nhàng chạm vào làn da mịn màng.

Thình thịch, thình thịch...

Trái tim của Chu Ninh Ninh gần như nhảy đến tận cổ họng, mái tóc mềm mại bị anh nhẹ nhàng vén ra, đầu ngón tay chạm vào da cô. Lúc đuôi tóc lướt qua cổ mình, cảm giác ngứa ngáy khiến cô cảm thấy hơi khó chịu, cổ của cô... Nhạy cảm đến thế sao? Anh chỉ chạm nhẹ một cái mà cô lại cảm thấy rất rõ ràng...

Anh đang rất muốn... Chu Ninh Ninh chỉ cảm thấy hơi khó chịu, cũng không muốn đẩy anh ra, chỉ có thể ngồi yên một chỗ. Từ từ, cô cảm thấy có gì đó không đúng, hơi thở ấm áp của Lục Cận Thâm càng lúc càng gần, vô cùng rõ, nhiệt độ khiến người khác cảm thấy ngứa ngáy toả ra trên cổ của cô, ngay sau đó, một đôi môi ấm áp đặt lên chỗ này...

(0.0) Chu Ninh Ninh nhất thời cứng người, rồi cả người cũng mềm nhũn, cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng từ từ xâm chiếm lấy cơ thể, dù cảm giác có hơi xa lạ nhưng cũng không chán ghét, thậm chí còn cảm thấy thích...

Nhưng mà... Quá trình phát triển tình cảm nam nữ chẳng phải đi lên từ cái nắm tay, ôm eo, hôn trán, tiến lên từng bước một sao? Tại sao anh mới bắt đầu đã găm đến cổ rồi...

Hình... Hình như có hơi vội vàng rồi... (___)~

Chu Ninh Ninh không biết rằng ai đó đã muốn chạm đến nơi này từ lâu rồi, mỗi lần cô cúi đầu xuống thì cái cổ trắng nõn lại ẩn ẩn hiện hiện trong đáy mắt của anh, bây giờ làm chuyện này với cô chỉ có thể nói là do mưu đồ từ trước.

Chu Ninh Ninh mềm nhũn được anh ôm vào lòng, từ ngồi bên cạnh anh biến thành nửa ngồi trên đùi anh, cuối cùng bị anh nhấc lên đùi ôm hết vào trong lòng, ánh mắt nóng nảy phải nhắm lại, nhịp tim đập nhanh một cách khó hiểu. Không rõ qua bao lâu, Lục Cận Thâm bắt đầu hôn cô, cái lưỡi nóng ẩm trượt vào đôi môi mỏng, nụ hôn có dùng lực, phải hôn trong một thời gian dài khiến cô chịu không được rên nhỏ một tiếng...

Âm nhạc trong phòng buffet vang lên êm dịu, trong góc yên tĩnh lại có chút bí ẩn, thân hình cao lớn của Lục Cận Thâm dường như che đi toàn bộ dáng người bé nhỏ của cô, Lục Cận Thâm cuối cùng cũng buông ra, ôm chặt lấy cô.

Chu Ninh Ninh trượt từ trên đùi anh xuống, dựa khuôn mặt đỏ hồng vào lồng ngực anh thở gấp, tai nghe rõ nhịp tim anh đập mạnh, rất nhanh, giống như của cô vậy!

Tay cô chậm rãi đặt trên nút áo sơ mi của anh, nhỏ giọng trách: “Người ta hôm nay mới bắt đầu yêu, nụ hôn đầu còn chưa chuẩn bị...”

Lục Cận Thâm cười nhẹ, cúi đầu hôn lên trán cô, nói: “Em không thích à?”

Thích mà... Nhưng cô ngại ngùng không dám nói ra, cô day day nút áo của anh, đột nhiên cười cười: “Anh cũng hơi hộp giống em mà, nhịp tim đập rất nhanh, thình thịch thình thịch...”

Lục Cận Thâm vuốt tóc cô, giọng trầm thấp lại khàn khàn nói: “Anh không hơi hộp, mà là hưng phấn.”

Chu Ninh Ninh: “...”

Đột nhiên một tiếng “cách” vang lên, là tiếng đồ vật rơi xuống, cái nút áo sơ mi của ai đó này giờ bị cô nghịch... Không biết đã rơi đi đâu rồi...

(๖o๖)...

Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, Chu Ninh Ninh mang về mặt vô tội nhìn lại: Em không cố ý... Là do anh!

Áo sơ mi bị mất một cái nút, vạt áo mở rộng, ở góc độ của Chu Ninh Ninh có thể thấy được cơ thịt trong lồng ngực anh... Cô vội đưa tay giúp anh che lại! Bạn trai cô xuân – quang – tiết – liễu ở bên ngoài, không được không được... (*w*)

Lục Cận Thâm vừa tức vừa buồn cười, kéo tay cô ra, bắt đắ dĩ nói: “Đừng động đây, để anh tìm”

Ừ ừ, phải... Phải tìm lại nút áo, đây là thứ đi liền với áo anh, lát nữa còn phải ngồi ăn tối, Chu Nịnh Nịnh cũng cúi đầu tìm cái nút áo kia.

Không thấy, cũng không biết lẫn đi đâu rồi. Chu Nịnh Nịnh vừa định ngồi xổm xuống đáy bàn nghiêm túc tìm thì Lục Cận Thâm lại kéo cô đứng lên: “Không tìm nữa, về phòng thôi.”

Không tìm nữa? Chu Nịnh Nịnh lén lút liếc nhìn lồng ngực của bạn trai, anh đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng, bị rơi cái nút áo thứ ba, tà áo không thể khếp vào nữa, nhìn qua thì rõ là đang – toả – xuân – quang!

Chu Nịnh Nịnh nghịch ngợm sờ sờ tay anh, Lục Cận Thâm nắm tay cô, thấp giọng nói: “Trở về phòng cho sờ tiếp.”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Cô không hề muốn sờ soạng bắp thịt của anh đâu nhé! (¯ _ ¯)

Trở về phòng, Chu Nịnh Nịnh ngoan ngoãn vá lại nút áo cho bạn trai, nghe theo lời anh tháo nút thứ nhất rồi gắn nó vào vị trí đã bị mất nút áo.

Cô vừa vá vừa lén lút nhìn nửa thân trần của bạn trai, bắp thịt tuy lớn nhưng không khoa trương, kết cấu rõ ràng, đôi chân dài thẳng tắp, tóm lại là... Đáng người chuẩn ời là chuẩn! Cô thật sự rất muốn sờ vào. (*w*)

Lục Cận Thâm làm ngơ ánh mắt lén lút của ai đó, nhưng đôi môi lại ẩn hiện một nụ cười vui vẻ, nhìn dáng vẻ của cô vá nút áo cho anh, cảm thấy rất hài lòng.

Vá rất tốt! Đến đây! Cầu xin anh xoa đầu khen một tiếng đi!

Chu Nịnh Nịnh chớp mắt nhìn Lục Cận Thâm, ý muốn nói: “Mau khen em là bạn gái tốt nhất Trung Quốc đi!” Ngày đầu tiên nhậm chức bạn gái đã vá nút áo cho anh, bạn gái tốt như thế rất khó tìm đó nha!

Lục Cận Thâm chậm rãi mặc áo vào, cài lại ba nút, đột nhiên cúi đầu nhìn bạn gái, ánh mắt cô trong như nước, giọng nói trầm thấp từ tính của anh vang lên: “Có muốn giúp anh cài nút không?”

Được nha, được nha. Bạn gái tốt bụng Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt tiến lại gần, sau khi cài xong viên cuối cùng, cô nhón chân lên, đưa tay vuốt cổ áo cho anh, tiếp theo cái eo đã bị người ta ôm chặt, ngón chân đang nhón lên không thể hạ xuống được...

Làm... Làm gì vậy... Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong suốt như nước, đen như viên đá obsidian, dưới ánh đèn trông như đang phát ra một thứ ánh sáng tinh khiết.

Hàng lông mi dày nhấp nháy, cho dù nháy bao nhiêu lần, trong mắt cô chỉ có mình anh.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Lục Cận Thâm nhìn cô, giây kế tiếp liền cúi đầu xuống hôn, lần này cũng là một nụ hôn sâu.

Hai tay Chu Nịnh Nịnh nắm vai anh, từ từ biến thành ôm cổ, cái lưỡi ngượng ngừng đáp lại khiến anh càng hôn sâu hơn, càng hôn càng dùng sức...

Một nụ hôn khiến cả hai thỏa mãn, vừa ngọt ngào lại hấp dẫn nhau. Giống như có hôn thể nào cũng cảm thấy không đủ.

Lúc anh buông cô ra, Chu Nịnh Nịnh cảm thấy ngón chân đã tê rần, hu hu, chiều cao chênh lệch quá, hôn thêm lần nữa sẽ mệt đó!

Cô nhỏ giọng bảo Lục Cận Thâm lần sau không hôn thể này nữa, Lục Cận Thâm gật đầu nói: “Ừ, lần sau em có thể nằm trên người anh.”

Chu Nịnh Nịnh: “(◡◡)...”

Bảo bối, anh nguyện nằm xuống để em chà đạp. Ý anh là cái này à? Bạn trai tổng tài bá đạo?!

Mắt trừng lớn thế sao? Vẫn muốn à? Lục Cận Thâm cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Chu Nịnh Nịnh, xoa đầu cô, nói: “Đi thôi, ăn cơm rồi đưa em về trường.”

Ừ ừ, đúng rồi, tối nay còn phải về trường...

Mãi nói chuyện yêu đương mà quên mất... Thật xấu hổ... (/▽\)

Lúc trở về màn đêm cũng vừa buông xuống, bầu trời xám đậm bao phủ lấy khu nhà nghỉ toạ lạc giữa sườn núi, ánh đèn phát sáng, tựa như một toà thành uy nghi giữa khu rừng, đẹp tựa như một bức tranh thủy mặc.

Chu Nịnh Nịnh có chút nuối tiếc, hôm nay đã có rất nhiều kỷ niệm đẹp ở đây, cô cảm thán một câu: “Thật là muốn nghỉ lại một đêm, giống như đang ngủ trong rừng vậy, em chắc chắn cảm giác sẽ rất tuyệt vời.”

Tuyệt vời... Ai đó không biết xấu hổ đã nghĩ sai câu này, lời nói ra cũng rất xấu xa: “Lần sau đưa em đến đây ngủ.”

(๐๐๐)...

Mặc dù là trả lời đúng ý cô, nhưng lại cảm thấy không đúng, Chu Ninh Ninh cắn cắn môi nghĩ một lúc rồi hỏi: “Là ngủ theo nghĩa đen à?”

Lục Cận Thâm: “Không hẳn.”

Chu Ninh Ninh: “...”

“Khụ, ý anh là có cả ôm lẫn hôn.” Anh giải thích.

Chu Ninh Ninh hoài nghi: “Em có thể tin anh không?”

“Đĩ nhiên.” Lục Cận Thâm nói.

Lúc xe đến cổng trường đã là mười giờ, Lục Cận Thâm hỏi cô: “Ký túc xá mấy giờ đóng cửa?”

Chu Ninh Ninh đang đếm hoa trong hộp, không ngẩng đầu đáp: “Mười giờ rưỡi.”

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, nhắc nhở: “Mau đi đi.”

“Gi? Nhanh như vậy à...” Chu Ninh Ninh thăm thĩ, cô chưa muốn tạm biệt anh đâu. (▽\)

Lục Cận Thâm dừng xe lại, Chu Ninh Ninh chớp chớp mắt nhìn chăm chăm anh, Lục Cận Thâm lại hôn cô, sau đó hỏi: “Đúng rồi, sau này đưa tài khoản ngân hàng của em cho anh...”

(o.o) Chu Ninh Ninh sợ hãi ngắt lời anh: “Đề... Đề làm gì...”

Muốn tài khoản của cô làm gì?! Hôm nay vừa nhận làm bạn gái đã muốn bao nuôi cô luôn à? Tình... Tình huống gì thế này?!

Chu Ninh Ninh u oán nhìn anh, rốt cuộc là cô quen bạn trai hay được sugar daddy bao nuôi vậy? Cầu trả lời!

Ý cô là gì đây... Lục Cận Thâm bắt đầu đưa tay xoa trán, giải thích: “Còn nhớ lúc em vẽ nhân vật trong game cho Lục Hi Dịch không?”

Chu Ninh Ninh ngậy người gạt đầu: “Nhớ...”

“Anh trai anh... Chính là ba của Lục Hi Dịch, lấy tranh đó làm đồ họa nhân vật cho game mới ra. Đó chính là thiết kế của em, việc anh ta trả thù lao cho em là chuyện đương nhiên, hiểu chưa?”

Là vậy sao, Chu Ninh Ninh thú nhận: “À... Còn... Còn có thù lao à, em chỉ tùy tiện vẽ thôi...” Trước đây cô từng nhận không ít tiền bản quyền, nhưng không nghĩ đến sẽ có thêm thù lao cho một bức tranh nhỏ.

“Đĩ nhiên.” Lục Cận Thâm nhấn mạnh, “Tiếp theo, em nói cho anh biết, lúc này vừa nghĩ linh tinh cái gì hả?”

Lạ Chúa... Vừa rồi cô đã nghĩ anh muốn bao nuôi cô! (T)

Chu Ninh Ninh lắc đầu lia lịa: “Không có gì, không có gì...”

Lục Cận Thâm đương nhiên không tin: “Thật sao?”

“Thật, thật như trân châu luôn!” Chu Ninh Ninh tự tin thề thốt!

Thật à? Lục Cận Thâm cười cười, sau đó lén người tiến lại gần hôn cô một lần nữa, hôn đến khi cô thở không nổi mới chịu buông ra, trầm thấp nói: “Xuống xe đi, mười giờ rồi, anh đưa em vào.”

“Không cần không cần, em có thể tự mình vào, anh mau về đi.” Chu Ninh Ninh mặt đỏ đỏ hồng hồng nói, ánh sáng trong buồng xe màu xám xịt, thế mà ánh mắt của cô vẫn trong như nước, chủ động tiến đến hôn anh một cái, sau đó nhanh chóng mở cửa bước xuống xe.

“Em đi đây!” Chu Ninh Ninh đứng ngoài cửa xe vẫy tay anh, mặt vẫn đỏ hồng, cười rất đáng yêu.

Lục Cận Thâm sờ sờ cằm, ánh mắt hiện ra nét vui vẻ, mở cửa bước xuống xe, đến bên cô: “Đi thôi.”

Chu Ninh Ninh chớp mắt: Cuối cùng vẫn muốn đưa cô về sao?

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Chương 31

Chu Ninh Ninh gần đến lầu dưới kí túc xá liền thấy quản lí Di đang chuẩn bị đóng cửa, cô thậm chí còn chưa kịp nói lời tạm biệt với bạn trai đã chạy như bay tới hết lớn: “Di Di! Chờ một chút!!”

Quản lí Di mập mạp ngẩng đầu nhìn, đứng dưới ánh đèn trên đường lớn của kí túc xá là một anh chàng cực kì đẹp trai, động tác đóng cửa liền ngừng lại, Chu Ninh Ninh với vóc người nhỏ bé vội vàng chui vào qua khe hở.

Cô đứng sau lưng di Di vẫy tay, Lục Cận Thâm cũng vẫy tay ý bảo cô mau về.

Chu Ninh Ninh có chút tiếc nuối, vẫn đứng sau vị quản lí mập mạp vẫy vẫy tay, quản lí Di vừa khoá cửa vừa nói: “Người yêu đẹp trai như vậy, thấy tiếc cũng là chuyện bình thường.”

Ui ui! Di Di thật sáng suốt! Chu Ninh Ninh liền vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy.” Đúng là không có bỏ được! (▽` ”)

Quản lí Di cười ha ha: “Cũng không còn cách nào, đến giờ khoá cửa rồi, đành để hai người có một đêm khổ sở vì nhớ nhung vậy, ngày mai lại gặp nhau. . .”

Khổ sở vì nhớ nhung. . . Di thật là biết cách nói! Chu Ninh Ninh cười hi hi vẫy vẫy tay: “Hẹn mai gặp!”

Vừa đẩy cửa ra, đã có ba người đồng loạt nhìn về phía cô. Chu Ninh Ninh cười cười, lúc đang trên đường về Trịnh Thiên Thiên có gửi tin nhắn hỏi cô tiến triển thế nào, cô trả lời: “Nam thần là của tớ rồi!”

Trịnh Thiên Thiên cười hi hi chạy ra cửa đón, rồi sau đó ngo ngoác nhìn cô.

Lâm Tiểu Nhiên thấy hộp hoa trong tay Chu Ninh Ninh, cái tật nhiều chuyện lập tức được khơi dậy, cô cũng chạy đến xem, nhưnóng mảy cười hỏi: “Ninh Ninh, quà của bạn trai à?”

“Kì”, tiếng chiếc ghế va chạm sàn gạch vang lên, Mạnh Nghiên đang ngồi tẩy trang trên ghế, quay đầu nhìn Chu Ninh Ninh, ánh mắt như muốn nói: Tôi xem cô có dám thừa nhận hay không.

Chu Ninh Ninh nhận lấy ánh mắt của cô, nhưng nhanh chóng dời đi, cười hi hi với Lâm Tiểu Nhiên, vô cùng sáng khoái nói: “Đúng vậy, hi hi hi. . .”

“Wow! Là Chu Dương à?” Lâm Tiểu Nhiên nói lớn, Chu Dương là bạn cùng lớp với cô năm hai trung học, quan hệ không tệ, trước đây anh ta theo đuổi Chu Ninh Ninh cô cũng có bí mật giúp đỡ trong bóng tối, nhưng Chu Ninh Ninh nhất quyết không cho cô phá bĩnh, cuối cùng cô đành bỏ cuộc, bày tỏ thương tiếc với Chu Dương vì không thể giúp được gì.

Chu Dương thì có liên quan gì. . . Cô đã nói rõ với anh ta rồi mà? Chu Ninh Ninh miễn cưỡng cười một tiếng, Trịnh Thiên Thiên giành việc trả lời: “Không đúng, không đúng! Không liên quan đến Chu Dương nha, Ninh Ninh từ chối người ta lâu rồi, hi hi, bạn trai của Ninh Ninh là người khác đó!”

Chu Ninh Ninh mỉm cười gật đầu.

Lâm Tiểu Nhiên yên lặng mặc niệm cho Chu Dương, theo đuổi hơn nửa năm cuối cùng lại thất bại, thật là một anh chàng đáng thương.

Mạnh Nghiên cười một tiếng: “Chúc mừng nha!”

Chúc mừng? Lời này nghe vào thật gượng gạo, hai ngày trước còn nói xấu sau lưng cô với bạn học, bây giờ lại trưng ra vẻ mặt tươi cười nói chúc mừng. Nghe qua thật giả tạo, nhưng Chu Ninh Ninh hôm nay rất vui vẻ, không muốn so đo với cô, thân nhiên nói cảm ơn.

Lâm Tiểu Nhiên cười: “Vậy khi nào bạn trai cậu sẽ mời com đây?”

Trong kí túc xá của nữ sinh có một truyền thống, bạn cùng phòng có bạn trai rồi phải mời com cả nhóm, bạn trai của Lâm Tiểu Nhiên và Trịnh Thiên Thiên tuy không học cùng trường nhưng đều tới đây mời các cô một bữa, ngay cả bạn trai của Mạnh Nghiên cũng mời, đã thế lại mời hai lần, vì cô ấy có bạn trai khác.

Chu Ninh Ninh trước đây không nghĩ mình sẽ có bạn trai trong lúc học đại học, dù sao cô cũng lên năm tư rồi. Tháng trước cô còn nghĩ vậy, hôm nay đột nhiên lại có một anh bạn trai, cuộc sống thật đúng là khó đoán mà. . .

Ha ha, không hiểu sao lại vừa sung sướng vừa có cảm giác khoe mẽ. (▽\)

Đương nhiên mời com là việc nhất định phải có, dù sao cô cũng từng được bạn trai người ta đãi com. . . Bây giờ có bạn trai rồi thì mời lại, không thành vấn đề. Chu Ninh Ninh cười: “Được, tớ sẽ nói với anh ấy.”

Mạnh Nghiên đứng lên, thân nhiên nhắc một câu: “Nhớ gọi tôi nữa.”

Còn đặc biệt nhắc nhớ? Sợ cô không mời à? Chu Ninh Ninh không hiểu, ngày đó chẳng phải hai người đã cãi nhau sao? Bây giờ Mạnh Nghiên lại làm như không có chuyện gì xảy ra, cô ta nhắc như vậy, chẳng lẽ sợ mình không mời cô ấy?

Nếu không phải vì trước kia được bạn trai cô ta đãi cơm, Chu Ninh Ninh đúng là không muốn gọi cô ta chút nào, cô đáp: “Dĩ nhiên.”

Lâm Tiểu Nhiên là một người nhiều chuyện, cứ bám lấy Chu Ninh Ninh hỏi miết, quan tâm nhất là chuyện chiều cao và ngoại hình. Dù sao anh trai của Chu Ninh Ninh đã đẹp trai như vậy, chắc chắn từ nhỏ thẩm mỹ quan đã đạt đến trình độ cao, bạn trai cô chắc chắn không tầm thường rồi. . .

Chu Ninh Ninh có chút xấu hổ nói: “Cao 1m89, không rõ cân nặng. . .”

“Wow, vậy chẳng phải lúc hôn hai người sẽ rất khó khăn sao?” Lâm Tiểu Nhiên lớn giọng hỏi, trông rất hưng phấn.

Khó khăn. . . Nhớ tới nụ hôn buổi chiều, đúng là. . . Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Ninh Ninh đỏ lên, cô đáp: “Một chút. . .”

Lâm Tiểu Nhiên thì hưng phấn như thế, nhưng có người càng nghe sắc mặt càng thêm tệ.

Lại một tiếng “kít” vang lên, Mạnh Nghiên đứng lên từ cái ghế, nằm lên giường, giọng khó chịu nói: “Mấy cậu đừng ồn ào nữa, tớ muốn đi ngủ.”

Phép tắc trong phòng ký túc xá là gì? Chính là không thể làm phiền giấc ngủ của người khác, nếu không kiểu gì cũng sẽ bị oán hận. Lâm Tiểu Nhiên lập tức ngậm miệng, Chu Ninh Ninh thở phào nhẹ nhõm, Trịnh Thiên Thiên thì mang tâm trạng rất tốt.

Sau khi rửa mặt, kí túc xá đã tắt đèn. Chu Ninh Ninh nằm trên giường gửi tin nhắn đến Lục Cận Tâm: “Anh có biết truyền thống trong kí túc xá nữ không?”

Lục Cận Tâm vừa về đến nhà, nhìn nội dung tin nhắn suy nghĩ một lúc, nhắn lại: “Mời bạn cùng phòng của em đi ăn cơm?”

Ấy, quên tắt tiếng, Chu Ninh Ninh vội vàng tắt chuông điện thoại.

Mạnh Nghiên lại trở mình, tiếng động rất lớn. Lâm Tiểu Nhiên đang ngồi trước bàn chơi game còn nghĩ là giường bị sập. . .

Kèm theo tiếng vang còn có giọng nói hơi tức giận của Mạnh Nghiên: “Tôi nói buồn ngủ thì không thể yên lặng chút sao? Lần sau cô ngủ tôi cũng làm phiền cô, xem cô chịu được không!”

Chu Ninh Ninh cắn cắn môi nói: “Ngại quá, sẽ không có lần sau.” Đây là lần đầu tiên cô quên tắt âm. Trịnh Thiên Thiên cũng đang nằm nhắn tin trên giường nói: “Mạnh Nghiên, tớ còn thấy lúc này cậu đang chơi game trên điện thoại đấy, cậu có ngủ đâu. Ninh Ninh không hề làm phiền cậu, làm gì lại phản ứng dữ dội như thế.”

Phòng có bốn cái giường tầng, phía dưới là bàn học, phía trên là giường ngủ. Chu Ninh Ninh và Trịnh Thiên Thiên ngủ bên trái, Mạnh Nghiên và Lâm Tiểu Nhiên ở bên phải. Đối diện với Trịnh Thiên Thiên là giường của Mạnh Nghiên, cô nghiêng người ra ngoài sẽ thấy rất rõ Mạnh Nghiên vừa nói buồn ngủ lại đang chơi game trên điện thoại, cũng không biết nên nói sao với cô ta.

“Tớ chưa ngủ, nhưng cũng sắp buồn ngủ rồi, không muốn nghe mấy tiếng ồn ào.” Mạnh Nghiên lại trở mình, giọng vẫn bất mãn như cũ.

Thật là! Cái cô này! Trịnh Thiên Thiên nói lại: “Làm như thường ngày cậu yên lặng lắm ấy.”

Mắt thấy sắp có cãi nhau, Chu Ninh Ninh vội vàng nói: “Thôi, ngủ đi.”

Cả phòng lại yên tĩnh.

Chu Ninh Ninh mở điện thoại xem tin nhắn, thì ra anh cũng biết truyền thống ở đây, cô nhanh chóng trả lời: “Đúng vậy, bạn trai em khi nào thì rảnh đây?”

Bạn trai em, nhận chức rất nhanh. Lục Cận Tâm nhếch môi cười cười, nhắn lại: “Em nghĩ lúc nào? Em cứ chọn ngày, nói trước cho anh biết, anh sẽ sắp xếp.”

Chu Ninh Ninh nhìn điện thoại di động mở miệng cười, thì ra nằm trên giường nhắn tin với bạn trai vào buổi tối lại hạnh phúc đến vậy, ha ha, cả ngày hôm nay thật vui vẻ. Cô nhanh chóng nhắn vào màn hình di động: “Được, ngày mai em sẽ hỏi mọi người, vậy chúng ta thì sao? Ngày mai gặp lại?”

Bên kia trả lời rất nhanh, chỉ có một chữ: “Ừ.”

Rất khí phách! Chu Ninh Ninh ôm điện thoại cười thầm.

Hôm nay thật vui, tâm trạng thả lỏng rất nhiều, trước khi ngủ Chu Ninh Ninh còn lên blog cập nhật trạng thái: “Hôm nay cả ngày tâm trạng rất tốt! Giống như miệng đang ngậm đường! Cảm thấy rất ngọt ngào, hi vọng sau này mỗi ngày đều có thể như vậy! Đánh dấu một cái, giữ làm kỉ niệm” Phía sau là một dãy tim và mấy cái icon đang múa máy.

Đăng xong lại thuận tay xem blog, cô vừa mới cập nhật xong thì nhận được vài like, còn có hai bình luận.

Thiên Thiên đại mỹ nữ: “Hoan nghênh tiếng vào tân thế giới! Chúng ta cùng nhau vui vẻ mỗi ngày!”

Chu Ninh Ninh nhìn về phía giường của Trịnh Thiên Thiên, cười cười.

Cái còn lại là “Sẽ như vậy.” Tên ID là “T”, cảm giác đầu tiên của Chu Ninh Ninh là: Thì ra đây không phải cương thi ngàn năm bị loạn trí.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Chương 32

Giữa trưa thứ hai sau khi ăn cơm xong, mọi người đều tập trung trong phòng, Chu Ninh Ninh mím môi cười tủm tỉm, hỏi ý kiến của bọn họ: “Này... Không phải muốn ăn cơm với nhau sao? Bọn tớ định sắp xếp thời gian, các cậu muốn lúc nào?”

Trịnh Thiên Thiên đã biết trước, cô bày tỏ sao cũng được, chờ ý kiến của hai người còn lại.

Lâm Tiểu Nhiên cũng bảo: “Tùy đi, thứ sáu hoặc thứ bảy, chủ nhật cũng được.”

Được rồi, hai người đều bảo tùy ý. Chu Ninh Ninh nhìn về phía Mạnh Nghiên, người đang lướt web, không hề lên tiếng, giống như hoàn toàn không nghe các cô nói chuyện.

Chu Ninh Ninh không thể làm gì khác hơn là mở miệng hỏi: “Mạnh Nghiên, tối thứ sáu cô có bận việc không?” Cô muốn đi ăn vào thứ sáu, thứ bảy có thể về nhà gặp ba mẹ.

Mạnh Nghiên xoay đầu lại, ánh mắt thờ ơ liếc nhìn, giống như đang suy nghĩ xem thứ sáu này mình có rảnh hay không. Ba người ngồi trong phòng đợi nửa phút sau, Mạnh Nghiên rốt cuộc cũng nghĩ xong, khoé miệng nhếch lên: “Thứ sáu à... Tôi không rảnh, thứ bảy được không?”

Chữ “à” kia được kéo dài ra, nghe giống như đang cố ý trêu tức mọi người, về phần về sau, đó hoàn toàn không phải là giọng điệu thương lượng mà là đang đùa bỡn thì đúng hơn.

Nhưng không còn cách nào, Trịnh Thiên Thiên và Lâm Tiểu Nhiên đều bảo tùy ý, Chu Ninh Ninh day day môi, nói: “Vậy thì thứ bảy đi.”

Trịnh Thiên Thiên và Lâm Tiểu Nhiên đồng thanh nói: “Được.”

Vì là đãi cơm, Chu Ninh Ninh lịch sự hỏi một câu: “Các cậu muốn ăn gì?”

Lâm Tiểu Nhiên có chút hưng phấn đáp: “Chúng ta ăn lẩu đi, bây giờ trời lạnh, ăn lẩu cũng không bị nóng người. Không giống vào mùa vừa hè ăn lẩu xong, ra khỏi cửa liền bị mặt trời nướng chín, khó chịu lắm.”

Trịnh Thiên Thiên nghe Lâm Tiểu Nhiên nói xong cũng cảm thấy thèm ăn lẩu, cô gơ tay đồng ý. Vấn đề tiếp theo, ba người lại nhìn về phía Mạnh Nghiên. Lâm Tiểu Nhiên dùng ánh mắt mong đợi nhìn Mạnh Nghiên, giống như đang nói “Làm ơn đừng có ý kiến.”

Mạnh Nghiên nhìn các cô, không có ý kiến gì, gật đầu nói: “Tùy các cậu, gần đây tớ đang giảm cân, không ăn gì nhiều.”

Lại giảm cân? Lâm Tiểu Nhiên nhìn cái thân gầy như que củi của Mạnh Nghiên, nhỏ giọng lầm bầm “Cậu mà mập sao.”

Mạnh Nghiên nghịch tóc mình, thản nhiên nói: “Trên bụng có mỡ, hơn nữa tớ cũng không hứng thú với việc ăn uống.”

Nói xong cô liếc mắt nhìn Chu Ninh Ninh, nói thẳng: “Chỉ là tò mò xem bạn trai cô có tốt như lời cô nói hay không thôi.”

Câu này... Chu Ninh Ninh thật muốn nói thẳng thay cô ta rằng, “Là tò mò xem bạn trai tôi có phải là sugar daddy thật không chứ gì?” Tuy nhiên, cô phát hiện ra câu này của Mạnh Nghiên có hai ý, vừa muốn ám chỉ, vừa muốn ném một vấn đề rắc rối cho cô.

Con người màu đen của Chu Ninh Ninh chuyển động, cô mím môi cười, không hề có ý khiêm tốn, trực tiếp trả lời: “Bạn trai tôi rất tốt, nếu không làm sao tôi thích anh ấy được!”

Bây giờ Chu Ninh Ninh không muốn phải khiêm tốn về những chuyện liên quan đến tôn nghiêm của bạn trai, huống chi cô chỉ đang nói sự thật. Cô đã có thể trải nghiệm cảm giác “Có bạn trai thì phải tự hào” của Trịnh Thiên Thiên rồi. (▽\)

Thật giỏi thật giỏi, nhìn Mạnh Nghiễn cứng miệng không nói được, cô càng khoái chí! Cô hơi nhớ anh một chút rồi, mong trời tối nhanh đi! (*w*)

Nghe được câu trả lời đầy “tự hào” của Chu Ninh Ninh, Lâm Tiểu Nhiên và Trịnh Thiên Thiên lập tức tới ngồi cạnh trêu ghẹo với cô. Trịnh Thiên Thiên bóp má cô, nhũn mày nói: “Nhóc con, vừa có bạn trai thôi đã tự cao thế sao?”

Chu Ninh Ninh phớt lờ ngẩng đầu lên cười: “Hi hi hi... Học từ cậu đó.”

Trịnh Thiên Thiên liếc mắt nhìn sắc mặt không được tốt lắm của Mạnh Nghiễn, vừa nhìn vừa cười híp mắt với Chu Ninh Ninh, khen: “Không tệ không tệ, trẻ con thật dễ dạy nha.”

“Kít” một tiếng, tiếng cái ghế ma sát với sàn nhà lại vang lên, Mạnh Nghiễn xoay người trèo lên giường, nói một câu: “Tớ muốn ngủ trưa một giấc.”

Lâm Tiểu Nhiên và Trịnh Thiên Thiên liếc mắt nhìn nhau, miễn cưỡng thở dài, đôi lúc thật muốn tránh xa cô nàng này.

“Em nhẹ nhàng cảm nhận hương vị khi anh nói yêu em, em thích hình dáng của anh...” Tiếng chuông điện thoại trong tay Chu Ninh Ninh chợt vang lên, cô vội vàng đi ra ban công, bước chân di chuyển rất gấp, sau đó vang lên một tiếng “Dạ” rất êm tai.

Trịnh Thiên Thiên tốt bụng giúp cô đóng cửa ban công lại, con gái đang yêu có khác...

Vừa cảm khái xong một câu, điện thoại của cô cũng rung lên, là cuộc gọi từ bạn trai. Cô nhìn cái ban công đã bị bạn học Chu Ninh Ninh chiếm đóng, chỉ còn biết cầm chìa khoá trên bàn đi ra khỏi phòng.

Không còn cách nào, chỗ nói chuyện với bạn trai hiện đã bị chiếm đóng, cô chỉ còn cách đi đường khác! Hai cô gái không thể ngồi cùng một “ổ” để trò chuyện với người yêu! Chắc chắn cả hai nghe thấy sẽ buồn nôn lắm!

Bạn học Chu Ninh Ninh độc chiếm được cái ban công đang dựa mình vào rào chắn, khoe miệng nhovn nụ cười, tâm trạng như đang trên mây, giọng mềm nhũn hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

Lục Cận Thâm đang gõ tay lên bàn phím, nghe được giọng nói trong veo của cô nên miệng cũng nhếch lên, nói: “Vẫn chưa, lát nữa anh sẽ ăn.”

Vậy đi nhanh đi! Chu Ninh Ninh lập tức biến thành cô bạn gái ân cần, hỏi thúc anh: “Vậy anh mau ăn cơm đi, đừng như anh trai em, bận đến mức quên luôn cả ăn, như vậy không tốt cho dạ dày đâu, có biết không?”

Lục Cận Thâm cười nhẹ một tiếng: “Anh biết rồi. Tối nay có thể anh sẽ có thêm một buổi họp, không thể ăn cơm với em được, nhớ ăn cơm sớm, tối anh sẽ đến tìm em.”

Không thể cùng ăn cơm tối à? Chu Ninh Ninh có chút hụt hẫng: “À, ra vậy...”

Bên kia yên lặng một lúc, giọng nói trầm thấp từ tính vang đến tai: “Anh xin lỗi.”

Không cần xin lỗi đâu, cô chỉ cảm thấy hụt hẫng một chút thôi mà.

Nhưng nghe anh xin lỗi như thế trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào, cô là một người bạn gái tốt, không nên nhỏ mọn như thế, cô cười nói: “Không sao không sao, không cần phải xin lỗi, chuyện nhỏ thôi mà. Hi hi hi, chúng ta đều không muốn làm mất hứng nhau, nói chuyện yêu đương thì nên vui vẻ mới phải.”

Anh đứng khỏi bàn làm việc, đến cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa đứng lúc thấy được hiệu đồ ăn “Tiệm bánh ngọt của I tiên sinh”, anh nhếch môi: “Không phải lúc này em vừa cảm thấy hụt hẫng sao? Không biết bạn gái anh có cần đền bù không đây.”

A! Thì ra đang muốn dụ – dỗ à! Chu Ninh Ninh cảm thấy hối hận vì lúc nãy mình đã hiểu chuyện quá mức, cô giả giọng thương lượng: “Vậy bây giờ có thể đền bù cho em không?” (/▽\)

Lục Cận Thâm cười nhẹ một tiếng: “Đợi tối đi.”

Chu Ninh Ninh ỉu xù đáp: “Được rồi...”

Sau khi cúp điện thoại, Chu Ninh Ninh mới sực nhớ mình quên nhắc anh việc đãi bạn ăn cơm vào thứ bảy, vốn định gọi lại nhưng suy nghĩ một lúc, quyết định đến tối sẽ nói luôn.

Tám giờ rưỡi tối, Chu Ninh Ninh chạy ra khỏi kí túc xá, trên mặt hiện rõ nét vui vẻ.

Hi hi, bạn trai cô tới rồi.

Trên đường đi đến cổng trường, vừa đứng lúc thấy Lục Cận Thâm bước xuống xe, dáng người cao lớn đứng trên con đường đối diện, Chu Ninh Ninh nhón chân lên vẫy tay, Lục Cận Thâm ra hiệu bảo cô đứng yên, để anh sang đón.

Chu Ninh Ninh đứng yên một chỗ, khi anh đến gần chủ động nắm lấy cánh tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ngước lên, nở một nụ cười thật ngọt ngào.

Đáng yêu thật...

Lục Cận Thâm đưa tay xoa đầu cô, đưa một cái túi đến trước mặt cô, nhếch môi nói: “Anh mua đồ tráng miệng cho em.”

Chu Ninh Ninh nhìn cái túi có in nhãn “Tiệm bánh ngọt của I tiền sinh”, nụ cười càng trở nên ngọt ngào hơn: “Cảm ơn!”

Lục Cận Thâm cũng cười, anh nói: “Mua để đền bù cho em đấy.”

Hi hi, thì ra là như vậy. Cô còn tưởng anh sẽ nói mấy lời sến sẩm với mình cơ. Nhưng đồ ngọt cũng có thể bù đắp đủ rồi.

Hai người không vào trường học mà chỉ chậm rãi đi dọc theo con đường lớn, trước mặt hiện ra một khu công viên nhỏ.

Chu Ninh Ninh vừa ăn đồ tráng miệng vừa nói với Lục Cận Thâm: “Em hỏi qua ý mọi người rồi, hẹn vào tối thứ bảy tuần này... Bọn họ muốn đi ăn lẩu.”

Lẩu? Lục Cận Thâm không hiểu lẩu thì có gì để ăn, bỏ hết thịt vào một cái nồi nước, đợi đồ chín rồi ăn, thật quá đơn giản. Anh cúi đầu nhìn Chu Ninh Ninh, hỏi: “Em cũng muốn ăn lẩu à?”

Chu Ninh Ninh nhai nhai miếng bánh, nói: “Hoi hoi, chi là lẩu rồi chưa ăn thôi.”

Lục Cận Thâm cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn đáp, “Được, vậy thì đi ăn lẩu.”

Khu công viên cũng thuộc về đại học Z, ánh đèn đường toả ra nhẹ nhàng giữa màn đêm, còn chứa hơi thở mát mẻ, bởi vì có rất nhiều cặp đôi đang ở đây... Hẹn hò.

Dù đã ở đại học Z ba năm, đây là lần đầu tiên Chu Ninh Ninh đi dạo công viên vào buổi tối, ha ha! Thì ra đây cũng là thánh địa cho các cặp đôi nha!

Chu Ninh Ninh có chút hối hận khi đã dẫn Lục Cận Thâm đến đây...

Lục Cận Thâm ngược lại rất tự nhiên, dẫn cô đến chỗ một chiếc ghế đá dưới gốc cây đại thụ để ngồi, à... Là ngồi trên đùi anh.

Gió đêm thổi đến thấm vào người, lá cây đung đưa xào xạc, thỉnh thoảng còn có vài chiếc lá rơi xuống theo con gió, khoảng thời gian này vừa yên tĩnh vừa dịu dàng, khiến lòng người cũng nhẹ tênh tựa như cơn gió ấy.

Hơn mười phút sau, Chu Ninh Ninh dựa vào người bạn trai với đôi môi nhỏ đang thở hổn hển, nhiệt độ trên mặt rất cao, may là bóng đêm đã che đi nét ngượng ngùng của cô, mới vừa rồi... Cô đã thử đáp lại nụ hôn của anh, cảm giác như có dòng điện chạy qua đại não khi đầu lưỡi luồn vào khoang miệng anh...

Cô cảm thấy toàn thân mình mềm nhũn, đầu óc trống rỗng, ngại ngùng quá đi... (▽` ")

Lục Cận Thâm lại tiến đến hôn lên đôi môi mềm mại của cô, trong miệng cô vẫn còn lưu lại hương vị của món bánh ngọt, khiến anh cảm thấy như bị nghiện, thậm chí dường như vị ngọt này vẫn không đủ thỏa mãn mình...

Mấy phút sau, Lục Cận Thâm kéo cô đứng dậy, khàn giọng nói: “Không còn sớm nữa, anh đưa em về.”

Chu Ninh Ninh nhăn nhó chỉnh lại quần áo mình, nhỏ giọng nói: “Vâng...”

Lại một lần nữa chạy qua cổng lớn của kí túc xá, khi thấy Chu Ninh Ninh chạy vào, quản lí Di lại nhìn cô, cười híp mắt hỏi: “Vừa hẹn hò xong à?”

Chu Ninh Ninh che miệng gật đầu: “Vâng ạ...” Nói xong liền chạy biến đi.

Quản lí A Di cười híp mắt nhìn anh chàng điển trai đứng ngoài kia, miệng lẩm bẩm: “Tuổi trẻ thật là... Ngọt ngào quá đi mất...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Chương 33

Chiều thứ sáu, Chu Ninh Ninh về nhà một mình, tối nay ăn cơm cùng ba mẹ, không thể hẹn hò với bạn trai.

Cô đã nói trước với Lục Cận Thâm, rằng mỗi tuần lễ ít nhất phải về thăm ba mẹ một ngày, Lục Cận Thâm gật đầu tỏ ý đã hiểu, Chu Ninh Ninh thuận miệng bảo anh cũng nên về thăm người nhà mỗi tuần một lần, anh cũng bảo được.

Vừa bước vào cửa, chân của Chu Ninh Ninh liền đụng phải một đồng lông mềm mại, cúi đầu nhìn, thì ra là Lucky đã được thả ra khỏi lồng. Chu Ninh Ninh khom lưng bế nó lên, nhớ tới lúc trước Lục Cận Thâm chê bộ dạng của nó liền phì cười. Cô vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, tự hỏi một câu ngây thơ: Cô đã là bạn gái của anh rồi, nuôi con thú này sẽ không bị chê trách nữa đâu nhỉ?

Hơn tám giờ tối, trời đột nhiên đổ mưa lớn. Chu Ninh Ninh nhớ đến quần áo và đôi giày thể thao lúc trưa có phơi trên ban công liền vội vàng gọi cho Trịnh Thiên Thiên, mặc dù không chắc là cô còn ở ký túc xá hay không...

Nghe câu trả lời qua điện thoại, quả nhiên là Trịnh Thiên Thiên không có ở ký túc xá.

Chu Ninh Ninh nói: “Được rồi, Tiểu Nhiên cũng đã về nhà, Mạnh Nghiên chắc cũng thế, vậy lát cậu về thì giúp tớ nha.”

Trịnh Thiên Thiên thẹn thùng nói qua điện thoại: “Khụ... Tớ nay tớ không về đâu...”

Chu Ninh Ninh ngó người, cuối cùng thở dài một hơi rồi nói: “Được rồi, vậy thì tớ chỉ có thể cầu nguyện cho quần áo không bị gió cuốn đi thôi.”

Trịnh Thiên Thiên đáp: “Ừ, trưa mai về tớ sẽ giúp cậu lấy đồ.”

Đồ xấu xa! Chu Ninh Ninh hừ một tiếng: “Nhớ ngày mai sáu giờ đến Thiên Hương Các đó.” Quán ăn Thiên Hương là nơi rất nổi tiếng vì món lẩu ở đó, đương nhiên cũng rất đắt tiền, à... Hình như nên gọi đây là quán lẩu năm sao nhỉ?

Trịnh Thiên Thiên ngao ngán nói: “Nhớ rồi! Hôm nay cậu đã dặn biết bao nhiêu lần rồi, tớ có phải bà cụ hay quên đâu! Hơn nữa được nam thần của tớ đãi đi ăn, chuyện lớn như vậy sao quên được?”

Nam thần... Là nam thần nhà cô mà? Chu Ninh Ninh vừa định nói lại, liền nghe thấy một giọng nam có vẻ không vui vang lên qua điện thoại: “Nam thần của em là ai?”

Ha ha ha, bạn Thiên Thiên thăm rồi. Sau đó liền vang lên giọng nọt của bạn Thiên Thiên: “Là anh, là anh, nam thần của em chỉ có mỗi anh!”

Bạn Thiên Thiên quên mất việc mình đang nói chuyện điện thoại, nghe thấy tiếng bên kia đang chuẩn bị bước vào cảnh sến sảm, Chu Ninh Ninh lập tức cúp máy. Mặc dù cô cũng là người đã có bạn trai, nhưng nghe thấy cũng rất buồn nôn!

Lúc Trịnh Thiên Thiên khuyên bảo bạn trai xong mới phát hiện điện thoại đã cúp rồi...

Hai giờ chiều thứ bảy, lúc Chu Ninh Ninh vừa rời phòng, đồng chí Chu liền quan sát cô từ đầu đến chân, cảm thấy khuê nữ nhà mình gần đây rất đáng nghi. Ông từ tốn hỏi: “Ninh Ninh... Tớ nay con đi ăn cơm cùng ai à?”

Chu Ninh Ninh đang mang giày vào lập tức cảnh giác, cười trừ: “Ba, tớ hôm qua con nói rồi mà? Con đi ăn lẩu với Thiên Thiên và Tiểu Mông.”

Ông Chu ừ một tiếng, nói tiếp: “Lâu rồi ba chưa được ăn lẩu đó.”

Có phải ý là muốn đi cùng không? Chu Ninh Ninh khẽ rung mình, sau đó giả vờ nói: “Vậy à? Để con dặn anh trai, cuối tuần sau cả nhà cùng đi ăn lẩu nha.”

Còn cuối tuần này thì sao?! Ông Chu không thể ra vẻ nữa, thẳng thừng nói: “Hôm nay ba đi ăn lẩu với con thì sao? Thiên Thiên và con bé Mông đều biết mặt ba cả rồi!”

(͡° ͜°) Không được! Chu Ninh Ninh tưởng tượng cảnh mình xuất hiện cùng ba trên bàn ăn hôm nay... Hình ảnh đẹp đến mức khiến cô không dám nghĩ tiếp theo sẽ ra sao...

Ho một tiếng, Chu Ninh Ninh cố gắng uyển chuyển nói: “Ba, bọn con ăn cơm xong còn tính đi dạo nữa...”

Hừ, đồng chí Chu phát phát tay ý muốn đuổi đi: “Đi đi, đi đi, tớ nhớ về sớm đó.”

“Vâng, cuối tuần tới cả nhà đi ăn lẩu nha! Tạm biệt ba!” Tránh được một phiền phức, Chu Ninh Ninh thở phào rồi vội vàng rời đi trước khi ông Chu đột ngột đổi ý.

Lục Cận Thâm đã lái xe chờ trước cổng, Chu Ninh Ninh nhanh chân ngồi vào chỗ ghế phụ.

Tối hôm qua anh hỏi cô có muốn đến rạp chiếu phim hay không, cô đáp rằng nhất định phải đi. Hai người vẫn chưa xem phim cùng nhau, muốn gắn kết tình cảm thì làm sao có thể thiếu việc đi xem phim rạp được!

Chu Ninh Ninh thắt dây an toàn xong rồi nhìn anh, cười híp mắt: “Đi thôi, đến rạp chiếu phim!” Lúc xem phim xong cũng vừa đến giờ đi ăn tối, sắp xếp thời gian hoàn hảo luôn. ^(͡° ͜°)Đấy mắt Lục Cận Thâm mang nét cười, đưa tay xoa đầu cô, lái xe đến khu thành thị.

Trước khi xem phim, Lục Cận Thâm mua nước trái cây và bỏng ngô cho Chu Ninh Ninh. Vì hôm nay là cuối tuần nên có rất nhiều người đi xem, lúc mưa

đồ phải xếp hàng.

Trong đó, Lục Cận Thâm là người cao nhất, hai nam sinh đứng trước anh thấp hơn đến một cái đầu, thế là hai người yên lặng cách xa anh ra...

Chu Ninh Ninh đứng phía sau thấy vậy cười khúc khích, không biết có phải là cô quá dễ thoả mãn hay không. Dù sao mỗi lần Lục Cận Thâm làm chuyện gì đó cho cô, dù lớn hay nhỏ nhưng cô đều cảm thấy vui vẻ.

Giống như bây giờ, đứng nhìn anh xếp hàng từ phía sau cũng cảm thấy vui! Ngay cả dáng đứng cũng trông đẹp trai như vậy, làm sao có thể không thương được đây! (/▽\)

Hôm nay cả hai đi xem bộ phim tình cảm nhẹ nhàng được chiếu gần đây nhất. Đây là ý kiến của Chu Ninh Ninh, suy nghĩ của cô rất đơn giản, đối với tình nhân, đặc biệt là những mối tình vừa mới chớm nở, thì bộ phim này hợp lý hơn những cảnh quay “nóng bỏng mắt” nhiều!

Ngồi xuống cặp ghế tình nhân, Lục Cận Thâm đưa cho Chu Ninh Ninh hộp bỏng ngô để cô ôm lấy, thấp giọng dặn dò: “Đừng ăn quá nhiều, xem phim xong chúng ta phải đi ăn cơm tối rồi.”

Chu Ninh Ninh thật sự phải ôm hộp bỏng ngô, vì đó là cái hộp lớn nhất rồi!

Cô chớp mắt ảo não nhìn anh, đáp: “Vậy sao anh còn mua hộp lớn nhất làm gì...”

Khụ, Lục Cận Thâm ngượng ngùng ho khan hai tiếng, đó là vì anh nghe được một cô khác nũng nịu đòi bạn trai mua cho hộp lớn nhất, thế nên anh mới mua loại này...

Phim bắt đầu, Chu Ninh Ninh thì xem phim, còn Lục Cận Thâm... Ngồi nghịch ngón tay của cô. Chu Ninh Ninh cảm thấy không vui, một tay cô đang ôm hộp bỏng ngô, tay kia lại bị anh nắm lấy, làm cô không bóc được chút bỏng ngô nào cả!

Cô rút tay lại, chỉ vào hộp bỏng ngô trong lòng, ý bảo muốn bóc ăn.

Nhưng Lục Cận Thâm lại hiểu sai ý, anh nghĩ cô muốn anh giữ hộ mình, tay trái đưa ra cầm lấy cái hộp rồi đặt nó vào lòng mình. Tay phải kéo cô lại gần, để cô dựa vào mình.

Chu Ninh Ninh thoải mái dựa vào vai Lục Cận Thâm, vừa xem phim vừa bóc bỏng ngô ăn. Một lát sau, cô nhỏ giọng hỏi anh: “Anh không ăn sao?”

Lục Cận Thâm thấp giọng đáp: “Không.”

Chu Ninh Ninh lấy vài hạt ý muốn đưa anh ăn, Lục Cận Thâm lặng lẽ nhìn ra xa, không muốn ăn.

Không ăn à? Vậy cô ăn một mình.

Lần thứ tư cô đưa hạt bỏng ngô đến miệng anh, anh rớt cuộc phải mở miệng ăn hết. Chu Ninh Ninh hí mắt cười, cô ăn ba lần lại đưa anh ăn một lần.

Hơn mười phút sau, bỏng ngô bị dôi đi chỗ khác làm Chu Ninh Ninh bất hợp, đầu ngón tay chạm đến ống quần anh, thế là cô ngẩng đầu lên nhìn. Trong rạp tối om, ánh sáng từ màn ảnh chiếu phim phản chiếu ánh mắt trong suốt của cô, cô ủ rũ nói: “Tại sao không cho ăn...”

Không cho ăn nữa... Lục Cận Thâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ra vẻ đáng thương của cô, giống hệt một bé cún nhỏ. Nhìn lại cái hộp bỏng ngô chỉ còn gần nửa liền để xuống đất, nhất quyết không cho ăn nữa.

Phim chỉ mới chiếu một nửa, không có bỏng ngô để ăn thì thật chán... Chu Ninh Ninh chu môi, Lục Cận Thâm đặt li nước trái cây trước mặt cô, Chu Ninh Ninh cắn cắn cái ống hút để hả giận.

Uống được một nửa liền nhớ ra Lục Cận Thâm cũng đã ăn bỏng ngô, cô hào tâm đưa cái li đến trước mặt anh. Mặc dù ánh sáng không được tốt nhưng Lục Cận Thâm vẫn có thể thấy cái ống hút bị tàn phá đáng thương tới cỡ nào khiến anh hoài nghi rằng dùng cái thứ nát bét này uống vẫn được sao?

Anh đẩy cái li về trước mặt cô, thấp giọng nói: “Em uống đi.”

Chu Ninh Ninh tiếp tục cắn ống hút.

Uống xong nước trái cây, à... Là cắn xong ống hút, Chu Ninh Ninh lấy ra một miếng khăn giấy trong túi xách, ngón tay thon dài của anh cầm lấy khăn giấy của cô, cẩn thận lau sạch từng ngón tay.

Chu Ninh Ninh nhìn chăm chăm tay mình, để yên cho anh lau sạch, tâm trạng lại càng cảm thấy thoả mãn.

Lau sạch xong, Lục Cận Thâm lại cầm lấy ngón tay cô để nghịch, ngón tay cô rất thon, tuy trông mảnh mai nhưng chạm vào vẫn cảm thấy có thịt, rất mềm, trên mu bàn tay có vài chỗ lõm nhỏ.

Khi chạm đến ngón út của cô, Lục Cận Thâm chợt dừng lại. Trên ngón út có một vết chai, anh cau mày chạm nhẹ vào chỗ đó, suy nghĩ một lúc, cũng đại khái đoán được lí do vì sao lại bị chai.

Sau khi phim kết thúc, đèn trong rạp liền sáng lên. Lục Cận Thâm mới thấy rõ cái thứ bị Chu Nịnh Nịnh cắn kia đã không còn hình dạng ống hút nữa, anh lại cau mày một lần nữa, thói quen gì đây? Hệt như cún con vậy.

Đã hơn năm giờ, mất khoảng mười lăm phút để đi từ rạp phim đến “Thiên Hương Các”, Chu Nịnh Nịnh ôm cánh tay Lục Cận Thâm chậm rãi bước đi, cô gọi điện thoại cho Trịnh Thiên Thiên.

Trịnh Thiên Thiên hình như đang ngồi xe buýt, bên kia điện thoại có hơi ồn ào, cô nhấn mạnh với Chu Nịnh Nịnh: “Chu Tiểu Nịnh tớ cho cậu biết, hôm nay cậu nhất định phải ân ái với nam thần nhà cậu trước mặt mọi người, cho Mạnh Nghiên mù mắt luôn!”

Cho ai mù mắt cơ? Chu Nịnh Nịnh nghe không rõ lắm, nhưng cái câu ân ái lại nghe được, cô hoài nghi hỏi lại: “Cậu muốn tớ ân ái ngay trước mặt các cậu á?”

Không sợ bị ngược đãi à?

Trịnh Thiên Thiên khẳng định: “Chắc chắn, vô cùng chắc chắn. Cho dù chỉ là giả vờ, nhưng cũng phải khiến Mạnh Nghiên lác mắt cho tớ.”

Mạnh Nghiên? Chu Nịnh Nịnh đã nghe được, cô hỏi: “Cô ta làm sao?”

“Đợi lát nữa nói với cậu sau. Dù sao cũng nhớ rõ, giữ chặt nam thần nhà cậu vào, ừ... Tốt nhất là dặn nam thần nhà cậu phối hợp ăn ý một chút.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thâm, vừa đi vào đám đông thì khuôn mặt liền trở nên lãnh đạm, nhìn vào đã biết ngay không phải người thích ân ái trước mặt người khác, làm sao anh chịu phối hợp đây?!

Trịnh Thiên Thiên ở bên kia điện thoại không yên tâm được, nhắc lại lần nữa: “Cậu nhớ đó! Tớ sắp đến rồi, đợi lát nữa gặp mặt tớ sẽ nói rõ với cậu sau, Tiểu Nhiên cũng sắp đến rồi.”

Chu Nịnh Nịnh đồng ý rồi cúp điện thoại.

Chẳng lẽ Mạnh Nghiên lại nói xấu cô? Bị Thiên Thiên bắt được? Nếu không sao Thiên Thiên lại nói với cô như thế...

Chu Nịnh Nịnh có một tật xấu, mỗi lần đi bộ mà trong đầu đang suy nghĩ gì đó thì bước chân của cô rất chậm chạp, giống như bây giờ, có thể nói là lết từng bước thì đúng hơn.

Đối với người có đôi chân dài như Lục Cận Thâm, tốc độ chậm chạp này giống như đang hành hạ anh. Anh cúi đầu nhìn, thấy cô có vẻ đang suy nghĩ nghiêm túc về cuộc sống, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút căng thẳng.

“Đang nghĩ gì vậy?” Lục Cận Thâm rút cánh tay của mình về, ôm lấy cái eo thon của cô.

Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu, chớp mắt hỏi: “Anh có biết thể hiện ân ái không?”

Ân ái là cái quỷ gì? Lục Cận Thâm nhún mày, sau đó thần nhiên đáp: “Không.”

Được rồi, không thì không, dù sao cũng không phải vấn đề lớn cho lắm... (— —)

Hai người đến “Thiên Hương Các”, Trịnh Thiên Thiên và Tăng Tiểu Mông đã có mặt ở đó, trước đây Tăng Tiểu Mông đã gặp Lục Cận Thâm rồi, lần này cô chỉ đi ăn ké thôi.

Trịnh Thiên Thiên lần đầu thấy được hình dáng của nam thần trên diễn đàn ra sao, có chút kích động. Nam thần còn đẹp trai hơn cả lúc trong hình, cô cười cười chào hỏi: “Xin chào, em là bạn cùng phòng với Nịnh Nịnh, cũng là bạn thân, rất thân là đáng khác!”

Lục Cận Thâm cười cười: “Anh là Lục Cận Thâm, cảm ơn em đã chăm sóc cho Nịnh Nịnh.”

Mặc dù đang cười, nhưng giọng của anh khiến người khác cảm thấy cực kì nghiêm túc, Trịnh Thiên Thiên cảm thấy hơi ngại, không thể nói là cô chăm sóc Nịnh Nịnh được... Cô còn cướp đồ ăn của người ta nữa mà...

Chu Nịnh Nịnh cười hi hi đi đến trước mặt Trịnh Thiên Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nói: “Hàng ngày em đều chăm sóc cho cậu ấy mới đúng, anh không cần phải cảm ơn.”

Trịnh Thiên Thiên: “...” Cậu có cần phải nói vậy không?

Lục Cận Thâm vẫn cười cười, Chu Nịnh Nịnh lại giới thiệu anh với Tăng Tiểu Mông: “Tiểu Mông, anh ấy ở cùng khu với cậu, cậu đã gặp rồi đó.”

Hai người gật đầu chào hỏi nhau, Lục Cận Thâm nói: “Chúng ta vào trước đi.”

Cả nhóm vào trong quán, Chu Nịnh Nịnh chưa kịp ngồi xuống đã bị Trịnh Thiên Thiên kéo đi, bạn học Thiên Thiên nháy mắt với cô nói: “Đến nhà vệ sinh với tớ.”

Chu Nịnh Nịnh nhìn cô, thế là rời khỏi bàn ăn theo sau Trịnh Thiến Thiến, Tăng Tiểu Mông cũng đi cùng hai người.

Trịnh Thiến Thiến vừa đi vừa kể lại chuyện lúc chiều.

Chiều hôm nay cô về trường, đến ký túc xá thấy không khoá cửa, lúc đứng ngoài cửa cô nghe thấy tiếng người nói chuyện ở bên trong.

Giọng nói mang vẻ khinh miệt của Mạnh Nghiên vang lên: “Bạn trai cô ta hôm nay mời bọn tớ ăn cơm, tớ cũng muốn nhìn xem anh ta có tốt hay không. Mỗi lần nghe thấy giọng nịnh nọt của Trịnh Thiến Thiến lại cảm thấy nghi ngờ. Nếu thật sự cao 1m89 thì sao có thể thích Chu Nịnh Nịnh được? Cô ta chỉ cao ngang 1m6, làm sao xứng đôi được chứ.”

A, Trịnh Thiến Thiến thật muốn vào nói cho cô ta biết, Chu Nịnh Nịnh cao hơn 1m6 mới đúng!

Bên trong chỉ có tiếng nói của Mạnh Nghiên, nghe rất sống động.

Một nữ sinh khác nói: “Ha ha, có khi lại là một tên ngốc cao 1m89 cũng nên!”

Lúc Trịnh Thiến Thiến kể đến đây, Chu Nịnh Nịnh cắt ngang lời cô: “Bọn họ nói bạn trai tớ là một thằng ngốc sao?”

Trịnh Thiến Thiến gật đầu: “Phải, cậu không nghe nhầm đâu.”

Chu Nịnh Nịnh chửi thề một tiếng, cô đứng là đồ ngốc! Thật hối hận khi mời Mạnh Nghiên, không biết bây giờ gọi điện thoại báo cô ta đừng đến có được không?

“Ha ha ha ha!” Tăng Tiểu Mông cười bi ối, sau đó bảo Trịnh Thiến Thiến kể tiếp.

Trịnh Thiến Thiến bảo bản thân cô còn muốn nghe thêm, nhưng đột nhiên sau lưng có người, là bạn của Mạnh Nghiên, cô áy tò mò hỏi: “Sao cậu lại không vào trong?”

Giọng của cô ta không lớn, hai người bên trong mãi mê nói chuyện nên không nghe được. Trịnh Thiến Thiến đặt ngón trỏ lên miệng: “Suyt.”

Cô ấy liền im lặng, sau đó nghe thấy tiếng nói bên trong liền đỏ mặt lên... Nhớ lại lần trước nói xấu Chu Nịnh Nịnh bị người ta bắt được. Mọi người trong lớp ai cũng biết quan hệ của Trịnh Thiến Thiến và Chu Nịnh Nịnh tốt thế nào, cô đẩy cửa ra: “Chúng ta vào thôi...”

Cửa vừa mở, Mạnh Nghiên và cô bạn kia liền quay đầu lại nhìn, hơi kinh ngạc khi thấy Trịnh Thiến Thiến đi vào, nhưng cũng không nói gì, cho rằng cô chưa nghe gì cả.

Trịnh Thiến Thiến thay quần áo, sau đó ra ban công giặt đồ. Lúc cô giặt xong, đi vào trong chỉ thấy còn lại mỗi Mạnh Nghiên, cô ôm lấy quần áo của mình và Chu Nịnh Nịnh, đi vào phòng.

Cô nhìn Mạnh Nghiên, chột cười một tiếng, hỏi: “Mạnh Nghiên, cậu biết nam thần trên trang chủ diễn đàn không?”

Mạnh Nghiên hoài nghi nhìn cô, không hiểu ý cô là gì, thần nhiên đáp: “Biết.”

Trịnh Thiến Thiến cười rất vui vẻ: “Biết là được rồi.”

“Có ý gì?” Mạnh Nghiên mất hứng, cô đoán lúc này Trịnh Thiến Thiến có đứng ngoài cửa nghe lén cô nói chuyện nên cảm thấy Trịnh Thiến Thiến đang ám chỉ gì đó.

Trịnh Thiến Thiến nhẹ nhàng nói lại: “Không có gì, chỉ là muốn hỏi cậu thôi.”

Mạnh Nghiên đảo mắt: Đồ thần kinh!

A, cô ta đảo mắt còn lợi hại hơn cả Hoa Phi Nương Nương (1) đó!

(1) Hoa Phi Nương Nương: Nhân vật trong bộ phim Hậu Cung Chân Hoàn Truyện

Trịnh Thiến Thiến kể xong, lại nhấn mạnh với Chu Nịnh Nịnh: “Nhớ phải ân ái đó.”

Tăng Tiểu Mông lại cảm thấy lo lắng: “Bạn trai của cậu trông có vẻ lãnh đạm, có chắc anh ấy chịu không?”

Không rõ nha... Chu Nịnh Nịnh cảm thấy khó xử, cố ý ân ái cái gì... Chỉ có cô ân ái với anh thôi được không? Và lại anh đã nói là không muốn làm...

Dưới ánh mắt kì vọng của hai người, Chu Nịnh Nịnh đành gật đầu: “Tớ sẽ cố...”

Lúc này Lâm Tiểu Nhiên gọi đến, trong điện thoại, giọng của cô rất thấp: “Nịnh Nịnh! Phòng ăn số 309 phải không?” Chu Nịnh Nịnh: “Đúng, cậu tới chưa? Bọn tớ đang trong phòng vệ sinh, về liền đây.”

“A a a a! Cậu đợi tớ một lát!” Lâm Tiểu Nhiên vui vẻ đáp, sau đó cúp điện thoại.

Chu Ninh Ninh nhìn đồng hồ trên điện thoại, vừa đúng sáu giờ, cô nói: “Đi thôi, Tiểu Nhiên đến rồi, tớ đoán Mạnh Nghiên có lẽ cũng thế.”

Vừa mới đi ra, Lâm Tiểu Nhiên liền nhào tới nhanh như gió, nắm thật chặt cánh tay Chu Ninh Ninh, chặt đến mức khiến cô cảm thấy hơi đau, Lâm Tiểu Nhiên không biết bây giờ nên dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của mình.

Trịnh Thiên Thiên cười hi hi: “Có phải cậu đã thấy nam thần trên diễn đàn của trường rồi phải không?”

Lâm Tiểu Nhiên lập tức bắt lấy cánh tay Trịnh Thiên Thiên, giọng hào hứng nói: “Đúng vậy! Làm tớ sợ muốn chết, lúc tớ đẩy cửa phòng ra nhìn thấy nam thần đẹp trai đang tựa lưng trên ghế liền lập tức đóng cửa lại, các cậu có chắc là 309 chứ không phải 306 chứ?”

Đúng mà! Trịnh Thiên Thiên vỗ vỗ tay cô, nói: “Chắc chắn, đúng là 309 đó.”

“Đệt! Vậy tại sao lại có nam thần?!” Lâm Tiểu Nhiên đến giờ vẫn không biết chuyện gì cả.

Gương mặt cùng dáng người cao lớn của Lục Cận Thâm đã sớm đi vào lòng người, dù sao... Thật sự rất quyến rũ. Bài post đã có hơn chục ngàn comment, còn nhiều hơn cả các bài post “hot” sau này nữa, lúc nào cũng treo trên trang nhất diễn đàn.

Lâm Tiểu Nhiên lúc nào vào diễn đàn cũng thấy bài post đó, trong lúc nhàm chán đã vào xem thử, sau đó khắc sâu hình ảnh của Lục Cận Thâm nên nhìn một cái là nhận ra ngay, vừa rồi khiến cô sợ hết cả hồn!

Trịnh Thiên Thiên vỗ vai Lâm Tiểu Nhiên: “Nam thần đã có chủ, hôm nay tới đãi com bọn mình đó.”

Lâm Tiểu Nhiên choáng váng mấy giây, sau đó đánh mạnh vào vai Chu Ninh Ninh, oán giận nói: “Hừ, thế mà không nói cho tớ biết!”

Chu Ninh Ninh chớp mắt, hu hu, nếu bọn họ không nhắc thì cô đã quên mất, hình bạn trai của cô vẫn còn ở trên diễn đàn của trường đó!

Mọi người cùng trở về phòng ăn, Lâm Tiểu Nhiên đã tiêu hoá được sự thật – Nam thần trên diễn đàn chính là nam thần nhà Chu Ninh Ninh.

Trừ Mạnh Nghiên, mọi người đều đã đến đủ.

Lâm Tiểu Nhiên lẩm bẩm: “Mạnh Nghiên sao còn chưa tới... Đã sáu giờ rưỡi rồi.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Lâm Tiểu nhiên vừa nói xong, cửa phòng ăn liền bị đẩy ra vang lên một tiếng “két”. Mạnh Nghiên khoác lên chiếc váy dài xanh lá cây, phần trên áo hơi thấp lộ ra bộ ngực trắng nõn, mái tóc dài uốn lượn khiến cô trông rất quyến rũ.

Nếu không phải ở cùng cô suốt ba năm, nhóm của Trịnh Thiên Thiên đã không dám tin một cô gái đẹp như thế lại độc mồm, ảo tưởng quá mức, lại hay so đo và có nhiều tật xấu khác nữa.

Mạnh Nghiên đứng ở cửa nhìn thấy Lục Cận Thâm thì kinh ngạc mở to mắt, sau đó nhìn mọi người trong phòng ăn, đều là những khuôn mặt quen thuộc, cuối cùng ánh mắt lại nhìn về Lục Cận Thâm đang ngồi cạnh Chu Ninh Ninh.

Trong lòng đột nhiên có đủ loại cảm giác, mà chúng đều rất tệ! Cô nghĩ người đứng trước cửa phòng ăn, chân mày nhíu lại thật chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm Chu Ninh Ninh, trong lòng dâng lên sự dố kỵ, ánh mắt hiện rõ vẻ không cam lòng. Cuối cùng cô cũng hiểu ý Trịnh Thiên Thiên lúc trưa hỏi cô là gì.

Mạnh Nghiên vừa đẩy cửa ra thì không khí trong phòng liền thay đổi. Lục Cận Thâm thân nhiên nhìn cô, sau đó cúi đầu xuống cạnh Chu Ninh Ninh, hành động rất thân mật, thấp giọng hỏi: “Là bạn cùng phòng của em à?”

Chu Ninh Ninh gật đầu, vội vàng nói: “Mạnh Nghiên mau ngồi đi, mọi người đang chờ cô.”

Mạnh Nghiên giấu biểu hiện trên mặt đi, cảm thấy buồn cười nhưng lại không cười nổi, cô ngồi cạnh Lâm Tiểu Nhiên, cũng là ngồi đối diện với Lục Cận Thâm.

Mạnh Nghiên ngồi xuống, bộ ngực đầy đặn càng lộ rõ, có cảm giác là nó vừa nảy lên.

Chu Ninh Ninh cắn môi, đệt! Mạnh Nghiên cố ý phải không? Đi gặp bạn trai cô sao lại ăn mặc quyến rũ thế kia!

Mẹ nó! Khó chịu, khó chịu! (ノ`Д)ノ

Hu hu, Chu Ninh Ninh lén lút nhìn Lục Cận Thâm, thấy anh không nhìn Mạnh Nghiên mới cảm thấy yên tâm.

Hừ, nếu lát nữa anh nhìn về phía đối diện, nhất định phải che mắt anh lại, không cho nhìn! Không cho nhìn!

Mạnh Nghiên thấy vẻ mặt Chu Ninh Ninh có hơi khó chịu, cố ý nghịch tặc, giọng nói không giấu được sự khinh miệt: “Ninh Ninh, không ngờ cậu có thể dựa dẫm một người đàn ông ưu tú như vậy.”

Không ngờ Mạnh Nghiên lại to gan đến thế, Chu Ninh Ninh liền bị chọc tức.

Cô mới dựa dẫm người khác! Cả nhà cô mới dựa dẫm người khác!! Chu Ninh Ninh đang muốn mở miệng nói, trên vai liền chùn xuống, cô chớp mắt một cái.

Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, ngón tay nghịch gáy Chu Ninh Ninh, ánh mắt ẩn giấu ý cười, giọng nói trầm thấp vang lên: “Cô nói sai rồi, là tôi theo đuổi Ninh Ninh mới đúng, em ấy đáng yêu như thế mà...”

Em ấy đáng yêu như thế mà...

Sắc mặt Mạnh Nghiên trông rất khó coi, cũng không biểu hiện nhiều, cô hỏi lại một cách chua chát: “Vậy sao...”

Khoé miệng Lục Cận Thâm nhếch lên, cười nói: “Dĩ nhiên.”

Trịnh Thiến Thiến chỉ muốn đập bàn cười như điên, nam thần nhà Ninh Ninh quá lợi hại rồi! Chỉ vài câu đã làm cho Mạnh Nghiên phải chết lặng luôn.

Chu Ninh Ninh chớp mắt nhìn cô: Vậy cũng coi là ân ái hả?

Trịnh Thiến Thiến nhướn mày: Đương nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chương 34

Khi mọi người đã đến đông đủ, thức ăn bắt đầu được mang lên. Trước mặt mỗi người đều có một nồi lẩu nhỏ đang sôi, hương thơm bay ra ngào ngạt.

Phục vụ đẩy một xe thức ăn đến, nhóm của Trịnh Thiến Thiến vừa nhìn thấy một núi thức ăn đã vội cầm đũa lên chuẩn bị “xơi”, ngoại trừ Lục Cận Thâm và Mạnh Nghiên.

Lục Cận Thâm vì không có hứng thú với lẩu nên không nôn nóng làm gì.

Mạnh Nghiên thì không muốn ăn, mặc dù khuôn mặt luôn ra vẻ không hề để ý, nhưng trong lòng lại rất rối rắm. Bạn trai của Chu Ninh Ninh chẳng những không phải một tên ngốc mà còn là nam thần được nhiều người tôn sùng trên diễn đàn của trường.

Người đàn ông này y hệt như trong ảnh, đầu mày khoé mắt đều hiện ra vẻ kiêu ngạo bẩm sinh, cô quan sát chiếc đồng hồ trên cổ tay anh, trước kia đã từng thấy qua trên tạp chí thời trang cao cấp.

Một người vừa có dáng vẻ bất phàm vừa giàu có, lại là bạn trai của Chu Ninh Ninh. Lòng ngực Mạnh Nghiên như bị đâm mạnh vào, cô rất khó có thể chấp nhận sự thật này.

Mọi người bắt đầu bỏ thịt vào nồi. Lâm Tiểu Nhiên thấy Mạnh Nghiên vẫn chưa động đũa, nghĩ đến mấy câu cô ta nói lúc nãy, cảm thấy không hề lịch sự chút nào, nhưng... Nam thần còn ở đây, hôm nay được lại ăn cơm của người ta, chẳng phải nên giữ mặt mũi cho người khác sao? Cô lấy đũa gõ lên chén Mạnh Nghiên, nhắc nhở: “Sao cậu không ăn? Thức ăn rất ngon đó!”

Lúc này Mạnh Nghiên mới cầm đũa, bỏ một ít rau và nấm vào nồi, nói: “Ừ, nhưng gần đây tớ giảm cân nên không ăn nhiều, chỉ nếm một chút được rồi.”

Tầng Tiểu Mông liếc nhìn cổ áo Mạnh Nghiên, cười ha ha hai tiếng, nói: “Cô đã gầy như thế còn muốn giảm cân làm gì, coi chừng giảm không đúng chỗ, khiến ngực không nảy lên nổi nữa đó.”

Không nảy lên nổi...

Chu Ninh Ninh đang ăn một con tôm nóng hổi, nghe được câu này liền phun ra, con tôm lập tức bay đến trước mặt Lục Cận Thâm, còn cô thì lại ngồi ho sặc sụa...

Quá độc mồm! Tầng Tiểu Mông lại hoá thành nữ vương độc mồm rồi!

Lục Cận Thâm hơi cau mày, đưa tay vỗ nhẹ lưng cho Chu Ninh Ninh, giúp cô hít thở đều, còn đưa ly nước đến trước mặt cô, thấp giọng nói: “Ăn từ từ thôi, không ai giành của em đâu.”

Chu Ninh Ninh ngược khuôn mặt ửng hồng lên nhìn anh, anh nghĩ rằng cô thật sự bị sặc vì tham ăn sao? Anh dừng giả vờ không nghe thấy gì như thế chứ...

Trên thực tế, Lục Cận Thâm thật sự không hề quan tâm đến chuyện đó, những người phụ nữ khác có ngực hay không thì liên quan gì đến anh? Bạn gái anh có là đủ rồi.

Mạnh Nghiên giận đến đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tăng Tiểu Mông, nói lại: “Ít ra cũng hơn cậu rồi!”

Cô thừa nhận hôm nay mình có ý ăn mặc như thế, chiếc váy này cũng là đồ cô mới mua, phụ nữ muốn bản thân hấp dẫn hơn cũng sai hay sao? Cô luôn tự tin về dáng người và diện mạo của mình, không phải con trai rất thích con gái trông xinh đẹp sao?

Cảm giác này giống như một cô phụ dâu luôn muốn hấp dẫn ánh mắt của mọi người hơn cô dâu, Mạnh Nghiên thật sự rất muốn áp chế Chu Ninh Ninh.

Thấy Tăng Tiểu Mông còn định nói lại, Trịnh Thiên Thiên vội vàng kéo vạt áo cô, cô rất muốn khen Tăng Tiểu Mông mấy câu, nhưng ở đây còn có nam thần, nói về vấn đề này không tốt lắm đâu... Rất ngượng ngùng đó...

Tăng Tiểu Mông thấy Chu Ninh Ninh đã đỏ mặt, còn dùng ánh mắt xin cô đừng nói nữa, cô mới chịu ngừng lại. Cô không ưa được cái tính ương ngạnh này của Mạnh Nghiên, lúc nào cũng muốn hạ thấp người khác thì mới cảm thấy thoải mái, nghĩ rằng mình hơn được người ta sao? Đúng là cái tật khó ưa!

Nguyên nhân khiến Chu Ninh Ninh đỏ mặt không hẳn vì Tăng Tiểu Mông nói về vấn đề như vậy, mà bởi cô không muốn để Lục Cận Thâm biết được mối quan hệ phức tạp của các nữ sinh trong ký túc xá lại nghĩ cô là người nhỏ mọn, cô thật sự không muốn...

Hu hu, nhưng không còn cách nào khác, người gây chuyện đâu phải cô, chắc Lục Cận Thâm sẽ không cảm thấy khó chịu với cô đâu...

Cô ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Lục Cận Thâm, lại thấy anh đang chậm rãi gấp thịt dê vào nồi, rất nhanh, mấy miếng thịt tươi liền được anh bỏ vào chén cô, động tác rất thanh lịch.

Các món ăn khác liên tục được bung lên, phục vụ đặt lên một đĩa tôm hùm, rút gân từng con rồi rửa sạch, bỏ vào nồi lẩu, mùi vị rất thơm ngon.

Lục Cận Thâm thấy Chu Ninh Ninh thích ăn liền gấp thức ăn của mình bỏ vào chén cô, lại còn tỉ mỉ lột vỏ từng con tôm. Chu Ninh Ninh thấy cái bát càng lúc càng dâng cao liền vui đầu ăn, từ từ tiêu sạch hết.

Lâm Tiểu Nhiên cười cười: “Nam thần thật chu đáo nha! Nếu nữ sinh trường em biết được nam thần trên diễn đàn không những đẹp trai mà còn biết chăm lo cho bạn gái, có lẽ sẽ phát điên mất đó.”

Nam thần trên diễn đàn? Lục Cận Thâm nhú mày, Chu Ninh Ninh chợt dạ nhìn anh, cô nên nói sao đây... Chuyện về nam thần trên diễn đàn à? Thật đáng lo!

Lục Cận Thâm liếc nhìn Chu Ninh Ninh, thấy trong mắt cô thoáng qua sự chợt dạ liền ngừng động tác lột vỏ tôm lại, bình tĩnh hỏi: “Nam thần trên diễn đàn là gì, liên quan đến anh sao?”

Chu Ninh Ninh đang nhai tôm, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Có một lần anh đi đón em, bị chụp lên...”

Cô nói đến đây thì ngừng, Lục Cận Thâm nhớ lại lời của Lâm Tiểu Nhiên, liền hiểu ra mọi chuyện.

Nhưng Lâm Tiểu Nhiên lại không hiểu! Cô cười hi hi nói tiếp: “Đồng ảnh của anh đã được post lên diễn đàn của trường, ngay sau đó liền đập nát danh hiệu hotboy của bọn con trai trường em, trở thành nam thần được tôn vinh khắp trường!”

Nam thần được tôn vinh là cái quỷ gì? Lục Cận Thâm lại nhú mày khó hiểu.

Chu Ninh Ninh tiếp lời Lâm Tiểu Nhiên, nhỏ giọng nói: “Chuyện là vậy... Em có nhắn với chủ topic bảo họ xóa bài post đó đi, nhưng không ai trả lời em, nên, khu, ảnh của anh bây giờ vẫn còn ở trên diễn đàn trường em”

À, treo trên diễn đàn... Lục Cận Thâm đã hiểu hết.

Trong nồi phát ra tiếng sôi sùng sục, khí nóng tràn ngập trong phòng ăn, hương thơm bay ra khắp nơi trong không khí, ánh mắt mọi người đổ hết vào Lục Cận Thâm.

Ánh đèn lưu ly trong căn phòng chiếu vào đáy mắt anh, không có gì lộ ra trên khuôn mặt tuần tú, chân mày chỉ hơi nhíu lại. Hơi nước toát ra quanh mặt anh khiến người ta cảm thấy giống như một vị tiên tử hạ trần...

Trong lòng mọi người cảm thán: Nam thần có khác.

Mạnh Nghiên dùng đũa chọc chọc vào đồng rau trong chén, cay đắng nghĩ: Người ưu tú như vậy sao lại đi thích Chu Ninh Ninh được chứ?

Lục Cận Thâm cúi đầu, đưa mắt nhìn Chu Ninh Ninh, cô còn uy khuất làm gì? Anh buồn cười nói: “Không sao, tôi gửi link cho anh, anh sẽ xóa nó.”

Chu Ninh Ninh liền phấn chấn lên, ánh mắt hào hứng, bàn tay bé nhỏ kéo áo anh: “Anh có thể xóa sao?”

Lục Cận Thâm rất muốn xoa đầu cô, nhưng vừa rồi mới lột tôm, vẫn đang mang bao tay, anh chỉ nhếch môi cười: “Có thể chứ.”

“Thật tốt quá!” Chu Ninh Ninh rất vui về đáp.

Lúc ảnh của anh bị post lên diễn đàn, cô liền gửi comment cho chủ topic, nói: “Xin chủ topic hãy xóa bài post này. Tôi quen người trong ảnh, anh ấy chắc chắn không thích việc hình của mình bị post lên diễn đàn như thế này đâu.”

Kết quả... Cô bị phun vào mặt thế này: “Tôi biết chứ, đây chính là nam thần của tôi đó.”, “Tôi còn ăn trưa cùng anh ấy nữa!”, “À, tôi mới hẹn hò với anh ấy xong, không tin cô cứ đánh tôi đi!”

Vào ngày đã xác nhận quan hệ với anh, cô gửi thư trực tiếp cho người quản lý, nói: “Ngài nhân viên quản lý, có thể xóa topic đó với lý do xâm phạm quyền riêng tư cá nhân của người khác không? Đó... Đó là bạn trai của tôi, cầu mong giúp đỡ, tôi không muốn bạn trai mình bị vậy xem đâu!”

Kết quả, nhân viên quản lý đáp: “À, không có bằng chứng rõ ràng, không thể chấp nhận.”

Sau đó... Vì quá hạnh phúc nên cô đã quên luôn chuyện này.

Bây giờ bạn trai bảo có thể xóa nó đi, cô đương nhiên rất vui về rồi! Có ai lại thích bạn trai của mình bị một đồng con gái khác gọi là “chồng” không...

Nếu có gọi... Cũng chỉ mình cô được gọi thôi. (/▽\)

Mạnh Nghiên đang trầm mặc đột nhiên hỏi một câu: “Ninh Ninh, cô vẫn chưa giới thiệu cho bọn tôi biết bạn trai của cô làm nghề gì?”

Làm nghề gì... Chu Ninh Ninh không rõ lắm. Chỉ biết anh và Tô Gia Trạch gây dựng sự nghiệp cùng nhau, anh còn từng bàn về lỗi Reiter gì đó, dù sao nghe cũng rất giống một vị lãnh đạo nha.

Chu Ninh Ninh ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thâm, thấy anh không có vẻ định mở miệng giải thích, cô lại nhìn sang Mạnh Nghiên, thấy cô ta gọi tên cô nhưng lại đưa mắt nhìn Lục Cận Thâm chăm chú.

Đột! Ánh mắt đó là sao! Chu Ninh Ninh liếc cô ta, cười ngọt ngào nói: “Làm tổng giám đốc đó!”

Không phải nói anh là sugar daddy sao? Vậy Chu Ninh Ninh sẽ nói thẳng cho cô ta biết, bạn trai của cô chính là tổng giám đốc! Là boss đó!

Đúng vậy! Là tổng tài bá đạo yêu tôi, giờ cô định làm gì tiếp hả?

Trịnh Thiên Thiên và Tăng Tiểu Mông cùng bật cười thành tiếng. Lâm Tiểu Nhiên cũng nói thẳng thừng: “Ha ha ha, ý muốn nói hai người đang ở trong kịch bản chuyện tình tổng tài bá đạo sao?”

Ánh mắt Lục Cận Thâm hiện ra nét vui vẻ, vô cùng tự nhiên nói: “Đại loại là thế.”

Đôi mắt Chu Ninh Ninh cũng cong lên, cô cười: “Hi hi hi...”

Mạnh Nghiên nghe xong liền muốn phun máu ra ngoài... Không thể nói được nữa.

Lục Cận Thâm không thích lẩu nên không ăn nhiều, chủ yếu chỉ gấp thức ăn cho Chu Ninh Ninh, mấy món thịt tươi và mực nướng đều ở trong chén cô. Một lúc sau Chu Ninh Ninh nói với anh: “Em muốn ăn thịt bò.”

Lục Cận Thâm gấp một miếng thịt nóng hổi để lên muống rồi bỏ vào chén của cô, hỏi rất tự nhiên: “Còn muốn ăn gì nữa?”

Chu Ninh Ninh lập tức ăn sạch thịt bò, quay đầu đưa mắt nhìn xe đẩy thức ăn, mập mờ nói: “Thêm năm kim châm và ít rau nữa.”

Được, Lục Cận Thâm tiếp tục chậm rãi bỏ thức ăn vào nồi, sau đó lại gấp thức ăn đã chín vào trong chén của cô, giống như đang cho heo ăn.

Lục Cận Thâm cẩn thận chăm sóc bạn gái, Chu Ninh Ninh thì vẫn đang bận vui đầu ăn, không hề nhận ra tầm mắt của mọi người đều đang dán chặt vào họ.

Hu hu, đây là bạn trai của người khác, là nam thần của người khác đó. Lâm Tiểu Nhiên thầm hâm mộ trong lòng, cảm thấy hơi bị ngược rồi. Cô cũng rất muốn có bạn trai như vậy!

Trịnh Thiên Thiên tỏ ý rất hài lòng, thật là biết cách tỏ ra ân ái ái ái. Cô tự hỏi không biết Mạnh Nghiên đã bị lác mắt chưa, thế là đưa mắt nhìn Mạnh Nghiên, thấy sắc mặt cô ta đen như nhọ nồi, không nuốt trôi nữa rồi.

Trịnh Thiên Thiên quay sang Tăng Tiểu Mông, hai người nhìn nhau cười ả ỷ, quá tuyệt!

Mạnh Nghiên sớm đã bỏ đũa xuống, đứng ngồi không yên.

Trịnh Thiên Thiên và Tăng Tiểu Mông cũng đã no nê, chỉ có Lâm Tiểu Nhiên và Chu Ninh Ninh có sức chiến đấu cao nên vẫn còn đang ăn...

Cuối cùng, Lâm Tiểu Nhiên cũng phải bỏ đũa, phát hiện thấy Chu Ninh Ninh vẫn còn ăn uống hăng say...

Khụ, nam thần đang muốn biến bạn gái mình thành heo con à?

Mấy phút sau, Chu Ninh Ninh hài lòng bỏ đĩa xuống, Lục Cận Thâm hỏi: “Không ăn nữa sao?”

Chu Ninh Ninh nhìn vụn thức ăn đầy áp trước mặt, cô lại ăn nhiều quá rồi! Im lặng trầm ngâm một lúc, có khi nào bạn trai thấy cô ăn nhiều quá nên muốn trả hàng không...

Cô kiên quyết lắc đầu, đau khổ giải thích: “Không ăn nữa, do lâu rồi chưa ăn lâu, hơn nữa đồ ăn ở đây ngon quá nên em mới ăn hơi nhiều...”

Lục Cận Thâm không để ý, nhếch môi cười: “Không cần giải thích với anh, đâu phải anh nuôi không nổi.”

Trịnh Thiên Thiên cười thành tiếng, Chu Ninh Ninh đỏ mặt, lúc này ai vừa nói không biết cách ân ái vậy...(¬_¬)

Lục Cận Thâm đứng dậy cầm ví đi trả tiền, Chu Ninh Ninh kéo tay áo anh, nói: “Nhớ in hoá đơn, em muốn cạo thường.”

Lục Cận Thâm đưa tay vuốt tóc cô rồi đáp: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Chương 35

Lục Cận Thâm vừa rời khỏi phòng ăn, Lâm Tiểu Nhiên liền lớn giọng nói: “Quá ngược rồi Ninh Ninh! Nam thần nhà cậu đúng là người tốt... Ngược tó chết mất! Muốn đổi bạn trai với cậu quá nha!”

Trịnh Thiên Thiên đánh cô một cái cho tỉnh rồi nói: “Cậu với anh chàng trúc mã của cậu đến với nhau mấy năm rồi, đổi cái gì mà đổi, ba mẹ cậu đồng ý sao? Ba mẹ anh ấy đồng ý sao?”

Lâm Tiểu Nhiên chu môi nói lại: “Tớ chỉ thuận miệng nói thôi, chẳng phải chúng ta đều ghen tỵ với bạn trai của người khác sao?”

Tăng Tiểu Mông nhìn sắc mặt khó coi của Mạnh Nghiên, tiếp một câu: “Đúng vậy, chúng ta đều ghen tỵ với bạn trai của người khác.”

Chu Ninh Ninh bật cười một cách hào hứng, hôm nay mọi người đều cảm thấy thật vui vẻ, đương nhiên là ngoại trừ Mạnh Nghiên.

Cô nghe Lâm Tiểu Nhiên và Trịnh Thiên Thiên cãi nhau, thỉnh thoảng cũng góp thêm vài câu. Mạnh Nghiên nghe được câu nói ám chỉ của Tăng Tiểu Mông, sắc mặt càng khó coi hơn, nhìn về mặt đắc ý của Chu Ninh Ninh lại càng cảm thấy không vừa mắt, thế là cô lại chế nhạo: “Chẳng qua cũng chỉ là yêu đương thôi, đâu phải kết hôn. Ai biết cuối cùng anh ta có chịu cưới Chu Ninh Ninh hay không, huống chi kết hôn rồi còn có thể ly hôn, việc chia tay trong tình yêu là quá bình thường.”

Đúng là bi ôi! Trước đây tại sao không phát hiện ra Mạnh Nghiên lại độc mồm độc miệng đến thế? Thậm chí còn nguyên rủa cô sẽ chia tay! Nguyên rủa cô sẽ ly hôn! Chu Ninh Ninh thở mạnh nhìn cô ta, lớn giọng nói: “Cô nói ai chia tay?! Làm sao cô biết tôi sẽ không kết hôn với bạn trai tôi? Tôi, sau này nhất định sẽ gả vào nhà anh ấy!”

Câu cuối cùng gần như là Chu Ninh Ninh hét lên, Lục Cận Thâm đứng sau cửa phòng ăn nghe được bạn gái bảo muốn gả cho mình, không kiềm được nụ cười nhẹ. “Cạch” một tiếng, cửa được đẩy ra, ánh mắt đen sâu thẳm ẩn chứa sự vui vẻ tột cùng nhìn về phía Chu Ninh Ninh, giọng nói cũng không giấu được sự vui vẻ trong đó: “Chẳng lẽ em còn muốn gả cho ai khác?”

A a a! Tại sao lại trùng hợp đến thế... Mặt Chu Ninh Ninh đỏ bừng, thật là quá mất mặt, ai lại đi nói chuyện lập gia đình trước mặt bạn trai chứ...(╯▽╰)

Hu hu hu, thật là quá mất mặt! Chu Ninh Ninh tiếp tục cúi đầu xấu hổ.

Mạnh Nghiên vốn định bảo Chu Ninh Ninh “Không biết xấu hổ”, lời vừa định nói ra thì sau lưng đã vang lên tiếng mở cửa, phải khó chịu nhìn lại. Câu nói vừa rồi của Lục Cận Thâm càng khiến cô nuốt ngược những lời ấy vào trong.

Lục Cận Thâm cảm hoá đơn đi đến trước mặt Chu Ninh Ninh, xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Sao không nói nữa? Không phải lúc này nói rất lớn à?”

Vừa này... Là do bị Mạnh Nghiên khích tướng mà!

Chu Ninh Ninh nhớ đến lời Mạnh Nghiên bảo kết hôn xong rồi sẽ ly hôn liền ngẩng đầu nhìn anh, gò má hơi hồng lên, ánh đèn hắt vào khiến hai má cô

sáng trong trẻo như ngọc bích. Đôi mắt to tròn đáng yêu trông như có nước, đồng tử đen nhánh, ánh mắt trong suốt, cô thủ thi hỏi: “Vậy chúng ta kết hôn rồi có ly hôn không?”

Lục Cận Thâm liền đen mặt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, giọng nói tựa như mang theo một con gió lạnh: “Em cảm thấy có thể sao?”

Chu Ninh Ninh vội vàng lắc đầu! Sau đó nhếch môi cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Phải, phải ân ái như thế, thuận tiện tát một cái vào mặt Mạnh Nghiên luôn.

Trịnh Thiên Thiên âm thầm đập tay khoái chí với Tầng Tiểu Mông ở dưới mặt bàn.

Chu Ninh Ninh cảm lấy hoá đơn từ tay anh, thuận mắt nhìn giá tiền, mẹ kiếp! Sao lại đắt như vậy! Bọn họ ăn nhiều đồ như thế sao? (`д`)

Mặc dù bạn trai là một người giàu có, nhưng vẫn cảm thấy nhức nhối, sau này cô còn muốn gả cho anh, phải sống thế nào mới đủ ăn đủ mặc đây? Cô cẩn thận dùng móng tay cào, có thể trúng được 10 đồng cũng tốt rồi, cô đã từng cào nhiều lần rồi mà vẫn chẳng trúng được gì đây!

A, thấy một con số “0” chứ không phải chữ “cảm ơn”! Thật kích động! Tiếp tục cào, lại thêm một con số “0”, Chu Ninh Ninh kích động đến mức tay run lên, có phải trúng lớn rồi không? Cảm giác như đang được báo tin mừng vậy!

100 đồng! Không phải trúng lớn, nhưng Chu Ninh Ninh vẫn rất hào hứng, lần đầu cô được trúng nhiều như vậy, cô đưa hoá đơn cho mọi người xem, ngoài ra còn chụp hình lại, giữ kỉ niệm lần đầu trúng thưởng!

Cô giờ tờ giấy trong tay, kiêu ngạo nói với Lục Cận Thâm: “Vận khí của em thật tốt nha!”

Lục Cận Thâm cũng cười, xoa đầu cô, ả ý đáp: “Ừ, vận khí của anh tốt hơn.”

Hi hi, Chu Ninh Ninh không ngừng nghĩ về lời nói của anh, vui vẻ chạy đi đổi tiền.

Rời khỏi “Thiên Hương Các”, Tầng Tiểu Mông định đề nghị đi karaoke, nhưng nhìn Mạnh Nghiên liền suy nghĩ lại, không muốn làm cả nhóm mất hứng. Lâm Tiểu Nhiên về nhà, Trịnh Thiên Thiên đi dạo cùng Tầng Tiểu Mông, Mạnh Nghiên sau đó cũng đi về ^{nhà} ~~nhà~~ Chu Ninh Ninh đưa 100 đồng cho Lục Cận Thâm, cười hi hi: “Nộp cho anh.”

Lục Cận Thâm đưa tay cầm túi giúp cô, gấp bàn tay đang cầm tờ 100 đồng của cô lại, khí phách nói: “Em cất đi.”

Đây là bao nuôi cô á? Cô vòng qua trước mặt anh, đỏ mặt hỏi: “Anh đang bao nuôi em sao?”

Bao nuôi? Trông mắt Lục Cận Thâm mở to nhìn cô, đáy mắt sâu thẳm thoáng qua nét cười, sau đó nhét cái bốp da của mình vào tay cô, nói đùa: “Nếu là bao nuôi, vậy đêm nay về nhà anh đi.”

A a a! Bại hoại! Nói với cô một câu như thế... Chu Ninh Ninh đỏ mặt trả cái ví da về lại tay anh, nói: “Ai muốn về nhà anh, em có nhà rồi.”

Nói xong liền chạy đi trước, ánh mắt Lục Cận Thâm mang ý cười, tiến lên vài bước liền bắt được cô đang chạy loạn cào cào.

Hai người chậm rãi đi trên đường, Lục Cận Thâm hỏi chuyện của Mạnh Nghiên, Chu Ninh Ninh kể đơn giản lại với anh, dù sao cũng là do quan hệ bất hoà, trước kia không căng thẳng như vậy, bây giờ thì hoàn toàn ghét nhau rồi.

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, nói: “Không cần để ý đến cô ta.”

Chu Ninh Ninh hiểu ý anh, ngoan ngoãn gật đầu, bây giờ cô còn chẳng thèm nói chuyện với Mạnh Nghiên, để ý đến cô ta làm gì!

Đi ngang qua một quán KFC, Chu Ninh Ninh nói với Lục Cận Thâm: “Đợi em một chút, em đi mua kem.”

Lục Cận Thâm chưa kịp phản ứng, cô đã chạy ngay vào trong, phía trước có hai ba người đang xếp hàng, anh đành đứng yên đợi cô.

Mấy phút sau, Chu Ninh Ninh mỗi tay cầm một ly kem đi lại chỗ anh, trên mặt cười tươi, Lục Cận Thâm hỏi cô: “Sao lại mua hai ly?”

Chu Ninh Ninh đưa một ly cho anh: “Thứ hai chỉ bán nửa giá, em và Tiểu Mông hoặc Thiên Thiên mỗi lần đi dạo phố đều mua hai ly, mỗi người một ly.”

Lục Cận Thâm nhìn ly kem, không nhận lấy, anh nói: “Em ăn đi, ăn không hết thì vứt.”

Không ăn cùng cô sao? Chu Ninh Ninh bĩu môi: “Được rồi, vậy em tự ăn hết.”

Một miếng bên phải, một miếng bên trái, vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thâm: Thật sự không muốn ăn à?

Lục Cận Thâm đề đầu cô xuống, để cô chú tâm ăn hết ly kem

Chu Ninh Ninh giải quyết sạch hai ly kem, trong bụng có cảm giác lạnh lạnh không thoải mái cho lắm, nhớ đến mấy ngày nghỉ sắp tới, cảm thấy hơi hối hận.

Thời gian vẫn còn sớm, chưa đến chín giờ. Chu Ninh Ninh nhớ tới đồng chí Chu bị mình bỏ rơi, quyết định tối nay về nhà sớm hơn mọi khi.

Lục Cận Thâm vốn định đưa cô đến bờ sông đi dạo, nếu cô đã nói vậy, anh chỉ có thể đưa cô về nhà.

Một tuần lễ mới lại đến, thứ bảy này bắt đầu nghỉ lễ Quốc Khánh, Chu Ninh Ninh được nghỉ chín ngày, hạnh phúc đến muốn khóc.

Ngày 1 tháng 10 là ngày kỷ niệm kết hôn của đồng chí Chu và đồng chí Mạc Tú Trân. Mạc Tú Trân là giáo viên dạy đàn, muốn lãng mạn bao nhiêu cũng có. Mỗi năm vào lễ Quốc Khánh, bà lại cùng ông Chu đi du lịch vài ngày, địa điểm gần xa đều có, chủ yếu là muốn hưởng thụ thế giới của hai người.

Năm nay cũng không ngoại lệ, cả hai đã đặt vé máy bay đi Vân Nam từ sớm.

Gần tới ngày nghỉ, Lục Cận Thâm cũng bận đủ việc, sau khi đưa cô về trường vào chủ nhật, ba ngày sau vẫn chưa gặp lại anh.

Từ nhà Lục Cận Thâm hoặc từ công ty của anh đến đại học Z, nếu không kẹt xe cũng phải mất nửa tiếng, trước đây có lúc anh mất hơn một tiếng mới đến nơi. Hai người gặp nhau khoảng một tiếng đồng hồ, cô đã phải về lại ký túc xá.

Nhưng chính sự mong đợi được gặp mặt mỗi ngày này lại càng khiến cô nhớ anh hơn, giống như mắc bệnh tương tư vậy! Trưa thứ năm lúc anh gọi điện cho cô, Chu Ninh Ninh gấp gấp hỏi: “Khi nào anh đến tìm em? Em muốn gặp anh vào buổi tối, lúc đó anh rảnh không?”

Lục Cận Thâm cười cười, hỏi rất tự nhiên: “Nhớ anh sao?”

Nhớ nha, Chu Ninh Ninh xấu hổ hỏi tiếp: “Anh đến gặp em? Hay em đến chỗ anh?”

Lục Cận Thâm suy nghĩ một lúc rồi nói: “Em gọi taxi đến đây đi. Đừng ngồi xe buýt, rất mất thời gian, tối nay anh sẽ đưa em về.”

“Được...” Cô đồng ý.

Sau khi tiết học buổi chiều kết thúc, Chu Ninh Ninh liền gọi xe đến “Tiệm bánh ngọt của I tiên sinh”, đến nơi liền nhắn tin cho anh.

Đang định vào tiệm bánh ngồi đợi, chợt có giọng nói êm ái của một người phụ nữ từ phía sau gọi tên cô: “Ninh Ninh.”

Chu Ninh Ninh vội vàng quay đầu lại, thấy chị dâu của cô... Không đúng, bọn họ ly hôn rồi. Cô cười cười gọi một tiếng: “Chị Manh Manh.”

Phó Manh Manh bất ngờ một lúc, trước đây cô đều gọi chị dâu, nhưng bây giờ đã đổi cách xưng hô rồi. Phó Manh Manh đến bên cạnh cô, cười khổ: “Sao em lại đến đây?”

Tại vì một người... Tại vì cô đến gặp bạn trai đó, Chu Ninh Ninh tuy nhấn nhó nhưng vẫn thành thật nói: “Em... Đến gặp bạn trai...”

Phó Manh Manh lại bất ngờ lần nữa, sau đó bật cười: “Em có bạn trai rồi à?”

Chu Ninh Ninh xấu hổ đáp: “Vâng... Nhưng anh trai và ba mẹ không biết chuyện này.”

Nhắc đến Chu Dục Thân, Phó Manh Manh lại cắn môi, nói: “Tối nay chị đi ăn cơm với anh em, em và bạn trai đi cùng bọn chị nha.”

Sao? Chu Ninh Ninh cầm tay Phó Manh Manh hào hứng nói: “Chị với anh trai em hiện tại có tốt không?”

“Cũng không hẳn...” Phó Manh Manh đỏ mặt, cô tự hỏi bây giờ cả hai người như vậy thật là sự là có tốt hay không...

“Ninh Ninh.” Một giọng nói trầm ấm vang lên, Chu Ninh Ninh quay đầu lại, thấy bạn trai cô đang đứng bên ngoài đợi mình.

Ánh nắng ban chiều hắt lên người anh, đôi mắt đen sâu thẳm, ẩn chứa bên trong là sự vui vẻ mờ nhạt, dáng người cao lớn từng bước tiến về phía cô.

Ôi, thật là tuần tú, phong thái thật tự nhiên...

Mấy ngày không gặp, thấy anh càng lúc càng đẹp trai! Đúng là nam thần nhà cô... (▽\)

Sụt sùi một tiếng, thật muốn nhào vào ôm anh mà...

Lục Cận Thâm đi đến, gật đầu với Phó Manh Manh: “Xin chào.”

Phó Manh Manh mỉm cười, cô hỏi Chu Ninh Ninh: “Em có muốn ăn cơm cùng chị không?”

Chu Ninh Ninh nhìn Lục Cận Thâm, giải thích với anh: “Chị Manh Manh muốn đi ăn với anh của em, chị ấy hỏi em có muốn đi cùng không?”

Lục Cận Thâm nắm tay Chu Ninh Ninh, nói với Phó Mạnh Mạnh: “Xin lỗi, hôm nay tôi có chuyện, lần sau sẽ mời hai người dùng cơm.”

Phó Mạnh Mạnh gật đầu, chào cả hai một tiếng rồi bỏ đi.

Hi hi, Chu Ninh Ninh tiến đến một bước, trong lòng tràn đầy vui sướng, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Vậy chúng ta đi ăn cơm ở đâu?”

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, nói một cách tiếc nuối: “Bọn anh còn phải về công ty, không ngại gọi đồ ăn bên ngoài với anh chứ?”

Đĩ nhiên không! Ăn cái gì không quan trọng, quan trọng là cô nhớ anh mà. Chu Ninh Ninh ngược mặt cười, ngọt ngào nói: “Vậy thì ăn bên ngoài, nhưng phải mua bánh cho em.”

Lục Cận Thâm cười, nắm tay cô đi vào cửa hiệu “Tiệm bánh ngọt của I tiên sinh”

Chu Ninh Ninh đi vào thang máy theo sau Lục Cận Thâm, đột nhiên có chút hồi hộp, cô đang đến công ty của anh đó... Sẽ gặp rất nhiều đồng nghiệp và cấp dưới của anh đó...

Thang máy dừng lại ở tầng 21, Lục Cận Thâm nắm tay cô đi ra, vừa đứng dịp dụng mặt Tô Gia Trạch và các nhân viên nam, Tô Gia Trạch nhướng mày đầu tiên, khoa trương gọi tên cô: “Ồ, Ninh Ninh tiểu thư đến chơi à?”

Ánh mắt mọi người đều đổ hết trên người cô, Chu Ninh Ninh bối rối đáp: “Vâng...”

Lục Cận Thâm bình tĩnh nói: “Không phải định đi ăn cơm à? Còn không mau đi.”

Tô Gia Trạch huyết sáo một tiếng rồi hỏi: “Hai người có muốn đi cùng không?”

“Không, bọn tôi gọi thức ăn rồi.” Lục Cận Thâm thản nhiên trả lời, nhanh chóng đi lướt qua.

Tô Gia Trạch vội vàng đuổi hết một đám kỳ đà cản mũi vào thang máy.

Mọi người vừa đi hết, Lục Cận Thâm dẫn cô vào phòng làm việc của mình, cửa vừa đóng lại, người đàn ông này liền cúi đầu hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Chương 36

Hai người không gặp nhau ba ngày rồi, đối với một cặp tình nhân mà nói... Khoảng thời gian này hơi bị dài đấy, dù sao các đôi tình nhân mới yêu lúc nào cũng muốn dính chặt vào nhau mà, không phải sao? Huống chi tình cảm của hai người... Khụ, nồng nàn đến vậy. Vừa rồi trong thang máy Chu Ninh Ninh luôn lén lút nhìn anh, trong lòng hơi ngứa ngáy, nhưng anh vẫn chỉ trưng ra dáng vẻ ung dung như thế mà thôi.

Bây giờ đã tách khỏi bên ngoài, người đàn ông này liền trở nên khác hẳn, đột ngột tấn công Chu Ninh Ninh. Nhân lúc cô đang bối rối, anh dùng đầu lưỡi tách răng của cô ra, cô vừa cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, vừa cảm thấy động tâm.

Có lẽ là bị anh mê hoặc rồi, Chu Ninh Ninh chậm rãi đưa hai tay lên vai anh, lặng lẽ kiễng chân...

Không biết qua bao lâu, Chu Ninh Ninh cảm thấy đầu ngón chân tê rần, dùng tay vỗ vai anh một cái. Lục Cận Thâm buông ra, tay phải ôm lấy eo cô, ấn đầu cô vào lòng mình, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Chu Ninh Ninh nghe thấy tiếng tim đập rất nhanh bên trong lồng ngực anh, cô lại nghĩ đến lần đầu tiên hôn nhau, anh có nói “Anh không hồi hộp, mà là hưng phấn.”

Ôi... Anh lại hưng phấn à? (▽\)

Thu lại ý nghĩ xấu xa, Lục Cận Thâm xoa đầu cô, hỏi: “Đói bụng không?”

Chu Ninh Ninh lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không đói...”

Giọng cô mềm mại như tiếng mèo con, khiến cơ thể anh hơi ngứa ngáy, Lục Cận Thâm trừng mắt, cô không đói bụng, nhưng anh thì rất đói là đằng

khác...

Lục Cận Thâm để cô ngồi xuống ghế sa lon, đặt bánh ngọt lên bàn, nói: “Nếu đói thì ăn đỡ bánh ngọt đi, anh gọi điện đặt thức ăn.”

Chu Ninh Ninh nhìn bánh ngọt trên bàn, cứ tưởng đồng bánh đã bị nát bét rồi, ai ngờ vẫn còn nguyên, cô lặng lẽ khen bạn trai mình, định lực không tệ! (¬_¬)

Cô nắn tay anh, Lục Cận Thâm quay đầu lại, Chu Ninh Ninh cười hi hi giờ một ngón cái lên...

Lục Cận Thâm buồn cười, xoa đầu cô, lời khen này anh cũng không muốn nhận lắm.

Đây là lần đầu tiên Chu Ninh Ninh tới phòng làm việc của anh, tò mò đi lòng vòng quanh phòng, cuối cùng ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa nhìn anh làm việc. Có người nói khi đàn ông chăm chú làm một việc gì đó là hấp dẫn nhất, quả không sai.

Cô cứ nhìn chăm chăm anh một lúc, sau đó lấy quyển sổ và bút chì từ túi xách ra. Chạm rãi vẽ lại chân dung của anh, mỗi nét đều rất cẩn thận tỉ mỉ. Cảm thấy cô luôn nhìn mình, tầm mắt của Lục Cận Thâm dời từ màn hình desktop chuyển sang cô.

Chu Ninh Ninh đưa cây bút chì trong tay lên, cười nói: “Em đang vẽ bạn trai lúc làm việc, anh đừng di chuyển.”

Lục Cận Thâm nhướn mày, khoé môi nhếch lên, lại tập trung vào màn hình desktop, ngầm cho phép mọi hành động của cô.

Nhưng Chu Ninh Ninh vừa vẽ được một phần ba đã phải dừng lại, bên ngoài có người gõ cửa.

Ba tiếng “cốc cốc cốc” vang lên đều đặn, kèm theo giọng nói háo hức của Tô Gia Trạch: “Đồ ăn giao đến đây, bây giờ vào có ổn không?”

Đương nhiên là ổn rồi... Mặt Chu Ninh Ninh hơi nóng lên, Lục Cận Thâm ung dung nói: “Vào đi.”

Tô Gia Trạch đẩy cửa vào, cười nói: “Tôi tình cờ gặp nhân viên giao thức ăn trong thang máy, thế nên thuận tay đưa đồ đến cho hai người.”

Giao đồ ăn cũng cần đưa hộ sao? Chu Ninh Ninh định trêu một tiếng, Lục Cận Thâm nhanh chóng đi đến lấy cái túi từ tay Tô Gia Trạch, thẳng thừng nói: “Thức ăn đã đưa đến, cậu có thể đi.”

Tô Gia Trạch: “...”

Chu Ninh Ninh: “(◕◕)...”

Quá giỏi! Có phải đây là phong thái boss hay không? Hèn gì có nhiều cô gái say mê tổng tài bá đạo như thế...

Sụt sùi một tiếng, cô cũng thích tổng tài bá đạo đó... (/▽\)

Tô Gia Trạch hoàn hồn, sau đó nhướn mày nhìn Chu Ninh Ninh: “Ninh Ninh tiểu thư, tôi không quấy rầy hai người nữa, chúc dùng cơm vui vẻ.”

Lục Cận Thâm: “Nhớ khoá cửa.”

Chu Ninh Ninh che mặt: (/▽\)

Tô Gia Trạch: “À, ừ.”

Trời dần tối, sau khi ăn cơm xong, Lục Cận Thâm tiếp tục làm việc. Đôi lúc lại rời phòng, mất một lúc lâu mới quay trở lại.

Chu Ninh Ninh nhìn ngắm đường phố từ cửa sổ tầng 21, xe cộ và dòng người trên đường trông nhỏ bé vô cùng. Cô thổi một hơi vào cửa sổ, dùng ngón trỏ viết tên anh: Lục Cận Thâm.

Ừ, cô càng lúc càng thích anh, cảm giác càng lúc càng sâu sắc, khiến cô rất thoải mái.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng mở ra.

Chu Ninh Ninh quay đầu lại, nhìn anh cười. Gò má bên phải hiện lên lúm đồng tiền nho nhỏ, đôi mắt cong lên giống như mặt trăng lưỡi liềm giữa trời đêm, cười rất ngọt ngào.

Lòng Lục Cận Thâm mềm nhũn, anh chưa bao giờ nghĩ rằng vào một ngày sẽ có người đợi mình làm xong việc để cùng về, cảm giác này khiến anh rất hài lòng. Anh đi tới hôn nhẹ vào môi cô, khoé miệng nhếch lên: “Đi được rồi, để anh đưa em về.”

Chu Ninh Ninh ôm vai anh, nhón chân lên hôn vào cằm anh một cái, ngửa đầu chớp mắt nhìn anh.

Đang mời gọi anh sao? Lục Cận Thâm cũng chớp mắt, đang định cúi đầu... Cô lại giống như một chú thỏ nhỏ, nhanh nhẹn xoay người, nhảy xa ra vài bước.

Chu Ninh Ninh đứng cạnh ghế sofa, khuôn mặt hơi hồng, vừa rồi đột nhiên cảm thấy... Rất thích anh, không ngờ mình lại muốn thân mật với anh. Chợt nghĩ đến điều này, cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Lục Cận Thâm chậm rãi rời đi, cầm lấy chiếc túi của cô, ánh mắt chăm chọc nhìn cô bảo: “Đến giờ rồi, không đi thì tối nay có thể nghỉ ở nhà anh cũng được.”

A! Người xấu! Chu Ninh Ninh chạy “bịch bịch” ra khỏi cửa, cô không muốn về nhà anh đâu!

Lục Cận Thâm lái xe dừng lại trước cổng trường, đi vào sân trường cùng cô, lúc đi qua con đường nhỏ sum suê cành lá, anh liền đòi lại nụ hôn lúc nãy trong phòng làm việc.

Chiều thứ sáu, sân trường bắt đầu trở nên sôi nổi, lễ nghi Quốc Khánh đã tới, ai muốn về nhà thì đi về nhà, muốn hẹn hò thì đi hẹn hò, muốn du lịch thì đi du lịch, Chu Ninh Ninh bắt đầu dọn đồ để về nhà.

Buổi tối, Mạc Tú Trân bận sắp xếp hành lý nhưng khuôn mặt luôn nở nụ cười, nhìn là biết tâm trạng bà đang rất tốt. Ông Chu không yên tâm cho lắm, gọi Chu Ninh Ninh đến dặn kĩ: “Ba mẹ không ở nhà mấy ngày tới, con nên đến ở với anh trai, hoặc có thể đến nhà con bé Tiểu Mông, buổi tối đừng đi lung tung, nếu có cũng đừng về quá khuya, nhớ không được đến những nơi như quán bar...”

Nói mãi nói mãi... Cuối cùng ông chốt: “Tuyệt đối không được qua đêm ở nhà con trai, rõ chưa?”

Đề phòng ngàn vạn thứ, quan trọng nhất vẫn là mấy đứa con trai hư hỏng, chỉ sợ vào mấy ngày ông đi du lịch lại có một tên dám bắt nạt con gái nhà mình!

Chu Ninh Ninh trưng ra bộ mặt 囧 khi nghe đến phần sau, rốt cuộc cũng hiểu, câu cuối cùng mới là vấn đề trọng tâm!

Trước đây khi ra ngoài ông Chu chưa bao giờ dặn cô như vậy, lần này lại nói thế! Thì ra mấy điều dặn dò trước chỉ là làm bộ thôi! Chu Ninh Ninh gật đầu: “Con sẽ ở nhà Tiểu Mông vài ngày, dù sao cũng không phải lần đầu, ba đừng quá lo lắng, hai người đi chơi vui về nha.”

Ông Chu nhìn cô, nhắc lại lần nữa: “Không được đến nhà con trai, rõ chưa?”

Chu Ninh Ninh hơi chột dạ nhưng vẫn gật đầu: “Rõ rồi! Ba cứ yên tâm.” Dù sao Lục Cận Thâm cũng ở cùng khu với Tiểu Mông, cô không đi sao được? Dù sao cô cũng muốn đến xem nhà anh thế nào... (/▽\)

Sáng ngày 1 tháng 10, ông Chu dẫn vợ mình lên máy bay. Buổi trưa, con gái nhà ông đã bị một người đàn ông khác đón đi, không biết ông Chu biết được chuyện này sẽ khóc hay ngất ngay trên máy bay đây...

Chu Ninh Ninh đeo một cái ba lô lớn ngồi trên xe, Lục Cận Thâm nhìn cô, biết cô muốn đến ở tạm nhà Tiểu Mông, dù sao cũng ở cùng khu, nhưng anh vẫn không muốn bạn gái mình ở nhờ nhà người khác.

Chu Ninh Ninh lại hoàn toàn không biết đến ý nghĩ của Lục Cận Thâm. Trong chín ngày nghỉ này, cô cũng thăm thú những nơi gần thành phố một chút. Trước đây Tiểu Mông từng rủ cô và Trịnh Thiên Thiên đến phố cổ chơi vài ngày, kết quả Trịnh Thiên Thiên lại về nhà bạn trai, bọn họ bị thả chim bồ câu (1).

(1) Thả chim bồ câu: Tương tự như bị cho leo cây.

Lần trước vẽ đồ họa cho Lục Hi Dịch nhận được thù lao nhiều đến mức dọa cô sợ hết hồn, còn nhiều hơn cả tiền lương cô dạy hai tháng hè. Bây giờ cô đã có một khoảng tiền nhỏ trong ngân hàng, việc đi du lịch một hai chuyến hoàn toàn không thành vấn đề.

Bạn trai của Thiên Thiên rất biết cách mài giũa tình cảm giữa hai người, còn bạn trai cô sao lại án binh bất động vậy? Bây giờ cô cảm thấy hơi cô đơn... Nếu được đi du lịch cùng nhau thì tốt biết bao... (*w*)

Sau khi ăn trưa xong, hai người lại đi xem phim, ngồi trong rạp không biết thời tiết bên ngoài, đến lúc đi ra mới biết trời đã mưa to, hạt mưa trĩu nặng, mang đến cảm giác lạnh lạnh trong người.

Vào ngày nghỉ thường có nhiều người đi xem phim, đột nhiên trời mưa lớn như vậy, trước cửa rạp liền chật kín người, trời cứ mưa thế này... Có lẽ sẽ không về sớm được.

Trong đám đông có tiếng người bảo nên vào rạp xem thêm một bộ nữa, dù sao mưa cũng không tạnh sớm được.

Chu Ninh Ninh kéo tay áo anh, đề nghị: “Hay chúng ta đi xem một phim nữa đi?”

Lục Cận Thâm xoa đầu cô, nói: “Em đợi anh một chút.”

Mấy phút sau, Chu Ninh Ninh thấy anh quay lại, trên tay còn cầm một cây dù, kinh ngạc hỏi: “Cây dù ở đâu ra vậy?”

Lục Cận Thâm cười cười nói: “Mua.”

Chu Ninh Ninh chớp mắt: “Trong rạp làm gì có người bán dù...”

Lục Cận Thâm cười nhẹ, không nói gì, nắm tay cô chen qua đám đông rồi khỏi rạp phim, chậm rãi đi dưới trời mưa. Tiếng mưa rơi xuống dù vang lên lộp độp, mùi ẩm ướt của nền đất xông vào mũi, còn có tiếng giày dẫm nước vang lên mấy tiếng “lồm bồm”, ngoại trừ giày bị ướt, toàn thân cô đều được anh che hết, bản thân anh lại ướt sũng hết nửa người.

Giữa trời mưa, cô cảm thấy được sự nuông chiều của anh, cảm giác như có thể biết trước được tương lai tốt đẹp sau này, anh ở bên cạnh cô, không ngại mưa gió sẵn lòng che chở cho cô, cũng là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Lội mưa đến bãi đậu xe, Lục Cận Thâm đẩy Chu Ninh Ninh ngồi vào ghế phụ rồi di chuyển về phía ghế chính. Vừa mới lên xe liền có một thân thể ấm áp dán chặt vào mình khiến anh ngây người.

Chu Ninh Ninh như một con sói nhỏ, nhào đến cắn vào cổ anh, chỉ cắn một cái, không nặng không nhẹ, cô chỉ là muốn cắn anh. Trong lòng đột nhiên dâng lên tình ý triền miên khiến cô hơi... Kích động? Có lẽ vì vậy nên cô mới cảm thấy ngứa răng... Có lẽ là do trong lòng ngứa ngáy...

Cô trở về vị trí của mình, giả bộ bình tĩnh.

Nhưng một con sói nhỏ dẫn dụ một con sói lớn đến, đầu ngón tay lạnh lạnh bắt lấy cằm cô, sau đó phát ra hơi thở nam tính mãnh liệt hoà lẫn mùi nước mưa ẩm ướt.

Tìm Chu Ninh Ninh đập mạnh như trống đánh, lông mi khẽ run rẩy, giây kế tiếp, đôi môi ấm áp liền ấn lên môi cô.

“Ừm...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Chương 37

Mưa vẫn còn, Lục Cận Thâm trực tiếp lái xe vào tầng hầm, Chu Ninh Ninh nhìn anh, vô cùng tình nghịch nói với anh: “Ba em bảo không được đến nhà nam sinh một mình.”

Đáy mắt Lục Cận Thâm hiện lên một ý cười, khoe miệng kéo nhẹ, “Anh không phải nam sinh chung trường, anh là bạn trai của em”

Chu Ninh Ninh nghiêng đầu cười hi hi: “Hình như cũng đúng.” O(∩_∩)O

Lục Cận Thâm khẽ cười một tiếng, nhân rồi đưa một tay ra vuốt vuốt đầu của cô, sau đó đưa xe vào garage.

Mở cửa xe, Lục Cận Thâm nhắc chiếc balo lớn của cô lên, nắm tay cô đi đến phía thang máy, Chu Ninh Ninh lại ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi nay em muốn sang nhà Tiểu Mông.”

Lục Cận Thâm kéo cô đi vào thang máy, trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, anh nhân dịp quay lại câu nói của cô: “Trong nhà vẫn còn phòng dư, không nên làm phiền người khác.”

Sao, Chu Ninh Ninh có chút bất mãn nói: “Tiểu Mông không phải người lạ đâu! Em và cô ấy đã là bạn tốt từ lúc học cấp hai rồi, em cũng thường xuyên sang nhà cô ấy ngủ đấy.”

Lục Cận Thâm nhún mày, ngón tay thon dài nâng cằm của cô lên khiến cho ánh mắt của cô dán chặt về phía anh, con ngươi màu đen sâu thẳm nhìn cô, giọng nói trầm thấp mang theo một chút không vui: “Chẳng lẽ anh là người lạ?”

Chu Ninh Ninh lúng túng, cô không phải có ý này... T^T

Đang định giải thích, anh lại cúi người xuống, đôi môi hơi lạnh đụng nhẹ vào cô, thấp giọng dụ dỗ: “Quan hệ của chúng ta chẳng phải càng thân thiết gần bó hơn sao?” Nói xong lại đụng vào môi của cô, giống như muốn dùng hành động nói cho cô biết, quan hệ giữa anh và cô thân mật hơn so với bất kì ai.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Ninh Ninh hồng lên, chìa tay kéo áo anh, nhỏ giọng hỏi: “Trong thang máy có camera không?”

Lục Cận Thâm: “...”

Cung phản xạ của cô có thể dài hơn một chút không? Lục Cận Thâm bất đắc dĩ đưa tay ra xoa mày. “Ting” một tiếng, thang máy đến, anh kéo cô đi ra

ngoài, Chu Ninh Ninh vẫn còn truy đuổi vấn đề thang máy có camera hay không, Lục Cận Thâm trực tiếp lờ cô đi.

Nhà của Lục Cận Thâm ở tầng cao nhất, tầng 18 – 19 có vẻ ngoài giống nhau, Chu Ninh Ninh vừa đi vào cửa liền không nhận được “Oa...” một tiếng. Đột nhiên lại có cảm giác dính vào bạn trai giàu có, nội tâm đặc biệt cảm thấy kiều ngạo và thỏa mãn.

Cô xoay người lại định sẽ nói chuyện này cho Lục Cận Thâm nghe, cười hi hi nhìn anh đang loay hoay tìm dép (1) cho cô. Lục Cận Thâm cười khẽ một tiếng, từ chối cho ý kiến về việc này, lôi một đôi dép nam cỡ lớn từ tủ đựng giày ra đặt bên cạnh chân cô. Lúc so sánh mới phát hiện chân của cô thật sự rất nhỏ, anh trầm ngâm nói: “Trong nhà không có dép cho phụ nhân, em đi tạm đôi dép này của anh đi, tối nay đi siêu thị anh sẽ mua thêm cho em một đôi.”

(1) Loại dép để đi trong nhà.

Chu Ninh Ninh không để ý nói: “Không có gì đâu, em đi dép của anh cũng được, khi em còn bé rất thích đi giày lớn, giày dép của ba và anh trai em đều đi vào chơi đùa.”

Lục Cận Thâm bắt đầu cười cười, nhìn cô còi đôi tất ẩm ướt ra, bàn chân trắng nõn xinh xắn xỏ vào đôi dép lớn của anh, đầu ngón chân tròn trĩnh đáng yêu lộ ra phía trước, anh rất nghi ngờ làm sao cô có thể đi được đôi dép lớn như vậy.

Chu Ninh Ninh cũng cúi đầu nhìn nhìn, chân cô size 36, đôi dép của anh thật sự rất lớn... Nhấc đầu ngón chân lên hươu hươu vài cái, sau đó cười hi hi nói với anh: “Ha ha, dép của anh vẫn lớn hơn của bọn họ một chút.” Nói xong liền đi đôi dép lớn “lẹp bẹp” xuống nền nhà đi vào phòng của anh. Phòng có tông màu chủ đạo là trắng và đen, bố trí đơn giản nhưng lại rất hiện đại hào phóng, xem qua căn phòng đã có thể biết rõ chủ nhân là người có gu thẩm mỹ rất thanh lịch.

Lục Cận Thâm thấy cô đi cũng rất ổn, nhưng đôi dép lớn cô đi dưới chân có chút ngộ nghĩnh, anh nhìn không được nên bật cười.

Chu Ninh Ninh vẫn hồn nhiên không phát hiện ra, tiếp tục “lẹp bẹp” xuống nền nhà anh đi dạo, không chế đôi dép lớn có vẻ rất thành thạo, Lục Cận Thâm đã hoàn toàn tin tưởng, chắc chắn khi còn bé cô đã thường xuyên đi trộm giày của người lớn.

Anh kéo cô xuống ghế sofa, duỗi tay nhót thân hình nhỏ nhắn của cô lại, hỏi cô khi bé có từng đi trộm giày cao gót của mẹ không.

Chu Ninh Ninh cười hi hi: “Có, khi còn bé em ở nhà thường xuyên đi trộm giày cao gót của mẹ, có một lần còn bị trẹo chân, sau đó mẹ em đã tịch thu tất cả giày cao gót.”

Như vậy xem ra, khi còn bé cô đúng là rất nghịch ngợm. Lục Cận Thâm thân mật đưa tay vuốt vuốt chóp mũi của cô, nhắc nhở: “Bây giờ phải đi tắm bằng nước nóng trước đã, thay quần áo mới, tránh để cơ thể bị nhiễm lạnh.”

Nhắc đến tắm rửa... Chu Ninh Ninh không thể kiềm nén sắc mặt mà đỏ lên, lẽ ra trên người cô không bị dính nước, là do lúc này ở trên xe anh kéo cô ngồi lên đùi mình, cả người anh đều ướt sũng nên cô cũng bị lây...

Có thể thấy được trước đó hai người có quá nhiều hành vi thân mật rồi...

“Vậy anh không tắm sao?” Nửa người anh đều ướt đẫm, anh mới là người cần phải tắm rửa thay đồ.

“Cùng tắm đi.” Lục Cận Thâm kéo cô đứng dậy, trong phòng khách cũng có một phòng tắm.

(ㄉ) Cùng tắm... Nam thân, anh đang nói đùa sao...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Ninh Ninh đỏ bừng, nhỏ giọng cứng nhắc mà cự tuyệt: “Hay, hay là anh tắm rửa trước đi, cùng tắm không ổn lắm...” (▽\)

Cô đang nói gì vậy? Ngẫm nghĩ lại về đoạn đối thoại lúc này, biết rõ là cô đang hiểu lầm ý của anh, Lục Cận Thâm nén cười, nhướn mày nhìn cô, trong giọng nói tràn đầy ý trêu ghẹo: “Sao lại không thích hợp? Em tắm ở phòng tắm trong phòng ngủ chính, anh tắm ở phòng tắm trong phòng khách, em thử nói cho anh biết xem không thích hợp ở đâu?”

Chu Ninh Ninh: “...!!!”

Bại hoại! Chắc chắn anh đang có ý trêu chọc cô! Chu Ninh Ninh đỏ mặt rút tay ra khỏi tay của anh, chạy “lẹp bẹp” bằng đôi dép lớn, giữa phòng khách và phòng ngủ có vài bậc thang, cô chạy vội vàng, miệng dép vướng vào bậc thang, đứng không vững mà tiếp tục lao về phía trước, “bịch” một tiếng, kèm theo tiếng hét chói tai của cô.

Lục Cận Thâm vội vàng chạy tới đỡ cô dậy, trong giọng nói còn mang theo vẻ lo lắng: “Ngã có đau lắm không?”

Chu Ninh Ninh ngược lại không cảm thấy đau, chỉ là có chút cảm giác mất mặt... Xấu hổ nói: “Không đau... Anh không cần lo lắng.” Vừa mới nói dứt lời, lại cảm thấy có một luồng nước ấm tràn ra giữa hai chân, sắc mặt lập tức cứng đờ, không dám động đậy.

Không phải chứ... Cô vừa ngã một phát, em gái (2) cũng kéo đến luôn sao...

(2) Em gái: Ngày đó của phụ nữ xảy ra hàng tháng.

A, kinh nguyệt của cô, kỳ gần đây nhất vẫn rất chuẩn, lần này sao lại đến trước hai ngày...

Lục Cận Thâm thấy sắc mặt cô không tốt, cho rằng cô ngã bị đau, ngồi xổm người xuống muốn kiểm tra đầu gối của cô, không ngờ cô lại dịch về phía sau một bước, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Đừng đụng vào em...”

Đừng đụng vào em... Cô thật thích nói những câu này, hôm nay đã là lần thứ ba rồi, hai lần trước là ở trên xe, lúc anh ý loạn tình mê nhin không được muốn thăm dò bên trong áo, cô đã nói câu này. Hiện tại rõ ràng anh đang muốn kiểm tra đầu gối cho cô thôi mà, Lục Cận Thâm có chút bất đắc dĩ nói: “Anh chỉ muốn xem đầu gối em có bị bầm hay không.”

Nét mặt Chu Ninh Ninh có màu hồng phấn, cúi đầu nhìn bạn trai của mình đang ngồi xổm trước mặt, nhỏ giọng nói: “Em thật sự không đau, anh có thể lấy balo tới đây giúp em không?”

Lục Cận Thâm ngồi thẳng lên, kéo đầu cô xem xét, nhạy cảm phát hiện ra bạn gái mình có chỗ không ổn, đưa tay sờ sờ khuôn mặt của cô, tại sao lại nóng vậy? Anh nhíu mày: “Có phải lại lên cơn sốt nữa không?”

Cô có lên cơn sốt đâu chứ! Là do cô cảm thấy thẹn thùng nên nhiệt độ trên mặt mới tăng lên... (▽` ”)

Dù sao cô vẫn là một cô bé da mặt mỏng, những lúc này thường không biết nói sao trước mặt đàn ông... Hơn nữa trong túi của cô lại không có vật kia, vốn cho rằng đêm nay sẽ đến nhà của Tiểu Mông, chỗ của cô ấy chắc chắn sẽ có nên tối qua cô cũng không đi mua, ai mà biết được em gái nói đến là đến... Quá đột ngột rồi!

“Em không phát sốt... Là do ngày đó đến...” Cô nhỏ giọng nói, hiện tại chỉ có thể dựa vào bạn trai.

Lục Cận Thâm sờ một tí, lập tức biết “ngày đó” cô là cái gì, anh vuốt vuốt đầu cô, nghĩ tới phản ứng vừa rồi của cô, thấp giọng hỏi: “Trong túi xách có vật kia không?”

Vật kia... Chu Ninh Ninh lắc đầu, có chút ỉu khuất bất đắc dĩ mà nói: “Không có...”

Lục Cận Thâm đem túi xách của cô tới, nhét vào tay cô, dặn dò: “Em tắm rửa trước đi, anh đến siêu thị một lát, sẽ cố về nhà sớm.”

“Được...”

Trong siêu thị nhỏ, trước tiên Lục Cận Thâm đi mua cho bạn gái một đôi dép, lại mua không ít đồ ăn vặt và một túi đường đỏ, cuối cùng mới kéo giỏ mua hàng đi đến khu đồ dùng của phụ nữ, tìm được nhãn hiệu mà bạn gái muốn mua giữa một loạt sắc màu bao bì rực rỡ.

Nhớ lại lúc anh sắp ra ngoài, cô ở trong phòng tắm thò đầu ra phía ngoài, khuôn mặt xấu hổ ửng đỏ dặn dò anh: “Đừng quên mua loại dùng ban đêm đây...” Dùng ban đêm...

Ban ngày, ban đêm, bông vải tinh khiết, nhỏ nhắn mềm mại... Bao nhiêu mm...

Mỗi loại Lục Cận Thâm đều cầm một gói, cái giỏ mua hàng không lớn lắm đã bị chất đầy. Người đàn ông tuần tú lịch sự tao nhã rốt cuộc cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng sắc mặt lại càng nhạt nhẽo lạnh lùng. Thế nên lúc đi tính tiền, bác gái thu ngân tại siêu thị muốn cười nhưng không dám cười, lại còn quan tâm mà bỏ hết một đồng đồ dùng phụ nữ vào cái túi màu đen, giống như kẻ công với anh: “Như vậy sẽ không bị nhìn thấy.”

Lục Cận Thâm: “...”

Sau khi đến cửa hàng mua chút đồ ăn sống tươi ngon, Lục Cận Thâm mới căng dù ra che mưa, xách theo một túi đồ lớn về nhà.

Chu Ninh Ninh đã ở trong phòng tắm ngâm người hơn nửa giờ rồi, cuối cùng “Thiên sứ nhỏ” mà cô cần cũng đến...

Có chút run run đẩy cửa phòng tắm ra một khe nhỏ, ngón tay thon dài đẹp mắt của người đàn ông đưa ra một gói “Thiên sứ nhỏ”... Cô hấp tấp nhận lấy, nhanh chóng đóng cửa.

Nhỏ giọng nói một câu với người đàn ông ngoài cửa: “Cám ơn nam thần...”

Từ khi mời bạn cùng phòng cô ăn cơm, Lục Cận Thâm đã biết về bài viết trên diễn đàn, Chu Ninh Ninh cũng bắt đầu gọi bạn trai mình là nam thần. Đêm đó Lục Cận Thâm đã xóa bài viết rồi, đúng là hình bạn trai có năng lực! Bây giờ chỉ còn là nam thần của một mình cô thôi! Lục Cận Thâm không thích cô gọi như vậy, nhưng không có khả năng ngăn lại, thôi thì thuận theo cô đi.

Ngoài cửa Lục Cận Thâm cười cười: “Không cần khách sáo.”

Cuối cùng cũng giải quyết xong sự việc khó khăn này rồi, Chu Ninh Ninh từ phòng tắm đi ra, nhét cái túi đựng đầy đồ nữ tính này vào balo lớn của mình, anh mua hơi nhiều rồi... Cô có thể dùng đến ba tháng.

Đi một vòng, cô tìm thấy Lục Cận Thâm trong phòng bếp, anh đang thái thịt, nghe được tiếng bước chân “lẹp bẹp”, anh quay đầu nhìn cô một cái, phát hiện khuôn mặt cô vẫn có chút mất tự nhiên, anh nói với cô: “Anh đã mua dép cho em rồi, đặt ở trên tủ giày, đi thay đi.”

Cảm ơn anh xong, lại “lẹp bẹp” đi đến cửa chính, trên tủ giày có đặt một đôi dép màu hồng nhạt, cô thay đôi dép dép sau đó lại quay vào phòng bếp.

Cô đứng bên cạnh anh, nhìn thấy tấm thớt gỗ có đặt thịt và cà chua, cười hi hi hỏi: “Anh muốn nấu cơm cho em sao?”

Lục Cận Thâm cười cười nói: “Chẳng phải em không khô sao? Ra ngoài đợi đi.”

Hi hi hi, Chu Ninh Ninh vui vẻ cười, đưa tay sờ sờ lên áo sơ mi trên người anh, cũng gần xong rồi, nhưng cô vẫn đưa tay đẩy anh: “Anh mau tắm rửa đi, lỡ bị cảm cúm thì làm sao bây giờ, để em nấu cơm cho.”

Lục Cận Thâm nhướn mày: “Em nấu thật sao?”

Đúng là cô nấu đấy, cô đẩy anh ra bên ngoài, đuổi người: “Em sẽ nấu, anh mau tắm rửa đi, em ở đây rồi, phòng bếp cứ giao lại cho em.”

Trong phòng bếp chỉ còn lại Chu Ninh Ninh, nghĩ đến việc nấu cơm cho bạn trai, Chu Ninh Ninh lại cảm thấy thật ngọt ngào, biết đâu lát nữa vô tình nhắm trúng khẩu vị của anh thì sao?

Hi hi, tốt nhất là nhắm trúng.

Hai mươi phút sau, Lục Cận Thâm mặc quần áo ngủ màu xám tro xuất hiện tại phòng bếp, trên mái tóc đen ngắn còn có chút ẩm ướt, khoanh tay dựa vào vách tường nhìn về phía cô bạn gái nhỏ đang luống cuống tay chân.

Vừa rồi ai còn nói mình biết nấu cơm kia mà? Lục Cận Thâm đi lướt qua, thấp giọng nói: “Có cần anh giúp không?”

Ồ? Nhanh như vậy mà anh đã tắm rửa xong rồi à! Cô còn định gọi anh ra ăn cơm đây này! Chu Ninh Ninh vung vẩy cái xẻng nói: “Không cần không cần, em biết rồi, anh tin em đi.”

Nói thật, anh không tin. Nhưng mà cô đã kiên trì, Lục Cận Thâm đành chiều theo vậy.

Sáu giờ ba mươi, món mặn món nhạt đều được bày ra khắp bàn, Chu Ninh Ninh rất đắc ý mà tranh công: “Em đã nói là được mà.”

Thấy cô biểu lộ vẻ mặt “Mau khen ngợi em đi”, Lục Cận Thâm vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô rồi nói chữ ngoan, sau đó đi xới hai chén cơm. Được hay không cũng phải nếm thử mùi vị mới biết.

Khuỷu tay Chu Ninh Ninh chống lên bàn cơm, hai tay đỡ khuôn mặt đầy mong đợi nhìn về phía Lục Cận Thâm, hưng phấn hỏi: “Thế nào? Ăn có ngon không?”

Lục Cận Thâm ăn cơm cũng rất đẹp, qua nét mặt của anh không thể đoán ra đồ ăn ngon hay không, anh nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mong đợi của cô, có chút không đành lòng nói: “Muốn anh nói thật không?”

Câu này... Có chút không ổn! Nét hưng phấn trên mặt Chu Ninh Ninh bớt đi một nửa: “Anh nói thật đi...”

Lục Cận Thâm nhẫn tâm nói: “Hơi khó ăn.”

Chu Ninh Ninh: “...” Không đồ dành người ta sao? Ai đã nói sẽ cho người ta mỗi tình đầu đầy ngọt ngào hạnh phúc? Đàn ông quả nhiên đều là đồ lừa đảo!

Nhìn bộ dạng ủy khuất của cô, khóe miệng Lục Cận Thâm giật giật, nói một câu dễ nghe: “Khó ăn anh cũng sẽ ăn hết.”

Thật sao? Đáy lòng Chu Ninh Ninh lại bắt đầu hạnh phúc ngọt ngào, vừa nãy trực tiếp khen cô không phải tốt hơn sao? Thật sự là người đàn ông kiêu ngạo! Cô nháy mắt nhìn anh, tự mình lấy đĩa gấp một món nếm thử, khụ khụ, thực sự ăn không ngon lắm, cô cho hơi nhiều nước tương, hương vị... Có chút kì lạ, cô phờ trương nói: “Coi như không tồi... Có thể ăn được.”

Lục Cận Thâm gật đầu: “Ừ.”

Số lượng món ăn không nhiều lắm, cuối cùng cũng đã ăn xong, đương nhiên hơn một nửa đều đã vào bụng Lục Cận Thâm.

Sau khi ăn xong anh giành rửa chén, Chu Ninh Ninh chán nản đứng sau lưng anh, nói: “Người ta nói con đường ngắn nhất để chiếm lấy tình cảm của đàn ông là thông qua dạ dày, nhưng rõ ràng là phải chiếm lấy tình cảm của anh ta trước thì mới không chế được dạ dày của anh ta, anh nó có đúng không?”

Lục Cận Thâm cười cười, không chịu thua nói: “Vậy mà anh còn hy vọng em tới chinh phục dạ dày của mình.”

Đồ xấu xa! Chu Ninh Ninh nhéo một cái vào eo anh, sau đó chạy trốn. (/▽\ )

Hơn tám giờ tối, Chu Ninh Ninh nhận điện thoại của Tăng Tiểu Mông, hỏi cô khi nào thì đến.

Chu Ninh Ninh liếc nhìn vào bếp, bạn trai cô đang nấu nước kẹo gừng, ấp úng nói: “Đêm nay mình sẽ không đến chỗ của cậu... Cậu không cần chờ mình đâu...”

Tăng Tiểu Mông hứng thú: “À? Cậu và nam thần của cậu đã đến bước xâm nhập trao đổi rồi à?”

Xâm nhập trao đổi... Thật là tà ác! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Ninh Ninh đỏ bừng, che lấy điện thoại thấp giọng mắng: “Cậu đúng là lưu manh! Tớ đến nghỉ lễ được không? Tớ chỉ là ở nhờ mà thôi, rất thuần khiết! Sẽ không xảy ra chuyện gì cả!”

Tăng Tiểu Mông ha ha cười to: “Không xảy ra việc gì, nếu lỡ xảy ra thật thì bắt anh ta chịu trách nhiệm tới cùng đi chứ, không phải cậu hay nói sau này sẽ gả cho anh ta sao? Huống chi tuổi anh ta đã lớn như vậy rồi...”

“... Anh ấy mới 28 tuổi thôi! Lớn một chút không phải tốt hơn sao?”

“Anh ta lớn hơn cậu tám tuổi, hơn nữa trọng điểm của không phải là tuổi của anh ta, cung phản xạ của cậu hình như lúc nào cũng vậy hả?”

Chu Ninh Ninh hừ hừ, cố gắng che chở bạn trai: “Dù sao tuổi của anh ấy cũng không lớn, còn hơn anh trai tớ 3 tuổi đây này, tớ lại thích anh ấy như vậy.”

Tăng Tiểu Mông cười lớn tiếng: “Tớ có cảm giác cậu càng lúc càng giống Thiến Thiến.”

Chu Ninh Ninh: “Giống chỗ nào? Ngoại trừ đều có bạn trai bên ngoài.”

Tăng Tiểu Mông khinh thường nói: “Cậu càng ngày càng kiêu ngạo, da mặt càng ngày càng dày...”

Chu Ninh Ninh: “...” Có bạn trai rồi tùy hứng một chút thì có gì sai sao? Người không có bạn trai... Hừ!

Sau khi uống một ly nước kẹo gừng, cuối cùng Chu Ninh Ninh cũng cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, Lục Cận Thâm đưa tay đặt lên trên bụng của cô ần nhẹ nhàng, thấp giọng hỏi: “Còn đau nữa không?”

Sau chuyện đó, hiện tại Chu Ninh Ninh đã không còn thẹn thùng nữa, cô lắc đầu: “Rất tốt, không đau nữa.”

Lục Cận Thâm nhìn sắc mặt của cô, thực sự tốt lên rất nhiều, không giống như lúc này, đau đến sắc mặt trắng bệch, anh hỏi: “Trước kia cũng đau như vậy à?”

Chu Ninh Ninh chẹp miệng: “Thỉnh thoảng sẽ đau như vậy, đều tại anh, lần trước em mua hai cây kem, anh không chịu ăn gì cả, hại em phải ăn hết một mình...”

Thì ra là như vậy, lông mày Lục Cận Thâm nhíu lại, lạnh lùng nói: “Sau này trước khi đến ngày em không được phép ăn đồ lạnh như vậy.”

Dữ dội quá! Chu Ninh Ninh ngoan ngoãn gật đầu, Lục Cận Thâm sờ sờ đầu của cô, nói: “Ngaoan.”

Lục Cận Thâm cảm thấy nhà mình chưa bao giờ ấm áp như thế, cô gái đang cuộn người ở trong lòng anh xem phim điện ảnh, tiếng nhai đồ ăn vặt “chóp chép” vang lên, cô sẽ tự nhiên bóc cho anh ăn mấy miếng, anh không thích ăn đồ ăn vặt, nhưng được cô cho ăn như vậy... Cảm giác rất tốt.

Lúc ấm áp thế này, anh lại đột nhiên rất muốn kết hôn, muốn ở cùng chỗ với cô, mỗi sáng thức dậy đều nhìn thấy cô.

Trong phim, ở giữa màn hình có một cô gái nhỏ khóc lóc cầu xin mẹ mua cho cô bé một con thỏ, bộ dạng hết sức đáng thương...

Con thỏ...

A a a a! Trong nháy mắt Chu Ninh Ninh lại nhảy dựng lên! Con thỏ của cô bị cô quên lãng rồi!!!

Ô ô ô, suýt chút nữa cô bỏ đói Lucky ở nhà rồi...

Chương 38

Khoảng mười giờ rưỡi tối, Chu Ninh Ninh kéo Lục Cận Thâm vào thang máy trực tiếp xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, leo lên trên ghế lái phụ của chiếc SUV, Lục Cận Thâm đang chuẩn bị nổ máy xe, một bàn tay nhỏ bé mềm nhũn lại sờ lên cằm của anh, có chút ngượng ngùng hỏi: “Còn đau lắm không?”

Vừa rồi cô đột nhiên nhảy dựng lên, đỉnh đầu đập mạnh vào cằm dưới của người đàn ông ấy... Cô cũng nghe được tiếng anh rên rĩ, lại nhìn thấy chỗ va chạm đã bị ửng hồng lên...

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô một cái, đưa tay sờ sờ đầu của cô: “Em có đau không?”

Chu Ninh Ninh để anh tùy ý xoa, thành thật trả lời: “Còn hơi đau...”

Lục Cận Thâm lại xoa nhẹ cho cô hai cái mới buông tay ra, nỏ máy xe, ánh mắt nhìn vào kính chiếu hậu ở trên, nhàn nhạt trả lời vấn đề vừa rồi của cô: “Anh không đau.”

Thật hay giả đây... Chu Ninh Ninh bán tín bán nghi, cảm thấy chắc chắn là anh lại kiêu ngạo không chịu thừa nhận.

Vốn là ban đêm ấm áp lại ngọt ngào, xem phim xong có thể đi ngủ, hôm nay đã phải đi đi lại lại mấy phen, bây giờ Lục Cận Thâm đã cảm thấy quen, cô muốn về nhà lấy con thỏ anh cũng đồng ý chờ cô đi.

Chu Ninh Ninh yên tĩnh ngồi trên xe, đưa tay mở chương trình phát thanh, vừa vặn đã phát ra một ca khúc nhẹ nhàng, cô lại còn ngân nga hát theo: “Thích nhìn anh nhíu mày, gọi em là chúa nhất gan. Cảm giác như đang cãi nhau với tình nhân...”(1)

(1): Đây là bài hát “Kẻ Nhất Gan” bản chính do Vịnh Nhi hát, mình không tìm được link youtube có vietsub của Vịnh Nhi mà chỉ có bài cover do Mộ Tu Tiểu Quai hát. Bạn nào muốn thì có thể nghe thử, bài hát cũng rất nhẹ nhàng và đáng yêu. Link mp3 của Vịnh Nhi: <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Ke-Nhat-Gan/ZW7OCO0F.html>. Link youtube: https://www.youtube.com/watch?v=M8DCIFe52_c.

Lục Cận Thâm nghe thấy khoe môi liền cong lên, cô không phải chúa nhất gan gì đó, cô là chúa nghịch ngợm! Chúa liều lĩnh! Chúa ngốc nghếch! Nhưng dù là loại nào cũng rất đáng yêu.

Anh đưa một bàn tay ra xoa đầu cô, hỏi: “Có muốn hát lại bài ‘Hào hán ca’ một lần nữa không?”

A a a a a! Kẻ xấu xa! Hoá ra anh vẫn còn nhớ chuyện này! Chu Ninh Ninh mặt ửng đỏ, nhưng cô vẫn hỏi: “Anh thật sự muốn nghe?” Nếu như anh nói muốn... Chắc cô sẽ hát ngay quá. (▽\ )

Lục Cận Thâm: “Hát đi.”

Chu Ninh Ninh ho hai tiếng, thật sự hát ngay.

Trên đường đi luôn có tiếng hát, Lục Cận Thâm nhanh chóng lái xe đến tận dưới lầu nhà Chu Ninh Ninh, trước khi Chu Ninh Ninh xuống xe còn lén lút nhìn ngó bốn phía, may mắn hôm nay trời mưa liên tục, đường phố ướt nhèm nhẹ, thời tiết không tốt cộng thêm trời đã tối đen, bây giờ không còn ai qua lại trên đường, cô nhảy xuống xe, hơi xấu hổ nói với Lục Cận Thâm: “Nhà em ở đây, trên tầng năm.”

Bình thường Chu Ninh Ninh không để anh đưa đến dưới lầu, đây là lần đầu tiên Lục Cận Thâm đến chỗ này, một khu nhà ở bình dân, anh khoác vai của cô: “Anh đi lên với em.”

Chu Ninh Ninh cười ha ha gật đầu: “Hi hi hi, được đó, không có ai ở nhà đâu, em lên dẫn anh về nhà đó.”

Ông Chu không cho phép cô ở lại nhà nam sinh khác, thế mà cô sang nhà bạn trai, hơn nửa đêm còn dẫn bạn trai về tận nhà... Đoán chừng ông Chu biết được sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh cho xem...

Lục Cận Thâm vỗ vỗ đầu của cô, nhàn nhạt nói: “Không sao, đợi lát nữa em không chịu đi vẫn bị anh dẫn đi thôi.”

Gào khóc! Bạn trai thật ngang ngược! Cô nghịch ngợm như thế được không? Đêm nay anh có muốn ấm giường hay không đây? (▽\ )

Chu Ninh Ninh không nhịn được che miệng cười, hơi cố ý khiêu khích: “Dẫn đi thì dẫn đi, dù sao anh cũng không thể làm được gì.”

Bước chân Lục Cận Thâm ngừng lại, đôi mắt trầm tĩnh nhìn thẳng về phía cô, Chu Ninh Ninh bị đôi mắt kia nhìn chăm chăm nên hơi run rẩy một tí, vội vàng kéo anh lên bậc thang, thúc giục: “Nhanh lên, một người như Lucky cô đơn trong thời gian dài như vậy sẽ cảm thấy sợ đấy.”

Một người... Đây chẳng qua chỉ là con thỏ mà thôi!

Đèn cảm ứng ở hành lang trên tầng lần lượt phát sáng, đến lầu năm, Chu Ninh Ninh móc chìa khóa mở cửa ra, sò đến chốt mở quen thuộc ở cửa trước rồi mở đèn lên, nhỏ giọng chào hỏi: “Hi hi, đến nhà em rồi.”

Lục Cận Thâm đi tới, Chu Ninh Ninh đang tìm dép ở trong tủ giày, nẹp dép của anh trai xuống sàn nhà, “Anh thay dép của anh trai em đi.”

Ánh mắt Lục Cận Thâm nhìn lướt qua từng phòng, căn nhà có ba phòng ngủ một phòng khách, đại khái khoảng 130 m², sạch sẽ mà ấm áp, không khí có mùi thơm nồng, trong phòng khách còn có một bức biểu diễn nho nhỏ, trên đó được đặt một cây đàn piano, cô đã từng nói mẹ của cô là giáo viên dạy piano.

“Xột xoạt xột xoạt...”

Lục Cận Thâm nhìn sang Chu Ninh Ninh, Chu Ninh Ninh thẹn thùng nói: “Đây là tiếng Lucky gặm lồng sắt...”

Được rồi, Lục Cận Thâm không nói gì thêm, con thỏ kia đã đói đến mức phải gặm lồng sắt rồi sao?

Chu Ninh Ninh đã chạy ra ban công để xem con thỏ của cô, may là buổi trưa trước lúc cô ra khỏi nhà có cho Lucky một ít thức ăn, bây giờ biết có người về nhà liền gặm lồng sắt để gây chú ý sao?

Cô đưa tay sờ sờ nó, nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, suýt chút nữa đã quên mất em, bây giờ chị đến để đưa em đi.”

Cửa phòng đều mở rộng ra, Lục Cận Thâm nhìn thấy một căn phòng chắc là của cô, anh ung dung đi tới cửa, dè tay xuống công tắc trên vách tường, ánh đèn sáng rực ảm áp bao phủ căn phòng nhỏ, tầm mắt của anh nhìn từ bàn học đến tủ quần áo cuối cùng rơi vào tấm gương trắng bên cạnh chiếc giường công chúa, trong không khí dường như vẫn còn thoang thoảng mùi hương của cô, thơm tho lạ thường.

Đây là mùi hương của cô gái thuộc về anh, đáy lòng Lục Cận Thâm trở nên hết sức mềm mại.

Chu Ninh Ninh xách theo lồng sắt có Lucky và các loại thức ăn đi đến phòng khách, lại phát hiện anh đang đứng trước cửa phòng của cô...

Kia là phòng của cô, Chu Ninh Ninh có chút ngượng ngùng, xách đồ đến phía sau anh, nhỏ giọng nói: “Có thể giúp em lấy ít đồ không?”

Lục Cận Thâm quay đầu lại, đáy mắt đầy ánh sáng ôn hòa, khẽ khom người hôn lên môi cô một chút, nói: “Cam tâm tình nguyện đến cuối cùng.”

Chu Ninh Ninh đỏ mặt, nhỏ giọng thúc giục: “Chúng ta về nhanh đi, khuya lắm rồi.”

Hi hi, cô muốn dẫn con thỏ của cô vào nhà anh ở!

Lại về đến nhà, sau khi chuẩn bị xong cho con thỏ, Lục Cận Thâm kéo cô đi rửa tay, anh bật nước rồi tự mình rửa tay cho cô, mỗi một ngón tay đều tỉ mỉ rửa sạch.

Cũng bởi vì vừa rồi cô liên tục sờ con thỏ mà thôi! Chu Ninh Ninh hơi chu môi lên, rốt cuộc là do anh ư sạch sẽ, hay vẫn còn ghét bỏ Lucky? Anh vẫn không thích con thỏ của cô... Haiz!

Rửa tay xong lại đánh răng, sau khi rửa mặt đã là hơn mười hai giờ đêm... Chu Ninh Ninh hơi thắc mắc về chỗ ngủ, cô ngủ ở đâu đây?

Lục Cận Thâm dùng hành động đưa cho cô đáp án, anh dắt cô vào phòng ngủ chính, Chu Ninh Ninh đỏ mặt liếc nhìn giường lớn kia.

Lúc xế chiều cô đã lên chạy vào để xem qua, còn cảm thán một câu: Giường thật lớn... (▽\ )

Lục Cận Thâm để balo của cô trên ghế sofa, không rời đi ngay lập tức mà tiến đến bên giường vén tấm chăn mỏng lên.

Chu Ninh Ninh cứ như cái đuôi nhỏ theo sau lưng anh, cô vẫn biết giữ ý tứ trước mặt anh nhưng cũng không hẳn không dám ngủ cùng giường với anh... Dù sao hiện tại cô đang trong những ngày đặc biệt, anh có muốn cũng không làm được...

Mặt cô hồng hồng đưa tay kéo góc áo của anh, hơi run hỏi: “Đêm nay chúng ta ngủ ở đây sao?”

Chúng ta...

Lục Cận Thâm ngừng mọi động tác, bám theo chữ “Chúng ta” này, anh vốn định sắp xếp tốt cho cô sau đó ra phòng khách ngủ, nhưng bây giờ anh có thể thay đổi chủ ý rồi, tâm trạng bất ngờ tốt lên, nhếch nhếch môi cười, đưa tay sờ sờ đầu của cô, lòng bàn tay mềm mại, giọng điệu cũng nhẹ nhàng: “Nếu em đã mời anh, vậy thì ngủ chung đi.”

Chu Ninh Ninh che mặt chạy đi, cô mời mọc khi nào! Người đàn ông kiêu ngạo này cứ thích xuyên tạc ý nghĩ của cô... Cô lấy đồ ngủ và gói “Thiên sứ nhỏ” siêu dài từ trong ba lô, đi đi chạy chạy vào buồng vệ sinh.

Chu Ninh Ninh vào nhà vệ sinh đến mười phút, chẳng khác tốc độ rùa bò là bao, lúc đi ra phát hiện trong phòng ngủ chỉ còn một chiếc đèn bàn màu da cam, ánh sáng nhu hòa ảm áp tỏa khắp phòng, anh đã ngồi dựa vào thành giường, tư thế gọi cảm lại lười biếng, thật là đẹp trai! Không phải vẻ đẹp trai giống ngày thường, bộ dạng này của anh chỉ mình cô có thể nhìn thấy...

Tim cô đập thình thịch, cô từ từ đi đến bên giường, từ từ bò lên giường, từ từ chui vào trong chăn và chôn luôn mặt mình vào trong đó... Ôi ôi, ngại ngùng quá! Làm ơn xem cô như không tồn tại đi mà... (▽\ )

Lục Cận Thâm cười một cái rồi tắt đèn bàn, căn phòng liền chìm trong bóng tối...

Anh nằm bên cạnh cô, còn cô thì chôn người trong chăn không nhúc nhích, anh ôm cô vào lòng, thuận tay vén chăn lên, giọng nói trong đêm gọi cảm hơn rất nhiều: “Muốn làm mình khó chịu hay sao? Hả?”

Chu Ninh Ninh nháy mắt, khẽ xoay người trong lòng anh, nhỏ giọng lầm bầm: “Đây là lần đầu tiên em nằm cùng một người đàn ông trên một chiếc giường lớn, có chút rối rắm, hơi thẹn thù nữa...”

Sau khi đôi mắt đã làm quen được với bóng tối, Lục Cận Thâm có thể nhìn thấy dáng vẻ cô cắn môi chỉ trong nháy mắt, anh nghiêng đầu hôn lên trán của cô, nói: “Yên tâm, đây cũng là lần đầu tiên anh nằm cùng một cô gái.”

Thật sao? Đây cũng là lần đầu tiên của anh? Cô lén nhếch miệng nở nụ cười, nhỏ giọng hỏi: “Vậy anh căng thẳng không?”

Căng thẳng sao? Có một chút, nhưng nếu so với cảm giác hưng phấn thì vẫn còn thua xa, anh ôm cô, hôn lên môi của cô, giọng nói khàn khàn: “Không, nhưng anh bắt đầu có một ý nghĩ xấu.”

Ôn hương nhuyễn ngọc (2) trong lòng, lại là người con gái mà mình thích, Lục Cận Thâm bảo không có suy nghĩ xấu là nói dối, nụ hôn càng ngày càng triền miên, lòng bàn tay ấm áp thăm dò vào đồ ngủ của cô, sờ vào chỗ mềm mại kia, dịu dàng nắn bóp...

(2) Ôn hương nhuyễn ngọc: Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Ban đêm ấm áp tốt đẹp như vậy, con thỏ thơm ngào ngạt đang nằm ở trên giường anh, lại không thể làm chuyện xấu, chỉ có thể lướt qua rồi ngừng lại thăm dò...

Chu Ninh Ninh cảm thấy nhiệt độ trong chăn mỏng càng lúc càng cao, khiến cô toát cả mồ hôi, cô không phải là đứa con nít nữa, có một số việc cô cũng hiểu, chẳng hạn như bây giờ... Có thứ gì đó đang cạ vào chân cô...

Cô nhịn không được đẩy anh ra, riu rít nói: “Ngủ, ngủ thôi...”

Vài phút sau, người nào đó đi vào phòng tắm xối nước lạnh, Chu Ninh Ninh ôm chăn mềm nghe tiếng nước chảy từ bên ngoài, lại ngại ngừng vui mình vào trong chăn...

Lục Cận Thâm mang theo cơ thể đầy hơi lạnh trở về giường, ôm cô khẽ thở dài một hơi: “Ngủ đi.”

Chu Ninh Ninh dịch sang vị trí thoải mái, nhỏ giọng nói câu: “Ngủ ngon.”

Lục Cận Thâm áp vào bên tai cô nhẹ nói: “Ngủ ngon.”

Giữa những người yêu nhau mà nói một tiếng ngủ ngon liền nảy sinh cảm giác ngọt ngào, Chu Ninh Ninh nhanh chóng ngủ mất, còn người nào đó... Không ngủ được...

Sáng sớm thứ hai thức dậy, Chu Ninh Ninh phát hiện mình giống như sợi chỉ nhỏ đang quấn vào người anh, cô vô thức xê dịch vị trí, cánh tay người đàn ông lập tức quấn tới, âm thanh trầm thấp khêu gợi vang lên trên đỉnh đầu cô: “Dậy rồi sao?”

Chu Ninh Ninh thậm chí không muốn mở mắt, nằm trong lòng anh chơi xỏ lá: “Em vẫn còn muốn ngủ.”

Lục Cận Thâm khẽ cười một tiếng: “Vậy ngủ tiếp đi.”

Lúc Chu Ninh Ninh tỉnh lại đã là mười giờ sáng, Lục Cận Thâm đã không còn ở đây, cô vén chăn lên nhìn xuống xem mình có... Khụ khụ, trần ra hay không...

Không có, rất tốt, rất tốt...

Cô tìm được Lục Cận Thâm ở phòng sách, anh giống như đang làm việc. Lục Cận Thâm ngược mắt nhìn nhìn Chu Ninh Ninh đứng trước cửa, dùng tay nói: “Trong phòng bếp có cháo với trứng gà, em ăn điểm tâm trước đi, buổi trưa chúng ta ra ngoài ăn.”

“Được.” Chu Ninh Ninh thấy anh đang bận, không quấy rầy anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Chương 39

Lục Cận Thâm bận rộn trong thư phòng đến mười một giờ rưỡi mới đi ra, Chu Ninh Ninh đang chơi đùa cùng Lucky ở phòng khách, anh đi đến trước mặt cô: “Thay quần áo đi, chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Chu Ninh Ninh “Hả?” một tiếng, ôm Lucky bỏ vào lòng.

Lục Cận Thâm nhắc nhở một câu: “Nhớ rửa tay đấy.”

Hừ hừ, Chu Ninh Ninh cảm thấy nhất định là anh vẫn rất ghét Lucky...

Xe rời khỏi khu chung cư, Chu Ninh Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Tầng Tiểu Mông đang đứng ở công bảo vệ khoảng một trăm mét phía trước, cô vội vã kêu Lục Cận Thâm dừng xe rồi thò đầu ra gọi một tiếng: “Tiểu Mông!”

Tằng Tiểu Mông quay đầu lại nhìn cô, vừa cười vừa đi tới, nói đùa: “Hẹn hò sao?”

Chu Ninh Ninh cười hi hi: “Bọn tớ đi ăn cơm, cậu có muốn đi cùng không?”

Thật ra Tăng Tiểu Mông rất muốn đi, cô vốn cũng định ra ngoài ăn cơm, nhưng thoáng thấy Lục Cận Thâm bên cạnh Chu Ninh Ninh lại quyết định không đi: “Không cần, tớ không muốn làm bóng đèn đâu.”

Lúc này Lục Cận Thâm cũng nhìn sang, nói một câu: “Không cần lo, còn có một người bạn đi cùng mà.”

Ồ? Còn có ai nữa? Chu Ninh Ninh nghi ngờ quay đầu lại nhìn anh, Lục Cận Thâm nhàn nhạt nói: “Còn có Tô Gia Trạch.”

À à, giải đáp xong nghi vấn, Chu Ninh Ninh quay đầu lại nói với Tăng Tiểu Mông: “Đi thôi đi thôi, dù sao cậu cũng định đi ăn cơm mà.”

Tăng Tiểu Mông không từ chối nữa, mở cửa lên xe.

Ngày Quốc Khánh, không cần nói cũng biết giao thông ở trung tâm thành phố rất hỗn loạn, may là chỗ ăn cơm không ở gần đó, sau nửa giờ chạy xe qua một con hẻm nhỏ, cuối cùng cũng tới chỗ ăn cơm, là một quán ăn tư nhân.

Lục Cận Thâm dẫn hai cô đi lên phòng ăn trên lầu, Tô Gia Trạch đã chờ sẵn ở đó, lúc ngẩng đầu nhìn thấy Tăng Tiểu Mông thì hai mắt sáng rực lên, lập tức huyết một tiếng lớn, vô sỉ nói: “Thật bất ngờ, hai người còn dẫn theo mỹ nữ đến.”

Chu Ninh Ninh cười hi hi nói: “Đây là bạn thân của em, Tăng Tiểu Mông. Còn người này là Tô Gia Trạch, là... Đồng nghiệp của bạn trai tớ.”

Tăng Tiểu Mông chắc chắn là mỹ nữ, khuôn mặt xinh đẹp thì không nói, chiều cao đến một mét bảy mươi, dáng người cao gầy mềm mại lại còn biết khiêu vũ, khí chất cơ bản cũng rất tốt. Vì chiều cao và phong cách ngự tử của cô, dù đứng giữa đám đông cũng lộ rõ vẻ xinh đẹp.

Tô Gia Trạch ân cần kéo chiếc ghế bên cạnh ra, cười nói: “Tiểu Mông tiểu thư à, mời ngồi, hôm nay tôi mời.”

Tăng Tiểu Mông cũng không ngượng ngùng, rất nể mặt ngồi xuống.

Tô Gia Trạch lại đưa thực đơn tới trước mặt Tăng Tiểu Mông và Chu Ninh Ninh, rất lịch sự nói: “Ưu tiên phụ nữ, muốn ăn gì cũng được.”

Khụ khụ, Tăng Tiểu Mông trừng hai mắt với Chu Ninh Ninh: Lại thêm một máy rút tiền nữa sao?

Hi hi, Chu Ninh Ninh không hiểu thâm ý của cô, lại cúi đầu nghiên cứu thực đơn, rồi chọn hai món ăn mình thích, sau đó lật đến bảng đồ ngọt theo thói quen, còn chưa kịp xem được tên món, thực đơn đã bị Lục Cận Thâm ngồi bên cạnh lấy lại.

Gào khóc! Tại sao chứ? Cô tỏ vẻ đáng thương nhìn Lục Cận Thâm.

Lục Cận Thâm lắc đầu: “Món ngọt ở đây đều rất lạnh.”

Được rồi, không ăn thì không ăn, Chu Ninh Ninh bĩu môi: “Vây em muốn chọn thêm một món mặn nữa.”

Lục Cận Thâm đẩy thực đơn tới trước mặt cô, khoe miệng giật giật: “Cứ chọn thoải mái đi, có người mời mà.”

Thật là ân ái nha! Tăng Tiểu Mông đưa tay đụng Chu Ninh Ninh một cái, nhướn mày với cô.

Biết là cô đang chọc mình, Chu Ninh Ninh hơi thẹn thùng quay mặt đi, lại chọn thêm một món, Tăng Tiểu Mông cũng không khách sáo mà chọn ba món. Tô Gia Trạch không đủ vừa ý, lại chọn thêm ba món ăn nữa.

Ăn hết sao? Chu Ninh Ninh hơi nghi ngờ đó...

Tô Gia Trạch không thèm để ý nói: “Có hai người đàn ông chúng tôi, không cần lo sẽ lãng phí đâu.”

Chu Ninh Ninh cảm thấy Tô Gia Trạch rất thú vị, tính cách lại có kiểu của mấy tên thiếu gia vô lại, nhìn bộ dạng của anh ta... Đang muốn theo đuổi Tiểu Mông sao? Hình như chữ “theo đuổi” không thích hợp với anh ta lắm, phải thêm chữ “chiếm” mới đúng.

Nhớ lại lần đầu gặp mặt là hôm anh ta hẹn bạn gái cũ ăn bữa cơm chia tay, Chu Ninh Ninh cảm thấy mình phải nhắc nhở Tiểu Mông một chút, bạn gái cũ của Tô Gia Trạch là loại người có thể liều mạng chỉ vì mấy bàn mạt chược đó... Cô không muốn Tiểu Mông bị tổn thương.

“Tiểu Mông tiểu thư cũng học mỹ thuật sao?” Tô Gia Trạch cười hỏi.

“Không có, tôi học khiêu vũ.” Tăng Tiểu Mông nói.

“À... Chẳng trách.”

“Chẳng trách việc gì?”

“Chẳng trách đáng người rất chuẩn, khí chất cũng tốt đến vậy.”

“...”

Tăng Tiểu Mông đỏ mặt, được một người đàn ông khen trước mặt bạn bè như vậy... Biểu hiện trên mặt có chút lo lắng.

Chu Ninh Ninh ngồi một bên theo dõi, thấy Tăng Tiểu Mông càng lúc càng thân thiết với Tô Gia Trạch, lại tiện thể muốn xin số điện thoại của nhau, cô càng lúc càng lo lắng, Tô Gia Trạch sẽ hành động thật sao...

Sau khi ăn cơm xong, Tô Gia Trạch lấy laptop ra, bàn chuyện công việc với Lục Cận Thâm một chút, đây mới là mục đích chủ yếu của bữa ăn cơm lần này. Sau khi kết thúc, Tô Gia Trạch chủ động nói muốn đưa Tăng Tiểu Mông về nhà, Chu Ninh Ninh vội vàng nói: “Không cần đâu, Tiểu Mông và bọn em cùng đường, cô ấy và Lục Cận Thâm ở chung một khu chung cư.”

Tăng Tiểu Mông cũng nói: “Đúng vậy, không cần làm phiền anh.”

Tô Gia Trạch không muốn miễn cưỡng, đành phải nói: “Được, lần sau tôi mời sẽ cô ăn cơm.”

Tăng Tiểu Mông cười cười: “Sau này tính.”

Chu Ninh Ninh thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng kéo Tăng Tiểu Mông đi vào bãi đỗ xe trước, bỏ lại một câu: “Tạm biệt.”

Tô Gia Trạch nhìn hai cô, lại nhìn Lục Cận Thâm một chút, có hơi buồn bực: “Bạn gái của cậu hình như... Đột nhiên lại không muốn gặp tôi, tôi làm sai chuyện gì rồi à?”

Lục Cận Thâm thân nhiên nhìn anh ta một cái, nói: “Tình sử của cậu quá phong phú rồi.”

Nói xong rồi cũng bỏ đi, Tô Gia Trạch kinh ngạc đứng suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng hiểu được là tại sao.

Fuck! Chuyện gì thế này! Hắn còn chưa bắt đầu đã phải kết thúc như thế sao? Không tiến tới làm sao biết có hợp hay không? Biết đâu cô bé Tiểu Mông này chính là người dành cho anh ta! Kê phong lưu cũng có thể quay đầu lại mà! Người như hắn càng quý giá hơn chứ?!

Đối với Chu Ninh Ninh mà nói, kê phong lưu đâu dễ dàng quay đầu như vậy, lúc đầu lắng từ đầu tỏ vẻ rất tử tế để dụ dỗ người khác, trên phim truyền hình và trong tiểu thuyết không phải đều như vậy sao? Trong cuộc sống hiện thực cũng có rất nhiều ví dụ rồi, không phải sao?

Vậy nên cô thật lòng không muốn Tiểu Mông và Tô Gia Trạch có bất cứ quan hệ gì.

Buổi chiều Lục Cận Thâm còn phải làm việc, anh sợ Chu Ninh Ninh ở nhà sẽ không có ai tán gẫu, liền nói với cô: “Nếu cảm thấy ở nhà buồn chán, em có thể đi chơi với Tăng Tiểu Mông một lúc, đến tối rồi về.”

Lục Cận Thâm lo lắng thừa rồi, ngược lại cô không hề cảm thấy nhàm chán, nhưng Chu Ninh Ninh cũng muốn tâm sự chuyện thiếu nữ với Tăng Tiểu Mông một chút, thế nên liền chạy sang nhà Tăng Tiểu Mông.

Lục Cận Thâm một mình quay về.

Nhà Tăng Tiểu Mông không có ai, hai cô ngồi trên ghế sofa vừa nói chuyện phiếm vừa xem ti vi, Tăng Tiểu Mông nói: “Vừa rồi cậu thể hiện rõ quá, tại sao lại sợ Tô Gia Trạch làm quen với tớ vậy?”

Thật sự rất thông minh! Chu Ninh Ninh nói thật: “Nghe nói bạn gái trước kia của Tô Gia Trạch đều là loại có thể liều mạng để cờ bạc, tớ thấy thấy tình sử của anh ta quá phong phú rồi, tớ sợ cậu bị thua thiệt.”

Tăng Tiểu Mông cười hi hi: “Sợ gì chứ, chị đây chỉ cần vài phút sẽ trị anh ta ngoan ngoãn hơn!”

Một cô gái không biết yêu đương thì lấy đâu ra sự tự tin như thế! Chu Ninh Ninh trợn mắt với cô, nói: “Dù sao nếu anh ta muốn theo đuổi cậu thì đừng chấp nhận! Mặc dù Tô Gia Trạch cũng rất đẹp trai, nhưng... Không cần làm chồng, làm bạn bè bình thường là được rồi.”

“Được, tớ biết rồi, cậu yên tâm đi, cậu thấy tớ đã bao giờ chịu thiệt thòi trước mặt đàn ông chưa? Chỉ có người khác thiệt thòi thôi.” Tăng Tiểu Mông cảm thấy Chu Ninh Ninh thực sự lo xa rồi.

Chu Ninh Ninh suy nghĩ một chút: “À... Hình như cũng đúng.”

Bốn giờ rưỡi chiều, Chu Ninh Ninh phải về nhà bạn trai, Tăng Tiểu Mông muốn sang nhà chị họ ăn ké, mỗi người một ngả, được vài bước Chu Ninh Ninh mới đột nhiên nhớ ra, cô không biết phải đi thế nào để sang toà nhà của anh... Bởi vì khu chung cư rất lớn, chủ yếu là cây xanh, cô lại chưa từng đi từ toà nhà này sang toà nhà khác.

Cô đến cây cầu gỗ nhỏ lần đầu tiên gặp lại, sau đó gọi điện thoại nhờ anh giúp, Lục Cận Thâm cười cười trong điện thoại: “Em cứ đợi anh, đừng đi lung tung, anh sẽ tìm em.”

Chu Ninh Ninh vừa lướt web vừa đợi anh, chưa đến mười phút anh đã tới rồi, cô chạy chậm chậm đến trước mặt anh, cười hi hi.

Lục Cận Thâm cười cười, xoa đầu cô, hỏi ý: “Muốn ra ngoài ăn tối hay chúng ta tự nấu?”

“Chúng ta tự nấu đi.” Chu Ninh Ninh không do dự trả lời, cô phải làm món ăn ngon để nhắm trúng dạ dày của anh!

“Được.” Anh dẫn cô vào nơi bán thực phẩm của chung cư, mua nguyên liệu nấu ăn.

Trong căn bếp nhỏ bé, Chu Ninh Ninh đeo chiếc tạp dề vuông màu hồng phấn mới mua, trở thành một cô đầu bếp nhỏ bận rộn chuẩn bị cơm tối cho bạn trai, cô kiên trì muốn làm đầu bếp chính, Lục Cận Thâm chỉ có thể giúp việc cho cô.

Có bạn trai giúp mình làm cơm khiến Chu Ninh Ninh rất vui vẻ, lần đầu tiên cảm thấy hai người cùng nhau nấu cơm là việc rất hạnh phúc, bây giờ cô đã hiểu tại sao ông Chu cứ vào bếp giúp Mạc Tú Trân, nam nữ phối hợp làm việc đúng là không chút phiền toái! Trong lòng càng thêm vui sướng.

Có những việc một người làm cũng tốt, không cần sự giúp đỡ của ai, nhưng khi hai người cùng nhau làm, dù là việc rất nhỏ cũng sẽ mang đến cảm giác vui vẻ, ví dụ như nấu cơm.

Tại sao tài nấu ăn của Chu Ninh Ninh không tốt, là do lần nào ông Chu cũng đuổi cô ra khỏi bếp, nói cô đang giành công việc với ông... Nhìn xem, chẳng trách tình cảm của ba mẹ cô lại tốt đến vậy.

Hai người cùng nhau nấu xong bữa ăn, đương nhiên ngon hơn bữa cơm hôm qua rất nhiều, công lao hiển nhiên đều thuộc về Lục Cận Thâm ở bên cạnh giám sát, nhưng Chu Ninh Ninh được khen trong lòng cũng rất vui vẻ, cô cười tủm tỉm nói: “Vây sau này chúng ta thường xuyên nấu cơm cùng nhau như vậy nhé.”

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái: “Vây sau này em cũng phải thường xuyên đến nhà anh ở.”

Chu Ninh Ninh: “(◕◕)...”

Nói vậy giống như gọi cô đến ở cùng luôn rồi?

Buổi tối, Chu Ninh Ninh thả Lucky ra khỏi lồng, Lucky hưng phấn chạy tán loạn quanh nhà Lục Cận Thâm, sau đó nằm bất động dưới góc ghế sofa.

Lucky muốn gặm sofa sao? Chu Ninh Ninh hơi lo rằng nó sẽ gặm hư chiếc ghế sofa bằng da đắt tiền của anh, vội vàng đi tới ôm nó, mới vừa ôm vào lòng... Không ngờ rằng nó lại tiểu tiện vào người cô! Tiểu tiện...

(◕◕)...

A a a a a! Sao Lucky lại có thể như vậy! Chu Ninh Ninh không dám tin, trừng mắt nhìn đôi tai thỏ đang cụp xuống, quá ghê tởm! Dám đối xử với cô như thế...

Ô ô ô, Chu Ninh Ninh ủy khuất nhìn về phía Lục Cận Thâm / (tot) / ~

Lục Cận Thâm nhin không được vỗ trán, anh đã nói cung chiều động vật sẽ rất phiền phức rồi mà... Anh phát phát tay, bảo cô tự mình xử lý đi.

Ô ô, không giúp cô sao! Chu Ninh Ninh chỉ có thể nhốt Lucky vào lồng sắt, tự đi vào phòng tắm rửa.

Không biết có phải Chu Ninh Ninh chưa đóng kỹ lồng sắt hay không mà con thỏ... Đã tự mình mở cửa lồng... Vừa mới bị nhốt vài phút, Lucky đã tự mình chạy ra! Mà còn chạy đến bên chân Lục Cận Thâm.

Lục Cận Thâm nhớ lại nó vừa mới tiểu tiện, vô cùng chán ghét mà đá nó sang một bên, Lucky đi một vòng rồi trở lại, mục tiêu lần này là ghế sofa... Đang định gặm... Lại bị Lục Cận Thâm đuổi đôi chân dài đá nó sang một bên.

Nhiều lần như thế, Lục Cận Thâm không còn kiên nhẫn với con thỏ nữa, cuối cùng dùng lực đá thật mạnh, một giây sau Lucky đã lăn một vòng, lỗ tai lại dựng lên... Hơn nữa cũng không dám gặm nữa...

Lục Cận Thâm nhìn con thỏ lạng lẽ đi ra xa, chọn một khoảng cách an toàn rồi nằm bò lên sàn, lỗ tai dựng đứng lên, một cục lông xù nhỏ nhỏ co rúm người trong phòng khách, bộ dạng đáng thương và thể thảm làm sao... Tại sao lại trông giống mỗi khi Chu Ninh Ninh cảm thấy bị bắt nạt vậy!

Anh không nhin được xoa trán, đứng là điên rồi... Ngay cả con thỏ khi bị bắt nạt cũng nhận được sự đồng cảm!

Chu Ninh Ninh tắm rửa xong thì đi ra, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lỗ tai Lucky lại dựng đứng cả lên... Nằm bò trên sàn nhà, đáng vẻ ịu xiu vừa nhìn có chút đáng thương. Cô yên lặng nhìn Lục Cận Thâm, bạn trai cô đứng là có bản lĩnh, có thể làm cho tai thỏ cụp xuống được dựng thẳng lên!

Cô muốn đến sờ Lucky, Lục Cận Thâm lại kéo cô, cả người Chu Ninh Ninh ngã vào lòng anh, cô hồn dỗi trừng mắt nhìn anh: Sao lại bá đạo như vậy chứ...

Lục Cận Thâm ôm cơ thể thơm tho vừa mới tắm xong của cô, thấp giọng nói: “Tắm xong đừng nên chạm vào nó.”

Chu Ninh Ninh ngồi trên đùi anh, liếc nhìn Lucky vài lần, lại trừng hai mắt với anh: “Anh làm gì Lucky vậy?”

Câu hỏi này... Lục Cận Thâm chớp mắt: “Không làm gì hết, chỉ đánh cho một trận.”

Về mặt của Chu Ninh Ninh chính là như thế này: (◕◕)...

Không làm gì hết... Chỉ đánh cho một trận...

Nam thân, chẳng lẽ anh có khuynh hướng bạo lực sao? Chu Ninh Ninh nhìn Lục Cận Thâm, thấy đôi phương vẫn trung ra dáng về lịch sự tao nhã, cô duỗi ngón tay vẽ mấy vòng tròn trên ngực anh, hơi lo lắng hỏi: “Nam thân, anh có khuynh hướng bạo lực không đó? Sau này có khi nào bạo lực gia đình với em không...”

Khuynh hướng bạo lực? Còn bạo lực gia đình? Lục Cận Thâm tức giận cốc nhẹ lên đầu cô một cái, Chu Ninh Ninh lập tức kêu lên: “Anh xem anh xem, mới nói xong anh đã bạo lực với em rồi!”

Có đôi lúc, Chu Ninh Ninh cảm thấy mình ý được cưng chiều mà kiêu ngạo, ý lại vào việc anh ưu ái cô... Thình thoảng chiếm thể thượng phong khiến cô rất đắc ý, như bây giờ, anh im lặng không nói, cô liền cảm thấy mình đã chiếm được thể thượng phong, nhìn bộ dáng anh ăn quả đáng thật tuyệt.

Đèn lớn treo giữa phòng khách, ánh sáng ấm áp bao phủ hai người, đôi mắt sâu thẳm của Lục Cận Thâm cứ lẳng lẳng nhìn cô hồi lâu như vậy, thấy Chu Ninh Ninh ngượng ngùng yên lặng nằm sấp trong lòng anh, anh mới ung dung nói vào tai cô: “Anh sẽ không dùng bạo lực gia đình, có rất nhiều cách để trừng phạt em, anh sẽ chọn một cách mà mình thích nhất.”

Chu Ninh Ninh thông minh lựa chọn im lặng, tiếp tục vùi đầu vào lòng anh, chỉ số thông minh nói cho cô biết: Bạn trai chắc chắn đang muốn dụ – dỗ cô, không biết sao cả hai câu nói ấy đều rất... Sắc. Khí thế tràn đầy... (/▽\ )

Cô rất trong sáng, cô nghe không hiểu, nghe không hiểu, nghe không hiểu...

Lục Cận Thâm nhìn thời gian trên đồng hồ, đã khuya lắm rồi, vỗ vỗ cái đầu trong lòng, Chu Ninh Ninh tưởng anh muốn cô trả lời, tiếp tục nằm sấp không động đậy. Lục Cận Thâm không còn cách nào đành trực tiếp ôm eo cô lên. Chu Ninh Ninh sợ hết hồn, vội vàng ôm chặt lấy cổ anh, hai chân thon dài theo bản năng vòng ngang hông anh, giống như chú chuột túi nhỏ treo trên người anh...

Cô bủi bùi oán giận nhìn anh: Nếu đã muốn ôm thì tại sao không chọn kiểu ôm công chúa chứ!

Lục Cận Thâm nhếch môi cười cười, ôm cô vào phòng ngủ, đã hơn mười một giờ, nên đi ngủ rồi.

Mãi đến khi vào phòng ngủ, Lục Cận Thâm đề cô ngã xuống giường, Chu Ninh Ninh mới kịp phản ứng với tư thế ôm vừa rồi của anh... Thật xấu xa!

Cô vội vàng đẩy anh ra, lăn một vòng trốn qua bên kia, khuôn mặt ửng hồng chui vào trong chăn, chỉ chừa một bóng lưng.

Bây giờ cô càng lúc càng thông suốt, đừng thấy phẩm chất thanh cao bình thường của anh mà ngộ nhận, thật ra... Đàn ông đều như nhau cả! (/▽\ )

Lục Cận Thâm im lặng nhìn cô chốc lát, quay người trở về phòng khách rồi bỏ con thỏ kia vào trong lồng sắt, sau khi tắm xong phát hiện cô đã ngủ, nhìn khuôn mặt yên tĩnh khi ngủ của cô, trong lòng Lục Cận Thâm vô cùng hài lòng, hôn lên môi cô một cái, đưa tay ôm cô vào lòng, nhắm mắt lại.

Ngày nghỉ rất dài, thời gian lại trôi qua rất nhanh, thời gian vui vẻ cũng rất ngắn ngủi, Chu Ninh Ninh đã nghỉ được sáu ngày, buổi tối thứ bảy ba mẹ cô sẽ trở về đây, cũng chính là tối mai.

Đến nhà anh ở vài ngày như vậy, Chu Ninh Ninh phát hiện ra mình có thêm rất nhiều hành lý thừa. Hai ngày trước đến chợ địa phương mua một ít đồ, lại đi dạo phố cùng Tiểu Mông mua quần áo mới và mỹ phẩm dưỡng da...

Cuối cùng ba lô của cô lại không chứa hết, Chu Ninh Ninh hơi buồn rầu lục tung lên tìm túi to hơn để đựng, Lục Cận Thâm từ phòng sách bước ra không thấy ai, đi đến phòng ngủ tìm, thấy cả người cô gần như chui vào trong tủ quần áo, anh nghi hoặc hỏi: “Em làm gì thế? Muốn chơi trốn tìm với anh à?”

Chu Ninh Ninh bỏ từ tủ quần áo ra ngoài, cầm trên tay một cái túi mua hàng đẹp mắt, cười hi hi: “Không phải đâu! Em đang tìm túi để đựng đồ, ngày mai ba mẹ em sẽ về.”

Lục Cận Thâm nhìn cái ba lô bị ném lên ghế sofa, bên cạnh còn có quần áo để bừa bộn, anh nhủ mày: “Chẳng phải tối mai mới về sao? Không cần gấp, ngày mai tìm tiếp.”

Chu Ninh Ninh cúi đầu thu dọn lại hành lý: “Em thu dọn xong trước, trưa mai thì về.”

Lục Cận Thâm mỉm môi, đi đến kéo cô vào lòng, thấp giọng hỏi: “Còn muốn giữ bí mật sao?”

Mấy hôm nay cũng có nói đến chuyện này, Chu Ninh Ninh còn đang do dự không biết nên mở miệng với ba mẹ thế nào, chủ yếu là do hơi thẹn thùng một chút, cô cất giọng thương lượng: “Hay là... Chờ đến khi em tốt nghiệp nhé?”

Lục Cận Thâm không cần thận khê xoa ngón tay lên mu bàn tay cô, cảm thấy hơi ngứa, anh dường như không để ý, nói: “Còn hơn nửa năm em mới tốt nghiệp.”

Như vậy rõ ràng là giọng nói không muốn thương lượng mà... Chu Ninh Ninh yếu ớt: “Nửa năm trôi qua rất nhanh...”

Lục Cận Thâm đánh bừa môi, kéo cô đứng dậy, cùng thu dọn giúp cô.

Chu Ninh Ninh lén liếc nhìn sắc mặt của anh, xác định anh không tức giận cô mới lại gần hôn lên cằm anh, cô gắng ra vẻ ngọt ngào. Lục Cận Thâm không hài lòng, kiêu ngạo đứng yên không động đậy. Chu Ninh Ninh suy nghĩ một chút, từ từ ôm cô nhưng tránh không giẫm chân lên giày của anh, nhón chân lên hôn môi anh, mặt đỏ hồng nhỏ giọng nói: “Anh... Cúi đầu thấp xuống.”

Lục Cận Thâm khê cười một tiếng rồi phối hợp cúi đầu xuống, cùng lúc đó ôm eo hôn cô, giành lấy quyền chủ động.

Phụ nữ thích nghe lời ngon tiếng ngọt, đàn ông lại thích phụ nữ chủ động, Chu Ninh Ninh chủ động một lát, Lục Cận Thâm đương nhiên rất hưng phấn.

Ngày kia Lục Cận Thâm sẽ bắt đầu đi làm lại, anh bận rộn chăm lo công việc, đến lúc đó cô cũng đến trường học, không phải ngày nào cũng được gặp nhau, như lúc trước công việc bận rộn cách ba bốn ngày mới có thể gặp mặt, công việc của anh rất nhiều, cô phải đến trường, hai người đều muốn lo cho hai bên công việc, đôi khi thời gian hai người dành cho đối phương cũng không có, lúc nói chuyện yêu đương đều cảm thấy không đủ, làm sao bây giờ nhỉ?

Thế nên mới nói ngày nghỉ là quý giá nhất, Chu Ninh Ninh cũng luyến tiếc hôn mãi, chào ôi đêm mai không có bạn trai sưởi ấm giường rồi. (▽\ )

Thu dọn xong hành lý, Lục Cận Thâm đi tắm, Chu Ninh Ninh leo lên giường trước, kéo chăn mỏng lên chỉ lộ ra một cái đầu, suy nghĩ một chút lại tắt đèn, kéo rèm cửa sổ phòng ngủ xong, mọi thứ lập tức trở nên mờ tối, chỉ có ánh sáng nhạt lộ ra từ cửa phòng tắm.

Cô cảm thấy rất căng thẳng.

Tiếng “lạch cạch” từ cửa phòng tắm mở ra.

Tìm Chu Ninh Ninh cũng “bịch bịch” nhảy dựng lên, cô vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Mang theo một cơ thể khoan khoái đầy mùi đàn ông nằm xuống bên trái, Lục Cận Thâm đưa một tay ra ôm, Chu Ninh Ninh liền rụt vào lòng anh, thân thể mềm mại nhỏ nhắn xinh xắn ôm lấy vừa vặn, vô cùng thoải mái. Lần sau... Không biết bao lâu nữa mới có thể ôm như vậy.

Lục Cận Thâm xoay người trong lòng mình lại, để cô nằm đối diện anh, ngón tay vén tóc cô, cuối cùng ghé vào tai nhỏ của cô, hơi ngứa, Chu Ninh Ninh không nhịn được rụt cổ lại.

Anh cứ giống như tổng tài thích chọc cô ngứa rồi mới bắt đầu động tác tiếp theo...

Ban nãy cô rụt cổ lại, Lục Cận Thâm liền xoay người đè lên người cô, từ miệng đến phần cổ mảnh khảnh, bàn tay cũng ngày càng xấu xa thò vào áo ngủ của cô, thật sự ước gì có thể hòa lẫn cô vào trong thân thể mình, cơ thể mềm mại nhỏ nhắn giống như sinh ra để hoà hợp với anh... mấy hôm nay anh đã nhin rất cực khô, mỗi buổi tối chỉ có thể nếm “đồ ăn vặt”, bên trong thân thể kia đã có đốm lửa hùng hục thiêu đốt mấy đêm rồi, vừa nghĩ tới đêm mai không thể ôm cô nữa, đốm lửa kia càng không có chỗ để giải tỏa...

Chu Ninh Ninh hơi giật mình, mấy buổi tối trước anh không mất bình tĩnh như vậy, nghe tiếng hít thở càng lúc càng nặng nề của anh, cô đưa tay đẩy anh ra, nhỏ giọng kêu cái tên đêm trước anh muốn cô gọi: “Thâm...”

Lục Cận Thâm không hề bị lay động, đêm khuya vắng lặng, buổi tối đầu thu yên tĩnh, anh khàn giọng hỏi bên tai cô: “Ngày đó đã hết rồi, không phải sao?”

Hình như là hết rồi... Nhưng cũng không hoàn toàn sạch sẽ... Buổi tối khi tắm cô vẫn còn dùng “Thiên sứ nhỏ”, Chu Ninh Ninh không chắc chắn lắm, nhưng cô có hơi sợ, sợ điều gì thì cô cũng không rõ, cần môi không biết trả lời thế nào, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Em không biết...”

Cô cứ yên lặng như vậy, thời gian dần qua, Lục Cận Thâm từ từ lấy lại chút lý trí nhưng cũng chưa hoàn toàn phục hồi, vẫn dùng sức ôm cô như cũ, thờ ơ gấp gáp dồn lên cơ thể cô, hơi nóng phả vào cổ cô, trên chọc Chu Ninh Ninh ngứa ngáy, nhưng cô không dám động đậy... Cô tưởng rằng cứ kết thúc như vậy là xong, bỗng nhiên lại bị anh dẫn dắt đi xa hơn...

Sáng hôm sau, lúc ăn sáng Chu Ninh Ninh thẹn thùng cầm thìa trên tay, chỉ muốn giấu bàn tay sau lưng cho xong...

Biểu hiện của Lục Cận Thâm từ đầu đến cuối đều rất bình thản, anh hỏi: “Sao lại không ăn, không đói à?”

Chu Ninh Ninh vội vàng bùng bát lên, khuôn mặt ửng đỏ: “Không, rất đói.”

Vài phút sau, Lục Cận Thâm cuối cùng nhìn không được hỏi thẳng: “Mối tay à?” Tay cô gấp thức ăn cũng run đến mấy lần...

Chu Ninh Ninh: “...” Này này, có thể đừng hỏi thẳng như vậy được không, bây giờ da mặt của cô đã rất mỏng rồi...

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, không nói nữa, tùy cô vậy.

Buổi trưa Chu Ninh Ninh trở về nhà mình, sau khi dọn dẹp đồ đạc xong, lại nằm trên giường nhìn tay mình đến gần người, đột nhiên cảm gối che kín mặt của mình, ngượng ngùng qua lộn lại trên giường.

A a a, thật xấu hổ mà, không đành lòng nhìn thẳng vào bàn tay đã bị phá hoại của mình...

Hơn tám giờ tối, ông Chu và Mạc Tú Trân đã tắm nắng trở về, khuôn mặt hai người đều vui vẻ, vừa nghỉ phép xong nên cảm thấy thích thú dễ chịu.

Chu Ninh Ninh đã làm xong thức ăn, ba món đơn giản, mấy hôm nay ở cùng Lục Cận Thâm nên tay nghề cũng được rèn luyện thêm, cô nghênh đón giúp hai người cất hết hành lý, kéo họ ngồi vào bàn cơm.

“Ba mẹ ơi, đến ăn cơm nào.” Cô cao hứng kêu lên.

Đồng chí Chu vừa về nhà đã được thiết đãi thức ăn do chính tay con gái làm, thực sự cảm động muốn khóc, xoa xoa đầu cô, cảm động nói: “Đi chơi vài ngày trở về, con gái đã ngoan ngoãn đến vậy, tốt quá.”

Chu Ninh Ninh không hiểu sao lại hơi chột dạ, cười hi hi trả lời: “Ba càng ngày càng đẹp trai, xem màu da của ba giống Cổ Thiên Lạc (1) chưa kia.” Nói xong lại quay sang nói với Mạc Tú Trân: “Mẹ, mẹ cũng càng ngày càng xinh đẹp.”

(1) Cổ Thiên Lạc: Sinh ngày 21 tháng 10 năm 1970 ở Hồng Kông là một diễn viên. Anh từng là gương mặt nổi bật và diễn viên chủ chốt của đài truyền hình TVB. Cổ Thiên Lạc là một trong những diễn viên nổi tiếng và được yêu thích nhất của điện ảnh Hoa ngữ (Điện ảnh Hồng Kông), là gương mặt đại diện cho các thương hiệu quảng cáo như: Pepsi, Osim, Tag Heuer, Lotte, Zero Eyewear, Lay's, và những sản phẩm nội địa khác.

Ba mẹ đều ở đây, không thể chỉ khen một người, nếu không người còn lại sẽ ghen tị, từ nhỏ Chu Ninh Ninh đã biết đạo lý này.

Đồng chí Chu hừ một tiếng: “Ba mẹ có mua quà cho con đây, ở trong hành lý, túi lớn nhất ấy.”

Chu Ninh Ninh không thèm ăn cơm, vội vàng đi mở túi, sau đó lấy quà từ trong túi lớn nhất... Cô yếu ớt hỏi: “Ba, ba nói mấy thứ này sao...”

Đồng chí Chu gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, chính là cái đó.”

Chu Ninh Ninh khóc ròng... Tại sao ba cô và Trịnh Thiên Thiên lại giống nhau thế chứ! Tích góp các loại đặc sản thuộc bộ dưa mang về cho cô! Hình như cô chưa từng nói là mình đặc biệt thích ăn dưa mà...

Ngoại trừ cái dưa và quả dưa... TaT!

Sáng hôm sau, ông Chu kỳ quái hỏi Chu Ninh Ninh: “Sao tối qua Lucky lại không gặm lồng sắt? Sáng sớm hôm nay cũng rất ngoan.”

Khụ khụ, về mặt Chu Ninh Ninh nghiêm túc: “Mấy ngày nay con dạy dỗ nó rất tốt, bây giờ nó rất ngoan ngoãn, không dám gặm đồ lung tung nữa, bình thường có thể thả nó ra đi dạo một tí.”

Thật ra là bị ai kia “Gậy gộc giáo dục”, dựa theo lời Lục Cận Thâm mà trả lời câu hỏi của ông Chu: “Không làm gì hết, chỉ đánh cho một trận.” Khụ khụ, quả thật, sau khi Lucky bị “đánh”, mấy ngày sau quả nhiên nghe lời hơn hẳn, anh nói vật nuôi cũng có linh tính, phạm sai nên phạt, về sau nó sẽ nghe lời.

Sau đó Chu Ninh Ninh cũng hỏi thử: “Vậy sau này anh có đánh con của chúng ta không?”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt trả lời: “Tùy tình huống.”

“Tình huống gì?”

“Xem em sinh con trai hay con gái.”

“Vậy nếu là con trai thì anh sẽ đánh sao?”

“Lớn lên giống anh thì không đánh.”

Chu Ninh Ninh che miệng cười... Trong lòng thật vui.

Chu Ninh Ninh nhớ tới lần không nhìn được cười một tiếng, chỉ có điều không thể nói chuyện này cho đồng chí Chu biết.

Đồng chí Chu còn rất cao hứng: “Thật không? Vậy bây giờ ba thả nó ra thử.”

Lucky được thả ra, chậm chạp đi tới, trưng ra kiểu phong cách cao sang, sau khi đi lại vài vòng, liền gục xuống trong phòng khách, tiếp tục giả vờ lạnh

lùng.

Ông Chu kinh ngạc: “Con thô nghịch ngợm nhà chúng ta có thể thay đổi tính cách như thế sao?”

Chu Nịnh Nịnh luyến quýnh hỏi: “Ba, ba không thích sao?”

Ông không thích! Loài thô vốn hiếu động mà! Ông Chu sợ con gái tự ái, vội vàng nói: “Tốt tốt, cảm giác giống như con gái biến thành con trai vậy...”

Sinh con gái lại trở thành con trai... -_-|||

Chu Nịnh Nịnh hơi xấu hổ, đồng chí Chu sử dụng ví dụ này... Thật khôi hài... (͡_ ͡_)

Ha ha, đợi lát nữa cô nhất định sẽ gọi điện thoại nói cho Lục Cận Thâm biết chuyện này, không chừng anh sẽ rất hứng thú, dù sao đồng chí Chu cũng có thể nhận ra người nghiêm khắc dạy dỗ được Lucky phải là đàn ông.

À, Chu Nịnh Nịnh đang suy nghĩ có nên tiện thể công khai yêu đương luôn không? Trước kia cô có hỏi đồng chí Chu về yêu cầu đối với con rể, lúc đó ông nói: “Quan trọng nhất là phải đối xử tốt với con, nhân cách tốt và có ý chí cầu tiến trong sự nghiệp, tốt nhất là có thể ở trong vùng này, như vậy sau này khoảng cách hai nhà gần nhau, ba mẹ còn có thể thường xuyên đến thăm con.”

Lục Cận Thâm hoàn toàn phù hợp!

Chu Nịnh Nịnh thử dò xét một câu: “Hi hi, vậy ba có muốn con dẫn về ‘một nửa con trai’ hay không?”

Đồng chí Chu đang muốn cửa vãn cho con thô thì bỗng sờ một lúc, chậm chạp hỏi: “Thật không? Ở lớp nào? Ban nào?”

Chu Nịnh Nịnh: “...” Tại sao đồng chí Chu lại cho rằng bạn trai của cô là nam sinh chứ?

“Khụ khụ, đâu có liên quan gì đến lớp hay phòng ban, con chỉ hỏi vậy thôi, hơn nữa... Ai nói bạn trai con phải là học sinh cùng trường thế.” Bất cứ giá nào, cứ nói ra thôi!

“Không phải là học sinh? Vậy thì làm nghề gì? Ở đâu? Bao nhiêu tuổi?” Ông Chu bám sát vấn đề, một đồng câu hỏi được đưa ra, tên nhóc con nhà nào lại có ý xấu với thô trắng nhà ông chứ! (͡_ ͡_)#

Nhiều câu hỏi như vậy... Chu Nịnh Nịnh lập tức yếu đi: “Không có, không có... Con chỉ hỏi vậy thôi.”

Đồng chí Chu bán tín bán nghi: “Có bạn trai thì nhớ dẫn về cho ba mẹ xem, con đỡ phải chịu thua thiệt.”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu: “Dạ...”

Có câu nói này của ông đã đủ rồi, nếu như bất ngờ xảy ra vấn đề gì, ví dụ như bạn trai đi ngoại tình, cô sẽ trực tiếp dẫn anh về nhà, ông Chu sẽ lên tiếng giúp cô mà, đúng không?

Chương 40

Tô Gia Trạch đúng là không có bản lĩnh, bởi vì anh ta đã hẹn mấy lần mà Tăng Tiểu Mông vẫn không chịu đến! Bất đắc dĩ lắm Tô Gia Trạch mới phải dọn nhà, vì anh ta không tin hai người ở cùng khu sẽ không “tình cờ gặp mặt” lần nào!

Nhưng đến giờ vẫn chưa được, thế nên anh ta nhìn về phía Chu Nịnh Nịnh: “Nịnh Nịnh tiểu thư, cô đáng yêu như thế, thật sự không muốn mừng tiệc tân gia của tôi sao? Dù gì sao này chúng ta cũng là hàng xóm của nhau mà.”

Bọn họ làm sao hàng xóm thế nào! Khu chung cư này có rất nhiều toà nhà, hai toà nhà của họ lại xa nhau nhất! Hơn nữa, tại sao phải khen cô một câu rồi mới nói rõ mục đích... Có lẽ phải cứng rắn hơn mới được! Chu Nịnh Nịnh bối rối nhìn về phía Lục Cận Thâm, cô yêu cầu giúp đỡ!

Lục Cận Thâm trực tiếp ôm cô đi, bỏ lại một câu: “Xin lỗi, bọn tôi không muốn có bóng đèn.”

Chu Nịnh Nịnh: “...”

Thật là, phải cố gắng lên! Cô ngày càng khó khăn... Cảm giác mê đắm tính cách của anh. (/▽\ )

Tô gia Trạch: “...”

Fuck! Có phải anh em tốt không đây!

Lục Cận Thâm cũng mặc kệ Tô Gia Trạch nghĩ như thế nào, dù sao hôm nay anh không có ý định để người ngoài tới quấy rầy bọn họ, tình sử của Tô Gia Trạch quá phong phú rồi, chẳng lẽ còn thiếu kinh nghiệm theo đuổi con gái!

Anh cũng không muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác, càng không muốn Chu Nịnh Nịnh nhúng tay vào. Vì anh rất hiểu cô, biết rõ cô lo lắng điều gì. Không phải cô ghét Tô Gia Trạch, thậm chí cô còn cảm thấy Tô Gia Trạch rất hài hước, nhưng cô sợ Tô Gia Trạch sẽ khiến Tăng Tiểu

Mông đau lòng, nếu như bây giờ giúp anh ta, chẳng may sau này Tăng Tiểu Mông bị tổn thương gì, cô sẽ rất dằn vặt.

Cô còn nhỏ, những cô gái ở tuổi này đều rất lương thiện và ngây thơ, có chút sợ hãi với chuyện tình cảm, bên ngoài lại thể hiện vẻ dũng cảm và mạnh mẽ. Nhưng trong tiềm thức của cô rõ ràng sợ bị đau lòng, nếu không, ngay từ đầu đã chẳng nói cho anh biết đây là mối tình đầu của cô, cũng không hỏi anh xem cô có bị tổn thương hay không.

Bạn gái là người như vậy, làm sao anh dám tổn thương cô, huống chi cô đáng yêu đến thế, nuông chiều cô còn không hết nữa là.

Lục Cận Thâm dẫn theo Chu Ninh Ninh về nhà, Tô Gia Trạch cũng... Về nhà.

Mặc dù Lục Cận Thâm tan tâm trước nửa giờ, nhưng hai người về đến nhà cũng đã sáu giờ rưỡi. Chu Ninh Ninh đói bụng rồi, cô ôm túi đồ ăn vặt mới vừa mua ở siêu thị ngồi xuống ghế sofa, lấy một gói thạch trái cây ướp lạnh, vừa múc một muỗng vừa dặn dò bạn trai: “Bây giờ anh rửa sạch đồ ăn trước đi, thái cà chua, ớt xanh và thịt nữa, đợi lát nữa em sẽ đi xào rau.”

Giọng điệu của cô thật ra đáng đầu bếp của nhà hàng lớn, Lục Cận Thâm xoa mái tóc ngắn của cô cười ngọt ngào một tiếng, đứng dậy đi vào bếp.

Chu Ninh Ninh ăn xong một gói thạch ướp lạnh sau đó lại ăn thêm một bịch bánh quy, đi chậm rãi vào bếp, cười hi hi: “Em tới rồi!”

Lục Cận Thâm đang rửa rau, giơ tay lên, ý bảo cô giúp anh vén tay áo đang bị roi xuống.

Chu Ninh Ninh tiến lên trước, tỉ mỉ xắn tay áo của anh lên ba lần thật chỉnh tề, sau đó hai mắt cong cong ngẩng đầu lên: “Được rồi.”

Lục Cận Thâm cũng cười: “Cảm ơn.”

Lục Cận Thâm lại làm trợ lý như cũ, Chu Ninh Ninh làm đầu bếp chính, đương nhiên đầu bếp nấu ăn không có chút trình độ nào, chỉ có thể khen là có tiến bộ, ăn vào vẫn sống được.

Lục Cận Thâm miệng nói không ngon, nhưng vẫn ăn hết để cô vũ cô.

Chu Ninh Ninh vĩnh viễn nói: “Kiều ngao!”

Vậy nên mới nói nhắm trúng dạ dày của đàn ông để làm gì, muốn chinh phục thì phải chọn trái tim của anh ta trước, khuyết điểm và yếu điểm của bạn trong mắt anh ta sẽ biến thành hạt bụi, thậm chí trở thành điểm đáng yêu.

Bạn trai cô rất kiều ngao, nhưng Chu Ninh Ninh cảm thấy mình cũng có tư cách để kiều ngao.

Sau khi ăn xong, Chu Ninh Ninh ôm laptop của Lục Cận Thâm chơi trò chơi, nghe nói công ty của anh trai anh đã phát triển ra một trò chơi mới, thích hợp với người chơi nữ, Lục Cận Thâm liền cài đặt để cô giải trí một chút.

Đây là lần đầu tiên cô chơi võng du, cũng rất thú vị, Lục Cận Thâm rửa bát đĩa xong đi ra vừa đúng lúc nhìn thấy cô ngồi trên thảm trải sàn cười hi hi, anh đi tới ngồi xuống sau lưng cô, để cô dựa vào lòng anh, đưa tay ra sau gáy nghịch tóc của cô.

Sợi tóc phất qua phía sau cổ nên cảm thấy hơi ngứa, Chu Ninh Ninh rút cổ xuống như mắt vẫn nhìn trên màn hình máy tính, bất mãn nói: “Đừng đụng em... Em đang đánh quái vật đấy, em sắp chết rồi...”

Lục Cận Thâm liếc qua màn ảnh máy vi tính, lượng máu đã sắp hết, anh cầm tay cô ấn xuống con chuột, kéo tay cô làm vài thao tác, vài phút sau, chết đi sống lại.

Oa, thật là lợi hại! Chu Ninh Ninh hưng phấn mà thưởng anh một câu: “Giỏi quá.” Sau đó ánh mắt lại dính vào màn hình máy vi tính...

Ánh mắt Lục Cận Thâm hơi sáng lên, nhàn nhạt nhìn cô, thứ anh muốn nghe không phải một câu “Giỏi quá!” cho xong việc, anh kéo tay của cô nhẹ nhàng bấm chuột vài cái, Chu Ninh Ninh còn tưởng rằng anh muốn dẫn cô đi đánh boss, ai ngờ màn hình máy vi tính đã bắt động rồi! Trò chơi tạm dừng.

Cô bĩu môi quay lại, kêu lên: “Tại sao... Ừm...”

Cô chớp mắt vài cái, lông mày cong lên, đôi mắt đen bóng như trong suốt, đôi mắt đen thẳm của Lục Cận Thâm cũng mở to nhìn cô. Đây là lần đầu bọn họ mở mắt hôn nhau, Chu Ninh Ninh hơi xấu hổ vội cup mắt lại.

Ban đêm ngắn ngủi lại vô cùng ngọt ngào, Lục Cận Thâm và Chu Ninh Ninh đã chơi “trò chơi” hơn hai tiếng đồng hồ, địa điểm cũng chuyển từ ghế sofa ở phòng khách đến ghế sofa trong phòng ngủ. Trong lúc trò chơi tạm dừng, với nhiều lần ôm hôn vuốt ve, móc khóa nội y của Chu Ninh Ninh đã bị cởi ra, lòng bàn tay to rộng ấm áp của đàn ông bao trùm khuôn ngực trắng nõn yêu kiều của cô, xúc cảm mềm mại đó khiến anh không thể khống chế được, hơi thở gấp gáp hơn, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn điểm mẫn cảm đáng yêu, lòng bàn tay vẫn thích thú không buông tha cho nơi mềm mại ấy.

Đây không phải lần đầu tiên bọn họ thân mật, nhưng lần này lại là lần đầu tiên làm như vậy dưới ánh đèn sáng ngời, dưới sự xấu xa tà ác của anh, Chu Ninh Ninh xấu hổ đỏ bừng hai má, mắt cũng không dám mở ra chút nào.

Lục Cận Thâm khàn giọng hỏi bên tai cô: “Tối nay ở lại được không?”

Đáy lòng Chu Nịnh Nịnh khẽ run lên, biết rõ hàm ý sâu xa trong lời nói của anh, nhưng không thể không về... Ông Chu không cho phép đâu...

“Không được... Lúc ra ngoài, ba còn dặn em phải về sớm đấy...” Cô nhỏ giọng cự tuyệt.

Một lát sau, anh nói: “Được rồi, lát nữa anh đưa em về.”

Lý trí dần dần khôi phục, Lục Cận Thâm giúp cô mặc lại quần áo, ôm cô hỏi: “Còn muốn chơi game nữa không?”

Chu Nịnh Nịnh đã mất hết hứng thú chơi game rồi, xấu hổ dựa vào lòng anh nói: “Không muốn chơi nữa.”

Lục Cận Thâm vuốt ve vết chai nhỏ trên ngón tay của cô, Chu Nịnh Nịnh thấy anh đã sờ chỗ này nhiều lần, chủ động giải thích: “Trước kia, lúc vẽ tranh em có thói quen dùng ngón tay này để hất vụn tẩy trên mặt giấy, vài năm sau đã xuất hiện vết chai, anh không thích sao?”

Lục Cận Thâm: “Tại sao anh lại không thích?”

Chu Nịnh Nịnh: “Bởi vì em là phụ nữ mà, rất hiếm phụ nữ bị chai tay, không phải đàn ông đều ưa thích kiểu phụ nữ hoàn mỹ sao?”

Lục Cận Thâm nhếch môi cười thật sâu: “Em vẫn chưa phải là phụ nữ.”

A a a, lại đùa giỡn như lưu manh! Chu Nịnh Nịnh đánh anh một phát. (*w*)

Thời gian ngọt ngào mà ngắn ngủi của buổi hẹn hò đã hết, kim đồng hồ đã điểm đúng mười một giờ, Lục Cận Thâm không thể không đưa Chu Nịnh Nịnh về nhà.

Một giờ sau đó, về đến nhà, Lục Cận Thâm ngồi trên ghế sofa, đưa tay bóp trán, trong lòng hơi bức bối.

Lúc theo đuổi cô anh chỉ nghĩ cách để nhanh chóng xác định mối quan hệ, xác định được mối quan hệ rồi... Bây giờ lại suy nghĩ kế hoạch để kết hôn.

Khi nào kết hôn mới ổn? Đợi cô tốt nghiệp được không? Có phải nóng vội quá hay không? Cô có đồng ý hay không?

Thật ra nam thần cũng có rất nhiều phiền não, nhưng nguyên nhân đều do cùng một người con gái mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Chương 41

Kết thúc kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn, Chu Nịnh Nịnh quay lại trường học liền trở thành học sinh ngoan ngoãn, chỉ biết đi học và đi học... Nếu như cách hai ngày hai người không gặp mặt, buổi tối cô lại có thời gian rảnh rỗi, cô sẽ bắt xe đến công ty đợi anh tan ca, dù sao anh cũng bận rộn hơn cô nhiều, cô cũng không phải kiểu bạn gái yếu ớt, lúc nào cũng cần có bạn trai đưa đón.

Khoảng cách từ trường học của cô đến công ty của anh rất xa, đợi anh tan ca làm hết việc rồi lại chạy đến đón cô, muốn gặp nhau cũng phải mất gần hai tiếng, làm vậy thật sự rất lố! Lúc đầu Lục Cận Thâm không đồng ý, Chu Nịnh Nịnh trực tiếp rút hai tờ 100 đồng từ ví của anh, cười hì hì nói: “Em cũng không hẳn là thua thiệt, tiền xe do anh trả, đến đây còn được anh dẫn em đi ăn cơm rồi ăn đồ ngọt, em quá lợi rồi còn gì!”

Lục Cận Thâm cười cười, đồng ý, dù sao... Anh cũng không thiệt thòi lắm.

Yêu đương ngọt ngào nên thời gian trôi qua cũng rất nhanh, chớp mắt đã là cuối tháng Mười, mùa thu ở thành phố B cũng sắp qua rồi, Chu Nịnh Nịnh liên tục biện lý do để tránh gặp ba mẹ của anh, cô còn là học sinh, yêu đương thì cứ yêu đương thôi... Gặp người lớn sẽ khiến cô sợ và bị áp lực, Lục Cận Thâm cũng chiều theo cô.

Buổi chiều ngày thứ sáu này, Chu Nịnh Nịnh không có cơ hội về sớm, bởi vì bạn trai của Trịnh Thiên Thiên qua tận bên này nói muốn mời ăn cơm, Trịnh Thiên Thiên hỏi cô: “Có muốn gọi nam thần của cậu đến hay không?”

Chu Nịnh Nịnh suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc trưa anh ấy nói buổi tối phải tăng ca thêm một lát, đợi anh ấy hết bận thì đã không kịp nữa, chúng ta đi ăn cũng được rồi.”

Trịnh Thiên Thiên le lưỡi một cái: “Vậy cũng được, dù sao bạn trai người ta cũng là tổng giám đốc, nhất định là rất bận rộn, bọn tớ hiểu mà.”

Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt đánh cô vài cái, cô nhóc này... Dám cười nhạo cô như vậy!

Lúc ăn cơm, Chu Ninh Ninh hỏi Tăng Tiểu Mông: “Cậu và Tô Gia Trạch thế nào rồi?”

Tăng Tiểu Mông nhìn cô một cái, vô tội nói: “Không có gì cả, chẳng phải cậu bảo tớ không cần để ý đến anh ta sao? Ngày nào anh ta cũng gửi cho mình một đoạn ghi âm, tớ ngại phiền phức nên xóa anh ta ra khỏi danh sách bạn bè rồi, à, đúng rồi, số điện thoại cũng liệt vào danh sách đen luôn.”

Chu Ninh Ninh: “...” Làm tốt lắm!

Nhưng mà... Tô Gia Trạch nhất định sẽ hận cô chết mất...

Sau khi ăn cơm, Chu Ninh Ninh và Tăng Tiểu Mông lại cùng nhau dạo phố, Trịnh Thiên Thiên bỏ đi hẹn hò với bạn trai.

Tăng Tiểu Mông là dạng người cuồng mua sắm, nhưng bình thường cô ấy cùng bạn bè tham gia các buổi biểu diễn nho nhỏ nên cũng kiếm được chút tiền, huống hồ cô ấy cũng là con nhà giàu có. Có tiền thì muốn gì mà chẳng được!

Mỗi lần Chu Ninh Ninh đi dạo phố cùng cô, Tăng Tiểu Mông mua được mười món, cô ấy mới lấy được một món.

Cô thử qua một bộ quần áo, áo len dày phù hợp với sọc caro trên váy, trong sạch đơn giản, bộ quần áo này phối hợp với mái tóc ngắn của cô khiến cô có cảm giác rất đáng yêu thuần khiết, Tăng Tiểu Mông hết lời khen ngợi đề cô nhanh chóng mua.

Chu Ninh Ninh là kiểu người chăm lo việc nhà, là đứa trẻ cần cù tiết kiệm. Lúc cô đang thử quần áo trước gương đã lên nhìn giá, bộ đồ này sau khi chiết khấu vẫn còn giá 1500 đồng... Tuy cô cũng không thiếu tiền dành dụm, nhưng quần áo mà mắc như vậy... Cô không nỡ mua!

Sau khi đi ra khỏi cửa tiệm kia, Tăng Tiểu Mông mắng cô không có tiền đồ: “Sát bên cạnh cậu có một người bạn trai giàu có mà, sau này cậu chính là phu nhân giàu có đấy, có hiểu không? Mua bộ quần áo hơn một ngàn đồng mà cũng không nỡ! Sau này làm sao trở thành phu nhân giàu có được? Cậu có biết phu nhân giàu có là như thế nào không?”

Chu Ninh Ninh lúng lúng vòng vo đáp: “Giống cậu sao?”

Tăng Tiểu Mông: “Loại như tớ còn chưa đến vậy, cậu chưa từng thấy phu nhân giàu có chân chính đâu, mua đồ không cần nhìn giá đó, thích thì cứ mua thôi, ít nhất tớ cũng cần xem giá một chút.”

Chu Ninh Ninh mở trừng hai mắt: “Cậu mà cũng xem giá sao?”

Tăng Tiểu Mông vỗ vào đầu cô, nói: “Được rồi, cậu cũng nên học tập theo tớ một chút, được chứ?”

Chu Ninh Ninh: “Không được đâu, cậu lãng phí lắm.”

Tăng Tiểu Mông: “...”

Thế nhưng cuối cùng Chu Ninh Ninh vẫn mua bộ quần áo kia, bởi vì Tăng Tiểu Mông nói “Nữ vi duyệt kỷ giả dung (1)“, Chu Ninh Ninh nghĩ đến hết thứ ba là tới sinh nhật của Lục Cận Thâm, hôm đó cô phải ăn mặc xinh đẹp một chút... Có vậy anh mới càng vui vẻ, hứng thú hơn phải không?

(1) Nữ vi duyệt kỷ giả dung: Ý chỉ người phụ nữ phải làm đẹp, chú trọng vẻ bề ngoài vì người mình yêu.

Nói là nói như thế, nhưng lúc Chu Ninh Ninh quẹt thẻ, lòng vẫn đau như cắt, đây chính là phí sinh hoạt trong hai mươi ngày tới của cô đó...

Nhưng so với hàng tá túi shopping trên tay Tăng Tiểu Mông, tay cô chỉ xách vắn vện một túi đã thể hiện rõ đức tính cần cù tiết kiệm rồi.

Hai người đi đến ven đường chờ xe, Tăng Tiểu Mông định bắt xe, Chu Ninh Ninh thì đợi Lục Cận Thâm đến đón.

Đúng lúc Lục Cận Thâm lái xe tới, dừng lại trước mặt bọn họ, chiếc xe ở phía sau cũng ngừng lại luôn, Chu Ninh Ninh nhận ra chiếc xe kia, chẳng phải là xe của Tô Gia Trạch sao?!

Tăng Tiểu Mông không biết đó là xe của Tô Gia Trạch, đúng lúc nhìn thấy phía trước có chiếc taxi ngừng lại cho hành khách xuống xe, cô nói với Chu Ninh Ninh: “Tớ về trước đây.”

Sau đó cô bước nhanh về hướng chiếc taxi kia, mở cửa xe bước được một chân vào, đang định khom người ngồi xuống đã bị người khác níu tay lại, cô kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy Tô Gia Trạch đang cười với mình, tiếp theo bị anh ta kéo một cái, cả người cô đã ra khỏi xe taxi, Tô Gia Trạch vội nói với tài xế: “Bác à, chúng tôi không ngồi xe đâu, thật ngại quá.”

“Phập” một tiếng, cửa xe taxi đóng lại, bác tài xế hăm hực lái xe đi.

Tăng Tiểu Mông nhủ thầm, nói: “Anh làm gì thế, tôi muốn ngồi xe về nhà!”

Tô Gia Trạch vô lại nở nụ cười trầm thấp: “Tôi ở cùng một khu chung cư với cô, ngồi xe của tôi đi, thuận đường mà.”

Tăng Tiểu Mông tròn mắt nhìn anh, cô đương nhiên biết anh ở cùng khu chung cư với mình... Vậy nên mới kéo theo cái bóng như anh ta từ khu chung cư đến tận đây...

“Đi thôi.” Tô Gia Trạch vẫn nắm tay cô không buông.

Tầng Tiểu Mông rút tay mình ra, đi đến trước mặt Chu Ninh Ninh và Lục Cận Thâm, nhìn Chu Ninh Ninh một cái, đặc biệt bình tĩnh ung dung nói: “Vậy tớ ngồi xe của anh ta về, đừng lo, anh ta không dám làm gì đâu.”

Chu Ninh Ninh: “...”

Tô Gia Trạch: “...”

Chu Ninh Ninh nhìn thấy Tầng Tiểu Mông kiêu ngạo lên xe với dáng vẻ của nữ vương, mà Tô Gia Trạch vẫn còn đứng sững sờ tại chỗ, cô yếu ớt nhắc nhở anh: “Tiểu Mông đã ngồi vào xe của anh rồi...”

Tô Gia Trạch lúc này mới hồi phục lại tinh thần, gãi gãi mái tóc ngắn của mình, cười tỏa nắng: “Vậy tôi đi trước đây, Ninh Ninh tiểu thư, tạm biệt.”

Chu Ninh Ninh: “Tạm biệt.”

Lục Cận Thâm từ đầu đến cuối không nói một câu, Chu Ninh Ninh ngẩng đầu nhìn anh, thoáng chớp mắt với anh: “Sao anh không nói lời nào thế?”

Lục Cận Thâm ôm lấy vai của cô, câu nói đầu tiên là: “Tại sao em mua ít vậy?”

Sao, đây là ý gì... Chu Ninh Ninh không hiểu: “Em cần mua rất nhiều thứ sao?”

Lục Cận Thâm nhìn cô hỏi: “Chẳng phải Tầng Tiểu Mông mua rất nhiều sao? Tại sao em lại không mua? Không có tiền à?”

A... Chu Ninh Ninh ngược cổ nhìn anh, cảm thấy lúc anh hỏi mấy câu này có chút... Bất mãn? Tiểu Mông mua nhiều là vì cô ấy muốn phá sản đó! Bởi vì cô ấy có tiền mà! Chu Ninh Ninh muốn thể hiện rõ mình là người chăm lo việc nhà, là đứa trẻ cần cù tiết kiệm nên cười hi hi nói: “Bởi vì em tiết kiệm đó! Sau này anh nuôi em sẽ thoải mái hơn, hi hi hi.”

Lục Cận Thâm véo má cô một cái, bắt đầu nói: “Lên xe trước đi.”

Ồ, không có tỏ vẻ chút sao? Ít nhất cũng khen cô một câu đi chứ, hay là... Dùng tiền đập cô đi, dùng giọng điệu tổng tài bá đạo nói cho cô biết: “Em không cần tiết kiệm! Em cứ việc tiêu! Muốn mua gì thì mua! Anh có rất nhiều tiền!” (/▽\ )

Sau khi lên xe, Lục Cận Thâm thật sự lấy ví tiền của mình ra, rút một tấm thẻ tín dụng, trái tim Chu Ninh Ninh cứ “thình thịch thình thịch” mà nhảy dựng lên, không, không phải chứ... Thật sự muốn làm tổng tài bá đạo hay sao?

Rốt cuộc cô muốn hay không đây? Bối rối quá đi... Nếu muốn lấy có phải giống bị bao nuôi không, nếu không muốn lấy... Có làm anh mất hứng không?

Lục Cận Thâm đưa thẻ cho cô, giọng nói trầm thấp tình cảm: “Đây là thẻ phụ của anh, sau này đạo phở cứ quét thẻ này, mật khẩu là 613219.”

Chu Ninh Ninh chớp mắt nhìn chằm chằm ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh, ô ô ô, tấm thẻ được dâng đến trước mặt như vậy... Đúng là khó từ chối mà!

Lục Cận Thâm biết rõ cô băn khoăn điều gì, sờ sờ đầu của cô, nói: “Sau này em có thể mua quần áo cho anh, hoặc mua bất cứ thứ gì mình muốn, cứ quét thẻ này.”

Chu Ninh Ninh yếu ớt hỏi: “Lấy thẻ của anh, có phải em bị anh bao nuôi rồi không... Đêm nay em phải về nhà anh à...” (/▽` ”)

Trong đầu cô vẫn nhớ rất rõ ràng, lần trước anh đưa ví tiền cho cô đã nói rõ, nếu là bao nuôi thì đêm tối cô phải về nhà anh.

Lục Cận Thâm cười khẽ một tiếng, trực tiếp đặt thẻ vào lòng bàn tay của cô, cười nhạo nói: “Nếu như em thật sự muốn về nhà anh, vậy anh cầu cũng không được.”

Vậy là tùy theo ý cô sao? Chu Ninh Ninh cảm thấy lòng bàn tay hơi nóng lên, tại sao tấm thẻ này lại nặng đến vậy... Tầng Tiểu Mông nói không sai, quả nhiên cô đã khác xưa... Bạn trai giàu có ném thẻ tín dụng cho cô, cô cũng không muốn lấy! Hơn nữa cô còn không nhớ được mật khẩu!

Lục Cận Thâm thấy cô còn có vẻ ngây ngốc, vỗ nhẹ lên đầu của cô, bắt đầu nói: “Được rồi, đưa em về nhà đã, nhớ cất thẻ kỹ càng, anh không cần em về nhà mình thật đâu.”

Chu Ninh Ninh yếu ớt: “Nhưng mà... Em không nhớ mật khẩu.”

Anh đã nói một lần rồi, nhưng khi ấy cô vẫn còn kinh ngạc, làm sao nhớ rõ được... (/▽\ )

Lục Cận Thâm lặp lại mật khẩu, sau đó hỏi cô: “Nhớ kỹ chưa?”

Chu Ninh Ninh yên lặng nhắm mắt một lần, luyến luyến nói: “Nhớ rồi.. Nhưng em vẫn không dám dùng, làm sao bây giờ?”

Lục Cận Thâm khởi động xe, một lát sau mới đưa tay lên sờ đầu của cô, nói: “Ngoan đi, phải dừng cảm một chút.”

Chu Ninh Ninh: “...”

Xe dừng lại ở cửa khu nhà, Chu Ninh Ninh chủ động đến gần anh, hôn tạm biệt.

Hôn một cái đã định xuống xe, Lục Cận Thâm đầu dễ dàng cho cô đi như vậy, giữ chặt cô lại, cười nhẹ một tiếng, giọng điệu dễ nghe có thể dụ – dỗ người khác, Chu Ninh Ninh đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi: “Không phải đã hôn anh rồi sao, còn không cho em đi.”

Đôi mắt Lục Cận Thâm tĩnh lặng sâu xa, vui vẻ chuyển động, thấp giọng nói: “Chẳng phải không dám dùng thẻ của anh sao? Vậy anh thu ít lãi, em yên tâm được rồi.”

Lấy xong tiền lãi, Chu Ninh Ninh dựa vào lòng anh đỏ mặt mắng anh một câu: “Luuu mạnh.”

Lục Cận Thâm chạm vào mặt của cô, cười nói: “Được rồi, mau về đi, nếu không anh sẽ thay đổi chủ ý dẫn em về nhà đó.”

Chu Ninh Ninh vội vàng lặn ra khỏi người anh, bước xuống xe.

Chương 42

Buổi trưa chủ nhật, Chu Ninh Ninh ôm thẻ của Lục Cận Thâm đi dạo phố cùng Tăng Tiểu Mông, cô muốn mua một món quà sinh nhật cho anh, suy đi tính lại cô quyết định mua cho anh một chiếc áo khoác, cô không biết nhiều nhãn hiệu nam nhưng Tăng Tiểu Mông rất rõ những thứ này.

Tăng Tiểu Mông thật sự rất có hiểu biết, Chu Ninh Ninh bị cô dẫn đến cửa hàng tốt nhất thành phố B, thẳng đến hai quầy đồ nam, sau đó hất cằm lên: “Cậu chọn đi!”

Chu Ninh Ninh khó xử gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Ở đây... Tớ có mua nổi không...”

Tăng Tiểu Mông liếc cô một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (1) nói: “Chẳng phải anh ta đã đưa thẻ tín dụng cho cậu rồi sao? Cậu không dám dùng à? Đừng nói với tớ dùng tiền của anh ấy là không tốt nhé, cậu cứ can đảm mà quẹt thẻ! Dù sao sau này tiền của anh ấy cũng là của cậu, cậu chỉ sử dụng trước thời hạn mà thôi.”

(1) Rèn sắt không thành thép: Ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

Cô đến để mua quà sinh nhật cho bạn trai, dùng thẻ của anh mua quà sinh nhật cho anh, thẻ cũng đúng sao? Chu Ninh Ninh tiếp tục bồi hồi: “Tớ thấy cậu càng ngày càng giống khuôn cách nữ vương... Chẳng lẽ là vì Tô Gia Trạch?”

Tăng Tiểu Mông lập tức trở mặt: “Đừng nhắc tên luu mạnh đó trước mặt tớ!”

Chu Ninh Ninh tỏ vẻ vô tội: “Nhưng lúc trước cậu từng nói cậu thích luu mạnh mà...”

Tăng Tiểu Mông vỗ xuống đầu cô, tức giận nói: “Mau chọn quần áo cho nam thần của cậu đi!”

Chu Ninh Ninh: “...”

Thật sự toàn mùi thuốc súng thôi... Hai ngày nay Tô Gia Trạch đã làm những việc tán tận lương tâm gì với Tiểu Mông vậy?

Còn nữa... Tiểu Mông đã làm những việc tán tận lương tâm gì với Tô Gia Trạch vậy?

Đây là lần đầu Chu Ninh Ninh đến những tiệm quần áo sang trọng đến vậy, cảm giác mỗi bộ quần áo đều phát ra ánh sáng lấp lánh, chắc chắn là rất đắt... Ôi, bản tính cần cù tiết kiệm, chăm lo việc nhà đâu rồi?!

Nhân viên bán hàng ra sức giới thiệu, nói cho cô biết món nào là style mới nhất hiện giờ, rất nhiệt tình... Chu Ninh Ninh vừa đáp lời vừa đi đến tủ kính trưng bày bên ngoài, nhìn hình nộm người mẫu cao lớn rắn rỏi mặc một chiếc áo khoác kiểu nước Anh, cảm thấy rất thích hợp với bạn trai cô.

Cô bán hàng cười nói: “Mẫu này trong tiệm chỉ còn một chiếc, đang cất bên trong, cô có muốn xem thử không?”

Chu Ninh Ninh càng nhìn càng thích, liền theo cô bán hàng đi vào trong.

Tăng Tiểu Mông lo Chu Ninh Ninh lại đoán đo không có can đảm mua nên cũng đi theo, thấy cô rất thích liền hỏi: “Chọn cái này à?”

Chu Ninh Ninh chạm vào chiếc khuy áo tinh xảo, hạ quyết tâm “Đúng! Mua cái này!”

Lúc quẹt thẻ, Chu Ninh Ninh lấy thẻ của mình ra, Tăng Tiểu Mông trực tiếp nhét thẻ đó vào ví tiền của cô, lại rút một tấm khác từ ví của cô ra, Chu Ninh Ninh sốt ruột: “Cậu làm gì thế... Mua quà sinh nhật đương nhiên phải dùng tiền của tớ chứ...”

Tăng Tiểu Mông không đổi nét mặt: “Thẻ của cậu không đủ tiền.”

Chu Ninh Ninh cười: “Đủ mà, lúc nãy tớ đã hỏi giá tiền rồi.”

Tăng Tiểu Mông: “Tính bằng đô la.”

Chu Ninh Ninh: “(◦◦)...”

Nhân viên bán hàng không nói cho cô biết đó là đô la nha! / (tot) / ~ ~

”Nhập mặt khẩu đi.” Tăng Tiểu Mông cúi đầu đẩy Chu Ninh Ninh đang đứng ngăn ra.

Chu Ninh Ninh vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy máy pos (2) đã chuyển sang trước mặt cô, đợi cô nhập mặt khẩu... Cô ngẩng đầu nhìn Tăng Tiểu Mông: Bây giờ nói không mua nữa thì có sao không...

(2) Máy pos: Là loại máy dùng để thanh toán thẻ tín dụng.

Phải mua! Tăng Tiểu Mông khinh bỉ liếc nhìn cô một cái, đầu ngón tay cô nhấn mặt khẩu run bắn lên, tim như muốn vỡ tan! Ôi, phá sản rồi!

”Ký tên đi, viết tên nam thần của cậu.” Tăng Tiểu Mông nhắc nhở cô lần nữa.

Chu Ninh Ninh viết ba chữ “Lục Cận Thân” vô cùng máy móc, giao dịch thành công, một chiếc áo khoác “nặng tay” được đưa cho cô, ôi ôi ôi, không biết anh nhận được tin nhắn thông báo có hối hận vì đã đưa thẻ cho cô không? Có khi nào... Tớ nay sẽ tịch thu thẻ của cô ngay lập tức...

Nguyên nhân: Có thể do tốn tiền! Không cho cô tốn nữa! TaT!

Nói không chừng... Ngay cả bạn gái cũng không cần nữa! Tại sao ư? Bởi vì phá của quá! Nuôi không nổi! / (tot) / ~ ~

Cùng lúc đó, Lục Cận Thân nhận được một tin nhắn, nhìn thấy nội dung tin thông báo thì hết sức kinh ngạc. Anh vốn lo cô không dám dùng thẻ này, không ngờ lần đầu tiên đã dùng cảm như vậy, anh nhếch môi cười cười.

Hai phút sau, điện thoại của cô liền gọi tới, giọng điệu khẽ run như một đứa trẻ làm sai việc: “Em, em... Em đã quẹt thẻ của anh...”

Lục Cận Thân nhìn không được xoa trán, giọng nói cẩn thận như vậy là sao? Anh còn chưa nói gì, cô lại cẩn thận hỏi: “Sao anh không mắng em?”

Lục Cận Thân: “Tại sao anh phải mắng em?”

Chu Ninh Ninh: “Em, em dùng thẻ của anh, dùng rất nhiều... Em là đồ phá của...”

Phá của...

Lục Cận Thân hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Em yên tâm, cứ xem như anh đốt tám thẻ kia, gia sản cũng không lụn bại đâu.”

Chu Ninh Ninh lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi...”

Lục Cận Thân nói sang chuyện khác: “Tối nay anh đến đón em cùng đi ăn cơm.”

Chu Ninh Ninh mềm mại: “Được...”

Tăng Tiểu Mông dựa vào tấm kính của cửa tiệm, nhìn bộ dạng Chu Ninh Ninh trốn vào một góc gọi điện thoại cứ như vợ bé, lặng lẽ mở điện thoại đi động ra tìm một hình ảnh của nhân hiệu nam nào đó.

Lúc Chu Ninh Ninh quay lại đã có nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt, xem ra Lục Cận Thân rất biết dỗ dành người khác đấy, Tăng Tiểu Mông đưa màn hình điện thoại đi động đến trước mặt cô, nói: “Còn nhớ bộ quần áo này không?”

Ồ? Đây không phải là bộ quần áo hai ngày trước Lục Cận Thân đã mặc sao? Chu Ninh Ninh chớp mắt: “Nhớ chứ.”

Tăng Tiểu Mông nói cho cô biết giá cả của bộ quần áo này, sau đó vỗ vỗ đầu của cô nói: “Vậy nên sau này cậu mua quần áo cho bạn trai phải chọn loại có đẳng cấp thế này, sờ đi nam thần được gọi là nam thần đều có nguyên nhân riêng.”

Chu Ninh Ninh nghe xong nở nụ cười, tùy ý thản nhiên nói: “Được rồi, tớ biết rồi, tớ sẽ không hạ thấp đẳng cấp của bạn trai mình đâu.”

Tăng Tiểu Mông tiện tay kéo xuống xem tiếp, thấy chiếc áo khoác đêm đó Tô Gia Trạch đã mặc, nhớ đến bộ dạng quần áo chính tề của anh ta, hành động lại lưu manh, lập tức thấp giọng mắng: “Mặt người dạ thú!”

Mặt người dạ thú... Chu Ninh Ninh lập tức xù lông: “Cậu, cậu nói ai mặt người dạ thú!”

Tăng Tiểu Mông phục hồi tinh thần lại, giải thích: “Tớ nói Tô Gia Trạch.”

Chu Ninh Ninh: “Sao, anh ta đã làm gì cậu?”

Tăng Tiểu Mông: “Không muốn nói.”

Chu Ninh Ninh lắc cánh tay của cô: “Nói đi nói đi!”

”Một tên lưu manh thì có gì tốt để nói chứ!” Tăng Tiểu Mông cũng xù lông.

Chu Ninh Ninh chớp mắt: Vậy là xù lông lên cũng vì Tô Gia Trạch? Muốn biết anh ta cầm – thú thể nào quá! Là cường hôn hay làm thể nào vậy?

Bốn giờ chiều, Lục Cận Thâm đón Chu Ninh Ninh về nhà mình, cùng nhau nấu cơm. Tăng Tiểu Mông chỉ định đi nhờ xe, nhưng khi xuống xe lại bắt gặp Tô Gia Trạch từ phía trước đi đến.

Fuck! Tăng Tiểu Mông thầm mắng một câu, tên cầm thú này sao giống âm hồn không tan nhỉ?!

Tô Gia Trạch thật sự không ngờ sẽ gặp được Tăng Tiểu Mông, bước nhanh lên phía trước, nụ cười vẫn như ánh mặt trời: “Tiểu Mông, thật trùng hợp.”

Trùng hợp con mợ anh ấy! Tăng Tiểu Mông tròn trắng mắt, nói: “Không trùng hợp, tôi về nhà đây, tạm biệt!”

Tô Gia Trạch đuổi theo, vô cùng vô lại: “Tôi tiễn cô.”

Chu Ninh Ninh ngồi trong xe ngạc nhiên nhìn thấy hai người cãi vã phía trước, xoay người hỏi người đàn ông bên cạnh: “Tô Gia Trạch theo đuổi cô gái nào cũng đều... Mặt dày mảy dạn như vậy sao?”

Lục Cận Thâm dường như phải trầm tư suy nghĩ: “Có lẽ đây là lần đầu tiên.”

Nghe nói lần nào Tô Gia Trạch yêu đương cũng chọn người dễ chia tay... Chu Ninh Ninh không khỏi đồng tình với Tiểu Mông, Tô Gia Trạch thật sự muốn quán lấy cô, không biết cô có thể chịu đựng được không...

Chu Ninh Ninh đan ngón tay vào nhau, hỏi một vấn đề trước kia không dám hỏi, giọng nói nhỏ nhỏ: “À... Trước đây anh đã yêu mấy lần rồi?”

Lục Cận Thâm sững sờ một tí, sau đó đưa tay sờ sờ đầu của cô, thấp giọng nói: “Lúc đại học có yêu một lần, sau ba tháng thì kết thúc.”

”Hả?” Chu Ninh Ninh hơi giật mình, tròn to mắt, “Tại sao ba tháng đã kết thúc?”

Về việc này, Lục Cận Thâm trả lời hết sức thành thật: “Bị đá.”

Đáp án này đã thành công lấy lòng Chu Ninh Ninh, vốn còn có chút khúc mắc nhỏ, dù sao con gái đều rất keo kiệt, chẳng qua bây giờ cô lại càng hiểu kỳ... Ai lại ngu mà đá Lục Cận Thâm, người đàn ông này định sẵn là của cô sao?

Chu Ninh Ninh cười hi hi, hai mắt lấp lánh ánh sáng linh động, đắc ý lại thỏa mãn, cô dựa vào cánh tay của anh, cười nói: “Đá rất hay! Em muốn cảm ơn cô ấy!”

Lục Cận Thâm dờ khóc dờ cười sờ lên mặt cô, khởi động xe đi về phía trước, kết quả lại nghe cô hỏi tiếp: “Tại sao cô ấy lại đá anh thế?”

Tại sao ư? Lục Cận Thâm hồi tưởng lại quãng thời gian yêu đương ngắn ngủi khi còn đại học, hai người là bạn cùng lớp, từ đầu đều là nhà gái chủ động, chia tay cũng do bên nữ đề nghị, anh chỉ biết đồng ý, vậy nên anh nghĩ cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, anh nói đơn giản một câu: “Có thể do cảm thấy không thích hợp.”

Chu Ninh Ninh lại truy vấn: “Vậy anh có còn nhớ đến cô ấy không? Ký ức khắc sâu chẳng hạn?”

Nhìn đi, con gái đều tính toán chi ly như nhau, dù là việc đã nhiều năm về trước cũng không tránh được sự tò mò.

Lục Cận Thâm đưa tay ra sờ đầu của cô, cười nhẹ nói: “Không.”

Lục Cận Thâm vẫn cảm thấy chuyện tình cảm trước đây của mình rất nhạt, từ lúc Chu Ninh Ninh nói đây là mối tình đầu của cô, anh đã toàn tâm toàn ý cho cô mối tình đầu tuyệt vời nhất, trong suốt quá trình này, anh cũng như ném thứ hương vị của mối tình đầu giống cô, trái tim đánh bại lời hứa, có khi còn được quay lại làm một thanh niên tuổi trẻ bồng bột.

Chỉ có điều, dù sao Lục Cận Thâm cũng là đàn ông gần 30 tuổi, so với Chu Ninh Ninh trẻ trung đơn thuần, tình cảm của anh lại càng nồng nhiệt rực cháy, những gì muốn có không chỉ là yêu đương nồng nổi, thứ anh muốn là cả đời.

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Lục Cận Thâm cuối cùng cũng có cơ hội nghiêng người hôn cô gái nhỏ miệng đang lải nhải, lấy ở đâu nhiều giả thiết để hỏi như vậy chứ?

Tất cả lời nói của Chu Ninh Ninh đều bị nụ hôn của anh chặn lại, ô ô ô, thật đáng ghét! Cô còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi mà! Thế này, thế này...

Thật là quá gian xảo!

Lục Cận Thâm quán sâu lấy đầu lưỡi cô. Hôn, hôn thẳng đến mức đầu lưỡi của cô giống như bị thắt chặt lại, vài phút sau, Lục Cận Thâm dắt cô ra khỏi tầng hầm, đi mua đồ ăn.

Chu Ninh Ninh sẽ không nói chuyện nữa, đầu lưỡi tê dại luôn rồi... (▽\ )

Ồ ô ô, lưu manh! Đàn ông đều như nhau, anh cũng là cảm thú. Cùng một giuộc!

Sau khi mua đồ ăn xong, Chu Ninh Ninh nằm ghế sofa chơi trò chơi, Lục Cận Thâm đựng mặt cô một cái, thân mật hỏi: “Không muốn cùng nhau nấu ăn?”

Chu Ninh Ninh đang đánh quái vật, không thèm liếc đến anh, chơi xấu nói: “Không muốn, hôm nay anh nấu ăn cho em đi.”

Lục Cận Thâm nhướn nhướn mày: “Được thôi.”

Lục Cận Thâm đứng dậy đi vào bếp, Chu Ninh Ninh ngồi một mình trong phòng khách to như thế để chơi trò chơi, vài phút sau, chuông cửa đột nhiên vang lên, Chu Ninh Ninh đang đánh boss nhỏ, không đi được đâu.

”Nam thần, có người nhấn chuông cửa! Anh mau mở cửa đi.” Cô nhìn về phòng bếp la to một tiếng.

Lục Cận Thâm ra khỏi bếp, bàn tay vẫn còn nhỏ nước, nhũ lông mày lại uốn nắn cách gọi của cô: “Chẳng phải anh đã dặn em đừng gọi vậy rồi sao?”

Chu Ninh Ninh ra về vô tội nhìn anh: “Vậy gọi thế nào đây? Em thích gọi như vậy mà.”

Cô thích à? Sao cô không hỏi anh thích cô gọi gì? Vậy anh thích gì đây? Thích cô gọi... “Chồng ơ” chứ sao.

Lục Cận Thâm ra mở cửa, đứng ngoài cửa là Tô Gia Trạch và Tăng Tiểu Mông, Tô Gia Trạch cười như ánh mặt trời, Tăng Tiểu Mông mặt không chút thay đổi.

Anh hỏi: “Các người đến làm gì?”

Tô Gia Trạch vô liêm sỉ nói: “Ở nhà Tiểu Mông không có người, tôi dẫn cô ấy đến đây ăn chùa.”

Tăng Tiểu Mông: “Ha ha...”

Lục Cận Thâm nhũ mày, thân hình cao lớn thon dài đứng trước cửa, thật không muốn cho hai cái bóng đèn này vào, Chu Ninh Ninh nghe được giọng nói của Tăng Tiểu Mông liền chạy tới, nhỏ nhắn xinh xắn đứng bên cạnh Lục Cận Thâm, nháy mắt cười: “Hai người... Cùng đến sao?”

Tô Gia Trạch đã tự động lách vào, muốn đưa tay kéo Tăng Tiểu Mông còn đứng bên ngoài cửa, Tăng Tiểu Mông trực tiếp hất tay: “Tự tôi có tay có chân, anh đừng động tay động chân với tôi được không?”

Chu Ninh Ninh: “(◦◦◦)...”

Khụ khụ, Tô Gia Trạch lúng túng gãi phía sau gáy, thấp giọng nói: “Không được, trừ phi cô đồng ý làm bạn gái của tôi.”

Khụ khụ, Chu Ninh Ninh nháy mắt với Tăng Tiểu Mông: Ngán vạn lần chớ tin anh ta, làm bạn gái rồi sẽ càng động tay động chân!

Tăng Tiểu Mông đột nhiên cười một tiếng, nhướn mày nói: “Được, tôi làm bạn gái của anh, nhớ cất kỹ bàn tay của anh, đừng chạm vào tôi.”

Tô Gia Trạch kinh ngạc nhìn cô: “Cô vừa nói gì?”

Tăng Tiểu Mông còi giày, mang đôi tất trắng đạp lên sàn, không thèm quay đầu lại: “Tôi đồng ý làm bạn gái của anh, anh cũng phải tuân thủ lời hứa, đừng động tay động chân với tôi.”

Cô ấy nói như vậy là sao?! Người đàn ông nào không được động tay động chân với bạn gái của mình chứ?!

Tô Gia Trạch cảm thấy bản thân... Bị lừa gạt...

Thật sự không ngờ cô nhóc nhỏ tuổi thế lại khó trị đến vậy, xem người ta nắm tay Ninh Ninh tiểu thư đứng ngăn ra kia! Lục Cận Thâm hành động dễ như trở bàn tay, hẳn đã làm gì mà bị cả đội quân phản công như thế?

Hắn nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của Tăng Tiểu Mông, cong môi nói: “Em nói thật à? Từ nay trở đi em là bạn gái của anh, Ninh Ninh tiểu thư và Lục Cận Thâm đều là nhân chứng, đừng hòng chơi xấu.”

Lục Cận Thâm: “Sao...”

Sự việc phát triển quá nhanh, Chu Ninh Ninh tiến lên kéo Tăng Tiểu Mông: Không phải chứ... Đồng ý thật sao?

Tăng Tiểu Mông cho cô một ánh mắt yên tâm, Chu Ninh Ninh lại không hề cảm thấy yên tâm...

Lục Cận Thâm lạnh lùng nhìn Tô Gia Trạch một cái, sau đó ôm lấy Chu Ninh Ninh đi về phòng khách, bỏ lại một câu: “Cậu đã đến ăn chùa vậy tôi giao luôn việc nấu ăn cho cậu.”

Fuck! Hần đến để ăn chùa, không phải để nấu ăn!

Bị Tăng Tiểu Mông ương ngạnh nhìn nhẹ nhàng, lại bị hỏi: “Anh công tử, anh biết nấu ăn không?”

Vốn đang suy nghĩ nên làm sao, Tô Gia Trạch nghe thấy câu này lập tức nở nụ cười, khoe miệng nghiêng nghiêng: “Đương nhiên biết, em đợi đi.”

Tô Gia Trạch vào bếp, Tăng Tiểu Mông không tin người đàn ông này biết nấu cơm nên cũng đi theo sau.

Trong phòng khách chỉ còn lại Lục Cận Thâm và Chu Ninh Ninh, Chu Ninh Ninh nhỏ giọng hỏi: “Tô Gia Trạch biết nấu ăn thật sao?”

Lục Cận Thâm gật đầu, sờ sờ đầu của cô, nói: “Chúng ta đợi ăn là được rồi.”

Chu Ninh Ninh bối rối gật đầu, sau đó nhìn về phía phòng bếp, Tăng Tiểu Mông đứng dựa vách tường mặt ngó về phía phòng bếp, cô nghe thấy Tăng Tiểu Mông nói: “Đạo pháp không tệ lắm, ra dáng đấy.”

Tô Gia Trạch cười vài tiếng, “Bảo bối, sau này cứ đến nhà anh, anh nấu cho em ăn.”

Tăng Tiểu Mông then quá hoá giận: “Ai cho anh gọi tôi là bảo bối! Anh có thấy buồn nôn không?!”

Tô Gia Trạch: “Anh gọi bạn gái của anh, bảo bối làm sao vậy?”

...

Chu Ninh Ninh nghe thấy thì ánh mắt long lanh sáng ngời, không thèm chơi game nữa, đứng thẳng hai tai nghe hai người kia đấu võ mồm, có lúc nghe xong bật cười ra tiếng, nếu như tình sử của Tô Gia Trạch không phong phú đến vậy, cô cảm thấy hai người bọn họ như thế cũng rất tốt...

Lục Cận Thâm nghe thấy lại rất bức bối, hai người hẹn hò không tốt sao, đột nhiên bị hai cái bóng đèn lớn cản trở. Vốn định hai người cùng nhau ăn cơm, sau đó có thể xem phim, hoặc cùng cô chơi trò chơi, giống như lần trước vậy. Đợi đến chín giờ tối lại chờ cô trở về trường học, tất cả đều tốt đẹp và vui vẻ như vậy.

Anh chau mày nghe hai người trong bếp tán tỉnh, đợi lát nữa cơm nước xong xuôi nhất định phải làm cho Tô Gia Trạch dẫn Tăng Tiểu Mông đi, hai người này ồn ào quá!

Lục Cận Thâm mua đồ ăn không nhiều lắm, vốn chỉ mua hai phần người, bây giờ lại có thêm hai người, đồ ăn đương nhiên hơi thiếu, Tô Gia Trạch tìm được vài quả trứng gà trong tủ lạnh, xào trứng sốt cà chua, lại thái chút ít cà rốt và hành lá, cho hai quả trứng rang với cơm chiên, lấy thêm mì sợi làm một phần mì xào trứng gà, trong nháy mắt trên bàn đã có thêm ba đĩa thức ăn.

Tăng Tiểu Mông kinh ngạc nhìn anh làm ảo thuật hoá ra nhiều món ăn như vậy, nhìn thấy anh bận trước bận sau, đột nhiên cảm thấy tên cầm thú này... Ra dáng đàn ông nội trợ cũng rất giỏi.

...

Tất cả món ăn đều được đặt lên bàn, một phần cánh gà nướng mật ong, một phần sườn xào chua ngọt, một đĩa rau cải, hai mận một chay. Đây vốn là thực đơn bữa tối của Lục Cận Thâm và Chu Ninh Ninh.

Cộng thêm Tô Gia Trạch lại “khéo biến đổi” ra ba món ăn mới, bốn người sáu đĩa, không chênh lệch lắm.

Chu Ninh Ninh nhìn thấy thức ăn trên bàn đã “Oa...” một tiếng thật dài, vốn còn cho là tối nay bọn họ phải ăn nhiều cơm trắng thay cho thức ăn cơ, không ngờ Tô Gia Trạch như thế này mà cũng biết nấu ăn! Đàn ông biết nấu ăn đều gây ấn tượng rất thuận lợi, Chu Ninh Ninh cảm thấy Tô Gia Trạch có lẽ cũng không hư hỏng đến vậy... Nếu như Tiểu Mông về ở với anh, ngày nào cũng có thể ra lệnh như nữ vương: “Mau nấu ăn cho tôi.”

Ha ha, ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười, cô giơ ngón cái về phía Tô Gia Trạch, cười hi hi nói: “Không ngờ anh cũng là đầu bếp đó!”

Tô Gia Trạch không chút khiêm tốn cười đáp trả: “Bây giờ cô biết rồi.”

Tăng Tiểu Mông: “Chỉ biết nấu ăn thôi mà? Có gì đặc biệt hơn người?”

Tô Gia Trạch không giận chút nào, nhân cơ hội khen bản thân một lần: “Không có gì thử thách được anh cả, không chỉ nấu ăn được, anh còn biết kiếm tiền, còn có thể yêu thương bạn gái.”

Da mặt quá dày... Chu Ninh Ninh che miệng cười, mắt liếc về phía Tăng Tiểu Mông, xem cô cự tuyệt như thế nào, Tăng Tiểu Mông bên cạnh không thèm nhìn lấy Tô Gia Trạch một cái, lạnh nhạt dùng bữa.

Tô Gia Trạch ăn phải quả đắng lại không hề để tâm, gấp cho Tăng Tiểu Mông một cái cánh gà.

Lục Cận Thâm từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, đáng về ưu nhã ăn cơm, thỉnh thoảng gấp cho Chu Nịnh Nịnh cái cánh gà hoặc xương sườn, Chu Nịnh Nịnh lại liếc mắt cười với anh.

Sau khi ăn xong, Lục Cận Thâm thân nhiên nhìn Tô Gia Trạch một cái, ý tứ rất rõ ràng: Cơm nước xong xuôi, các người có thể đi.

Tô Gia Trạch rất biết điều nhượng mảy, nói với Tăng Tiểu Mông: “Tiểu Mông, chúng ta đi thôi, lát nữa anh đưa em về trường học.”

Tăng Tiểu Mông tròn mắt liếc anh một cái: “Cần anh nhắc sao, anh nghĩ tôi muốn làm bóng đèn giống anh à? Còn nữa, tôi tự mình gọi xe về trường học.”

Tô Gia Trạch hơi bất đắc dĩ, bạn gái tính tình nóng nảy như vậy không tốt đâu!

Hai người đi rồi, cuối cùng cũng được thanh tĩnh.

Lục Cận Thâm nhìn Chu Nịnh Nịnh, giọng nói ôn nhu: “Em chơi game một lát đi, anh rửa xong bát đĩa sẽ chơi cùng em.”

Cùng... Chu Nịnh Nịnh cứ cảm thấy chữ “cùng” này thật sâu xa... Nhất định không đơn giản như vậy... Giống như đêm hôm đó...

Lục Cận Thâm ra khỏi bếp, không tìm thấy Chu Nịnh Nịnh đâu, anh quay người đi vào phòng ngủ, phát hiện cô đang nhón chân giúp anh treo quần áo?

Anh đi đến cầm lấy mắc áo trên tay cô, dễ dàng treo lên.

Chu Nịnh Nịnh ngửa mặt nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Em muốn xem bình thường anh mặc nhãn hiệu gì, sau này em có thể mua giúp anh...”

“Sao?” Lục Cận Thâm cúi mắt xuống nhìn cô, ánh mắt của cô trong suốt ướt át, anh thoáng nghĩ, thấp giọng hỏi: “Hôm nay mua quần áo cho anh à?”

Chu Nịnh Nịnh ôm eo của anh, khó chịu nấp trong lòng anh nói: “Phải, nhưng mà... Dừng thẻ của anh, đắt quá... Em mua không nổi.”

Lục Cận Thâm cười nhẹ một tiếng, sờ sờ đầu của cô, giọng nói lại thấp một chút: “Lần sau cũng phải mua cho mình, biết chưa?”

Chu Nịnh Nịnh cọ xát trong lòng anh: “Được...”

Như thế mới ngoan, Lục Cận Thâm nở nụ cười: “Vậy quần áo của anh đâu?”

“Ồ trong ba lô của em... Đó là quà sinh nhật em tặng cho anh! Anh muốn xem bây giờ à?” Chu Nịnh Nịnh nép trong ngực anh, ngẩng đầu lên hơi ngượng ngùng, “Em dùng thẻ của anh mua quà sinh nhật cho anh, anh có ghét nó không?”

Cô đang nói gì vậy? Lục Cận Thâm kéo cô ra, vỗ đầu cô: “Mang đến để anh xem.”

Chu Nịnh Nịnh “lịch lịch” chạy đến phòng khách bên ngoài lấy ba lô lớn của mình, dè dặt lấy bộ quần áo kia ra, sau đó đi đến bên cạnh anh úm thử một chút, hài lòng gật đầu, thúc giục anh: “Mau, mau mặc vào cho em xem.”

Lục Cận Thâm nhìn thoáng qua, kiểu dáng và màu sắc đều là loại anh thích, anh cười cười, nghe lời mặc thử vào, kiểu áo khoác làm nổi bật thân hình cao lớn thon dài nhìn rất hợp, tuấn tú, lịch sự, tao nhã, còn có một chút kiêu ngạo.

Thật là đẹp trai! Hai mắt Chu Nịnh Nịnh sáng long lanh, bạn trai tuấn tú, lịch sự, tao nhã như thế, vóc người thon dài cân xứng, tỷ lệ hoàn mỹ, thật sự là vóc dáng trời sinh, ô ô, thật thích! Tim đập hơi nhanh rồi...

Gào khóc, muốn nhào tới quá đi! (/▽\ )

Sau đó... Cô thật sự nhào tới, thở hơi mạnh nói: “Rất tuấn tú, tiêu nhiều tiền như vậy thật đáng giá!”

Lục Cận Thâm nở nụ cười: “Rất hợp, anh rất thích, sau này quần áo của anh sẽ do bạn gái quyết định.”

Chu Nịnh Nịnh gật đầu: “Được, không thành vấn đề!”

Sờ sờ đầu: “Ng ngoan.”

Sau đó Lục Cận Thâm “cùng” Chu Nịnh Nịnh xem phim, chơi trò chơi...

Chu Nịnh Nịnh lại nói “Không được!”, Lục Cận Thâm cảm thấy bản thân quả thật đang tra tấn chính mình, anh cắn lỗ tai của cô, hơi thất vọng hỏi: “Khi nào mới chịu nói muốn?”

Chu Nịnh Nịnh mặt đỏ hồng, cô cũng không biết đến khi nào nữa... Cho dù cô đồng ý cũng không nên nói thẳng ra chứ... Ríu rít ríu rít, chuyện như vậy rất thẹn thùng đó... Mặc dù hơi hiếu kỳ, thậm chí mỗi lần bị anh trêu chọc cũng hơi “khó chịu”, nhưng chung quy vẫn có chút sợ hãi, lần nào gần xông trận cũng tỉnh ý nói “Không được...”

Lục Cận Thâm vội vào giữa cổ cô, khàn giọng nói: “Anh không biết có thể nhẫn nhịn được bao lâu nữa.”

Đây là lần đầu tiên anh nói trắng ra như vậy, Chu Ninh Ninh xấu hổ quá, không biết trấn an thế nào đây... Hơi có vẻ đàn ông táo bạo.

Từ từ bình phục, Lục Cận Thâm mặc nội y vào cho cô, chỉnh lại áo len, cô gái mềm nhũn trong lòng lại ngượng ngùng xù lông động đậy vài cái, anh thấp giọng uy hiếp: “Đừng nhúc nhích, lộn xộn nữa anh sẽ không làm quân tử được đâu.”

Chu Ninh Ninh rất muốn nói “Vậy đừng làm quân tử nữa!”, nhưng... Bây giờ quần áo đều đã chỉnh tề, cô không có can đảm nói...

Ô ô, sớm biết vậy vừa rồi đừng nói “Không được!”... (▽` 〃)

Chín giờ, Lục Cận Thâm đưa Chu Ninh Ninh về trường, Chu Ninh Ninh nảy sinh ý định hỏi: “Thứ ba anh muốn ăn gì?”

Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô: “Em muốn ăn gì? Tùy em thôi.”

Chu Ninh Ninh sớm đã nghĩ kỹ, cô cười hi hi nói: “Chúng ta đi ăn bò bít-tết được không?”

“Được.” Ăn gì cũng được, Lục Cận Thâm từ đầu đến giờ đều chiều theo ý cô, cô muốn ăn gì cũng được.

“Em sẽ đặt bánh kem, sau khi dùng cơm chúng ta sẽ đi tản bộ, tối lại về nhà cắt bánh sinh nhật.” Chu Ninh Ninh tỉ mỉ nói ra tính toán của mình.

Lục Cận Thâm rất ít mừng sinh nhật, bạn gái lại tích cực lập kế hoạch chúc mừng sinh nhật cho anh như vậy, nhưng mà... Anh chỉ nhắm vào điểm mấu chốt, khẽ nhủ lòng mảy, dùng ngay đèn đỏ phía trước, anh nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt tối tăm sâu xa dưới ánh đèn đường lộ ra vẻ đặc biệt mê người, giọng nói trầm thấp, âm cuối không nghiêm túc: “Tối lại về nhà? Rất trễ đó?”

Chu Ninh Ninh xoắn ngón tay lại, cúi đầu không nhìn anh, đỏ mặt nói: “Thì, thì buổi tối... Khoảng mười giờ đó...”

“Mười giờ? Vậy anh sẽ không kịp đưa em về trường rồi.” Anh cười nhẹ nói, có chút cố ý.

Người này, tuyệt đối là cố ý! Chu Ninh Ninh đỏ mặt nhìn ra cửa sổ, đưa lưng về phía anh nhỏ giọng nói: “Ngày hôm sau 9 giờ 20 em có tiết, anh phải đưa em về trường học sớm một chút...”

Lục Cận Thâm cười nhẹ vài tiếng, tâm trạng vô cùng sung sướng: “Được.”

Thứ ba năm giờ chiều, tiết học tự chọn kết thúc, Chu Ninh Ninh lập tức chạy về phòng ngủ thay quần áo, Lục Cận Thâm sẽ đến đón cô.

Trịnh Thiên Thiên nhìn thấy Chu Ninh Ninh thay một bộ quần áo mới, áo len đơn giản, váy ngắn caro, mang ủng ngắn, phối hợp với tóc ngắn như lông xù, thật sự đáng yêu giống như một bé thỏ trắng.

Trong phòng ngủ chỉ có hai người các cô, Trịnh Thiên Thiên nói chuyện vốn không kiêng kỵ gì, đùa giỡn hành hạ cô: “Hôm nay cậu chuẩn bị đóng gói bản thân để tặng cho nam thần nhà cậu sao? Anh ấy nhất định sẽ mừng rỡ như điên.”

Chu Ninh Ninh trừng mắt nhìn cô, sau đó nhớ lại đêm nay mình không về ngủ... Lập tức đỏ mặt, cô nhỏ giọng nói: “Đêm nay mình không về phòng ngủ...”

Trịnh Thiên Thiên sững sờ một tý, lập tức hiểu rõ, không có ý tốt: “Nhớ giữ lại chút sức lực đó, ngày mai ngoại trừ tiết thứ nhất được nghỉ, cả ngày đều kín tiết nha!”

Nha nha cái đầu cậu! Bạn học Thiên Thiên gần đây nói chuyện càng lúc càng “chín chắn”, Chu Ninh Ninh bị cô nhắc càng chột dạ, xách túi của mình lên “lịch bịch” chạy...

Lục Cận Thâm tan ca trước nửa tiếng, trên đường tốn 40 phút, bây giờ đang đợi ở cửa trường học, nhìn thấy Chu Ninh Ninh bước nhanh ra, anh đẩy cửa xuống xe.

Hơn một phút sau, Chu Ninh Ninh nhảy đến trước mặt anh, Lục Cận Thâm giúp cô chỉnh lại mái tóc bị gió thổi rối, nhìn thoáng qua cách ăn mặc hôm nay của cô, như lông xù. Đáy mắt anh mang ý cười, âm giọng nói: “Hôm nay rất đáng yêu.”

Chu Ninh Ninh cười thật ngọt ngào, hai mắt chớp chớp đáng yêu như trăng lưỡi liềm, cũng khen anh một câu: “Anh cũng rất đẹp trai, hi hi hi, em chọn áo khoác thật là đẹp.”

Lục Cận Thâm cười cười chẳng nói đúng sai, “Lên xe đi.”

Lục Cận Thâm đã sớm đoán ra địa điểm, nhà hàng Tây có phong cảnh tao nhã, vừa vào cửa đã thấy khung đàn piano cao cao ở giữa, Chu Ninh Ninh nhìn thấy khung đàn kia thì cười cười.

Vị trí ở gần cửa sổ, Chu Ninh Ninh nhìn ra phía ngoài, đèn đường vàng nhạt bao phủ thành thị ban đêm, khắp nơi hiện ra hơi thở lãng mạn, cô nhìn về phía Lục Cận Thâm, cười tủm tỉm: “Đêm nay chúng ta đến bờ sông một chút được không?”

Lục Cận Thâm nhìn áo lông không dày trên người cô, buổi đêm cuối thu rất lạnh, bờ sông càng rét. Nhưng khuôn mặt cô tươi cười dịu dàng, khuôn mặt trắng nõn dưới ánh đèn màu nóng đặc biệt sạch sẽ xinh đẹp, anh không đành lòng từ chối, “Được.”

Sau khi thức ăn được bày lên bàn, Chu Ninh Ninh cảm dao nĩa thành thạo cắt thành từng phần nhỏ, đây là lần đầu tiên cô ăn món Tây cùng Lục Cận Thâm, lúc trước đều ăn món Trung Quốc.

Trước đây cô chưa từng nhắc thích ăn bò bít-tết, Lục Cận Thâm vẫn cho là cô không thích món Tây, anh hỏi: “Em thích ăn bò bít-tết à?”

Chu Ninh Ninh gật đầu: “Đúng vậy, mùi vị của nhà hàng này rất ngon, hi hi, trước kia em còn học cấp 3, sau khi hết giờ tự học buổi tối thường đi ăn bò bít-tết, sau này lên đại học đã ít dần.”

Hết giờ tự học buổi tối ở trường cấp 3? Đi với ai? Nam sinh trẻ? Lục Cận Thâm nhàn nhạt hỏi: “Đã trễ như vậy còn đi với ai?”

Chu Ninh Ninh hé miệng nhìn anh một cái, cố ý kéo dài giọng nói: “Vói... Tiểu Mông.”

Thấy anh không có phản ứng, Chu Ninh Ninh chu mỏ một cái, nói thêm: “Anh biết vì sao hết giờ tự học mới đi không? Bởi vì trường học rất gần đây, sau mười giờ có chiết khấu 7%, sau khi tan học lại đi ăn đúng là thích hợp.”

Lục Cận Thâm nhú mày, bất đắc dĩ nói: “Sau mười giờ chiết khấu 7% bởi vì thức ăn để qua đêm sẽ không còn tươi nữa.”

A... Cái này cô cũng biết, nhưng vào thời điểm học cấp 3, cảm giác thỉnh thoảng hết giờ tự học buổi tối rồi đi ăn bò bít-tết cùng Tăng Tiểu Mông thật sự rất vui vẻ.

Chu Ninh Ninh ăn xong tháo tấm vải nhỏ, sau đó nói với Lục Cận Thâm: “Em đi toilet một tý.”

Lục Cận Thâm gật đầu: “Được.”

Hơn mười phút sau Chu Ninh Ninh vẫn chưa trở lại, Lục Cận Thâm nghiêng người nhìn về phía nhà vệ sinh, vừa đúng lúc nhìn thấy Chu Ninh Ninh nhẹ nhàng đi đến, nhưng không phải đi về phía anh.

Anh thấy cô nhìn về phía thêm đá hình tròn ở giữa, chậm rãi đi về hướng khung đàn piano kia, đèn thủy tinh hoa lệ trên cao chiếu xuống khuôn mặt cô, loé lên vầng sáng nhàn nhạt dịu dàng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của anh, cô quay đầu nhìn, sắc mặt nhàn nhạt ửng đỏ, trong sạch đáng yêu nở nụ cười với anh, lập tức ngồi xuống phía trước đàn piano.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Chương 43

Mẹ Chu Ninh Ninh là bậc thầy chơi đàn lâu năm, lúc cô còn nhỏ Mạc Tú Trân đã muốn cho cô đi học đàn piano, thuở ấy Chu Ninh Ninh thường xem mẹ chơi đàn, nhìn mười ngón tay múa trên những phím đàn đen trắng vô cùng ưu nhã, xinh đẹp.

Từ khi cô còn rất rất nhỏ đã được bà bế trên đùi, cầm đôi tay nhỏ bé của cô gõ lên những phím đàn, phát ra từng khúc nhạc, cô bé thuở ấy có cảm giác thật kỳ diệu, vô cùng mới mẻ. Mỗi lần Mạc Tú Trân bế cô ngồi trước cây đàn, cô đều rất háo hức.

Mục đích của Mạc Tú Trân vốn là tạo ra sự hứng thú với dương cầm cho cô, nhưng sau khi Chu Ninh Ninh đi học mẫu giáo lại bắt đầu thích bơi lội về, đến năm cuối tiểu học đã chuyển thành đam mê...

Cuối cùng việc học vẽ và học đàn đi theo chiều hướng khác nhau, Chu Ninh Ninh muốn học vẽ tranh, Mạc Tú Trân lại muốn cô học đàn, người chưa bao giờ cãi lời ba mẹ như Chu Ninh Ninh lại làm loạn lên, nằng nặc đòi học vẽ.

Đồng chí Chu đứng giữa cả hai có một sự khó khăn không hề nhẹ, không biết nên giúp con gái hay bà vợ mình... Sau này, Chu Dục Thân nói: “Mẹ nhưng em ấy học vẽ đi, có thể học đàn ở mức độ ‘thích’.”

Từ tiểu học lên trung học, Chu Ninh Ninh chăm chỉ gấp mấy lần bạn bè đồng trang lứa, vì cô vừa muốn học vẽ tranh, lại vừa muốn mẹ cô vui vẻ nên đã đề tâm học đàn hơn, cô vẽ tranh rất đẹp, chơi piano cũng không tệ lắm, ít nhất đã vượt trên trình độ ‘thích’.

Sau này việc học hành ở trường trung học bận rộn, lại chưa định hướng được vào trường đại học nào nên cô ngưng học đàn lại, thi thoảng rảnh rỗi mới chơi một lát, dù sao cô cũng đã học chừng ấy năm, không sợ ngưng tay.

Vì hôm nay, Chu Ninh Ninh đã dành ra hai tuần lễ rảnh rỗi ngồi ở nhà luyện đàn, hy vọng... Anh sẽ thích.

Chu Ninh Ninh ngồi trên cao, chỉ cần đưa mắt đã có thể thấy tất cả mọi người bên dưới, trong nhà ăn có rất nhiều người, trên mỗi bàn đều có một chiếc đèn thủy tinh, ánh sáng lan tỏa lãng mạn, ánh mắt cô rơi vào khuôn mặt của Lục Cận Thâm, anh cũng đang nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú, đáng vẻ lịch sự, tao nhã dưới ánh đèn phảng phất nét dịu dàng, đáy mắt ánh lên tia vui vẻ... Mọi thứ khiến lòng bàn tay cô toát đầy mồ hôi, cô đang rất hồi hộp.

Đây là lần đầu tiên cô chơi đàn trước mặt nhiều người lạ như vậy, có lẽ tài năng của cô còn có hạn so với nghệ sĩ dương cầm chuyên nghiệp ban này, nhưng rồi cô nhất định sẽ tiến bộ hơn.

Cô hít sâu một hơi, những ngón tay mảnh mai trắng nõn đặt nhẹ lên phím đàn, cô chột ngắc đầu, thấy anh đã đứng lên, ánh mắt vẫn dịu dàng như trước, cô khẽ cười với anh, rồi nhanh chóng cup mắt, ngón tay gõ lên những phím đàn.

Ding dong, ding dong ding dong ding dong ding dong...

Ding dong, ding dong ding dong ding dong ding dong...

Khúc nhạc dạo linh động, nhẹ nhàng, lại thông thả, như một cô gái nhỏ vén rèm lên, nhón chân lên chạy ra đóng chặt cửa, nhẹ nhàng đưa tay gõ, lại gõ, sau đó nhón chân nhẹ nhàng múa, bước chân ngày càng nhanh và nhẹ, như một tinh linh vui vẻ trong rừng sâu...

Sau đó cửa mở ra, bỗng xuất hiện một bé trai, cô gái nhỏ múa vòng quanh bé trai, xoay vòng bên cạnh cậu, ánh mắt chăm chú...

Bài hát này tên là “Vui vẻ gõ cửa” (1), là bài hát Chu Ninh Ninh thích nhất, rất nhẹ nhàng, linh động, mỗi lần nghe đều có cảm xúc không giống nhau, đôi khi cô còn có chút cảm động.

(1) Link bài hát: <http://www.kuwo.cn/my/4350378>

“Ding dong, ding dong ding dong ding dong ding dong...” Giống như ai đó dịu dàng gõ cửa, mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, đợi người kia đến mở cửa.

Bài hát này khác với bài nhạc chậm rãi mà nghệ sĩ dương cầm của nhà hàng vừa dạo, nhẹ nhàng lại khiến người ta lắng lại muốn khiêu vũ, hơn nữa loại âm nhạc dành cho những bước nhảy ballet này khiến tất cả đều vui vẻ đứng cả dậy, nhà hàng Tây cao cấp như có thêm đôi nét đáng yêu.

Trong nhà hàng có không ít những vị khách đã để ý tới người chơi không còn là nghệ sĩ mặc lễ phục màu đỏ mà đã là một nữ sinh trẻ tuổi mặc áo lông, tóc ngắn dịu dàng, đáng yêu như chính khúc hát này vậy, một cô gái đáng yêu như thế lại nhìn về hướng thềm đá bên cạnh một chàng trai cao lớn, đôi chân thon dài đứng thẳng, khuôn mặt anh tuấn thâm tình nhìn cô gái đang chơi đàn.

Này, thật lãng mạn quá đi...

Quả là khiến người ta ghen tị.

Lục Cận Thâm đứng bên cạnh, khẽ ngắc đầu khoan khoái xem cô gái nhỏ đánh đàn, khúc hát nhẹ nhàng, thân thể của cô cũng theo đó nhẹ nhàng đứng lên, tóc ngắn mềm mại theo thân thể cô lay động, nhẹ nhàng tung bay, khoe miệng cong lên mỉm cười ngọt ngào, lông mi dài che kín ánh mắt linh động của cô, ngón tay trắng nõn trau chuốt như khiêu vũ trên phím đàn nhẹ nhàng tung bay nhảy múa...

Trái tim anh cũng theo từng tiếng “ding dong” kia mà nhảy lên nhẹ nhàng, đáy lòng đã mềm mại không còn rồi tình rồi mù...

Bài hát đầu chỉ có ba bốn phút, Chu Ninh Ninh đàn xong vẫn chưa thỏa mãn lắm, trái tim còn đang nhức nhích.

Cô ngắc đầu nhìn về phía chỗ ngồi của bọn họ, phát hiện anh đã không còn ở đó, mờ mịt quay đầu nhìn bốn phía, thế nhưng anh lại đứng ở phía dưới bên trái cô, cô nhếch môi cười, đi xuống bậc thang.

Chu Ninh Ninh đứng trước mặt anh, ngắc đầu, trong mắt còn có tia sáng đang nhảy nhót, cô cười xấu hổ: “Anh thích không? Đó là quà sinh nhật em tặng cho anh...”

Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, đáy mắt không che giấu sự ôn nhu, thanh âm trầm nhẹ: “Thích.”

Chu Ninh Ninh then thùng, kéo kéo tay áo của anh, nhỏ giọng nói: “Đi được chưa? Hình như có rất nhiều người đang nhìn chúng ta...”

Thật sự có rất nhiều người đang nhìn bọn họ, tại sao ư... Thích mất quá, cô gái trẻ nhỏ nhắn xinh xắn, người đàn ông cao lớn anh tuấn, hai người chênh lệch nảy sinh cảm giác che chở, đặc biệt là vừa nghe khúc nhạc khoan khoái đáng yêu như vậy, tim cũng còn nhảy theo đây này! Thật là làm cho người khác xuẩn – tâm – lay – động mà...

Lục Cận Thâm nắm lấy tay của cô, kéo cô về đến chỗ ngồi rồi cầm túi, “Đi thôi.”

Chu Ninh Ninh: “Anh tính tiền rồi sao?”

Lục Cận Thâm: “Ừ, lúc em nói em đi toilet.”

Chu Ninh Ninh “A” một tiếng, sau đó giữ chặt anh, chủ động khai báo: “Em đi tìm người phụ trách nhà hàng, lúc đầu anh ấy không đồng ý cho em lên đó, sợ em đàn không được tốt hoặc là đàn lung tung, phá hỏng bầu không khí của nhà hàng, em dây dưa mười phút, cuối cùng nói... Nếu như em đàn không được tốt, chúng ta sẽ trả gấp ba lần tiền ăn...”

“Vậy nên?” Lục Cận Thâm dừng bước, cúi đầu nhìn cô.

“Vậy nên... Bây giờ chúng ta phải đi hỏi quản lý nhà hàng xem em đàn có được không, nếu như không tốt... Chúng ta phải trả thêm tiền.” Chu Ninh Ninh ngửa đầu nhìn anh, cười rất vô tội.

Lục Cận Thâm nhân nhạ nói: “Đương nhiên là rất tốt.”

Được đánh giá cao như vậy, Chu Ninh Ninh thỏa mãn cười.

Thế là hai người đi tìm người phụ trách nhà hàng, thế là xảy ra cảnh tượng này:

Người phụ trách nhà hàng: “A, hóa ra là Lục tam thiếu gia... Khụ khụ, vị tiểu thư đáng yêu này là bạn gái của anh sao, thật là ngại quá, nếu như biết trước là bạn gái của anh, tôi sẽ không...”

Lục Cận Thâm: “Không sao, tiền ăn kia có cần trả gấp ba không?”

Người phụ trách nhà hàng: “Không cần không cần... Thật là ngại quá.”

Chu Ninh Ninh: “...”

Sau đó ra khỏi nhà hàng, Chu Ninh Ninh truy hỏi anh: “Anh là tam thiếu gia sao? Nghe giống như nhà giàu có, quyền quý vậy!”

Lục Cận Thâm xoa trán, gõ đầu của cô một cái, giải thích: “Nhà hàng này do một người bạn của anh mở, trước đây có đến mấy lần, anh không ngờ người quản lý kia vẫn còn nhớ anh. Về phần “tam thiếu gia”, do anh có hai người anh trai, anh đứng hàng thứ ba.”

Thời gian qua Lục Cận Thâm không hề quan tâm đến sản nghiệp nhà họ Lục, anh thích sự nghiệp tự gây dựng của mình, về phần cái gì mà “tam thiếu gia”, anh nghĩ sao cũng được.

Chu Ninh Ninh lại quần quít lấy hỏi vài câu, Lục Cận Thâm cũng kiên nhẫn giải thích.

Chu Ninh Ninh đột nhiên cảm thấy bạn trai bây giờ không phải là người giàu có nữa, mà là người cực kỳ giàu có! Cô ôm eo của anh nói: “Em muốn sinh cho anh một đứa con! Em muốn làm phu nhân giàu có!”

Lục Cận Thâm cười cười, thanh âm trầm thấp: “Được.”

Sinh con thật là không thể nào, cô chưa tốt nghiệp, cả hai chưa kết hôn, nhưng bọn họ có thể “làm việc” người ta dùng để sinh con.

Chu Ninh Ninh hi hi: “Em đùa thôi.”

Lục Cận Thâm: “Anh nghiêm túc.”

(๖o๖)...

Đêm thu bờ sông khá lạnh, Chu Ninh Ninh vừa xuống xe đã cảm giác được, chủ yếu là do áo lông có lỗ, gió thổi qua liền trực tiếp xuyên thấu vào, đúng là hơi lạnh...

Lục Cận Thâm ôm sát cô vào mình, hỏi cô: “Ở đây rất lạnh, có muốn về không?”

Đã đến đây rồi, Chu Ninh Ninh không định cứ như vậy trở về đâu, cô yêu cầu: “Chúng ta cứ ở một lát đi, cùng lắm là một tiếng.”

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, đưa tay định cởi áo khoác trên người xuống, Chu Ninh Ninh vội vàng ngăn anh lại: “Không cần không cần, lát nữa anh cũng sẽ lạnh đó.”

Chu Ninh Ninh đứng kề anh, mở hai bên áo khoác anh, cả người đứng chui vào trong áo, sau đó đặt tay anh trên vai mình, đắc ý nói: “Hi hi hi, như vậy là được rồi.”

Coi anh là chuột túi sao? Lục Cận Thâm cười bất đắc dĩ, ôm lấy cô chậm rãi đi xuống bậc thang.

Có lẽ nguyên nhân là thời tiết lạnh dần, bờ sông ban đêm cũng ít người đi lại, Chu Ninh Ninh chui vào trong áo khoác anh, vô cùng ấm áp, cô khoe mẽ: “Em mua áo khoác thật là ấm áp.”

Lục Cận Thâm: “Phải, thật là ấm áp.”

Chu Ninh Ninh ngậy ngồ cười, thật vui vẻ, à, đúng rồi, cô còn chưa có chúc anh sinh nhật vui vẻ nữa!

Dựa vào lan can ngắm mặt sông, tóc mái của Chu Ninh Ninh bị gió thổi lên, cô đứng trong lòng anh ngẩng đầu, cười tủm tỉm: “Sinh nhật vui vẻ.”

Lục Cận Thâm cúi đầu, khom người hôn lên môi của cô, nhẹ cắn một cái, thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Ánh mắt của anh đen như mực, đứng gần nhau như vậy, Chu Ninh Ninh chớp mắt một cái, đến gần hôn anh một chút, Lục Cận Thâm càng hôn sâu hơn, lúc cô đánh đàn dương cầm anh đã muốn hôn cô như vậy.

Khoảng một tiếng đồng hồ trôi qua, Lục Cận Thâm cảm thấy thời tiết càng ngày càng lạnh, giống như trời muốn mưa... Anh sờ lên khuôn mặt tròn của cô, lạnh, thuận tay nheo nheo khuôn mặt mềm nhũn ấy, nói: “Đi về thôi.”

Chu Ninh Ninh gật đầu: “Được, sau đó tiện thể đi lấy bánh ngọt, ngay ở tiệm ‘Nhur Ý’ gần nhà ấy.”

Lục Cận Thâm gật đầu: “Được.”

Hai người chậm rãi đi lên bậc thang, đột nhiên Lục Cận Thâm nói: “Đi nhanh thôi, trời mưa rồi.”

Chu Ninh Ninh: “(◡◡)...” Không phải chứ, lại mưa? Lần trước bọn họ đến đây trời cũng mưa, bây giờ lại mưa?

Cô chui ra khỏi áo anh, hạt mưa rất nhỏ bay xuống khuôn mặt của cô, đúng là trời mưa rồi...

Lục Cận Thâm kéo cô bước nhanh, hoàn hảo, bọn họ về đến xe nhưng mưa vẫn chưa lớn, cả người cũng tỉnh là khô ráo.

Chu Ninh Ninh lầm bầm: “Lần nào chúng ta đến đây cũng gặp phải trời mưa...”

”Trời muốn đổ mưa, chúng ta không có cách nào.” Lục Cận Thâm cười nói, khởi động xe.

Cũng không lâu lắm, mưa càng lớn hơn, từng giọt tí tách, Chu Ninh Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, suy đoán bên ngoài chắc chắn rất lạnh, vừa vào cuối thu đã có chút cảm giác của mùa đông.

Trên đường, Chu Ninh Ninh mở blog mình ra, chỉ trong nháy mắt đã có thông báo số lượng người theo dõi tăng lên... Sao vậy... Đây là tài khoản của cô sao? Đúng vậy sao?

”Ninh Ninh không thích ăn chua chỉ thích ăn ngọt”, là cô mà! Chuyện gì xảy ra thế?

Khẽ run tay mở từng tin ra, thấy tất cả đều ở mục truyện tranh mà cô đã đăng lên tối qua trước khi đi ngủ, lượt like càng ngày càng tăng, nhận được cả ngàn bình luận... Chuyện này chưa từng xảy ra! Vẫn còn tăng lên, người hâm mộ có đến hàng ngàn rồi, vẫn tiếp tục tăng lên...

Cô chợt dạ lên nhìn người đàn ông bên cạnh, sự việc này nếu bị anh biết được, không chừng sẽ trừng phạt cô nhỉ?

Ô ô ô, may là anh không có blog...

Điện thoại di động của Chu Ninh Ninh liên tục kêu lên, âm thanh của blog nhắc nhở...

Lục Cận Thâm nghiêng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động của cô, Chu Ninh Ninh vội vàng tắt đi, cảm thấy như giấu đầu lòi đuôi.

Bối rối như vậy làm gì? Lục Cận Thâm nhẹ nhướn mày, không nói gì.

Xe chạy đến tiệm bánh “Nhur Ý” ở gần chung cư, Lục Cận Thâm cầm lấy tấm hoá đơn Chu Ninh Ninh đưa cho anh, bật ô xuống xe.

Chu Ninh Ninh nằm dựa vào ghế nhìn ra bên ngoài, thế nhưng lại thấy anh đi đến tiệm thuốc bên cạnh trước... Anh mua một gói gì đó? Vài phút sau liền đi ra, sau đó mới sang cửa hàng bánh ngọt bên cạnh. Hình như cô đoán ra thứ kia rồi? Mặt cô lập tức ửng hồng, nhất định là, chỉ có điều... Cô cứ tưởng anh đã chuẩn bị từ sớm... (▽\ )

Quả thật Lục Cận Thâm đã nhiều lần muốn mua, nhưng cuối cùng lại không mua, chính vì sợ chuẩn bị sẵn ở nhà, anh sẽ không lý trí được như vậy.

Mười phút sau, Lục Cận Thâm mang theo một hộp bánh ngọt đẹp mắt lên xe, Chu Ninh Ninh nghĩ đến việc anh mua đồ dùng an toàn kia đã cảm thấy mặt nóng ran lên.

Lục Cận Thâm đưa bánh ngọt cho cô để cô ôm vào lòng, lông mày giãn ra: “Được rồi, chúng ta có thể về nhà.”

Về nhà... Làm chuyện xấu sao? Chu Ninh Ninh chớp mắt, tim đập hơi nhanh...

Lúc về đến nhà là chín giờ rồi, Chu Ninh Ninh đặt bánh ngọt trên bàn trà, mở gói ra, bánh ngọt cũng chọn theo khẩu vị của cô, dù sao anh cũng không thích ăn.

Bởi vì chỉ hai người nên Chu Ninh Ninh mua bánh không lớn, cô đặt 28 ngon nặn thành ba vòng tròn trên mặt bánh, sau đó lại cảm thấy ngon đèn sáng quá, cô “lịch lịch” chạy tới tắt đèn trần, chỉ chừa một chiếc đèn tường trong phòng khách, màu quá nhẹ nhàng, toàn bộ phòng khách mờ tối ảm áp.

Cô hài lòng ngồi trên thảm trải sàn, nhưng sau đó phát hiện dư một cây nến trên bánh ngọt, bởi vì nó ở giữa ba vòng tròn nên rất dễ dàng nhận ra, cô mở trứng hai mắt, nhìn về phía Lục Cận Thâm, nghi ngờ hỏi: “28 ngon nặn mà, em đâu có đếm sai, tại sao anh lại đặt dư nến vậy?”

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: “Hôm nay là sinh nhật 29 tuổi.”

“Sao?” Chu Ninh Ninh mờ mịt nhìn anh, nhớ lại một chút, “Nhưng em nhớ anh đã nói anh 28 tuổi mà!”

Lục Cận Thâm tiếp tục nói: “Khi đó là 28, bây giờ là 29.”

Chu Ninh Ninh: “...”

Lúc ngon nặn nhen nhóm, Chu Ninh Ninh thúc giục anh: “Mau cầu nguyện đi.”

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, khẽ cười một tiếng: “Điều anh muốn đêm nay đã có.”

Lưu manh, đừng tưởng cô nghe không hiểu, mặt Chu Ninh Ninh lại đỏ...

Chu Ninh Ninh ăn xong bánh ngọt, sau đó hai người ngồi trên sofa nói chuyện, cô đột nhiên hỏi: “Anh không nói rõ cho em biết anh đã 29 tuổi, vì... Sợ em cảm thấy tuổi tác của chúng ta chênh lệch quá nhiều? Sợ em chê anh... Già sao?”

Lục Cận Thâm hí híp hai mắt, rù mắt xuống nhìn cô, giọng nói có chút không vui: “Em cảm thấy anh già sao?”

Này, nói sai rồi, cô liền vội vàng lắc đầu, bổ sung: “Không già không già, anh trẻ tuổi cường tráng!”

“Trẻ tuổi cường tráng?” Lục Cận Thâm cố ý lặp lại từ này, lập tức nói, “Chính xác.”

Chu Ninh Ninh bối rối, cô lại dùng sai từ rồi...

Vài phút trôi qua, Lục Cận Thâm thấp giọng thúc giục bên tai cô: “Tắm rửa đi, khuya lắm rồi.”

A, Chu Ninh Ninh đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Được...”

Chu Ninh Ninh đi tắm rửa, Lục Cận Thâm lấy điện thoại di động mở blog ra, thấy hoạt động mới nhất của cô, phát hiện tối hôm qua cô đăng đến ba bài blog, tựa đề theo thứ tự là: Nam thần kiều ngạo (Phần 1), Nam thần kiều ngạo (Phần 2), Nam thần kiều ngạo (Phần 3). Bài nào cũng có trên ngàn like, comment để lại cũng rất nhiều...

Anh ấn mở xem hết, đáng chú ý nhất là câu độc thoại đầu tiên: “Nam thần kiều ngạo, tức là tiểu yêu tinh miệng thì nói không muốn nhưng thân thể lại rất thích giày vò người khác.”?

“Tiểu yêu tinh”, ba chữ này kích thích huyết thái dương của Lục Cận Thâm đột nhiên nhảy thành thạch, kéo xuống, càng xem càng cảm thấy... Anh muốn tìm cô nói chuyện một chút.

Chu Ninh Ninh tắm rất lâu, lúc đi ra sắc mặt chuyển sang màu hồng phấn, đầu tóc cũng là ướt sũng, trong phòng khách không có người, cô cẩn thận đi đến cửa phòng ngủ, nhìn thấy Lục Cận Thâm đang ngồi trên sofa ở phòng ngủ, tư thế lười biếng.

Cô đứng trước cửa mè nheo. Lục Cận Thâm nhìn về phía cô vẫy vẫy tay, lúc này Chu Ninh Ninh đi từng bước nhỏ tới.

Đến gần mới phát hiện anh đang cầm điện thoại di động trên tay, cô sợ hãi ngồi bên cạnh anh, nhỏ giọng báo cáo: “Em tắm xong rồi.”

Lục Cận Thâm cầm lấy khăn lông xoa xoa đầu tóc cho cô, lại đứng dậy cầm máy sấy đến sấy tóc cho cô, máy sấy thổi gió ảm áp trên đầu, Chu Ninh Ninh khép hờ mắt để mặc bàn tay của anh treu đùa trên đỉnh đầu, hơi ngứa nhưng cũng rất thoải mái.

Sấy khô đầu tóc cho cô xong, Lục Cận Thâm ôm lấy cô, hơi trầm ngâm, cúi đầu nhìn cô thật lâu, mới nhẹ nhàng và chậm rãi nói ra: “Nam thần kiều ngạo, tức là tiểu yêu tinh miệng thì nói không muốn nhưng thân thể lại rất thích giày vò người khác?”

Câu này nghe quen quá... A, không phải lời thoại của cô trong truyện sao? Anh, làm sao anh biết được? Chu Ninh Ninh nghi hoặc, mờ mịt, hoảng sợ, ngơ ngác trừng to hai mắt nhìn anh: “Làm sao anh biết?”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt nhìn cô một cái, giọng nói cố gắng nhẹ nhàng: “Chẳng lẽ ngay cả blog của bạn gái mà anh cũng không biết? Nói đi, em cảm thấy dùng mấy từ ‘tiểu yêu tinh’ gì đó... Để hình dung... Một người đàn ông, thích hợp sao?”

Này... Chu Ninh Ninh á khẩu không trả lời được, rõ ràng cảm nhận được con giận của người nào đó, nhỏ giọng nói: “Đúng là vậy...”

”Ví dụ như?”

“Ví dụ như dù anh nói cơm em nấu rất khó ăn nhưng lần nào cũng ăn hết sạch, dù anh không thích đi du lịch nhưng mỗi lần em lên kế hoạch, chẳng phải anh đều đi cùng sao, còn rất nhiều chuyện...”

Rõ ràng chính là kiêu ngạo, nhưng mỗi lần giầy vò cô được một tí anh đã ngoài ngoài.

Lục Cận Thâm đột nhiên nở nụ cười, tới gần cô: “Lúc anh muốn, tại sao em không cho?”

Chu Ninh Ninh ngăn người, lập tức hiểu được anh muốn nói gì, mặt đỏ bừng, “Chúng ta không nói chuyện đó!”

Lục Cận Thâm nâng trán, cuối cùng ai mới là tiểu yêu tinh giầy vò người khác!

Chu Ninh Ninh thấy nét mặt của anh tỏ vẻ cam chịu, đành nhích qua ôm lấy eo của anh, gò má cọ xát vào lồng ngực anh, nhỏ giọng nói: “Em về chơi thôi... Mỗi lần nhìn anh làm việc lại có cảm hứng vẽ, tối hôm qua mới vừa phác thảo xong... Liên đăng lên blog để kỷ niệm, anh biết bình thường em thích vẽ truyện tranh mà...”

Lục Cận Thâm bắt đầu đi về đầu của cô, ý bảo cô buông anh ra, “Anh đi tắm.”

Chu Ninh Ninh ôm không buông, Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn, cô chôn chặt trong lòng anh, nhỏ giọng nói: “Em chưa nói đêm nay cũng không được...”

Lục Cận Thâm cúi đầu hôn cô, đôi mắt sắc đã trở nên ôn nhu, thấp giọng: “Anh đi tắm trước.”

Chờ anh tắm xong, Chu Ninh Ninh đã tự mình làm ổ trên giường rồi, chỉ chừa một chiếc đèn bàn màu quýt, cả người Lục Cận Thâm mặc áo choàng tắm đi ra, mái tóc ngắn đen như mực còn thấm ướt, tiện tay cầm khăn lông xoa xoa, mang theo một cơ thể khoan khoái sạch sẽ và hơi thở nhẹ nhàng từ từ đến gần bên giường, rũ mắt xuống nhìn về phía ổ chăn nhỏ đang nhô lên trên giường.

Vén chăn lên nằm vào một bên, đưa tay ôm lấy cơ thể xinh xắn, cô gái nhỏ tự động quay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sạch sẽ hiện ra màu hồng phấn đẹp mắt, lông mi run khẽ run lên, trái tim Lục Cận Thâm rung động, anh cúi đầu hôn môi và ánh mắt của cô, ôn nhu hỏi: “Sợ sao?”

Chu Ninh Ninh gật đầu, rất thành thật nhỏ giọng nói: “Sợ...” Cô sợ đau.

Anh biết chứ. Lục Cận Thâm hôn cô, “Đừng sợ.”

Phòng ngủ được bao phủ một vàng sáng nhẹ nhàng, ngọn đèn tranh lấy bóng tối, tim Chu Ninh Ninh đập rất nhanh. Lòng bàn tay nóng bỏng của anh áp vào lưng cô, tay kia vòng lên trước cởi bỏ nút áo, một bên hôn môi vỗ về cô, một bên khiến cô càng thân mật với anh hơn, cho đến khi làn da hai người dán chặt vào nhau không còn vật cản, có lẽ anh cho cô thời gian đủ dài, hay bởi vì sự tin nhiệm dành cho anh, Chu Ninh Ninh đột nhiên cảm thấy không còn sợ hãi như vậy nữa, chỉ là tim vẫn đập rất nhanh như cũ, căng thẳng là chuyện hiển nhiên.

Lúc anh ôm lấy toàn thân cô, cô cũng vươn tay ôm lấy anh, ngón tay cọ quẹt trên lưng anh, đột nhiên cảm thấy cảm giác thân mật như vậy cũng rất tốt, anh liên tục hôn vào cổ cô, bàn tay không ngừng treu chọc trên người đang cô.

Đoạn dạo đầu kéo dài khiến cô khẽ thở mạnh khó nhọc chịu đựng, anh lại cực kì kiên nhẫn, chớp mũi cô quanh quẩn hơi thở của anh, cảm thấy rung động vô cùng.

”Ninh Ninh, lần này không được rút lui nữa.” Lục Cận Thâm nói khẽ tai cô, thân thể sớm đã bắt đầu thay đổi.

”Ừm...” Sắc mặt cô ửng đỏ, đưa tay ôm lấy anh, cố dán chặt mình vào cơ thể anh.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, đêm cuối thu kéo dài tĩnh mịch, thế giới bên ngoài huyên náo thế nào cũng mặc kệ, trong phòng chỉ có ôn nhu lưu luyến. Bộ phận nào đó của Lục Cận Thâm kề vào cô, cố gắng tìm đường xâm nhập cho bản thân, không biết làm sao cô gái của anh lại khản trương đến vậy, thăm dò mấy lần cũng không vào được, hoặc vừa vào đã mắc kẹt không nhúc nhích được, cô cảm thấy khó chịu liền đập lưng tung. Anh lại đưa tay xuống xoa dịu, khàn giọng bên tai cô: “Cố chịu một chút.”

Đôi mắt Chu Ninh Ninh hiện ra màn mắt óng ánh nhẹ nhàng chớp vài cái, như chú thỏ trắng nhỏ bị kinh sợ, Lục Cận Thâm thấy gương mặt cô có vẻ sợ hãi muốn rút lui. Đã đi đến bước này, anh không thể nào để cô rút lui được nữa, cúi đầu hôn cô, mạnh mẽ động thân một cái, toàn bộ đều xuyên vào.

Ô ô, âm thanh Chu Ninh Ninh kêu đau đã bị anh nuốt hoàn toàn, hai mắt lập tức khóc ròng, ngoại trừ đau không còn cảm nhận được gì.

Ô ô, đồ đáng ghét!

...

Căn phòng lấy lại yên tĩnh, Lục Cận Thâm ôm cô gái đáng thương mặt đỏ hồng, thấp giọng hỏi cô: “Còn... Ổn không?”

Ổn chỗ nào chứ! Còn không biết xấu hổ mà nói câu này! Chu Ninh Ninh thật sự đã bị bắt nạt thê thảm, không muốn nói gì cả, bữu môi nhắm mắt lại, không thèm để ý tới anh.

Lục Cận Thâm lóe qua một tia ánh sáng ở đáy mắt, do ánh sáng kích động.

Khẽ vuốt tóc của cô, vỗ về cô ngủ.

Ngày hôm sau, Chu Ninh Ninh rất cuộc cũng biết cái gì gọi là eo mỗi lưng đau, chỗ nào cũng không thoải mái mà còn phải dậy sớm đi học, buổi tối mệt nhọc, buổi sáng còn phải vội vội vàng vàng.

Lục Cận Thâm nhìn mắt cô có quầng thâm, hết sức đau lòng, hỏi cô có muốn xin nghỉ một tiết hay không.

Chu Ninh Ninh lắc đầu, bài chuyên ngành mà, làm sao có thể nghỉ...

Khi chạy tới trường học, Chu Ninh Ninh suýt chút nữa đã muộn, bước chân bủn rủn cố gắng chạy bộ, thật sự rất muốn khóc, cô ghét anh, ghét anh! / (tot) / ~

Bạn học Thiên Thiên đã giành sẵn chỗ ngồi cho cô, nhìn thấy Chu Ninh Ninh chui từ sau lưng giáo viên ra, lập tức hạ mắt xuống: Nhóc con, còn tưởng hôm nay cậu không đến.

Chu Ninh Ninh ngồi xuống bên cạnh Trịnh Thiên Thiên, thờ hồn hèn, bạn học Thiên Thiên nhìn gương mặt búp bê nhưng bộ dáng tiêu tụy của cô, đúng là cảm thấy... Phụ nữ thật đáng thương!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Chương 44

Chu Ninh Ninh thật sự rất mệt mỏi, chính là kiểu toàn thân đều cảm thấy không thoải mái, tối qua không biết bị anh hành hạ đến mấy giờ, đàn ông cuồng nhiệt khiến cô chống đỡ không nổi, cho đến buổi sáng, cảm giác căng đầy khó chịu đó vẫn còn tồn tại, ngủ muộn mà phải dậy sớm, còn hao phí thể lực như thế, thật sự là... Mệt chết cô rồi! A, cô ghét anh!

Trịnh Thiên Thiên ghé sát, cười tà ác bên tai cô: “Ha ha ha ha ha...”

Chu Ninh Ninh đỏ mặt một hồi, ha ha cái cọng lông ấy! Đưa tay đẩy bạn học Thiên Thiên ra, tập trung tinh thần vào tiết học.

Bạn học Thiên Thiên lại ha ha hai tiếng, chớp mắt thấy giáo viên quét tới mới vội vàng ngồi yên.

Tiết học buổi sáng kết thúc, gần như vừa hết giờ là điện thoại Chu Ninh Ninh vang lên, vừa nhìn đã thấy tên Lục Cận Thâm, không nghe!

“Tại sao không nghe điện thoại?” Bạn học Thiên Thiên đang thu dọn dụng cụ về tranh tiến đến gần.

“Không thích...” Chu Ninh Ninh có chút thẹn thùng, cô không thể nói bởi vì chuyện đó mà cô tức giận với bạn trai...

“Ha ha ha ha ha...” Bạn học Thiên Thiên lại phát ra tràng cười thần bí.

“...” Ô ô, đáng ghét!

Điện thoại gọi tới lần thứ ba, Chu Ninh Ninh cuối cùng cũng mềm lòng, giọng nói lảm bảm: “Sao vậy...”

Lục Cận Thâm dừng một chút, hơi chột dạ thấp giọng hỏi: “Có khoẻ không?”

Sao lại hỏi vấn đề khó xử như vậy, Chu Ninh Ninh đỏ mặt, cố ý vờ không hiểu: “Khỏe cái gì, em không hiểu anh đang nói gì.”

Lục Cận Thâm cười bất đắc dĩ, có cảm giác gieo gió gặt bão, nịnh nọt thấp giọng dụ dỗ cô: “Tối nay anh đến thăm em, mang đồ ngọt cho em được không?”

Giọng nói ôn nhu như vậy, Chu Ninh Ninh cũng mềm lòng theo, người ta nói con gái vì yêu mà yếu đuối, quả thật đáy lòng anh cũng như cô, sau khi trải qua quan hệ thân mật, cách nói chuyện của bọn họ cũng thân mật hơn nhiều, cô nhỏ giọng lại: “Được...”

Nghe thấy giọng cô ngoan ngoãn mềm mại, Lục Cận Thâm yên lòng, lại dụ dỗ vài câu mới cúp điện thoại, Tô Gia Trạch đẩy cửa tiến vào vừa đúng lúc nhìn thấy gương mặt anh vẫn còn ôn nhu, vô lý vỗ tay phát ra tiếng: “Đúng rồi, sáng sớm hôm nay ở tầng hầm nhìn thấy cậu và Ninh Ninh tiểu thư, hóa ra đã trải qua lần đầu, chẳng trách tối qua không để ý đến mấy người chúng tôi.”

Lục Cận Thâm nhàn nhạt liếc anh một cái, lạnh giọng nói: “Trước khi vào phòng không biết gõ cửa sao?”

Tô Gia Trạch: “Nịnh Nịnh tiểu thư đâu có ở đây, tôi gõ cửa làm gì.”

Lục Cận Thâm liếc anh một cái: “Có chuyện gì?”

Tô Gia Trạch ném tấm thiệp mời màu đỏ trong tay xuống trước mặt Lục Cận Thâm, cười nói: “Hạ Tán kết hôn, mừng tám tháng sau, hẳn nói cậu có thể dẫn bạn gái theo, hẳn gặp Nịnh Nịnh tiểu thư rồi à?”

Mừng tám tháng sau, còn đến gần một tháng, Tô Gia Trạch tràn đầy lòng tin.

Lục Cận Thâm nhàn nhạt liếc qua thiệp mời màu đỏ kia, gạt đầu: “Gặp một lần rồi.”

Tô Gia Trạch đứng lên, nhướn mày cười: “Tôi sẽ nhanh chóng tranh thủ bắt Tiểu Mông lại, đến lúc đó cũng dẫn cô ấy đến, để cô ấy chiếu cố đứa con nhỏ nhà cậu một chút.”

Ha ha, đứa con nhỏ nhà anh tại sao phải cần người khác chiếu cố? Đâu phải anh không có ở đó! Lục Cận Thâm liếc anh một cái: “Nếu rảnh rồi cậu có thể ra ngoài.”

Tô Gia Trạch tà ác cười: “Lục tổng, đã đến giờ cơm trưa, chẳng lẽ cậu ‘no bụng’ từ tối qua đến giờ sao? Ngay cả cơm cũng không cần ăn à?”

Ánh mắt đối phương lạnh lùng, lần này Tô Gia Trạch không sợ hãi chút nào, phát ra một tiếng cười khế, chậm chạp ra khỏi phòng làm việc.

Lục Cận Thâm xoay đi động trong tay, đôi mắt thâm sâu tối tăm nhẹ nhàng híp lại, no bụng? Ai nói anh no rồi?

...

Buổi trưa, Chu Nịnh Nịnh, Tăng Tiểu Mông và Trịnh Thiến Thiến cùng nhau ăn cơm. Tăng Tiểu Mông thấy đáng về Chu Nịnh Nịnh vì đầu khổ sở ăn, ăn nhiều hơn trước, liếc nhìn Trịnh Thiến Thiến một cái, sau đó dùng khuỷu tay đụng Chu Nịnh Nịnh đang gặm bánh da lợn.

Đũa Chu Nịnh Nịnh run lên, bánh da lợn rót xuống, văng một ít nước ăn, cô vội vã cúi đầu nhìn áo lông màu trắng của mình đã dính phải vài giọt vết bẩn màu vàng...

Tăng Tiểu Mông cũng nhìn thấy, sợ cô xù lông vội vàng nói trước: “Không sao không sao, lần sau chúng ta đi mua lại.”

Chu Nịnh Nịnh ai oán nhìn cô một cái: “Rất đắt đấy!”

Bạn học Thiến Thiến lại cười một tràng thần bí “Ha ha ha ha ha...”, sau đó nghiêm trang nói: “Nam thần nhà cậu là người giàu có, cậu phải có chút chuẩn bị ra dáng phu nhân giàu có được không? Một bộ quần áo thôi mà, kêu anh ấy mua hết áo lông ở tiệm đó cho cậu, à không, mua đứt cả căn tiệm kia mới không làm cậu thất vọng... Hiên thân à.”

Hiên thân... Chu Nịnh Nịnh đỏ bừng mặt, liếc các cô một cái, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

“Đúng rồi, tối hôm qua Mạnh Nghiên thấy cậu không trở về ký túc xá, không ngừng phê phán cậu đi chơi đêm, giọng nói chua chát, cũng không biết cô ta muốn làm lớn chuyện gì, sao không xem lại mỗi tháng cô ta về ngủ được bao nhiêu lần.” Trịnh Thiến Thiến cắn chiếc đũa nói.

“Vậy cậu nói thế nào?” Chu Nịnh Nịnh ngẩng đầu lên, bây giờ cô đã mặc kệ lời nói chua chát của Mạnh Nghiên rồi, chẳng qua ngoại trừ cuối tuần cô đều về ký túc xá nên cũng hiểu kỳ bọn họ nói gì.

Trịnh Thiến Thiến cười nói: “Đương nhiên là nói thật, nói cậu mừng sinh nhật cùng nam thần.”

Chu Nịnh Nịnh quýnh quýnh: “Được rồi...”

Trịnh Thiến Thiến: “Không cần phải để ý cô ta nói gì, rõ ràng là đồ kị với cậu, phải nói thật mới có thể bịt miệng của cô ta, tránh để cô ta lại bịa chuyện bậy.”

Chu Nịnh Nịnh im lặng, cho dù có nói thật... Cô ta cũng sẽ bịa chuyện bậy...

Sau khi trở lại ký túc xá, Chu Nịnh Nịnh lập tức chui lên giường ngủ bù, thật sự là buồn ngủ chết rồi.

Sau khi tỉnh lại tinh thần tốt lên rất nhiều, mở điện thoại đi động ra nhìn nhin, phát hiện có hai tin nhắn, đều là Lục Cận Thâm gửi tới.

Một cái là: “Buổi tối anh tan ca sớm đi đón em cùng ăn cơm, sau khi tan học đến cổng trường tìm anh.”

Có lẽ là quá lâu không thấy cô hồi âm, hơn mười phút sau lại gửi một cái: “Bảo bối, vẫn còn giận anh à?”

Bảo bối... Hình như tối qua anh cũng dụ dỗ cô như vậy, Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt, bình thường anh sẽ không thân mật như vậy, chỉ kêu “Nịnh Nịnh”, hơi

gật lên thì kêu “Chu Nịnh Nịnh”.

Đáy lòng nảy sinh ngọt ngào, Chu Nịnh Nịnh cong cong khóe miệng, hồi âm: “Vừa rồi đang ngủ trưa, buổi tối gặp.”

Lục Cận Thâm đang hợp nhìn thấy di động trên bàn chớp chớp, nhàn nhạt dạn dò vài câu, sau đó hỏi: “Còn vấn đề gì không?”

Tô Gia Trạch cúi lưng một cái, khoát tay: “Có thể giải tán.”

Lục Cận Thâm cảm lấy di động trên bàn mở xem tin nhắn, nhàn nhạt gật gật khóe miệng, tâm trạng rất tốt.

Buổi chiều Lục Cận Thâm tan ca trước nửa tiếng, anh vừa nhắc một chân, Tô Gia Trạch cũng biến mất rồi.

Có vài nhân viên kỹ thuật đưa mắt nhìn nhau, có người nói: “Gần đây Lục tổng cứ tan ca sớm mãi, mỗi lần tan ca trước đều bắt chúng ta theo dõi tiến độ, giống như Diêm vương đòi mạng vậy.”

“Đừng như vậy, Lục tổng rất vất vả chăm lo cho bạn gái nhỏ, hò hét nhiều lắm, người độc thân như chúng ta phải hiểu cho anh ấy.”

“Tôi vẫn có chỗ không hiểu, Lục tổng tan ca sớm coi như thôi, tại sao gần đây Tô tổng cũng tham gia náo nhiệt vậy?”

“Tô tổng trốn về sớm mà anh cũng không hiểu? Tám phần là do không chịu nổi cô đơn.”

“Ha ha ha ha ha!”

Chu Nịnh Nịnh tan học liền bảo Trịnh Thiến Thiến giúp cô mang đồ về phòng ngủ, tự mình đi đến cổng trường, cũng như trước kia, liếc mắt liền thấy anh đứng ở phía bên kia đường, nếu là bình thường cô nhất định sẽ vui mừng nhón chân lên vẫy tay về phía anh, để anh có thể tìm được cô bé nhỏ nhắn giữa đám đông.

Nhưng do cô còn có chút xấu hổ rầu rĩ nên không hoạt bát giống trước kia, Lục Cận Thâm đã thấy cô, băng qua đường cái đến bên cô, cúi đầu nhìn nhìn sắc mặt của cô, đã không còn vẻ mặt của buổi sáng, đưa tay nhẹ vuốt gương mặt của cô một cái, ôm lấy cô nói: “Đi ăn cơm thôi.”

Ăn cơm ở nội thành không ngờ lại gặp được Hạ Tấn, hần đứng bên cạnh một cô gái cao gầy xinh đẹp, Lục Cận Thâm lên tiếng chào, Chu Nịnh Nịnh cũng nhìn về đối phương cười.

Hạ Tấn nhìn nhìn Chu Nịnh Nịnh, nói với Lục Cận Thâm: “Lục tổng, đã nhận được thiệp mời của tôi chưa?”

Lục Cận Thâm: “Nhận được rồi.”

Hạ Tấn cười cười: “Đến lúc đó Lục tổng nhớ dẫn bạn gái theo.”

Lục Cận Thâm cũng cười: “Đó là chuyện đương nhiên.”

Sau khi vào nhà hàng, Chu Nịnh Nịnh mới tò mò hỏi: “Thiệp mời gì thế?”

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, sau đó sờ sờ đầu của cô, nói: “Thiệp mời kết hôn.”

Chu Nịnh Nịnh “A” một tiếng, sau đó nói: “Vợ anh ấy thật xinh đẹp.”

Lục Cận Thâm rất ít khi nịnh nọt, chỉ là lúc cần thiết vẫn biết cách nói, ví dụ như hiện tại, anh vỗ vỗ đầu của cô, trong lời nói mang ý cười: “Vợ anh cũng rất đẹp, còn rất đáng yêu.”

Sau đó Chu Nịnh Nịnh đỏ mặt cúi đầu xuống, ai, ai là vợ của anh chứ... (/▽\ )

Lục Cận Thâm cười nhẹ, kêu nhân viên phục vụ tới gọi thức ăn.

--

Thành phố B tháng mười một nhiệt độ đã xuống rất thấp, mùa thu lạnh lẽo chậm rãi đi qua, mùa đông cũng lặng lẽ tới.

Hôm nay là thứ sáu, bốn giờ chiều, Chu Nịnh Nịnh và Tăng Tiểu Mông cùng ra khỏi cổng trường, Chu Nịnh Nịnh muốn đến nhà bạn trai cùng nhau nấu cơm, Tăng Tiểu Mông thì muốn đi xe chùa.

Lục Cận Thâm nhìn thấy Tăng Tiểu Mông cùng tới, nói thẳng: “Bây giờ chúng tôi không trở về chung cư, còn có chuyện khác.”

Tăng Tiểu Mông hiểu rõ, gật đầu: “À, như vậy sao, vậy tôi gọi xe cũng được rồi.”

Lục Cận Thâm thần nhiên nhìn ra sau cô, nói: “Cô cũng không cần gọi xe.”

Đứng ở bên cạnh Lục Cận Thâm, Chu Nịnh Nịnh cũng nhìn về phía sau cô, sau đó cười cười: “Có người làm tài xế rồi.”

Tầng Tiểu Mông nhủ mảy, không cần xoay người về phía sau cũng biết là Tô Gia Trạch lưu manh kia lại tới, người đàn ông này sao lại vương vãi như vậy chứ!

Quả nhiên, Tô Gia Trạch đã đi đến bên chỗ cô, đưa tay khoác lên vai cô, thờ dài nói: “Tiểu Mông, xe bạn trai em đỗ hơn mười mét ở phía trước, thế mà em không nhìn tới, thật sự là quá tổn thương anh rồi.”

Tầng Tiểu Mông đập bàn tay đang quấy rối trên vai, nói: “Tôi không có bạn trai.”

Tô Gia Trạch lại khoác tay lên, ung dung nói: “Lần trước rõ ràng em đã nhận rồi, hai vị phía trước đều là nhân chứng, đừng có chơi xấu nhé.”

Tầng Tiểu Mông đang định phản bác, lại bị cánh tay người đàn ông dùng lực xoay người ôm lấy, lạnh lùng nói: “Đi, đến giờ hẹn hò rồi.”

Tầng Tiểu Mông: “...” Hẹn hò cái đầu anh ấy! Ai muốn hẹn hò với anh chứ!

Chu Ninh Ninh vòng quanh Lục Cận Thâm nửa vòng, từ bên trái đi qua bên phải, nhìn thấy Tiểu Mông đã bị Tô Gia Trạch nhét vào trong xe, cô nhỏ giọng lầm bầm: “Tô Gia Trạch đúng là giống thổ phỉ, muốn ép buộc Tiểu Mông làm áp trại phu nhân của anh ta sao.”

Lục Cận Thâm nở nụ cười, vỗ đầu cô: “Lên xe đi, chúng ta cũng phải hẹn hò thôi.”

Hi hi hi, Chu Ninh Ninh vui tươi hơn hờ cùng anh lên xe.

Cho đến khi...

Chu Ninh Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, nước sông lăn tăn theo gió, hôm nay nhiệt độ rất thấp, bờ sông chỉ có lẻ tẻ vài người đang đi lại, đầu tóc bị gió thổi rối bời lộn.

Trời lạnh như thế này, Lục Cận Thâm tuyệt đối không dẫn cô đến bờ sông tắm bộ, chẳng lẽ là...

Tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, cô nghiêng đầu nhìn gò má tuấn tú, căng thẳng: “Anh... Không phải dẫn em đi gặp ba mẹ anh chứ?”

Lục Cận Thâm nhếch nhếch môi cười, đưa tay sờ sờ đầu của cô, nói: “Thông minh.”

“A a a a, tại sao anh lại không nói cho em biết trước...” Chu Ninh Ninh như muốn phát điên, gặp người nhà của anh anh, cô còn chưa chuẩn bị gì cả... Ô ô, cô cảm thấy mình bị lừa!

Lục Cận Thâm đã lái xe vào cửa chính gang cánh khu biệt thự, anh nhẹ giọng trấn an cô: “Đừng khẩn trương, là do mẹ anh muốn gặp, đã thúc giục rất nhiều lần rồi, sớm muộn cũng phải gặp mặt mà, bây giờ xem như là làm quen trước thôi.”

Nói nghe thật nhẹ nhàng! Cô còn tưởng rằng anh thật sự dẫn cô đi hẹn hò chứ, đột nhiên lại đến gặp ba mẹ, có thể không khẩn trương sao?

Chu Ninh Ninh nhìn phía ngoài cửa sổ, một tòa biệt thự xa hoa, càng khẩn trương hơn, cô đang thâm nhập vào nhà giàu có sao? Không biết ba mẹ anh có thích cô hay không, nếu như không thì biết làm gì bây giờ...

Ôi, cô đưa tay vỗ xuống bờ vai của anh, vẻ mặt đau khổ nói: “Nhưng anh cần nói sớm cho em biết mới phải, như vậy em mới có thể chuẩn bị món quà gì đó, bây giờ chẳng có gì... Cứ tay không như vậy đi gặp trường bối, ấn tượng sẽ không tốt...”

Lục Cận Thâm cười bất đắc dĩ, nếu anh nói sớm, cô nhất định sẽ gắt gao ôm anh làm nũng, năn nỉ: “Lần sau hãy đến nhé, lần sau được hay không?”

Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng được giọng nói và dáng vẻ của cô, anh hiểu rất rõ rồi.

Sau khi xe dừng lại, Lục Cận Thâm nghiêng đầu sang nhìn cô, thấy vẻ mặt cô khẩn trương có chút buồn cười, đưa tay nhéo khuôn mặt mềm mại của cô: “Yên tâm đi, anh đã chuẩn bị xong mọi thứ, không cần lo lắng.”

Ô ô, Chu Ninh Ninh miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi...”

Sau khi xuống xe, Chu Ninh Ninh nhìn thoáng qua quần áo của mình, áo khoác là cái tuần trước Lục Cận Thâm dẫn cô đi dạo phố, do anh chọn, quần áo giày dép, từ đầu đến chân đều mua cho cô mấy bộ.

Bởi vì hôm nay định hẹn hò với anh, cô còn đặc biệt mặc bộ anh thích nhất, nhưng vấn đề là buổi trưa cô mới vừa cắt tóc, nhà tạo mẫu cắt tóc mái của cô quá ngắn...

Ô ô, giống như trái dưa hấu vậy.

Chu Ninh Ninh kéo vạt áo Lục Cận Thâm, nhỏ giọng hỏi: “Tóc mái của em có phải rất xấu không...”

Vấn đề này, lúc cắt tóc buổi trưa cô cũng đã gửi ảnh chụp cho anh rồi, câu hỏi giống y như trước, Lục Cận Thâm sờ sờ tóc mái trên trán cô, đáp án giống với buổi trưa: “Không xấu, rất đáng yêu.”

Chu Ninh Ninh an tâm một chút, lại hỏi: “Gia đình anh có đông không?”

Đại khái là do phim truyền hình bi kịch và tiểu thuyết ngược tâm ảnh hưởng, cô cảm thấy người giàu có đều xuất thân từ đại gia tộc, ba cô sáu dì bảy ông chú...

Lục Cận Thâm đi vòng qua cốp phía sau lấy hộp quà, Chu Ninh Ninh dính theo sau lưng anh, sau cửa đột nhiên thò ra một cái đầu nhỏ, hưng phấn gọi một tiếng: “Cô giáo Ninh Ninh!”

Chu Ninh Ninh quay đầu nhìn lại liền thấy Lục Hi Dịch chạy về phía cô, kể từ sau cuối tháng tám, cô chưa từng gặp lại cậu bé này, hình như thằng bé đã cao lên không ít, Chu Ninh Ninh nhếch miệng cười cười, đang định nói chuyện, lại nhìn thấy phía sau cửa có một người phụ nữ trung niên xem ra khoảng năm mươi tuổi bước ra, thoát nhìn rất gần gũi.

Chu Ninh Ninh khép khoe miệng đang toe toét, xấu hổ cười cười, sau đó đưa tay kéo kéo vạt áo Lục Cận Thâm: Đây là mẹ anh sao? Phải không? Phải không?

Lục Cận Thâm đóng kín cốp phía sau, gương mặt nhìn một chút, sau đó dắt tay của cô đi lên phía trước, Lục Hi Dịch đã chạy đến trước mặt, tự động kéo tay Chu Ninh Ninh.

Đi tới cửa, Lục Cận Thâm nhìn thoáng qua Phùng Anh đang đứng đó, nói: “Ninh Ninh, đây là mẹ anh.”

Chu Ninh Ninh lập tức khôn khéo nói một câu thật ngọt: “Bác gái, trông bác còn trẻ quá.”

Phùng Anh sớm đã xem qua ảnh chụp Chu Ninh Ninh, bộ dáng lạnh lợi lại đáng yêu, nhìn cô bé ấy cười đến cong cả đôi mắt, ánh mắt sạch sẽ trong suốt, kiểu tóc thật sự là rất dễ thương.

Phùng Anh không tự chủ đưa tay sờ sờ đầu của cô, cười ha hả nói: “Đứa nhỏ này miệng thật ngọt, mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Chu Ninh Ninh có chút thụ sủng nhược kinh (1), tại sao ai cũng thích sờ đầu cô vậy chứ... (▽\ )

(1) Thụ sủng nhược kinh: Được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Đáy mắt Lục Cận Thâm mang ý cười, dắt cô đi vào.

Vào cửa, trên mặt đất sớm đã bày sẵn dép bông, Lục Cận Thâm đưa hộp quà lớn trên tay cho Phùng Anh.

Phùng Anh vừa nhìn, cho là Chu Ninh Ninh mua, vội vàng trách cứ anh: “Không phải đã nói rồi sao? Ninh Ninh còn là sinh viên, lúc đến đừng để con bé phải mua quà, chúng ta cũng không thiếu thứ gì.”

Chu Ninh Ninh cảm thấy trong lòng ấm áp, còn có chút ngượng ngùng, bởi vì đồ không phải do cô mua, cô chủ động kéo tay Phùng Anh, dang hoàng nói: “Bác ơi, quà không phải do con mua, là anh Thâm mua ạ.”

Khụ khụ, Phùng Anh vội vàng đổi giọng: “Đúng đúng đúng, nó mua là phải rồi, con còn là một sinh viên, không cần mua không cần mua.”

Chu Ninh Ninh lúng túng, đáy lòng căng thẳng đã tiêu tan không ít, bình thường nhìn anh lãnh đạm như vậy, còn tưởng rằng tính cách của ba mẹ anh chắc cũng không khác biệt lắm đâu, không ngờ...

Có phải giống như ba cô hay không, người càng già sẽ càng đáng yêu?

Đi vào phòng khách đã nhìn thấy ba người, một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn tuổi tác không chênh lệch với ông Chu cho lắm, dáng vẻ thoát nhìn rất nghiêm túc, còn có một đôi vợ chồng thái độ thân mật, người đàn ông có vẻ hơn Lục Cận Thâm mấy tuổi, có vài phần giống anh, người phụ nữ bụng nhô to như đã mang thai được 8 tháng, vẻ mặt rất hạnh phúc.

Không đợi Lục Cận Thâm nói chuyện, Phùng Anh đã lần lượt giới thiệu cho Chu Ninh Ninh, Chu Ninh Ninh lạnh lợi lần lượt chào người.

Mọi người cùng ngồi trên sofa trong phòng khách, Lục Hi Dịch tự hào mà nói: “Cô giáo Ninh Ninh, em chuẩn bị có em trai hoặc em gái rồi đó.”

Chu Ninh Ninh cười cười, hỏi cậu: “Em thích em trai hay là em gái?”

Lục Hi Dịch lén nhìn Lục Cận Thâm, nhỏ giọng nói: “Em thích em trai, nhưng mà ba ba thích em gái.”

Mọi người nở nụ cười, Phùng Anh cũng nói: “Bác cũng vậy, hy vọng là cháu gái nhỏ.”

Chu Ninh Ninh suy nghĩ một chút, Lục Cận Thâm có hai người anh, vậy là mẹ của anh sinh được ba đứa con trai, có lẽ cũng muốn con gái nhỉ, đoán chừng lúc mang thai Lục Cận Thâm, bác ấy đã không ngừng cầu mong đó là con gái...

Lúc này, Phùng Anh lại kéo Chu Ninh Ninh nói: “Trước kia lúc bác mang thai A Thâm, đã liên tục hy vọng là con gái, ai biết lại sinh ra một thằng nhóc.”

Chu Ninh Ninh nhin không được nở nụ cười, quả nhiên cô đoán đúng... Cô mở trừng hai mắt với Phùng Anh, tỉnh ngịch nói: “Sinh con trai mới tốt, nếu không làm sao con có bạn trai được? Con phải cảm ơn bác nữa chứ.”

Phùng Anh ngẩn người, lập tức ha ha nở nụ cười: “Đúng đúng, sinh con trai cũng tốt, ba đưa con trai cưới về ba người con dâu, như vậy tính ra sinh con trai vẫn có lợi nhất.”

Lục Cận Thâm nén cười, đưa tay sờ sờ đầu của cô.

Chu Ninh Ninh bị Phùng Anh nói đến có chút thẹn thùng, lời cô nói là thật nha, nếu như không có anh, cô không đến biết đến khi nào mình mới biết yêu nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, lúng túng cọ xát lòng bàn tay của anh, Lục Cận Thâm nhìn thấy mắt cô ướt át sáng trong, đáy mắt ôn nhu, đáy lòng mềm mại.

Ở lại Lục gia ăn cơm tối, lại ngồi ở phòng khách đến hơn tám giờ tối, Chu Ninh Ninh đã hoàn toàn bình tĩnh lại, lúc gần đi Lục ba ba lại nói với cô: “Sau này thường xuyên sang đây ăn cơm nhé.”

Chu Ninh Ninh có chút thụ sủng nhược kinh, liền vội vàng gật đầu: “Vâng vâng.”

Phùng Anh kéo tay của cô, chụp vào tay cô một chiếc vòng ngọc, thân thiết nói: “Chiếc vòng này là lễ ra mắt bác tặng cho con.”

Lục Cận Thâm nhìn thoáng qua cái vòng ngọc kia, sờ sờ đầu của cô, nhắc nhở cô: “Nói cảm ơn đi.”

Chu Ninh Ninh mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói: “Cảm ơn bác...”

...

Xe chậm rãi lái ra khu biệt thự, Chu Ninh Ninh tường tận xem xét chiếc vòng kia, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Hình như em thấy trên tay chị dâu cũng có chiếc vòng như vậy, không phải mẹ anh mua ba cái giống nhau, sau đó tặng hết cho con dâu chứ...”

Lục Cận Thâm cười cười, nói: “Phải, đây là lễ ra mắt bà đưa cho con dâu.”

Vậy là... Bây giờ cô đã bị dính ước rồi sao? Không đúng... Cô đã bị người đàn ông này “đính ước” từ sớm rồi.

Lục Cận Thâm vẫn không muốn đưa cô về nhà, thật sự không muốn đưa cô về nhà, anh nhìn đồng hồ, tám giờ bốn mươi phút, không còn lâu lắm...

Dừng xe ở bờ sông, Lục Cận Thâm ngang nhiên quay sang kéo cả người cô ngồi lên chân mình.

Chu Ninh Ninh đột nhiên bị động tác của anh làm tim đập chậm vài nhịp, mặt trong nháy mắt đã hồng, anh, anh muốn làm gì...

Lục Cận Thâm chỉ muốn ôm cô thôi, nhưng buồng xe không rộng, ôm nhau hơi bất tiện.

Chu Ninh Ninh ngồi trên đùi anh, đôi mắt nhìn nhìn anh, lập tức cúi đầu, Lục Cận Thâm nở nụ cười, hôn lên môi của cô.

Trong buồng xe không khí trở nên nóng lên, Chu Ninh Ninh liền cho là anh muốn “hành quyết cô ngay tại chỗ”, co rút bàn tay nóng ran ra khỏi túi áo lông.

Anh tựa lên cổ cô điều chỉnh hô hấp, khàn khàn hỏi bên tai cô: “Đêm nay có thể không về nhà không?”

Chu Ninh Ninh đỏ mặt xê dịch vị trí ở trên đùi anh... Phản ứng đã rất lớn rồi...

“Không được...”

Lục Cận Thâm sờ sờ lỗ tai của cô, thấp giọng: “Vậy sáng mai đến sớm một chút, chúng ta cùng nhau làm cơm trưa...”

Anh đang mời mọc sao, Chu Ninh Ninh đỏ mặt, cùng nhau nấu xong cơm trưa rồi làm gì? Tuần trước cô đã lãnh hội qua... (/▽\ )

Kể từ khi xảy ra quan hệ thân mật, những lần sau đó cô cũng không từ chối anh được, ví dụ như chủ nhật cô vốn phải về trường, kết quả lại trở thành ngủ ở nhà anh, sáng thứ hai anh mới đưa cô về trường học.

Lại ví dụ như, số lần bọn họ ở nhà nấu ăn ngày càng nhiều hơn trước kia... (*w*)

Chu Ninh Ninh đỏ mặt gật đầu: “Được...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Chương 45

Xe dừng ở cửa khu nhà, Chu Ninh Ninh đang định xuống xe, đột nhiên thấy ba mẹ cô đi từ bên ngoài về, trong tay xách theo túi mua hàng, giống như vừa đi dạo phố xong, cô vô thức rụt người trở lại.

Lục Cận Thâm thấy cô đột nhiên lại lùi vào trong xe, khẽ cười một tiếng: “Sao vậy? Đột nhiên muốn cùng anh về nhà à?”

Chu Ninh Ninh chu mỏ một cái, nhỏ giọng nói: “Không phải đâu, em... Vừa rồi ba mẹ em đi ngang qua.”

Lục Cận Thâm hiểu ra, đôi mắt đen tinh mịch nhìn thẳng về phía cô, ngón tay thon dài nhấc cằm cô lên để cô cũng nhìn về phía anh, Chu Ninh Ninh bỗng chột dạ, vội vàng giải thích cộng thêm lời bảo đảm: “Em thật sự không phải không muốn để anh gặp ba mẹ em, chỉ là em còn chưa nói với họ, đợi em nói với họ rồi, lần sau sẽ chính thức dẫn bạn trai về nhà cho họ xem, được không? Anh đừng giận nhé...”

Thật đúng là... Tiểu yêu tinh!

Lục Cận Thâm tới gần khẽ cắn môi của cô một cái, không nhiều lời về chuyện này, chỉ vỗ đầu của cô nói: “Sáng mai đến sớm.”

Chu Ninh Ninh không ngờ lần này anh sẽ lay động, tim đập bỗng nhiên chậm lại nửa nhịp, lông mi dài chớp chớp, lập tức yên lặng đưa thay sờ sờ môi của mình, ý của anh là đến sớm một chút sẽ không giận nữa?

Cô đỏ mặt gật đầu: “Biết rồi...”

Lục Cận Thâm nhìn qua kính chiếu hậu, thấy đôi vợ chồng trung niên đang nắm tay nhau đã đi vào khu nhà ở, nói với cô: “Được rồi, về đi, bây giờ xuống xe còn có thể đuổi theo ba mẹ em.”

“Được, tạm biệt nam thân!” Chu Ninh Ninh vội vàng nhảy xuống xe, chạy chậm vào trong.

Lục Cận Thâm chạy lướt ngang cửa khu, nhìn vào bên trong, thấy cô gái nhỏ một trái một phải kéo ba mẹ cô, bước chân vô cùng khoan khoái.

Nhẹ bữu môi, đầy mắt vui vẻ, chạy thẳng.

Sáng thứ hai hơn tám giờ một chút, Chu Ninh Ninh cầm bữa sáng trong tay xuất hiện ở cửa nhà Lục Cận Thâm, lấy chìa khóa anh cho để mở cửa, đổi dép “lịch lịch” đi vào, đặt bữa sáng lên bàn, lại ném áo khoác và khăn choàng cổ lên ghế sofa, đi lòng vòng trong phòng khách, bạn trai vẫn chưa ra nghênh đón cô!

Không phải đang ngủ nướng chứ? Chu Ninh Ninh chạy vào phòng ngủ, trên chiếc giường lớn kia chỉ có chăn mền xếp chồng giống như khối lập phương.

Chẳng lẽ ra ngoài rồi? Đang định gọi điện thoại cho anh, trên lầu truyền đến tiếng bước chân bình thản.

Chu Ninh Ninh vội ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, Lục Cận Thâm toàn thân mặc đồ thể thao màu đen đi xuống, mái tóc ngắn cũng đen như mực hơi ướt, tuấn tú lịch sự tao nhã, sắc mặt khỏe mạnh như mới vừa vận động xong, nhìn kỹ một chút, trên áo đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Cô biết rõ trên lầu có một phòng tập thể hình, bên trong có đầy đủ máy tập thể hình thường dùng, nhưng dù sao cô cũng rất ít khi ngủ lại, bao giờ nhìn thấy dáng vẻ anh tập thể hình, bây giờ thấy được lại hơi ngại người.

Quả thật, mỗi tuần Lục Cận Thâm đều giữ đúng thói quen hoạt động thể thao, nếu không thì sao? Cơ bụng tám múi kia ở đâu ra? Đương nhiên là luyện tập mà ra rồi!

Lục Cận Thâm không ngờ cô sẽ đến nhà sớm như vậy, đôi mắt đen chột lóe qua vẻ kinh ngạc, lập tức cong môi cười, còn gì vui mừng hơn sáng sớm đã nhìn thấy người mình yêu chứ? Anh cảm thấy là không.

A a a a a! Rất gọi cảm! Rất men!

Chu Ninh Ninh liêu lĩnh chạy tới, định sẽ đưa tay ôm lấy anh, ai ngờ Lục Cận Thâm lại đột nhiên nghiêng mình, trốn tránh bao yêu thương nhưng nhớ của cô...

Ô ô, Chu Ninh Ninh mặt bi thương nhìn anh: “Tại sao không cho ôm...”

Lục Cận Thâm cả người đều là mồ hôi, hơi bất đắc dĩ nhìn bạn gái đang mặc áo lông màu trắng, nhắc nhở cô: “Cả người anh toàn là mồ hôi, đợi anh tắm xong rồi ôm.”

Nhưng cô muốn ôm anh bây giờ mà! Chu Ninh Ninh đang định nói, anh cũng đã nghiêng người hôn lên trán cô một cái, giọng mang ý cười: “Chơi một

mình một lát nhé.”

Nói hết lời, Lục Cận Thâm xoay người đi tới phòng tắm.

Chu Ninh Ninh đỏ mặt lên, nhìn bóng lưng rần rỏi của bạn trai cao lớn nhà mình, đầu óc đột nhiên nóng lên, “lịch bạch” bước nhanh theo, từ phía sau ôm anh một cái thật mạnh.

Đang tiến về phía trước, Lục Cận Thâm bị sức lực của cô đụng phải khẽ ngã tới trước hai bước, sau đó đưa tay về phía sau bắt lấy tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện, ra sức kéo mạnh cô về phía trước.

“Chao ôi chao ôi! Anh làm sao thế!” Chu Ninh Ninh mắt húng kêu lên, túm bạn gái như vậy sao?!

Vào buổi sáng tỉnh mơ đã gặp phải thô trắng mà mình yêu thương nhưng nhớ, anh có thể làm cái gì? Lục Cận Thâm thấp giọng: “Em nói xem anh muốn làm gì?”

“Đợi một chút... Không phải anh muốn đi tắm sao?” Chu Ninh Ninh lập tức nói lắp, hoàn toàn không ngờ cô chỉ ôm mạnh sau lưng một cái, cũng có thể khiến anh... Biến thành sói.

Lục Cận Thâm nhìn cô một cái, liền ôm cô lên, thấp giọng: “Làm xong rồi tắm.”

A a a a! Mọi việc không nên phát triển như vậy chứ! Cô muốn ôm thuần khiết cơ! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Ninh Ninh cứng đờ, chỉ có thể mặc cho anh ôm cô đi vào... Phòng tắm?!

...

Buổi sáng hôm nay trôi qua, Chu Ninh Ninh nằm trên giường anh ngủ nướng, cảm giác hơi buồn bực, tại sao cô phải chuyển từ nhà mình đến nhà anh để ngủ nướng... Đúng là tự hành hạ bản thân!

Lục Cận Thâm ngồi trước bàn cơm, ăn bữa sáng do bạn gái sáng mang tới, cả người sung sướng.

Chu Ninh Ninh ngủ thẳng đến giữa trưa, Lục Cận Thâm gọi cô dậy ăn trưa, cô còn đang mặc kệ anh nên giả vờ chưa tỉnh ngủ, tiếng dếp “lịch bạch” vang lên đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Lục Cận Thâm theo sau lưng cô, dựa vào cửa toilet, sau đó lại nhắc nhở cô một tiếng: “Chuẩn bị cho tốt rồi đến cử trưa.”

Miệng cô phun ra bọt trắng, sau đó lại liếc anh một cái, hừ hừ!

Lục Cận Thâm buồn cười nhìn cô, đẩy mắt ôn nhu.

Lúc ngồi đợi trên bàn ăn, Chu Ninh Ninh không còn lờ nhau ra mặt nữa, cơm trưa rất phong phú nha! Đều là món cô thích ăn, trước kia hai người đều cùng nhau nấu cơm, anh trợ thủ, cô đầu bếp, gần đây tài nấu nướng của cô đã tiến bộ không ít, cô còn vì thế mà mừng thầm rất lâu.

Cô vẫn cho là tài nấu nướng của Lục Cận Thâm chắc chỉ tạm tạm thôi, không ngờ hương vị anh nấu ra chẳng hề thua kém Tô Gia Trạch, bây giờ đàn ông tinh anh đều biết nấu cơm như vậy sao?

Chu Ninh Ninh được ăn nên rất vui vẻ, sau đó khen Lục Cận Thâm vài câu, về mặt thỏa mãn.

Lục Cận Thâm chỉ cho cô một câu bốn chữ: “Phần thưởng lao động.”

Suýt chút nữa cô đã bị nghẹn lại! Hung hiểm trừng mắt liếc anh một cái, hu hu, quá đáng ghét!

Sau khi ăn xong, anh vẫn rửa chén như cũ, cô ngồi trong phòng khách lác lác để tiêu hóa, muốn tìm điện thoại di động để xem blog nhưng lại không nhớ mình để ở đâu, tìm điện thoại di động của anh bấm số của mình.

Chuông điện thoại vang lên, nhưng di động trong tay lại nhắc nhở số của cô đang bận, vậy là có người đang gọi cho cô, vội vàng đi theo tiếng chuông tìm được điện thoại di động của mình, là anh trai của cô gọi đến.

“Anh.” Cô ngọt ngào kêu một tiếng.

Bên kia Chu Dục Thân ngập ngừng một chút, sau đó nói: “Ninh Ninh, ba nhập viện rồi, em đến đây đi...”

Sắc mặt Chu Ninh Ninh lập tức trắng bệch, run rẩy ngắt lời anh: “Ba, sao ba lại nhập viện?”

Chu Dục Thân vội vàng nói: “Yên tâm, không sao rồi, anh vừa phẫu thuật cho ông xong, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, trên đường đi em đừng gấp gáp.”

...

Lục Cận Thâm vừa lái xe vừa an ủi Chu Ninh Ninh đang đứng ngồi không yên, “Em đừng gấp, sẽ đến ngay thôi.”

Chu Ninh Ninh gật đầu nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo lắng, bình thường thân thể ông Chu đặc biệt khỏe mạnh, đến cảm sốt thông thường cũng không có thì đừng nói đến nhập viện, Chu Ninh Ninh lớn như vậy vẫn chưa từng thấy ba mẹ của mình nằm viện, lần này mặc dù ông Chu nhập viện không phải vì ngã bệnh, nhưng cô nghĩ đến ông bị tên cướp đâm một nhát dao vào bụng, chảy rất nhiều máu, trong lòng đã cảm thấy khó chịu.

Trước kia ông Chu đã từng đi lính trong quân đội, làm người đặc biệt nghiêm túc, bình thường nhìn thấy cướp bóc hay trộm đồ trên đường cũng là người đầu tiên đứng ra bắt được những người xấu kia, khi sự tình nghiêm trọng còn có thể vận vạo đánh nhau.

Còn nhớ khi cô vừa vào năm đầu tiểu học, cùng ba mẹ ra công viên chơi, vừa đến cổng đã thấy có vụ trộm vặt, sau khi ông Chu nhìn thấy đã túm tên ăn trộm kia lại, ăn trộm nóng lòng muốn thoát ra, cuối cùng ông phải đánh nhau với hắn, khi đó cô còn nhỏ, bị dọa phát hoảng, nhưng cô còn bé tí như vậy đã cảm thấy ông Chu là một anh hùng vĩ đại.

Chu Ninh Ninh kể những chuyện này cho Lục Cận Thâm, anh sờ sờ mái tóc mềm mại của cô, nói cho cô biết: “Bây giờ ba em vẫn là một anh hùng.”

Cô thích anh nói như vậy, vành mắt lập tức hơi đỏ.

Đến bệnh viện, Chu Dục Thân đứng lúc từ trong phòng bệnh đi ra, nhìn thấy Chu Ninh Ninh đi cùng Lục Cận Thâm cũng không kinh ngạc nhiều, khẽ gật đầu chào hỏi một cái, rồi nói với Chu Ninh Ninh: “Có lẽ phải đợi một lát nữa ba mới tỉnh, mẹ đang ở bên trong.”

Ánh mắt rơi vào người Lục Cận Thâm, nói thẳng: “Tôi cảm thấy anh nên đợi ba tôi tỉnh lại rồi vào.”

Chu Ninh Ninh không hiểu anh trai nói gì, có điều cô cũng không muốn lần đầu bạn trai mình ra mắt ba mẹ lại là ở bệnh viện, nhưng dù gì cũng đã đến, không thể để anh ra về.

Ngược lại Lục Cận Thâm rất hiểu ý tứ trong lời nói của Chu Dục Thân, quả thật anh cũng có quyết định này, đưa tay sờ sờ đầu Chu Ninh Ninh, nhẹ nhàng nói: “Em vào trước đi, anh đợi lát nữa sẽ vào.”

Cô không hiểu tại sao anh phải đợi lát nữa mới vào, nhưng bây giờ cô chỉ muốn đi vào nhanh một chút để xem ông Chu thế nào, liền gật đầu, tiến vào phòng bệnh.

Mạc Tú Trân ngồi ở cạnh giường bệnh, đối diện cửa ra vào, lúc Chu Ninh Ninh đẩy cửa tiến vào, đúng lúc bà thấy được mặt Lục Cận Thâm, hơn nữa ánh mắt của anh hình như đang nhìn khuê nữ nhà mình.

Chu Ninh Ninh nhìn ông Chu ngủ trên giường, sắc mặt hơi tái, từ đó đến giờ cô chưa từng thấy ông Chu bình thân như vậy, ánh mắt bỗng quay sang, nhỏ giọng kêu một tiếng: “Mẹ...”

“Chao ôi, con bé kia khóc cái gì chứ, ba con không sao cả, anh trai con tự tay phẫu thuật mà, dưỡng thương một thời gian sẽ khỏi thôi, đến đây, ngồi bên đây này.” Mạc Tú Trân nhìn về phía cô vẫy tay.

Chu Ninh Ninh mềm lòng, nghe mẹ nói như vậy, nước mắt lại càng chảy ròng, đúng là tâm trạng của cô không tốt, phải khóc mới giải tỏa được, khóc xong đúng là thoải mái hơn nhiều.

Mạc Tú Trân khẽ vuốt đầu cô, Chu Ninh Ninh khóc xong hơi ngượng ngùng, hình như đã lâu rồi không khóc nhè với mẹ.

Một lát sau, Mạc Tú Trân thử mở miệng thăm dò: “Vừa rồi có người đưa con tới phải không?”

Chu Ninh Ninh sững sờ, sau đó gật đầu: “Vâng...”

Hôm nay là cuối tuần, khuê nữ dậy rất sớm, sau đó liền đi ra ngoài, bây giờ nghĩ lại hẳn là đang hẹn hò? Mạc Tú Trân nhớ tới người đàn ông trẻ tuổi anh tuổi vừa rồi mình nhìn thấy, cười cười: “Là bạn trai à?”

Chu Ninh Ninh hơi thẹn thùng, lại gật đầu: “Vâng...”

Mạc Tú Trân tiếp tục cười, thoáng trách cứ cô một tý: “Vậy sao không cho cậu ấy vào thăm ba con, cho mẹ gặp nữa.”

Chu Ninh Ninh chẹp miệng, nói: “Anh ấy muốn đợi lát nữa.”

Mạc Tú Trân gật đầu nhẹ, nở nụ cười: “Vậy cũng tốt, đợi lát nữa ba con tỉnh rồi gặp luôn, thành thật khai báo với mẹ, quen nhau khi nào?”

Chu Ninh Ninh thành thật trả lời: “Tháng Sáu...”

Trước khi ông Chu tỉnh, Chu Ninh Ninh liên tục bị Mạc Tú Trân vặn hỏi đủ thứ, kể cả nghề nghiệp, nhân phẩm của Lục Cận Thâm, vân vân. Cuối cùng đương nhiên sẽ hỏi gia thế đối phương, Chu Ninh Ninh không cẩn thận lỡ miệng nên Mạc Tú Trân mới biết, con nhóc Ninh Ninh này không chỉ lén lút yêu đương, còn sang ra mất nhà trai rồi!

Nói thế nào đây? Thật sự cảm thấy con bé kia... Không lên tiếng thì thôi, một khi đã lên thì bỗng dưng nổi tiếng.

Mạc Tú Trân kinh hãi một hồi lâu, từ lời của con gái biết được, Lục Cận Thâm này bất kể là cách làm người hay về sự nghiệp đều vô cùng hoàn hảo, sau

đó bà lại hỏi mầu chốt vấn đề: “Ba mẹ cậu ấy thích con không?”

Nói đến đây, Chu Ninh Ninh đắc ý vênh cái đuôi nhỏ lên, kiêu ngạo nói: “Đó là chuyện đương nhiên, bọn họ đều nói con thông minh đáng yêu.”

Mạc Tú Trân yên lòng, sau đó nói: “Lần sau có đến nhà cậu ấy nữa, phải nói trước cho mẹ biết một tiếng, mẹ chuẩn bị chút quà cho con mang qua, biết không?”

Chu Ninh Ninh bằng lòng gật đầu.

Lúc này, ông Chu đã tỉnh lại, ho nhẹ một tiếng.

Chu Ninh Ninh vội vàng đến gần: “Ba, bây giờ ba cảm thấy thế nào?”

Ông Chu mất quá nhiều máu nên cơ thể hơi yếu, chỉ là không chịu thể hiện trước mặt con gái và vợ mình, nhỏ giọng nói: “Không sao, bây giờ khá hơn nhiều rồi, rách chút da thôi mà.”

Nói hay như vậy! Chu Ninh Ninh đưa tay chạm trán ông Chu một cái, sau đó bắt đầu lên giọng giáo huấn: “Sau này không được kích động như vậy nữa, già khom như vậy rồi còn tỏ ra anh hùng, ba có thể gọi người hỗ trợ mà, báo cảnh sát nữa, bây giờ chỉ là vết thương nhỏ, ngộ nhờ đụng với ác đồ thật sự...”

Chu Ninh Ninh không dám nói tiếp, nghe Mạc Tú Trân nói, tên cướp kia không xuống tay độc ác, đoán chừng là do không có gan to, ngộ nhờ đụng mặt với loại lòng dạ độc ác thật sự... Cô không dám nghĩ đến.

Sau đó cô chỉ lên đôi mắt còn đỏ của mình: “Ba xem, con đã khóc đó.”

Ông Chu bị khuê nữ giáo huấn nên có chút thẹn thùng, chậm rãi gật đầu, giọng nói yếu đi vài phần: “Lớn tuổi rồi, không bằng lúc còn trẻ, nếu không tên cướp kia có thể đánh thắng được ba sao?”

Chu Ninh Ninh lại chạm đầu ông Chu một cái, tiếp tục quở trách: “Dù sao sau này không được thể hiện như vậy nữa, ba xem ba hù cả nhà chúng ta rồi...”

Người lớn tuổi da mặt mỏng, ông Chu lại là phần tử đặc biệt ngoan cố, bị con gái quở trách, nét mặt già nua hơi cảm thấy có lỗi lỗi, ấp úng gật đầu: “Được rồi... Nghe con gái hết.”

Chu Ninh Ninh đang định nói gì đó, cửa ra vào truyền đến ba tiếng gõ cửa, quy luật trật tự: Cốc, cốc, cốc.

Tiếng gõ cửa này... Nhất định là Lục Cận Thâm! Cô chạy chậm đến mở cửa.

Không rõ chuyện gì, ông Chu cảm thấy làm vậy là thừa, lẩm bẩm một câu: “Hô một tiếng là vào được rồi...”

Mạc Tú Trân mặt mày hớn hở, đứng lên, bộ dạng nghênh đón khách.

Chu Ninh Ninh có chút thẹn thùng từ từ mở khe cửa ra, thò cái đầu ra trước, sau đó nhìn qua Lục Cận Thâm đang đứng nghiêm, trên tay anh cầm một lẵng hoa, còn có giỏ trái cây đủ loại...

Vậy là, anh phải đi mua đồ sao?

Được rồi, anh mãi mãi đều chu đáo hơn cô, cô cười cười với anh, anh cũng nhếch nhếch môi cười: “Không cho anh vào à?”

Cô vội vã kéo cửa ra, lại quay đầu nhìn về phía ba mẹ, thẹn thùng đi về chỗ.

Mạc Tú Trân vội vàng nghênh đón, cười híp mắt nhận lấy gì đó trong tay Lục Cận Thâm, tha thiết nói: “Đến thăm là được rồi, còn mua nhiều đồ như vậy.”

Chắc chắn chắc, không thể không khen bạn trai mà con gái tìm được... Đúng là không kém gì với con trai nhà mình.

Mẹ vì con tốt. Mạc Tú Trân vẫn cho là vậy, Chu Dục Thân từ nhỏ đã ưu tú không thể tưởng tượng nổi, chưa bao giờ để bà phải lo lắng, ngay cả dung mạo cũng là nhờ gen tốt của bà và ông Chu truyền cho...

Lục Cận Thâm cười rất ôn hòa: “Vâng, lần sau lại tìm cơ hội đến thăm hỏi hai bác.”

Mạc Tú Trân cười không khép miệng: “Được được.”

Ông Chu vừa tỉnh dậy còn hơi choáng váng, quan sát tình hình bên kia, một lúc sau mới kịp phản ứng, chỉ có điều... Bọn họ xem ông là người vô hình sao? Ông còn là bệnh nhân đang bị thương nữa! Lơ đễnh người khác như vậy cũng được sao?!

Ông Chu bị thương vô cùng uất hận, nhất là nhìn thấy bộ dạng con gái cưng vây quanh chăm sóc bạn trai, tình cha con như thế này đây! Hừ!

Đúng lúc này, Lục Cận Thâm nhìn về phía ông Chu, anh là người thông minh, hiểu rõ người khó nhất trong nhà này là ba của bạn gái, anh cười khiêm tốn: “Bác trai mau khỏe, cháu là Lục Cận Thâm, bạn trai của Ninh Ninh.”

Chu Ninh Ninh đỏ mặt, cô còn chưa nói được một câu, anh tự giới thiệu bản thân cũng được sao?

Ông Chu nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, nhìn thoáng qua con gái đang ngượng ngùng, sau đó gật đầu nhẹ: “Ngồi đi.”

Lục Cận Thâm ngồi xuống bên cạnh, thăm hỏi tình hình thân thể của ông.

Chu Ninh Ninh đứng sau lưng Lục Cận Thâm, giống như cô người hầu nhỏ, ông Chu không vừa mắt, hô một tiếng: “Ninh Ninh cũng ngồi xuống đi.”

“À à...” Cô ngồi xuống bên cạnh Lục Cận Thâm.

Trong suốt quá trình Chu Ninh Ninh đều tương đối im lặng, một là vì thẹn thùng, hai là... Giống như không có phần nói chuyện của cô...

Chẳng qua vì bọn họ tỏ vẻ rất hợp nhau, cô chỉ chớp mắt ngấm đông xem tây một chút.

Đại khái qua hơn nửa tiếng đồng hồ, ông Chu nói một, Lục Cận Thâm liền đứng dậy nói: “Bác nghỉ ngơi tốt nhé, hôm nào cháu đến nữa.”

Ông Chu gật đầu một cái, sau đó nhắm mắt lại.

Chu Ninh Ninh tiễn Lục Cận Thâm về, lắc cánh tay của anh nhắc ý nói: “Ba mẹ em có vẻ rất thích anh đấy, đặc biệt là mẹ em, bà khen mắt em tốt.”

Thật sự là cô nhóc thiếu đầu óc, mẹ của cô đúng là rất thích anh, nhưng ba cô thì không.

Lục Cận Thâm xoa nhẹ tóc của cô: “Được rồi, em lên trước đi, ngày mai anh đến nữa.”

Chu Ninh Ninh đứng bên cạnh anh, đưa tay ôm anh một tý, “Được, vậy anh lái xe phải cẩn thận một chút.”

...

Chu Ninh Ninh trở lại phòng bệnh, nhìn thấy ông Chu vừa nói muốn ngủ lại ngồi dậy, cô đi tới: “Ba, sao ba không nghỉ ngơi đi.”

Mạc Tú Trân buông tay ra: “Ba con đang đào gốc bới rễ đấy, vừa rồi ông ấy không biết cách hỏi, bây giờ lại hỏi mẹ.”

Chu Ninh Ninh: “...”

Khụ khụ, ông Chu ho khan vài tiếng: “Chỉ là ba quan tâm con thôi mà? Con gái yêu đương mà ba cũng không biết, đột nhiên dẫn bạn trai về ra mắt, cuối cùng ba cũng được giải thích rõ ràng rồi!”

Chu Ninh Ninh chớp mắt, sau đó nở nụ cười hi hi: “Ba yên tâm, con không bị người nhà anh ấy lừa bán đâu, con rất thông minh mà.”

Hừ hừ, ông Chu thờ hờn hờn hai cái: “Thông minh cái quỷ, Lục Cận Thâm này vừa nhìn đã biết là công tử nhà giàu, điều kiện gia đình chênh lệch hơn so với chúng ta, ngộ nhờ về sau bị khi dễ phải biết làm sao?”

Chu Ninh Ninh cúi đầu, thoát nhìn bộ dạng hết sức ủy khuất: “Ba, ba cảm thấy con không xứng với anh ấy sao?”

Ô ô, thật là khổ sở... Bị ba ghét rồi!

Sao ông có thể nghĩ như vậy! Thỏ trắng nhà ông đáng yêu đệ nhất thiên hạ đó! Phải là ai đó không xứng với con gái ông mới đúng chứ? Ông Chu như muốn phát điên, cổ họng bị nghẹn lại, thỏ trắng nhà ông phản bác lại cũng có lý, ông không biết đáp trả thế nào...

Ông Chu nhìn con gái cúi đầu tỏ ra ủy khuất, lập tức cảm thấy mình đã nói sai, ho khan vài tiếng, bổ sung: “Ba cảm thấy là... Cậu ấy không xứng với con.”

Chu Ninh Ninh ngẩng đầu, chớp mắt: “Nhưng mà con biết trong bọn đàn ông, anh ấy thuộc dạng tốt nhất rồi...”

Mạc Tú Trân vội vàng ở bên cạnh phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, tôi cũng cảm thấy Ninh Ninh tìm bạn trai rất tốt, điều kiện hoàn hảo như con trai của chúng ta vậy.”

Vừa nhắc tới Chu Dục Thân, ông Chu liền buồn rầu: “Bà còn không biết lấy nó làm gương, kết hôn với tiểu thư nhà giàu làm gì, cuối cùng chưa đến một năm đã ly dị, đây là hậu quả của chênh lệch gia thế, ví dụ sống sờ sờ đang bày ra đó. Huống chi con gái vẫn còn nhỏ, bà nói tôi có thể không lo sao?”

Chu Ninh Ninh cảm thấy ấm áp tận đáy lòng, cô đương nhiên biết rõ ông Chu lo lắng chuyện gì, lúc trước anh trai muốn kết hôn với chị Manh Manh, ông không đồng ý lắm, kết quả đúng là bọn họ đã ly hôn.

Mạc Tú Trân không chịu được bộ dạng bướng bỉnh của ông Chu, khí thế lập tức tăng lên, “Nghe ông nói hay lắm sao, con gái yêu đương thì cứ chúc phúc cho nó đi, tuổi nó cũng không còn nhỏ, tự mình biết phán đoán đúng sai, hơn nữa ông cũng thấy bạn trai nó đấy, rõ ràng là người trẻ tuổi được giáo

dục rất tốt, lớn lên có đủ các đức tính quý, biết lão già như ông nhập viện đã lập tức đến thăm, quan tâm ông đến như vậy, lúc trước ông làm được sao.”

Đồng chí Chu: “...” Lập tức không phản đối nữa...

Chu Ninh Ninh yên lặng tặng ngón tay cái cho mẹ đại nhân, quản chồng có kỹ thuật!

Cô thân mật gối đầu cho ông Chu yên tâm, cười nói: “Ba, ba không thể ghét người giàu có được, điều này là không đúng.”

Hừ hừ, hai mẹ con liền họp lại đối phó ông già đang bị bệnh, đồng chí Chu mặt kiêu ngạo: “Tôi ghét người giàu khi nào.”

Vừa lúc này, cánh cửa được đẩy ra.

Chu Dục Thân cả người khoác áo trắng bước vào, đi theo phía sau... Là Phó Mạnh Mạnh.

Trong lúc nhất thời, vài người trừng to mắt.

Phó Mạnh Mạnh có chút lúng túng, gọi một tiếng: “Ba mẹ.”

Ly hôn rồi còn có thể gọi ba mẹ sao? Chu Ninh Ninh hơi ngại ngần cả người.

Trước kia Mạc Tú Trân rất thích người con dâu này, nghe con trai đòi ly hôn còn mắng anh, nhất quyết không cho.

Kể từ sau khi bọn họ ly hôn, bà chưa từng gặp lại Phó Mạnh Mạnh, bây giờ là chuyện gì đây?

Chu Dục Thân nhìn ông Chu đã ngả lưng, nhạt giọng nói: “Con và Mạnh Mạnh tái hôn.”

Sao?!!!

Chu Ninh Ninh hai mắt sáng ra, phấn chấn kêu lên: “Thật sao? Vậy thì tốt quá!!”

Đây là chuyện tốt, Mạc Tú Trân sững sờ trong chốc lát, khi đã kịp phản ứng mới tiến tới nắm tay Phó Mạnh Mạnh, “Hoan nghênh trở lại nhà chúng ta.”

Phó Mạnh Mạnh có chút hồ thẹn nói: “Ba mẹ, trước kia con đã làm sai nhiều việc, mong mọi người tha thứ.”

Chu Dục Thân đưa tay kéo vai của cô, đẩy gọng kính trên sống mũi, đáy mắt hiện ra nét vui vẻ: “Mạnh Mạnh đã mang thai rồi, vừa đúng sáu tuần, hôm nay đến làm kiểm tra.”

Chao ôi! Mạc Tú Trân lập tức cười không khép được miệng: “Lần này nhà chúng ta kiểm lời rồi, không chỉ có con dâu trở về, còn mang theo cháu trai trở lại.”

Chu Ninh Ninh sớm đã rất hưng phấn: “Nếu là vậy, sang năm em phải làm cô rồi!”

Phó Mạnh Mạnh thẹn thùng gật gật đầu: “Phải...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Chương 46

Đúng là song hỉ lâm môn, anh trai và chị dâu tái hôn, lại còn dẫn về một đứa cháu nhỏ, Chu Ninh Ninh vui vẻ cười không ngừng, Mạc Tú Trân kéo tay Phó Mạnh Mạnh hỏi này hỏi nọ, cô cũng lơ đãng bên cạnh để góp vui.

Ông Chu đáng thương vốn trung ra bộ mặt thối vì bị mọi người ngó lơ một lần nữa, nhưng sau khi nghe bọn họ nói con dâu đã mang thai lại muốn ngồi dậy ngay, sắc mặt rõ ràng hòa nhã hơn rất nhiều.

Vùng bụng bị thương đương nhiên cử động không dễ dàng, cả vợ và con gái lại không đếm xỉa đến mình, Chu Dục Thân liền tiến đến dìu ông, để một tấm gối sau lưng cho ông ngồi.

Ông Chu nhìn anh một cái, nói sâu xa: “Hôn nhân là chuyện cả đời, ly hôn đúng là gãy vỡ lẫn nhau một cách vớ vẩn, nếu đã muốn tái hôn lại còn có con rồi thì sau này phải đối xử với nhau thật tốt.”

Chu Dục Thân gật đầu: “Vâng.” Anh cũng không muốn tiếp tục bị giày vò nên mới làm cho cô mang thai.

Mạc Tú Trân kéo Phó Mạnh Mạnh hỏi: “Khi nào thì hai đứa làm thủ tục?”

Phó Mạnh Mạnh cảm thấy hơi ngượng ngùng vì tái hôn lại không báo trước cho trường bối, thật ra cũng không thể trách cô được. Sáng hôm qua vừa ra khỏi nhà vệ sinh, cô đã ngây ngốc đưa que thử thai hiện rõ hai vạch cho Chu Dục Thân xem, ăn điểm tâm xong liền bị anh kéo đến cục dân chính làm thủ tục tái hôn.

Chu Dục Thân thay cô trả lời: “Hôm qua đã làm rồi ạ.”

Mạc Tú Trân cười: “Vậy là tốt rồi, đợi ba con xuất viện, chúng ta sẽ chọn chỗ tốt mời bạn bè đến ăn bữa cơm.”

Phó Mạnh Mạnh nhu thuận gật đầu: “Vâng ạ.”

Móng vuốt của Chu Ninh Ninh giờ đến bụng Phó Mạnh Mạnh, biểu cảm rất trang trọng, anh trai đã 31 tuổi rồi, nhiều bạn học đồng trang lứa cũng đã lên chức ba, bây giờ anh ấy đã được thỏa ước nguyện rồi.

Cô quay sang nháy mắt với ông Chu: “Chúc mừng ông Chu đã trở thành ông nội.”

Ông Chu lăm bằm hừ một tiếng.

Chu Ninh Ninh cau mũi, đúng là một ông lão bướng bỉnh, rõ ràng trong lòng rất vui nhưng lại kiên quyết không thể hiện ra ngoài, đúng là một người kiêu ngạo!

Nhưng bạn trai cô cũng là một người kiêu ngạo đấy thôi? Đối đầu với ông lão kiêu ngạo... Không biết nam thân kiêu ngạo sẽ như thế nào?

Nhất định là thất bại thảm hại!

Ông Chu phải nằm viện mấy ngày nay nên Chu Ninh Ninh đi học cũng bữa đực bữa cái, ngày nào Lục Cận Thâm cũng giảng bài lại cho cô.

Có câu nói: “Mẹ vợ càng nhìn con rể càng thấy hài lòng.” Cũng có câu nói: “Ba vợ càng nhìn con rể càng không vừa mắt”, rõ ràng dùng để chỉ ông Chu. Tại sao ư? Bởi vì Lục Cận Thâm vừa đến, Mạc Tú Trân liền vui vẻ hào hứng, ông chỉ hơi nhăn mặt bà đã thấy ông quá khắt khe, nhìn ông bằng ánh mắt khinh khỉnh.

Hơn nữa, mỗi lần Chu Ninh Ninh đến cùng Lục Cận Thâm, cô thấy ông Chu lại trưng ra bộ mặt kiêu ngạo. Vì cho rằng ông vẫn không đồng ý để hai người họ hẹn hò, cô liền nghĩ cách khiến ông Chu nhận ra bạn trai cô ưu tú như thế nào, chỉ không ngờ đã khen ngợi anh quá mức cần thiết, dù tất cả đều là sự thật.

Kết quả là phản tác dụng, bởi vì ông cảm thấy chiếc áo bông nhỏ của mình sắp bị người khác cướp đi.

Sau đó, Lục Cận Thâm bắt đắc dĩ véo má cô, nói: “Lúc ở trước mặt ba, em không thể tỏ ra rất... Mê anh. Bây giờ ông ấy vẫn chưa chấp nhận anh, em thể hiện mình yêu anh đến mức không thể tự kiềm chế như vậy, tuy rằng anh rất vui nhưng ba em sẽ cho rằng chiếc áo bông nhỏ của ông ấy đã bị anh cướp mất rồi.”

Mê anh... Yêu anh đến mức không thể tự kiềm chế...

Chu Ninh Ninh khó hiểu nhìn anh, cô không tin anh có thể nói ra những câu tự kỷ như vậy, nhưng ngẫm lại thấy cũng có lý, cô ôm lấy thất lưng anh, nũng nịu: “Biết rồi...”

Ông Chu nằm một tuần đã đòi xuất viện, đứng vào ca trực của Chu Dục Thân, Lục Cận Thâm đến đón ông về thay.

Lục Cận Thâm trực tiếp lái xe vào trong, ông Chu thấy anh không cần hỏi đường đã chạy ngay đến dưới lầu, có vẻ rất quen thuộc với nơi này! Chắc hẳn đã đến rất nhiều lần rồi! Ông có ý hỏi: “Cậu đến nhiều lần rồi à?”

Lục Cận Thâm cười, cẩn thận trả lời: “Hai ngày trước lúc đưa bác gái về, con đã nhớ đường đi.”

Tên nhóc này đang khoe khoang chỉ số thông minh và trí nhớ tốt của mình à? Ông Chu khẽ hừ.

Chu Ninh Ninh đang ngồi cạnh ông Chu, bây giờ cô đã sáng suốt hơn rất nhiều, từ đầu đến cuối chỉ im lặng nghe bọn họ đấu đá với nhau.

Dù không cần cô hỗ trợ nhưng lần nào Lục Cận Thâm cũng có thể đối phó với ông Chu.

Lục Cận Thâm giúp họ mang đồ lên nhà, tình cờ gặp chú Vương nhà bên cạnh đang mở cửa, Chu Ninh Ninh ngọt ngào lên tiếng: “Chú Vương.”

Chú Vương có nghe Mạc Tú Trân kể chuyện Ninh Ninh hẹn hò, nhưng dù đã đến thăm ông Chu mấy lần cũng chưa từng gặp chàng trai ấy. Ông nhìn Lục Cận Thâm đang đứng cạnh bọn họ, nở nụ cười: “Đây là bạn trai của Ninh Ninh à?”

Chu Ninh Ninh xấu hổ gật đầu, Lục Cận Thâm khiêm tốn chào hỏi, chú Vương liền khen: “Ninh Ninh thật biết nhìn người, bạn trai rất tuấn tú nha.” Lại

quay sang nói với ông Chu, “Ông thật có phúc, con trai con gái đều ở bên cạnh.”

Chu Ninh Ninh nghe thấy giọng chú Vương tràn ngập ước ao, trong lòng cảm thấy chua xót.

Đây là lần thứ hai Lục Cận Thâm đến nhà Chu Ninh Ninh, lần trước là sang bắt thỏ lúc nửa đêm.

Mạc Tú Trân đưa quyển album lúc nhỏ của Chu Ninh Ninh cho Lục Cận Thâm xem, cô chụp rất nhiều ảnh nên có quyển nào cũng dày cộm, Chu Ninh Ninh lén ghé vào tai anh nói: “Đa số đều do ba em chụp, sở thích của ông là mua máy ảnh đó.”

Anh cười cười, chuẩn bị lật ra xem, đột nhiên ông Chu lại giật lấy quyển album trên tay anh.

Lục Cận Thâm: “...”

Ông Chu không thèm nhìn anh, cẩn thận sắp xếp lại một chút, khoảng mười giây sau mới đưa cho anh quyển album khác, nói: “Cậu bắt đầu xem từ quyển này đi.”

Lục Cận Thâm hơi sững sốt rồi lập tức nở nụ cười: “Vâng, cảm ơn ạ.”

Ông Chu nghe hai chữ “cảm ơn” phát ra từ miệng Lục Cận Thâm cảm thấy không tự nhiên bèn quay sang chỗ khác, lầm bầm: “Tôi chỉ muốn cho cậu xem từ đầu, để cậu biết tôi nuôi nó lớn đến bây giờ không dễ dàng gì!”

Tấm lòng ba mẹ nào cũng như nhau, ai cũng cưng chiều con mình, đặc biệt là con gái, lúc nào cũng lo lắng bạn trai sau này không thể đối tốt với cô như họ.

Mắt Chu Ninh Ninh hơi cay cay, bình thường ông Chu sẽ không nói những lời xúc động như vậy, lúc vui vẻ chỉ biết hừ hừ, lúc không vui cũng chỉ hừ hừ. Cô giả vờ không hiểu hàm ý sâu xa của ông Chu, ôm cánh tay ông làm nũng: “Ba cực khổ rồi, nuôi con lớn đúng là không dễ dàng, sau này con nhất định sẽ hiếu kính với ba!”

Về mặt vui sướng của ông Chu: Hừ hừ.

Lục Cận Thâm cảm thấy hơi xúc động, hiển nhiên anh hiểu được ý của ông Chu, anh nói: “Vâng, sau này con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Lục Cận Thâm không phải người thích cam đoan trắng trợn trước mặt bề trên hoặc hứa hẹn dài dòng. Từ trước đến nay anh đều là người lời ít ý nhiều, chuyên đánh vào trọng tâm, vậy nên những gì anh nói ra đều rất dễ khiến người khác tin tưởng.

Ông Chu nhìn anh một cái, không nói gì nữa.

Giọng Mạc Tú Trân từ trong bếp vọng ra: “Ông Chu, vào làm việc đi.”

Sắp đến trưa rồi, Mạc Tú Trân đang chuẩn bị nấu cơm, lần đầu tiên con rể đến nhà chắc chắn phải làm món sỏ trường rồi, nhưng món sỏ trường của bà không có ông Chu giúp đỡ thì không thành công.

Ông Chu đứng lên liếc sang phía Lục Cận Thâm, giọng điệu như lơ đãng: “Ồ lại dùng bữa đi.”

Lục Cận Thâm cười cười: “Vâng.”

Đợi sau khi ông Chu vào bếp, Chu Ninh Ninh mới ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thâm, mở to mắt cong môi cười với anh, bộ dạng hơi ngốc nghếch. Lục Cận Thâm xoa xoa đầu cô, cúi đầu xem album.

Chu Ninh Ninh khều tay anh không vui: “Ba em đồng ý rồi, sao anh không tỏ ra vui mừng một chút hả?”

Lục Cận Thâm cúi đầu nói một câu bên tai cô, mặt Chu Ninh Ninh đỏ lên trong phút chốc, thật lưu manh!

Im lặng rồi, cuối cùng Lục Cận Thâm cũng có thể xem album, thật ra anh rất muốn biết dáng vẻ của cô lúc bé có giống như anh tương tượng hay không.

Mỗi lần ông Chu bỏ ảnh vào đây đều rất có tâm tư, tấm nào cũng được sắp theo thứ tự thời gian, vậy nên Lục Cận Thâm vừa mở album đã nhìn thấy bức ảnh đầu tiên của cô, là lúc Chu Ninh Ninh vừa đầy tháng. Ảnh chụp đã lâu nên hơi cũ kỹ, dù vậy vẫn thấy rõ ràng một đứa bé trắng trẻo non nớt, đôi mắt vừa to tròn vừa đen láy, toàn thân tròn nhẵn, chỉ mặc một cái quần nhỏ viền hoa.

Lục Cận Thâm nhin không được nở nụ cười, Chu Ninh Ninh vội vàng rướn người lật sang trang khác, “Không được nhìn, không được nhìn.”

Lục Cận Thâm im lặng, sau đó nói: “Anh nhìn còn ít sao?”

Chu Ninh Ninh: “...” Chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Lật sang trang sau, Chu Ninh Ninh lên 1 tuổi bắt đầu mọc tóc, dài dưới vành tai một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp, đôi mắt to vẫn đen láy như cũ, đáy lòng Lục Cận Thâm trở nên mềm mại, đưa tay sờ sờ đầu cô.

Chu Ninh Ninh rất thích anh sờ đầu cô như thế, giống như thỏ trắng cầu xin chủ nhân nựng nịu chẳng hạn, nhưng cô lại không cần cầu.

Lục Cận Thâm càng xem càng thấy thú vị, đúng là từ nhỏ đến lớn cô chỉ có một kiểu tóc, tóc đen nhánh, hai ba tuổi thì thắt thành một bím, bốn năm tuổi lại thắt hai bím, hai bím tóc nhỏ nhỏ dựng thẳng ngang tai.

Chu Ninh Ninh thấy khoe miệng anh vẫn cong, không nhịn được hỏi: “Buồn cười lắm sao?”

Anh cười nhẹ một tiếng: “Lúc nhỏ em rất đáng yêu.”

Cái đuôi nhỏ của Chu Ninh Ninh lập tức vênh lên, kéo tay áo anh: “Thật sao?”

Anh rất thật thà, sau đó thấp giọng yêu cầu: “Sau này sinh con gái cho anh, lớn lên nó sẽ giống em.” Lớn lên đáng yêu giống cô, có quả đầu tròn đáng yêu và đôi mắt đen láy lúc nhỏ...

Bây giờ nói chuyện sinh con có phải hơi sớm hay không? Chu Ninh Ninh trừng to mắt, hỏi: “Anh thích con gái à? Lỡ như sinh con trai thì sao?” Suy cho cùng, sinh trai hay gái đều không phải do mình quyết định.

Lục Cận Thâm: “Ừ.”

Chu Ninh Ninh bĩu môi, tên này không biết nói những câu làm vui lòng người như “Sinh trai hay gái anh đều thích, chỉ cần do em sinh là được rồi” sao, cô nói: “Nhưng em thích con trai.”

Lúc cô nói câu này có chút hờn dỗi nên âm lượng hơi lớn, vừa dứt lời, chợt nghe “cách” một tiếng, là tiếng đĩa nện vào mặt bàn, thật xui xẻo, vừa đúng lúc ông Chu mang đĩa thức ăn ra liền nghe được những lời này.

Cả hai cùng ngẩng đầu, khuôn mặt kiêu ngạo của ông Chu lại xuất hiện, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ, cuối cùng rơi vào Lục Cận Thâm.

Đến sinh con cũng bàn luận! Rau cải nhà ông... Rau cải nhà ông...

Thật bết tắc...

Lục Cận Thâm luôn trầm ổn bình tĩnh lại bị ánh mắt “u oán” của ông Chu khiến bản thân hơi chột dạ.

Lúc này, trong đầu Chu Ninh Ninh đột nhiên lóe sáng, cười tủm tỉm nói: “Ba, bọn con đang tranh luận xem em bé của anh hai và chị dâu là trai hay gái thì tốt, con nói thích chị dâu sinh con trai.”

Lục Cận Thâm xoa trán, ông Chu rõ ràng không tin... Hừ hừ!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Chương 47

Trên bàn cơm, Mạc Tú Trân khó hiểu nhìn thoáng qua ông Chu, mặt nhăn nhó như vậy là sao? Lại phát bệnh rồi à? Nhắc chân đá ông một cái, bày bộ mặt đó cho ai xem vậy?

Ông Chu nhìn bà một cái, lại nhìn sang Lục Cận Thâm, vẻ mặt vẫn kiêu ngạo như trước.

Chu Ninh Ninh bứt rứt trong lòng nhưng vẫn tỏ ra vẻ thong dong, gấp cho ông Chu một miếng gan, cười nói: “Ba, ăn nhiều gan lợn một chút đi, bổ máu đó.”

Một lát sau, Lục Cận Thâm cũng gấp cho ông một miếng gan, ông Chu nhìn anh chăm chăm: Có giới gọi một tiếng ba thử xem.

Lục Cận Thâm chỉ cười, tiện thể lại gấp cho ông những món ăn khác, rành mạch nói: “Bác trai, sao bác không dùng bữa, còn suy nghĩ gì vậy?”

Ông Chu nuốt chút học máu, cảm giác như mình đang đâm đá vào một cục bông vậy.

Mạc Tú Trân nhìn cái bát đầy thức ăn của ông, giục: “Ăn đi, ngồi thừ người ra đây làm gì?”

Ông Chu: “...”

Ăn com xong, Lục Cận Thâm muốn phụ rửa bát nhưng bị Mạc Tú Trân ngăn lại: “Đừng động vào, để bác làm là được rồi, nhìn con thế này làm sao rửa bát được.”

Chu Ninh Ninh nói: “Mẹ, để anh ấy làm đi, anh ấy rửa bát giỏi lắm.” Lần nào ăn com cũng do anh rửa đó.

Lúc này Mạc Tú Trân cũng ngẩn người, đôi mắt đầy ẩn ý nhìn con gái, mặt Chu Ninh Ninh đỏ lên, ho vài cái... Hình như cô đã nói sai gì rồi?

May là ông Chu đang đi vệ sinh...

Lục Cận Thâm thấy Mạc Tú Trân nhìn mình chằm chằm, anh mỉm cười, nói rất trịnh trọng: “Đội Ninh Ninh tốt nghiệp, bọn con sẽ kết hôn.”

Mạc Tú Trân lập tức nở nụ cười, bà rất thỏa mãn với đáp án này, nhưng lại nói: “Các con phải vun đắp tình cảm thật tốt trước đã, kết hôn không phải chuyện nhỏ, đợi ba mẹ hai bên gặp mặt rồi nói.”

Chu Ninh Ninh: “...” Hình như về chuyện kết hôn này, chưa ai hỏi đến người có liên quan trực tiếp là cô thì phải?

Thú thật, cô không muốn kết hôn sớm như vậy, tốt nghiệp xong chỉ mới 21 tuổi, chuyện kết hôn có vẻ hơi xa vời đối với lứa tuổi đó.

Cô cẩn thận nhìn Lục Cận Thâm, vừa hay Lục Cận Thâm cũng nhìn về phía cô, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của anh rất dịu dàng.

Lúc này, ông Chu đi ra, nhìn lướt qua mọi người, thấy bầu không khí hơi quái dị.

Càng nhìn Lục Cận Thâm càng thấy rắc rối, bèn ho khan vài tiếng: “Ninh Ninh, không phải em nói muốn đi dạo phố với Tiểu Mông à?”

Đúng là vậy, anh trai và chị dâu tái hôn, tối mai sẽ mở một bữa tiệc nhỏ ở nhà hàng, cô muốn tặng bọn họ một món quà nên hẹn Tăng Tiểu Mông 2h chiều cùng đi chọn, bây giờ đã hơn 1h, cũng sắp đến lúc đi rồi.

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Cận Thâm, sau đó nói: “Ba, vậy ba nghỉ ngơi cho tốt đi, mệt thì ngủ trưa một chút, bọn con đi trước.”

Ông Chu vẫy tay đuổi người: “Đi đi đi đi, tối nay nhớ về sớm một chút.”

Chu Ninh Ninh cười nói: “Con biết rồi.”

Ông Chu nghiêm túc dặn dò: “Không quá 10 giờ đêm.”

Về mặt Chu Ninh Ninh khó xử: “Vâng...”

Hai người vừa xuống lầu, Chu Ninh Ninh hỏi Lục Cận Thâm: “Hình như ba em không thích anh lắm, làm sao bây giờ?”

Lục Cận Thâm cười cười xoa đầu cô, giọng điệu rất nghiêm túc: “Không sao đâu, chỉ giới suy bụng ta ra bụng người, nếu sau này anh có con gái thì thế nào cũng sẽ như vậy.”

Chu Ninh Ninh tưởng tượng mấy chục năm sau, Lục Cận Thâm biến thành một ông lão kiêu ngạo khó tính như ông Chu...

“Ha ha ha ha ha ha!!!!”

Thật ngại quá, cô không nhịn được nên bật cười ha hả.

Lục Cận Thâm: “...”

Ông Chu ở trên lầu nghe được tiếng cười của con gái, vội vàng lên sân thượng nhìn xuống.

Lúc này, về mặt Lục Cận Thâm bắt đầu dỗi om lấy Chu Ninh Ninh đang cười đến run rẩy không ngừng, vỗ vỗ sau lưng giúp cô dễ thở, anh thật sự không biết cô cười vì cái gì.

Chỉ là, cô vui vì là được rồi, anh rất thích nhìn cô cười.

Ông Chu vẫn đứng trên sân thượng cho đến lúc Lục Cận Thâm lái xe đi khỏi, một lát sau mới quay về phòng khách, trong miệng hừ một câu: “Thằng nhóc đáng ghét.”

Nhưng anh có thể khiến con gái ông vui vẻ như thế, ông cũng sẽ cố gắng mà chấp nhận anh.

...

Chu Ninh Ninh đến sớm hơn Tăng Tiểu Mông, Lục Cận Thâm ở lại đợi cùng cô một lúc, Chu Ninh Ninh biết buổi chiều anh còn có việc, nói: “Anh lo giải quyết công việc trước đi, em sang quán KFC bên kia ngồi đợi là được rồi.”

Lục Cận Thâm sờ sờ đầu cô, cười: “Đến tối anh sẽ đón em.”

Tăng Tiểu Mông đến muộn nửa tiếng, lúc cô đến Chu Ninh Ninh đã xong bữa chiều ở KFC, cô căn môi: “Xin lỗi, tớ lại đến muộn.”

Chu Ninh Ninh chịu mãi thành quen, khoác tay: “Không sao, chúng ta đi thôi.”

Hai người đi vào cửa hàng, Chu Ninh Ninh còn chưa biết nên mua cái, cô đẩy đẩy cánh tay Tăng Tiểu Mông: “Cậu nghĩ xem mua gì thì được?”

Tăng Tiểu Mông suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: “Hay là mua một bịch tã lót đi, chị dâu cậu đang mang thai đúng không? Đợi mấy tháng sau có thể dùng được rồi.”

Tã lót...

Về mặt Chu Ninh Ninh không còn gì để nói, nhìn Tăng Tiểu Mông: “Đến lúc cậu mang thai tớ nhất định sẽ tặng tã lót.”

Tăng Tiểu Mông nói lý: “Vây còn thứ gì nữa chứ, tặng quà nên chú trọng lợi ích thực tế, chị dâu cậu cũng mang thai rồi, muốn mua quà thì phải mua thứ mà em bé có thể sử dụng, để tránh sau này bọn họ lại phải chi tiền.”

Hình như cũng có khá có lý, Chu Ninh Ninh gật đầu, sau đó nhìn cô từ trên xuống dưới nói: “Đúng là lạ, từ bao giờ mà cậu biết cách đối nhân xử thế như vậy hả?”

Tăng Tiểu Mông liếc cô, kéo cô đến khu đồ dùng trẻ em, “Cái này gọi là biết vận dụng trí óc, không phải biết đối nhân xử thế.”

Chu Ninh Ninh: “...”

Có rất nhiều thứ dùng cho em bé, món nào cũng khéo léo đáng yêu, hai người đột nhiên tìm ra thú vui mới, vừa xem vừa nghe người bán hàng giới thiệu. Họ chưa từng nghiên cứu đến những thứ này nên có rất nhiều thắc mắc, tất cả đều hỏi người bán hàng.

Nhân viên bán hàng còn rất trẻ, có vẻ chưa từng sinh con, chỉ là được đào tạo kỹ càng nên tính năng của sản phẩm đều trả lời rất trôi chảy, nhưng... Đôi khi vấn đề hai người họ đưa ra cũng vượt ngoài dự đoán...

Tăng Tiểu Mông: “Tôi có thể ngồi thử chiếc xe đồ chơi kia được không?”

Chu Ninh Ninh: “...”

Nhân viên bán hàng: “...”

“Ha ha ha ha ha ha!” Một tràng cười vui vẻ từ phía sau truyền đến.

Ba người đồng thời quay đầu lại, Chu Ninh Ninh mở to mắt nhìn người đẹp cao gầy trước mặt, người đẹp này nhìn quen quen... Có điều người đẹp kia cười quá cường điệu... Cô nhận không ra!

Tăng Tiểu Mông hơi bức bối nhìn người đẹp trước mắt, nghĩ bụng cô gái này thật bất lịch sự, cười lớn tiếng ở nơi công cộng như vậy là có ý gì? Chẳng phải người qua đường nghe thấy chuyện khôi hài cũng chỉ lên cười thầm thôi sao?

Mạnh Nhiên cười đủ rồi, đáy mắt còn chứa ý cười nhẹ nhàng nhìn về phía Chu Ninh Ninh, “Chu Ninh Ninh, tôi còn nhớ rõ tên cô.”

Nghe cô ta nói xong, đáy lòng Chu Ninh Ninh lập tức sáng tỏ...

Cô vừa mới nhớ ra, đây là... Bạn gái cũ của Tô Gia Trạch...

Len lén nhìn sắc mặt không thể nào vui vẻ của Tăng Tiểu Mông, Chu Ninh Ninh: “Khụ khụ, Mạnh Nhiên, chào cô.”

Tăng Tiểu Mông thấy hai người họ quen biết, nhưng rõ ràng không thân, cô gật đầu với Mạnh Nhiên: “Xin chào.”

Ý cười trên mặt Mạnh Nhiên không giảm, nhìn Tăng Tiểu Mông nói: “Tôi từng gặp cô rồi.”

Tăng Tiểu Mông ngờ vực: “Khi nào?”

Mạnh Nhiên: “Vài hôm trước, ở Thụy Hòa.”

Thụy Hòa là một câu lạc bộ giao lưu, mấy hôm trước Tô Gia Trạch hùng hổ dẫn cô đến đó, giới thiệu thêm vài người bạn.

Đáy lòng Tăng Tiểu Mông lập tức trở nên nhạy cảm, đánh giá Mạnh Nhiên một chút, hỏi: “Cô biết Tô Gia Trạch à?” Đó là câu lạc bộ cao cấp, người có thể vào được đó không có tiền thì cũng có thế, thông thường sẽ không chú ý đến người khác, trừ phi cô ta quen biết Tô Gia Trạch mới chú ý đến người bên cạnh anh ta.

Mạnh Nhiên nháy mắt với Chu Ninh Ninh, Chu Ninh Ninh lo lắng nhìn cô, chắc cô ấy sẽ không nói “Tôi là bạn gái cũ của Tô Gia Trạch” đâu nhỉ?

Đề đề phòng Mạnh Nhiên thật sự nói như vậy, Chu Ninh Ninh vội vàng lãng sang chuyện khác: “Mạnh Nhiên, cô cũng đang chọn quà cho bạn bè đúng không?”

Mạnh Nhiên giương mắt nhìn Chu Ninh Ninh, cười nói: “Tôi đột nhiên cảm thấy trẻ con rất đáng yêu nên mới đi mua sắm chút đồ.”

“Đột nhiên cảm thấy” thế này cũng thật lạ, Chu Ninh Ninh cười gượng vài tiếng, “Vậy cô cứ từ từ chọn, chúng tôi đến chỗ khác xem.”

Vội vã kéo Tăng Tiểu Mông đi, chỉ sợ lát nữa Tăng Tiểu Mông không nhịn được liều mạng muốn đánh người, nhìn dáng vẻ bình tĩnh thành thực của Mạnh Nhiên, Tiểu Mông non nớt chắc chắn không phải đối thủ!

Đầu ngón cô nhân viên kia đột nhiên hô lớn: “Cô ơi, vừa rồi cô muốn thử độ kiên cố của chiếc xe đồ chơi kia à? Cô yên tâm, cửa hàng chúng tôi nằm trong nhóm đầu của cả nước, chất lượng tuyệt đối không thành vấn đề.”

Sắc mặt Chu Ninh Ninh suy sụp, bà chị à, bây giờ không phải lúc nói chuyện này...

Tăng Tiểu Mông đột nhiên dừng lại, nhìn thoáng qua Mạnh Nhiên đang cười, nói: “Cô là bạn gái cũ của Tô Gia Trạch đúng không?”

Mạnh Nhiên cười ha ha vài tiếng, phóng khoáng thừa nhận: “Chỉ là quá khứ mà thôi, cô không cần nhìn tôi thù hận như vậy, tôi không thích ăn lại món cũ, huống chi...”

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Tăng Tiểu Mông vang lên, thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình, cô đột nhiên cười xinh đẹp, ấn nút trả lời: “A lô, anh yêu, có chuyện gì vậy?”

Tô Gia Trạch ở bên kia điện thoại lập tức nổi da gà, sau đó nhìn lại màn hình, chắc chắn là không gọi nhầm, sao hôm nay đột nhiên cô lại... Dịu dàng như thế...

Dịu dàng đến độ làm tâm trạng anh hoảng loạn, đứng ngồi không yên!

“Sao, sao vậy? Bây giờ em đang ở đâu?” Anh do dự mà nhẹ nhàng hỏi cô.

Tăng Tiểu Mông: “À, anh nói tối nay muốn đưa em đi ăn đúng không? Được, em muốn ăn món Pháp.”

Tô Gia Trạch: “Không phải tối qua em vừa nói hôm nay sẽ không quan tâm đến anh hay sao?”

Tăng Tiểu Mông: “Cứ như vậy đi, tạm biệt!”

Điện thoại đột nhiên ngắt máy, truyền đến tiếng “tút TUT TUT”, Tô Gia Trạch ngây ngẩn cả người, cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra, biểu hiện của anh gần đây rất bình thường mà!

Mạnh Nhiên vẫn đang đứng tại chỗ, vừa xem đồ dùng trẻ em vừa nghe Tăng Tiểu Mông nói chuyện điện thoại, khóe miệng vẫn lộ ý cười, cô bé này thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Chương 48

Gặp được bạn gái cũ của ai đó, Tăng Tiểu Mông đột nhiên mất hết hứng thú, kéo Chu Ninh Ninh bỏ đi.

Chu Ninh Ninh cảm thấy cái xe đẩy kia rất đẹp, nhưng cũng rất mắc! Lúc trước Lục Cận Thâm đã nói rồi, muốn cô dùng thẻ của anh, tiện thể giúp anh mua một món quà tặng cho anh trai cô.

Từ khi anh đưa thẻ cho cô, cô chỉ mới dùng một hai lần, đều là mua đồ cho anh, lúc này cô vừa nói với Tăng Tiểu Mông cô sẽ dùng thẻ của bạn trai, Tăng Tiểu Mông liền khen cô có tiền đồ, sau đó kéo cô đến các cửa hàng cao cấp, mọi thứ trong đó đương nhiên là rất tốt, có điều giá cả cũng cực kỳ “đắt nhìn”!

Chu Ninh Ninh bị Tăng Tiểu Mông kéo đi, hơi tiếc nuối quay đầu lại liếc nhìn chiếc xe đồ chơi kia, nhưng lại thấy bên cạnh Mạnh Nhiên xuất hiện một người đàn ông cao lớn khôi ngô, cử chỉ thân mật, vừa nhìn liền biết là một đôi tình nhân.

Cô nói với Tăng Tiểu Mông: “Này, cậu không nên tức giận, Mạnh Nhiên có bạn trai rồi, hoặc có thể đã kết hôn luôn rồi... Cậu nhìn đi, bọn họ đang chọn đồ cho em bé, nói không chừng cô ấy đang mang thai đó, cậu đừng tự tìm giấm chua mà ăn chứ...”

Qua một thời gian dài, cách nhìn của Chu Ninh Ninh đối với Tô Gia Trạch cũng khác, mỗi lần thấy dáng vẻ anh bị Tăng Tiểu Mông chinh đốn cô liền cảm thấy buồn cười.

Tăng Tiểu Mông nhìn lướt ra phía sau, quả nhiên thấy bên cạnh Mạnh Nhiên có thêm một người đàn ông, hướng nhìn của cô trùng hợp với ánh mắt Mạnh Nhiên, rõ ràng cô ta đang làm mặt quỷ với cô...

Tăng Tiểu Mông: "...” Bạn gái cũ của Tô Gia Trạch đều có đức hạnh thế này sao?

Trong cửa hàng đồ dùng trẻ em, bạn trai Mạnh Nhiên, Mặc Thần nghi hoặc nhìn cô bỗng nhiên làm mặt quỷ, thấp giọng hỏi: "Sao thế?" Theo hướng cô nhìn, chỉ thấy bóng lưng của hai cô gái trẻ.

Mạnh Nhiên sờ sờ bụng, nói: "Không có gì, cục cưng muốn em làm mặt quỷ."

Mặc Thần dờ khóc dờ cười, cục cưng mới hơn một tháng có thể cảm ứng thông linh được sao?

Đưa tay nheo nheo khuôn mặt cô, Mạnh Nhiên nghĩ thầm, nếu để anh biết vừa nãy cô làm mặt quỷ với bạn gái hiện tại của bạn trai cũ, chẳng phải đang trực tiếp xin giáo huấn sao?

Tăng Tiểu Mông và Chu Ninh Ninh còn chưa đi xa, Tô Gia Trạch lại gọi đến, Tăng Tiểu Mông thấy màn hình di động nhấp nháy ba chữ "Tô lưu manh", khuôn mặt nhỏ nhắn trong chốc lát trầm xuống.

Chu Ninh Ninh vốn cho rằng cô sẽ trực tiếp ngắt điện thoại, không ngờ cô lại bắt máy...

"Anh yêu, lại làm sao vậy?" Bốn chữ sau gần như được phun ra.

Tô Gia Trạch gật gật đầu, tư duy liền sáng tỏ, anh đã nói mà... Tiểu Mông không thể dịu dàng với anh được, dịu dàng như vậy chắc chắn đang tức giận, nhưng cô giận cái gì anh lại hoàn toàn không biết!

"Mông nữ vương, kẻ hèn này lại làm sai chuyện gì vậy?" Hiện tại tình cảm của hai người vẫn chưa ổn định, Tô Gia Trạch ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Tăng Tiểu Mông ha hả một tiếng: "Không có gì, chỉ là tình cờ gặp được bạn gái cũ của anh..."

Tô Gia Trạch lập tức đỏ mặt hỏi, suýt chút nữa hỏi luôn một lèo: "Bạn gái cũ đó tên gì? Cô ta nói gì với em?", may là phanh lại đúng lúc, vẫn chưa kịp thốt ra điều gì đã nghe cô nói: "Đúng rồi, cô ta muốn hẹn em cùng chơi mặt quỷ, anh nói xem bạn gái cũ của anh nhiều đến vậy, có thể mở được bao nhiêu bàn đây? Khung cảnh chắc chắn là cực kỳ hoành tráng!"

Quả nhiên đang tức giận... Sai, hẳn là đang ghen mới đúng...

Tô Gia Trạch đưa tay xoa trán, vừa vui vừa buồn, lập tức giải thích: "Nữ vương đại nhân, có trời đất chứng giám, bây giờ ngoài em ra anh hoàn toàn không dây dưa với ai khác, anh đã xóa hết số điện thoại và tin nhắn rồi, em có thể kiểm tra bất cứ lúc nào."

Tăng Tiểu Mông "hừ" một tiếng, tâm trạng tốt lên một chút.

Chu Ninh Ninh bị bỏ rơi hơn hai mươi phút, chứng kiến quá trình sắc mặt Tiểu Mông ngày càng khá lên, quả nhiên phụ nữ rất dễ bị lừa gạt.

Bọn họ nói chuyện xong cũng đã sắp 5h, nhưng quà cáp vẫn chưa mua!

"Mông nữ vương, tâm trạng của cậu tốt lên chưa? Chúng ta mua sắm tiếp đi!" Chu Ninh Ninh không thèm phân bua đã kéo cô quay lại cửa hàng lúc này.

Ngoài dự đoán, Mạnh Nhiên vẫn còn ở đó, bọn họ đang xem chiếc xe mà cô và Tiểu Mông vừa xem lúc nãy.

Mạnh Nhiên trông thấy các cô, nở nụ cười nói: "Chiếc xe đẩy này không tệ." Nói xong liền sờ sờ bụng mình.

Ánh mắt Chu Ninh Ninh bắt gặp hạ xuống bụng cô, chớp mắt, sau đó nhìn sang người đàn ông bên cạnh Mạnh Nhiên, Mạnh Nhiên cười rộ lên: "Đây là chồng tôi."

Chu Ninh Ninh không theo kịp tốc độ của cô ấy, mới được mấy tháng, chồng con đều có rồi... Tăng Tiểu Mông cũng hơi mơ màng, không nói gì...

Cuối cùng, Mạnh Nhiên và Chu Ninh Ninh cùng mua mẫu xe đẩy đó.

...

Tiệc rượu ngày hôm sau, gia đình bạn bè tổng cộng có mười bàn, ngoại trừ chuyện Chu Dục Thân tái hôn với Phó Mạnh Mạnh và có cả em bé, người được quan tâm nhiều nhất là Lục Cận Thâm, một người đàn ông cao lớn tuấn tú như vậy vừa đi ngang đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Chu Ninh Ninh cả mặt đều đỏ ửng, đúng là rất khâm phục... Sức tấn công của "ba cô sáu dĩ"...

Hào quang của anh trai đều bị cô và Lục Cận Thâm chiếm mất một nửa, nhưng may là... Anh và chị dâu không ngại chút nào.

Tiệc rượu hôm nay không chỉ là tiệc tái hôn của Chu Dục Thân và Phó Mạnh Mạnh, còn là lễ ra mắt của bạn trai Ninh Ninh với các trưởng bối, tất cả bạn bè thân thích, ba cô sáu dì bảy ông chú, dù có đến hay không đều biết bạn trai của Ninh Ninh vừa cao ráo, vừa giàu có, lại đẹp trai, chuẩn “cao, phú, soái”.

Cả quá trình Lục Cận Thâm đối đáp rất thoải mái tự nhiên, dần dần Chu Ninh Ninh cũng không xấu hổ nữa, cô của Chu Ninh Ninh hỏi: “Có thật là tốt nghiệp xong sẽ kết hôn luôn không?”

Những chuyện kết hôn này Chu Ninh Ninh không biết trả lời thế nào, tốt nghiệp xong cô mới chỉ 21 tuổi thôi, không định sẽ kết hôn nhanh như vậy, Lục Cận Thâm bèn trả lời câu hỏi này: “Xem ý của Ninh Ninh thôi ạ.” Chừa cho cô chút mặt mũi.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Chu Ninh Ninh kéo Lục Cận Thâm chạy thoát thân, gió hơi lớn, Lục Cận Thâm đưa cô lên xe.

Vừa lên xe, Chu Ninh Ninh liền xoay người bám vào cánh tay anh làm nũng: “Làm sao bây giờ? Hầu như mọi người thân quyến trong nhà, bạn bè của ba mẹ, bạn bè của anh trai và chị dâu... Đều gặp mặt anh rồi, anh nhất định phải lấy em, nếu không em sẽ rất mất mặt đó...”

Lục Cận Thâm chớp mắt, sao cô có thể có những suy nghĩ kỳ quái như vậy? Nhìn anh giống loại người sẽ vứt bỏ cô lắm sao? Đưa tay xoa đầu cô, cúi xuống mặt đối mặt, thấp giọng nói: “Ninh Ninh, đợi em tốt nghiệp xong chúng ta kết hôn luôn đi.”

Anh nói rất nghiêm túc, âm thanh như sóng vỗ vừa dịu dàng vừa xao động, lòng Chu Ninh Ninh cũng khe khẽ nhộn nhạo theo, cô cắn môi nhìn anh, đôi mắt bị lửa nóng ở tận đáy mắt anh thiêu đốt.

Dù sao thì Chu Ninh Ninh cũng giống như những cô gái trẻ tuổi khác, yêu là yêu, cô có thể dành hết 100% trái tim của mình, cô hưởng thụ những ngọt ngào và đau xót lúc yêu đương, cô chắc chắn bản thân rất yêu người đàn ông này, cũng từng tưởng tượng cảnh cô bước vào lễ đường cùng anh không ít lần, ao ước về cuộc sống sau hôn nhân...

Nhưng, có câu nói “Hôn nhân là mộ phần của tình yêu”, cô vẫn còn rất trẻ, cho dù tốt nghiệp cũng chỉ mới 21 tuổi, cô cảm thấy tình cảm của hai người bây giờ rất tốt, tình yêu là kẹo ngọt, hôn nhân là... Là gì thì cô không biết, nhưng trong suy nghĩ của cô, kết hôn và yêu đương chắc chắn có rất nhiều khác biệt.

“Hai năm sau đó hẳn kết hôn có được không?” Cô nhỏ giọng nói, không đợi anh trả lời, bỗng nhiên bĩu môi quay đầu hừ một tiếng, “Dù sao kết hôn cũng không đơn giản vậy đâu, anh còn phải cầu hôn đấy!”

Lục Cận Thâm đã sáng tỏ, anh cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô, cười nhẹ: “Ừ, chắc chắn phải cầu hôn rồi.”

Chu Ninh Ninh cảm thấy yên lòng, vừa nãy cô mới nghĩ ra, mình còn rất trẻ, nhưng anh... Sang năm đã ba mươi tuổi rồi, cô có nên lo lắng cho anh một chút hay không? Ừm...

...

Mùa thu nhanh chóng đi qua, mùa đông lạnh giá đang đến, tuyết đầu mùa năm nay đến rất muộn, toàn thành phố B đều hanh khô, mỗi lần ra ngoài hẹn hò Chu Ninh Ninh đều phải bọc mình thật dày, khăn quàng cổ, áo lông, mũ trùm, bao tay...

Tối ngày 22 tháng 12, sau khi Chu Ninh Ninh ăn tối cùng Lục Cận Thâm xong, hai người chậm rãi đi dạo trên phố, gió bắc vù vù thổi bên tai, sượt qua lạnh như băng, Chu Ninh Ninh giấu kín nửa khuôn mặt trong khăn quàng cổ, chỉ lộ ra đôi mắt to đen láy.

Lục Cận Thâm nắm tay cô để trong túi áo khoác của anh, đi được một lúc, anh đột nhiên dừng bước.

“Tuyết rơi rồi, Ninh Ninh.”

“Ồ?!” Chu Ninh Ninh vội vàng ngẩng mặt lên, quả nhiên thấy trong bầu trời đêm, từng điểm trắng muốt nhẹ nhàng phiêu lượn, sau đó cô nghĩ, có phải do anh cao, nên mới thấy tuyết trước cô.

“Không biết tuyết có rơi nhiều hơn không nữa...” Nếu rơi nhiều hơn, vậy đến Giáng sinh có thể thấy khắp nơi đều trắng xóa, rất lãng mạn, lúc đó cô có thể cùng anh đắp người tuyết dưới khu nhà.

Lục Cận Thâm nắm tay cô đi sang bên kia, nói: “Ngày mai ngày kia vẫn sẽ rơi.”

Chu Ninh Ninh đưa tay đón hoa tuyết rơi trong không trung, hỏi anh: “Sao anh biết ngày mai tuyết sẽ rơi?”

Lục Cận Thâm cắt điện thoại vào túi, “Dự báo thời tiết nói.”

“Vậy thì tốt quá! Ngày mai anh đi đắp người tuyết với em được không?” Ngày mai là thứ sáu, Giáng sinh năm nay vừa đúng vào cuối tuần, tuần trước cô đã gầy vò ông Chu hết nửa ngày, ông vỗ về đầu cô, hừ một câu “Con gái lớn không thể giữ được”, ngầm đồng ý cho cô cuối tuần này... Khụ khụ, thực hiện hành vi “sai trái” là ngủ lại nhà bạn trai!

Đắp người tuyết sao? Lục Cận Thâm hơi nhủ này, nhiệt độ ngày mai ngày kia xuống dưới 0 độ cơ mà?

“Được không được không? Mỗi năm tuyết rơi em đều em đều đi đắp người tuyết, lúc nhỏ ba hay đắp cho em người tuyết lớn nhất, lớn hơn cả những nhà khác trong khu!” Chu Ninh Ninh lắc lắc cánh tay anh.

“Được rồi.”

Chu Ninh Ninh cười đến mức hai mắt cong như trăng khuyết, cô biết, chỉ cần cô thích, anh nhất định sẽ đồng ý.

Tuyết càng rơi càng nhiều, mặt đất nháy mắt tràn đầy những đốm trắng, Chu Ninh Ninh vui vẻ chạy quanh Lục Cận Thâm vài vòng.

Lục Cận Thâm kéo cô lại, mỉm cười: “Được rồi, đưa em về trường thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Chương 49

Tối hôm sau, vừa ăn cơm tối xong, Chu Ninh Ninh đã muốn xuống lầu đắp người tuyết ngay, nhưng Lục Cận Thâm vẫn đang rửa bát trong bếp nên cô đành đợi anh một lúc. Háo hức quá!

Tối qua tuyết rơi suốt đêm, mặt đất đã đóng một lớp dày trắng muốt, dưới lầu đã xuất hiện vài người tuyết, còn có vài người chơi ném tuyết, tiếng cười vui vẻ của trẻ con lọt vào tai làm tâm trạng của cô hào hứng theo.

Lục Cận Thâm rửa bát xong chưa? Cô muốn xuống dưới quá đi!

Mấy đứa nhóc kia sắp chiếm sạch tuyết rồi, bây giờ nhìn xuống, mặt tuyết gồ ghề đã không còn chỗ trống nữa kia...

Lịch bịch chạy vào phòng bếp, cô đứng trước cửa quan sát, hỏi thúc anh: Xong chưa? Nhanh lên nhanh lên!

Lục Cận Thâm dờ khóc dờ cười, đắp người tuyết thôi mà cũng hưng phấn thế sao?

Đợi anh hai phút!

Được rồi, nhanh lên nha. Chu Ninh Ninh lại giục lần nữa, thẳng người tựa vào cửa đợi anh.

Hai phút sau, Lục Cận Thâm lau khô tay, đi đến cười nói: Đi thôi.

Chu Ninh Ninh cười híp mắt kéo tay anh, vui sướng nói: Nhanh lên, chúng ta phải đắp người tuyết lớn nhất mới được.

Sau khi xuống lầu, Lục Cận Thâm nắm tay cô, đi ra phía xa bên phải khu nhà. Chu Ninh Ninh đột nhiên khom lưng vo một nắm tuyết ném lên người Lục Cận Thâm, sau đó cười ha ha.

Lục Cận Thâm cười một tiếng: Thì ra em thích chơi tuyết như vậy.

Hàm ý trong câu nói này rất sâu xa nha, Chu Ninh Ninh chỉ cười mà không nói, mím môi nhìn anh, lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Bên phải khu nhà có rất nhiều cây, đèn đường lại mờ nên người đến chơi cũng thưa thớt, người lớn đương nhiên sẽ không dẫn trẻ con đến bên này, Chu Ninh Ninh oa lên một tiếng, Ở đây tốt quá, không có ai cả.

Chúng ta bắt đầu... Cô còn chưa nói xong, bỗng nhiên bị kéo vào một vòng tay ấm áp rộng lớn, chưa kịp đồ mắt đã bị anh đè ngã vào đống tuyết mềm mại dưới đất, cô sợ hãi kêu lên một tiếng...

Vẫn chưa hết, Chu Ninh Ninh làm sao ngờ được, Lục Cận Thâm ôm lấy cô lăn mấy vòng trong tuyết, đầu cô bị anh giấu trong lồng ngực, áo khoác che khuất khuôn mặt, bàn tay thon dài đẹp mắt đặt dưới gáy cô, tay còn lại ôm ngang thắt lưng, cứ như vậy mà lăn dài trên dải tuyết trắng xoá, sạch sẽ tinh khiết.

Không biết do sợ hãi hay hưng phấn mà Chu Ninh Ninh cứ liên tục hét lên, hoặc có thể là ban đầu hơi sợ, sau đó dần dần biến thành hưng phấn.

Cuối cùng cũng đến lúc dừng lại, anh để cô nằm trên người mình, mặt Chu Ninh Ninh đỏ hồng, thở hổn hển ra luồng khói trắng, hai tay đặt trên ngực anh, bấu môi liếc, Anh thật xấu xa!

Trừ lúc còn bé tự vui mình trong tuyết, hơn hai mươi năm nay cô chưa từng bị người khác ôm mình lần vòng, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, nhưng không biết vì sao, cô bỗng nhiên cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhìn thoáng xung quanh, có vẻ như không ai chú ý đến hai người, cô yên tâm ghé vào lòng anh, nâng mắt nhìn tóc anh dính đầy hoa tuyết trắng muốt, trên mặt, trên trán, ngay cả chóp mũi cũng có, nhưng đường nét vẫn rất rõ ràng, thon dài, đôi mắt tinh mịch nhưng sáng như sao, đang dịu dàng nhìn cô.

Tim Chu Ninh Ninh lại đập thình thịch, bị anh nhìn như vậy hơi xấu hổ đó. Cứ tưởng anh sẽ hôn mình, nhưng đợi một lúc vẫn không có gì xảy ra, cô hơi thất vọng bỏ khỏi người anh.

Lục Cận Thâm vươn một cánh tay ra làm gối đầu cho cô, hai người nằm cạnh nhau trên mặt tuyết.

Chu Ninh Ninh lấy điện thoại trong túi ra, cười nói: Chúng ta chụp một tấm hình đi.

Cô nhanh chóng chỉnh điện thoại xong, nhưng lập tức phát hiện ra tay mình... Quá ngắn. Vậy là nhét ngay điện thoại vào tay anh, Anh chụp đi...

Bình thường Lục Cận Thâm rất ít khi chụp ảnh, còn Chu Ninh Ninh lại chụp lên anh khá nhiều. Trong điện thoại có rất nhiều ảnh của anh, nhưng số lần nhìn vào ống kính lại không nhiều, thỉnh thoảng cô có kéo anh chụp chung, chỉ lúc đó anh mới chịu phối hợp một chút.

Lần này, Lục Cận Thâm không nói gì, chỉ giờ điện thoại cô lên nhắm ống kính vào hai người, Chu Ninh Ninh chủ động nhích sát vào lòng anh, tách một tiếng, ảnh chụp rất đẹp.

Chụp vài tấm nữa nhé...

Ừ.

Mấy phút sau, Lục Cận Thâm kéo Chu Ninh Ninh đứng dậy, cô đỏ mặt, nhỏ giọng nói: Em vừa nghĩ sao anh không hôn em...

Lúc anh ôm cô trong tuyết, cô rất hy vọng anh sẽ hôn cô, khoảnh khắc ấy rất thích hợp để hôn. Đêm tuyết lãng mạn như thế, tâm trí con người cũng mong đợi những điều tốt đẹp đến với mình.

Nhưng anh lại không làm vậy.

Lúc chụp ảnh đột nhiên lại hôn, cú đánh bất ngờ như thế, cô cảm thấy tim đập nhanh hơn nhiều, cô nghĩ cô sẽ mãi mãi nhớ kỷ buổi tối hôm nay.

Cách đó không xa, Tô Gia Trạch thấy được tất cả, bất thành linh đưa tay ôm lấy Tăng Tiểu Mông đang đứng bên cạnh.

Tăng Tiểu Mông biết ngay tên lưu manh này muốn làm gì, dùng khuỷu tay ra sức đánh anh, cảnh cáo: Đừng giờ trò lưu manh.

Tô Gia Trạch cười vài tiếng: Em biết anh muốn làm gì à? Thế sao không phối hợp với anh một chút?

Tăng Tiểu Mông không để ý đến anh, bỗng chốc chạy đi kêu một tiếng: Chu Ninh Ninh!

Chu Ninh Ninh kinh ngạc, vội vã quay đầu lại, quả nhiên thấy Tăng Tiểu Mông và Tô Gia Trạch, như vậy toàn bộ khung cảnh cô và Lục Cận Thâm lần vòng rồi hôn nhau trong tuyết vừa nãy... Bị thấy hết rồi sao?

Hu hu, mất mặt quá... Bị bạn thân thấy rồi..

Cô nhắc đôi giày dính đầy tuyết đá Lục Cận Thâm một cái, lầm bầm nói: Tất cả đều tại anh.

Lục Cận Thâm đưa mắt nhìn Tăng Tiểu Mông đang đến gần, còn có Tô Gia Trạch theo phía sau, cười nhẹ nói: Không sao đâu.

Sau khi Tô Gia Trạch đến, anh ta ra vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra, nhấn mạnh nói: Sao hai người dính đầy tuyết thế? Bị ngã à?

Lục Cận Thâm nhàn nhạt liếc mắt qua, mặc kệ.

Chu Ninh Ninh vội vã chuyển đề tài: Bọn em đắp người tuyết, đắp người tuyết...

Được. Tăng Tiểu Mông cười híp mắt, xuống đây không phải vì muốn đắp người tuyết sao?

Thế nên bốn người cùng nhau đắp một bé tuyết còn cao hơn cả Chu Ninh Ninh.

Chu Ninh Ninh và Tăng Tiểu Mông vô cùng vui sướng, hai cô một trái một phải vây quanh người tuyết chụp hình.

Hai người chụp ảnh rất vui vẻ, hoàn toàn không quan tâm đến Lục Cận Thâm và Tô Gia Trạch.

Tô Gia Trạch quan sát một lúc, bỗng dưng nở nụ cười: Chẳng lẽ hai người họ đắp người tuyết chỉ để chụp ảnh thôi sao?

Lục Cận Thâm cong khoe môi, Có thể lắm. Đôi mắt roi thẳng đến khuôn mặt đang cười tươi rói của Chu Ninh Ninh, không quan trọng vì lý do gì, chỉ cần một việc rất đơn giản, cô vui vẻ là được rồi.

Chơi phủ phê, ai về nhà người nấy.

Lục Cận Thâm ôm vai Chu Ninh Ninh, Tô Gia Trạch về nhà một mình, Tăng Tiểu Mông cười tủm tỉm nói với bọn họ: Tạm biệt.

Tô Gia Trạch: Anh không muốn tạm biệt chút nào!

Hệ thống sưởi trong nhà vẫn chưa tắt, vừa mở cửa đã thấy ấm áp, đồng hồ vừa điểm 12 giờ, hai người đứng trong bóng tối cõi đôi giày dính đầy tuyết và bùn đất, Chu Ninh Ninh thay xong dép lê, bỗng nhiên nhón chân hôn lên cằm Lục Cận Thâm, Nam thần, đêm trước Giáng sinh vui vẻ, có phải chúng ta nên trang trí cây thông rồi không?

Đúng vậy, Lục Cận Thâm mua cho cô một cây thông Noel, rất lớn và rất đẹp, còn mua thêm rất nhiều đồ trang trí, để ngoài ban công cạnh phòng khách.

Lục Cận Thâm vỗ vỗ đầu cô, Tắm trước đã, chơi lâu như thế sẽ bị cảm đấy.

Chu Ninh Ninh mím môi: Được rồi..

Nhưng tắm xong rồi, Chu Ninh Ninh cũng không thể hoàn thành ý nguyện trang trí cây thông của mình.

Bởi vì đối với Lục Cận Thâm mà nói, có chuyện khác còn thú vị hơn trang trí cây thông.

Hôm sau, việc đầu tiên sau khi Chu Ninh Ninh thức giấc là chạy lên sân thượng tầng trên, cô muốn xem người tuyết khổng lồ của bọn họ có còn hay không.

Lục Cận Thâm đang nấu bữa sáng trong bếp, nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại nhìn, thấy cô mặc áo ngủ lịch bạch chạy ra ngoài, anh hỏi: Em lên đây làm gì vậy?

Em muốn xem người tuyết có bị đám nhóc phá hay không. Cô không hề quay đầu lại.

Lục Cận Thâm nhú mày, quay về phòng cầm một chiếc áo lông rồi bước nhanh lên lầu.

Tuyết đã ngừng, Chu Ninh Ninh run rẩy đứng trên sân thượng nhìn xuống dưới, người tuyết đã bị trận tuyết đêm qua phủ lên nên cũng lớn hơn một chút, nhưng đường nét đã không còn rõ ràng như đêm qua.

Có mấy đứa nhóc đang vây quanh người tuyết của cô chơi đùa gì đó, nhưng không ai phá đến nó.

Chu Ninh Ninh yên tâm, đang định quay lại, bỗng cảm thấy cơ thể trở nên ấm áp, cô quay lại nhìn Lục Cận Thâm đang cau mày, thè lưỡi, nhỏ giọng biện bạch: Em chỉ muốn liếc qua một chút thôi, đang chuẩn bị về đây.

Anh đưa tay sờ vào khuôn mặt bị gió lùa đến lạnh buốt của cô, Về ăn sáng đi.

Chu Ninh Ninh thở ra một làn khói trắng, nhỏ giọng xin xỏ: Em có được về ở chần ngủ một lúc nữa không?

Ăn sáng xong rồi ngủ tiếp. Giọng điệu không thương lượng.

Nhưng... Tôi hôm qua người ta mệt muốn chết rồi...

...

Vào đúng ngày Giáng sinh, Chu Ninh Ninh và Lục Cận Thâm từ bên ngoài trở về đã thấy trong phòng khách có thêm một chiếc đàn piano!

Cô vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ chạy đến xem thử, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua phím đàn, một chuỗi âm thanh lập tức vang lên.

Quà Giáng sinh cho em sao? Chu Ninh Ninh nghiêng đầu nhìn Lục Cận Thâm, mái tóc mềm mại rũ nhẹ xuống theo động tác của cô, khoe môi dính một sợi tóc, cô cũng không thèm lấy ra, chỉ cười ngây ngô nhìn anh.

Lục Cận Thâm nâng cằm cô lên, đứng dưới đèn pha lê trông vô cùng đẹp mắt, đưa tay kéo sợi tóc ra khỏi khoe miệng cô, thấp giọng hỏi: Thích không?

Thích. Cô vươn tay ôm lấy anh, dán vào lồng anh, nhưng cô thích anh hơn, thích anh nhất.

Chu Ninh Ninh có thể cảm thấy từ khi anh gặp ba mẹ cô, anh đối xử với cô cũng tốt hơn trước rất nhiều. Nói vậy không phải trách anh trước đây đối xử tệ bạc với cô, nhưng cảm giác được nâng như trứng, hứng như hoa ngày càng trở dậy mạnh mẽ.

Ít nhất, cô có thể cảm nhận rõ ràng hơn trước đây.

Chu Ninh Ninh ngồi trước đàn piano, đánh một bản Giáng sinh vui vẻ, sau đó lại chơi vài bài mình thích, bao gồm cả bài Vui vẻ gõ cửa trước đây đã đàn

cho anh nghe.

Lục Cận Thâm ngồi trên ghế sofa, đôi mắt không rời mái tóc nhẹ nhàng lay động của cô, nghe cô độc tấu cho riêng anh.

Vừa hết Giáng sinh là đến Tết nguyên đán, tiếp theo là nghỉ giữa hai học kỳ, cuối cùng là nghỉ đông.

Kỳ nghỉ đông cuối cùng của đời học sinh, ông Chu đưa vợ và con gái đi Hawaii, đến trước đêm ba mươi (1) mới về.

(1) Dịp Tết nguyên đán của Trung Quốc thường kéo dài từ ngày 8 tháng Chạp (Âm lịch) đến ngày 15 tháng Giêng (Âm lịch) nên thường sẽ trùng vào kỳ nghỉ đông của học sinh nước này.

Lục Cận Thâm ra sân bay đón, đã hai tuần không gặp nhau rồi, anh rất nhớ cô.

Chu Ninh Ninh từ sân bay đi ra, từ xa đã thấy Lục Cận Thâm, ai bảo anh cao ráo như vậy, còn đẹp trai thế nữa? Ở chỗ đông đúc nào cũng thấy được.

Cô kéo vali xuyên qua đoàn người chạy đến bên anh.

Lục Cận Thâm cười mở rộng hai tay, Chu Ninh Ninh nhào vào lòng anh, nhỏ giọng nói một câu: Em nhớ anh.

Anh sờ sờ đầu cô.

Vài giây sau, Chu Ninh Ninh ngắt đầu từ trong lòng anh, ông Chu và Mạc Tú Trân đã đi đến bên cạnh.

Con bé này... Có bạn trai là quên cả ba. Ông Chu cảm thán một câu.

Đâu có! Con vừa đi chơi cùng ba cơ mà. Chu Ninh Ninh đưa hành lý cho Lục Cận Thâm, đi sang khoác tay ông Chu.

Hai bác, để con đưa mọi người về nghỉ ngơi. Lục Cận Thâm cầm lấy đồ trên tay bọn họ.

Ngồi máy bay lâu như vậy rất mệt mỏi, vừa nãy vì Chu Ninh Ninh nhìn thấy Lục Cận Thâm nên mới hưng phấn như thế, bây giờ đã uể oải trở lại, giọng nói yếu ớt: Được đó, mệt muốn chết rồi...

Mạc Tú Trân cũng gật đầu: Sau này tôi không sang ngoại quốc nữa, phong cảnh trong nước cũng rất đẹp mà, chẳng biết lão già này bị động kinh hay sao, đột nhiên lại muốn ra nước ngoài chơi.

Ông Chu hừ một tiếng: Không phải trước đây Chu Ninh Ninh nói muốn đi sao? Phải tranh thủ kỳ nghỉ đông này để đưa con bé đi, nói không chừng sau này chúng ta không được đưa nó đi nữa đâu.

Lục Cận Thâm hiểu ra hàm ý trong lời nói của ông, cười cười: Sau này con và Ninh Ninh sẽ đưa hai người đi chơi.

Chu Ninh Ninh nhìn lướt qua Lục Cận Thâm, hơi hơi cảm động, anh nói là sau này, là tương lai, anh không chỉ thề thốt với cô, còn hứa hẹn với cả người nhà cô nữa.

Cô cười với anh, sau đó ôm ông ba khó tính của mình, kèm theo giọng dụ dỗ trẻ con, nói: Đúng vậy, đợi con tốt nghiệp xong rồi đi làm kiếm tiền, con sẽ đưa ba mẹ đi chơi khắp nơi.

Ông Chu cảm động sắp rơi nước mắt, con gái trưởng thành sẽ hiểu thuận với ông, khoe mắt hơi nóng lên, ông đẩy đẩy Chu Ninh Ninh, làm ra vẻ ghét bỏ: Đi đi, qua mà ôm bạn trai của con kia.

Chu Ninh Ninh không chịu nghe: Anh ấy xách hành lý hộ chúng ta rồi, con không ôm được.

Mạc Tú Trân cười lắc đầu, hai cha con nhà này thật là...

Sau khi về đến nhà, ông Chu và Mạc Tú Trân liền vào phòng nghỉ ngơi, Chu Ninh Ninh đợi trong phòng một hồi, sau đó ôm quà của Lục Cận Thâm đi xuống.

Xe của Lục Cận Thâm vẫn đỗ dưới nhà, chưa hề di chuyển.

Chu Ninh Ninh cười, mở cửa xe: Sao anh biết em sẽ xuống?

Lục Cận Thâm véo véo mặt cô, cười nói: Trước khi lên lầu không phải em đã nháy mắt với anh sao? Anh nghĩ rằng đó là ám chỉ.

Được rồi, đáp án này khiến Chu Ninh Ninh rất hài lòng, chỉ cần cô nháy mắt vài cái, anh đã biết cô đang nghĩ gì.

Anh khởi động xe: Về nhà anh đi.

Cô nhìn anh cười cong khóe miệng, híp mắt gật đầu: Ừm...

Xe đã khởi động, nhưng không di chuyển, đèn phanh cũng chưa thả ra, Chu Nịnh Nịnh khó hiểu hỏi: Sao không đi thế?

Lục Cận Thâm nghiêng người, Chu Nịnh Nịnh nháy mắt, lại nháy mắt, sau khi nháy mắt lần thứ ba, cuối cùng anh cũng hôn cô...

Máy bay hạ cánh lúc 9 giờ sáng, bây giờ về nhà anh đã là 12 giờ trưa.

Lục Cận Thâm đã kêu đồ ăn bên ngoài, hai người đang ngồi trên bàn ăn bữa trưa.

Sau khi Chu Nịnh Nịnh gặp lại bạn trai, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều, liên tục kể những chuyện thú vị xảy ra khi đi chơi, cuối cùng, cô nói cho anh nghe một chuyện: Đúng rồi, ở đó em thấy người ta cầu hôn, có đến hai đôi tình nhân, trong đó có một người thành công, người còn lại thì thất bại.

Lục Cận Thâm dừng tay một chút, lại nghe cô tiếp tục kể: Người cầu hôn thất bại có vẻ rất đáng thương, khung cảnh lúc đó rất hoành tráng, có rất nhiều người vây quanh, tất cả đều vỗ tay ủng hộ cô gái đồng ý, nhưng không ngờ cô ấy lại từ chối. Cảnh tượng bắt đầu đầy long trọng vui vẻ, nhưng lại kết thúc trong yên ắng.

Cô đứng quan sát toàn bộ sự việc, còn nhớ rõ biểu cảm cứng ngắc đau xót trên mặt người đàn ông đó, anh ta nói đưa cô ấy tới đó chỉ để cầu hôn thôi, đã lên kế hoạch nửa năm rồi, cô thật không hiểu tại sao cô gái kia lại từ chối lời cầu hôn ấy.

Chuyện này cô hỏi Lục Cận Thâm.

Lục Cận Thâm trả lời cho cô: Đó là tình cảm của họ, người ngoài không thể đoán định.

Chu Nịnh Nịnh sùng sốt, ý của anh là, tình cảm như người uống nước, lạnh hay nóng thì tự biết.

Giống như cảm giác của cô với anh, bây giờ cô chắc chắn mình rất yêu anh, tương lai cũng muốn ở cạnh người đàn ông này. Nhưng lần trước anh nói muốn kết hôn không hiểu sao cô hơi lo lắng, thật ra cô cũng mơ hồ đoán được tâm tư của chính mình. Cô không dám đường đường chính chính đối mặt với một quyết định trọng đại của đời người. Thế nhưng hiện giờ, nếu như anh đề nghị, cô sẽ không hề do dự nói câu Em đồng ý.

Còn chuyện gì có thể khiến cô do dự hay sao?

Không có.

Sau khi ăn trưa, Lục Cận Thâm ôm Chu Nịnh Nịnh ngủ trưa, ôm nhau ngủ rất trong sáng, bởi vì ăn cơm xong Chu Nịnh Nịnh còn làm nham rất lâu nên bây giờ rất buồn ngủ.

Cô ngủ rất say, hơi thở kéo dài đều đặn, nửa khuôn mặt dán trong lòng anh, tay chân bám lấy người anh, tư thế rất thân mật khăng khít, Lục Cận Thâm thật ra không ngủ được, nhắm mắt một lát lại mở mắt nhìn cô, trong lòng cảm thấy mềm mại.

Tấm rèm cửa che kín bên ngoài, ánh sáng trong phòng ngủ rất mờ, ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt nhẵn bóng trắng nõn của cô, có lẽ do ngứa, cô cau mày đánh vào tay anh, mơ mơ màng màng làm bầm: Đừng nghịch, lưu manh...

Lục Cận Thâm dở khóc dở cười, thật ra anh rất muốn nghịch, thế nhưng đành phải đợi một lúc thôi.

...

Kỳ nghỉ Tết nguyên đán luôn rất bận rộn, vừa thăm nom hết họ hàng thân thích của cô, kỳ nghỉ của Lục Cận Thâm cũng kết thúc, mừng tám tháng giêng bắt đầu đi làm.

Kỳ nghỉ của Chu Nịnh Nịnh còn những hai tuần.

Hôm nay, cô đến công ty Lục Cận Thâm đợi anh hết việc, ngồi trên ghế sofa lên Weibo, lướt theo dõi trên blog của cô vẫn đang tăng, mỗi ngày mở lên đều có rất nhiều bình luận mới, nhiều lời khen, còn có thư nhắn tin.

Nguyên nhân chính là vì cô vẫn đều đặn đăng chương mới của Nam thần kiều ngạo, càng đăng càng hot, càng ngày càng nổi tiếng...

Có rất nhiều tin nhắn, cô chỉ để ý đến những tin quan trọng.

Nhất là lúc nghỉ đông, vừa đi nước ngoài chơi vừa chuẩn bị đón Tết nguyên đán, thỉnh thoảng cô mới lướt Weibo một chút, chỉ xem sơ qua bình luận, không mở hộp thư ra kiểm tra.

Bây giờ vừa mở ra xem, cô phát hiện thư mới nhất là của Nữ hán tử giỏi phát hiện tình yêu thường hay để lại bình luận cho cô, thế nhưng sau này lại đổi tên là Cô bé trong sáng đáng yêu giỏi phát hiện tình yêu.

Nhìn nội dung thư, Chu Nịnh Nịnh hơi choáng váng.

Nịnh Nịnh, thấy thư thì nhớ hồi âm đấy... Tôi kêu gào cô từ năm ngoái đến năm nay rồi... Cô không xuất hiện tôi sẽ chết đó...

A a a, tôi thấy cô online rồi! Trả lời thư đi! Ân nhân!

Chu Nịnh Nịnh trả lời: ...

Chuyện này là sao?

Bên kia nhanh chóng hồi âm: Cuối cùng cô cũng lên rồi! Tôi đợi cô lâu lắm rồi đấy!

Chu Nịnh Nịnh: Ngày mai tôi sẽ đăng tiếp. Cô nghĩ chắc là giục cô mau đăng chương mới thôi, hóa ra mọi người cuồng nhiệt như vậy, cô có nên kiêu ngạo một chút không?

Không phải không phải, tốt nhất đừng đăng đi! Lúc sau còn thêm mấy cái icon muốn khóc.

Tại sao lại không đăng... Chẳng lẽ không phải giục đăng chương mới sao? Chu Nịnh Nịnh thật sự không hiểu.

Vài phút sau, Chu Nịnh Nịnh đã hoàn toàn sáng tỏ, nữ hán tử đi trật đường ray đó... Thì ra là biên tập viên của nhà xuất bản L?! Ấn nút ở Weibo của cô lâu như vậy là để tìm bản thảo mới...

Cô vội vàng xem vài thư còn thừa khác, bất ngờ phát hiện không chỉ có một nhà xuất bản tìm đến cửa, còn có rất nhiều phòng xuất bản truyện tranh khác, lướt qua loa một lát, cô thật sự không tiêu hóa nổi.

Cảm giác này, có lẽ giống như một bước lên mây, tại sao bỗng nhiên có nhiều vận may như thế...

Trước đây cô đã gửi thư bản thảo, cũng hỏi thăm rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng bị trả lại, người chủ động tìm đến đương nhiên càng hiếm, dù sao cô cũng chỉ là một học sinh, người vẽ tranh có kinh nghiệm hơn cô còn cả khối.

Trong dịp Tết nguyên đán, rất nhiều họ hàng hỏi cô, tốt nghiệp rồi thì định làm gì? Cô cũng đang tự hỏi về vấn đề này, sau khi học kỳ mới bắt đầu, rất nhiều người đã đi nộp sơ yếu lý lịch, phỏng vấn, mở đầu cuộc sống cầu danh.

Cô cũng không ngoại lệ.

Hôm qua Lục Cận Thâm còn hỏi cô: Có cần anh giúp không?

Chu Nịnh Nịnh tỏ vẻ: Không cần không cần, em là người có năng lực, anh phải tin tưởng, em có thể tự lực cánh sinh.

Hôm nay đã có tin mừng đến.

Chu Nịnh Nịnh phấn khởi đến mức suýt chút nữa kêu lên thành tiếng, nhưng nhớ ra đang trong phòng làm việc của anh, không thể gây tiếng động lớn, cuối cùng ôm điện thoại lẩn lộn trên sofa, đứng là tốt quá!

Một lát sau cô mới phản ứng lại, phải hồi âm ngay, vội vã ngồi dậy ngay ngắn, nghiêm túc xem xét điều kiện của họ, nhà xuất bản L này vừa hay ở thành phố B, hơn nữa còn thường xuyên tạo điều kiện cho tác giả trẻ phát triển, hai năm gần đây đã cho ra rất nhiều tác phẩm bán chạy.

Nịnh Nịnh, tôi biết bộ manhua (2) này đang rất hot, chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn ký hợp đồng, tôi theo dõi cô rất lâu rồi và vô cùng thích nét riêng trong tác phẩm của cô, tôi cảm thấy nét vẽ của cô rất mới mẻ, lại có phong cách đặc biệt, nếu như cô đồng ý ký kết với chúng tôi, tin tôi đi, chúng ta sẽ hợp tác rất vui vẻ, ký không? Ký không? Ký không? (Chuyện quan trọng phải nói ba lần) Vậy cô ký không? Mau nói cho tôi biết nha! – Cô bé trong sáng yêu Nịnh Nịnh.

(2) Manhua: Truyện tranh Trung Quốc, tương tự như manga của Nhật Bản.

Trời... Đã đổi tên để thuyết phục cô rồi, Chu Nịnh Nịnh làm sao có thể từ chối? Cô cười híp mắt trả lời: Xét thấy cô đã thổ lộ với tôi như vậy, tôi quyết định... Đồng ý!

Sau khi gửi xong phản hồi, cô không kiềm chế được mà bật cười ra tiếng, hôm nay là một ngày vô cùng vui vẻ!

Lục Cận Thâm thật ra đã chú ý tới sự thay đổi bất ngờ của bạn gái, từ lúc cô bắt đầu lẩn lộn trên sofa.

Thấy cô vẫn cười khúc khích liên tục, cuối cùng anh cũng buông công việc trên tay xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh cô.

Chu Nịnh Nịnh vẫn còn đang nhẩn tớn, hoàn toàn không chú ý đến việc bên cạnh có thêm một người, tiếp tục che miệng cười, biên tập viên này thật đáng yêu!

Đến khi chỗ bên cạnh đột nhiên lờn xuống, cô mới ngẩng đầu, khoe môi vẫn còn nhếch lên nụ cười thật lớn, cô che miệng, ồm ồm hỏi: Ày, xin lỗi, em làm ồn đến anh à?

Lục Cận Thâm mỉm cười lắc đầu, sờ sờ tóc cô, Có chuyện gì vui vậy?

Chu Nịnh Nịnh đang lo không có ai chia sẻ, bây giờ Lục Cận Thâm chủ động hỏi, cô lập tức cười hi hi ngã lệch đầu sang vai anh, âm thanh nhẹ nhàng: Có một nhà xuất bản tìm đến, muốn hợp tác với em, ừm... Là dài hạn, nói cách khác em đã tìm được việc làm rồi. Sau đó lú lú thêm một tràng dài, một

khi cô đã hưng phấn sẽ nói nhảm mãi không thôi.

Hơn mười phút sau, Lục Cận Thâm mỉm cười, khen một câu: Em rất giỏi.

Chu Ninh Ninh: Hì hì hì hi...

Hơn mười ngày nghỉ tiếp theo, Chu Ninh Ninh đã có việc để làm, cô hẹn gặp mặt với biên tập viên Cô bé trong sáng đáng yêu giỏi phát hiện tình yêu, ở Tiệm bánh ngọt của I tiên sinh đối diện công ty Lục Cận Thâm lúc 10 giờ sáng, thời gian và địa điểm đều do biên tập tình nghịch ước định.

Chu Ninh Ninh đợi ở đó trước nửa tiếng đồng hồ, giờ này trong quán rất ít người, trừ Chu Ninh Ninh chỉ có một bàn khác có người, cô nhìn chằm chằm ra cửa, đợi cô biên tập đáng cao 1m65, mặc áo lông trắng, tóc đen thẳng đi đến.

Về phần tại sao không gửi ảnh cho cô, hoàn toàn là vì biên tập tình nghịch nói: Phải giữ một chút cảm giác thần bí, như vậy mới thần thiết. Khiến tâm trạng của cô bây giờ có cảm giác rất thân cận, tuy cô chưa bao giờ tiếp xúc với người ta...

Chỉ mới đợi khoảng mười phút, cánh cửa kính đã bị đẩy ra, Chu Ninh Ninh vẫy vẫy tay: Bên này!

Lục Thương Thương cười tủm tỉm đi đến, ngồi xuống trước mặt cô, hai người cười híp mắt, lại hơi xấu hổ chỉ biết nhìn nhau cười, Lục Thương Thương lấy danh thiếp ra, Tôi thật sự là biên tập, không thể giả được.

Chu Ninh Ninh có hơi bất ngờ, bởi vì trông cô ấy còn rất trẻ, cô không nhận được hỏi vấn đề đầu tiên: Năm nay cô bao nhiêu tuổi?

Lục Thương Thương nâng mày, đôi mắt hạnh xinh đẹp lấp lánh, 24 tuổi.

Tuổi tác xấp xỉ, sở thích giống nhau, hai người rất dễ kết thân, trò chuyện đến hơn 12 giờ trưa, mãi đến khi Lục Cận Thâm gọi điện.

Chu Ninh Ninh từ chối lời mời ăn trưa cùng Lục Cận Thâm, lựa chọn đi ăn lẩu với Lục Thương Thương.

Nam thần của cô có phải rất thất bại không? Chúng ta vừa gặp lần đầu tiên cô đã chọn tôi rồi, tôi đánh bại anh ta rất dễ dàng nha... Hình như tôi cảm thấy chưa ra tay đã thắng rồi đó? Lục Thương Thương xấu xa hỏi.

Ha ha ha, mặc kệ anh ấy đi, chúng ta đi ăn lẩu trước đã, tôi đói quá rồi... Chu Ninh Ninh cười rất vui vẻ.

Đi thôi!

...

Học kỳ cuối cùng cũng có nhiều người đã tìm được việc như Chu Ninh Ninh, đang yên tâm đợi lễ tốt nghiệp, bốn người trong phòng cô đều có việc làm cả rồi.

Mạnh Nghiên thử hỏi Chu Ninh Ninh: Tốt nghiệp xong cậu định làm ở đâu?

Chu Ninh Ninh cũng không giấu giếm, ăn ngay nói thật, bởi vì chuyện này không có gì phải giấu giếm cả.

Tốt như vậy sao... Giọng điệu của Mạnh Nghiên bắt đầu có thêm một chút hàm ý sâu xa, vốn nghĩ rằng công việc của mình là tốt nhất rồi, không ngờ...

Vận khí của cậu đúng là tốt.

Ừ, đúng thế. Chu Ninh Ninh thần nhiên trả lời.

Mạnh Nghiên tự cảm thấy mất mặt, cảm túi bỏ đi hẹn hò.

Lâm Tiểu Nhiên sau khi tốt nghiệp sẽ đi làm ở công ty của gia đình, mạnh dạn đổi nghề.

Về phần Trịnh Thiến Thiến, cô đã bàn bạc với bạn trai, cùng nhau quay về thành phố A.

Chu Ninh Ninh rất luyến tiếc Trịnh Thiến Thiến, hỏi: Hay là rủ bạn trai cậu cùng ở lại thành phố B đi?

Trịnh Thiến Thiến lắc đầu, cười nói: Sau này mình có thể thường xuyên lên đây chơi, cậu cũng có thể về đó thăm mình.

Lúc tốt nghiệp ai cũng sẽ nói như vậy, thế nhưng hai thành phố cách nhau một quãng đường dài, thường xuyên qua lại không phải chuyện dễ dàng gì, dù sao công việc tương lai bẽ bộn, lấy đâu ra nhiều thời gian rảnh.

Chu Ninh Ninh hơi đau lòng, nhưng cuối cùng chỉ biết vươn tay ôm chặt Trịnh Thiến Thiến.

Năm tháng thấm thoát qua đi, thời gian vui vẻ hòa lẫn một chút ưu thương lặng lẽ bỏ đi mất, cuối cùng cũng đến ngày tốt nghiệp.

Chu Ninh Ninh cùng các bạn học khác khoác áo cử nhân lên người, đi khắp ngõ ngách trong trường để chụp ảnh kỷ niệm. Tốt nghiệp có nghĩa là chia ly,

là một chuyện nửa vui nửa buồn. Lúc chưa tốt nghiệp thì hy vọng có thể nhanh chóng tốt nghiệp, đến khi thật sự tốt nghiệp lại ước gì thời gian có thể trôi chậm lại một chút, thanh xuân trôi qua lâu một chút, chỉ một chút thôi, đã đủ lắm rồi.

Chụp được một lát, Chu Ninh Ninh nhận được điện thoại của Lục Cận Thâm, cô nói cho anh biết chỗ cô đang đứng

Anh nhanh chóng tìm được.

Trong đoàn người chỉ mặc đúng một kiểu trang phục, việc tìm ai đó là không hề dễ dàng, huống chi là tầng tầng lớp lớp, người nọ che mắt người kia, Chu Ninh Ninh đứng trong đám đông đã trông thấy hình dáng thon dài cao lớn của Lục Cận Thâm bình tĩnh đi đến, mặc một chiếc sơ mi trắng đơn giản, khuôn mặt tuấn tú lịch sự tao nhã, đưa mắt nhìn bốn phía tìm kiếm hình bóng cô.

Chu Ninh Ninh nhìn ngây ngốc vài giây, mãi đến khi Trịnh Thiên Thiên nhắc cô: Nam thần của cậu đến kia, thấy chưa?

Đương nhiên là thấy rồi, Chu Ninh Ninh hồi phục tinh thần, đứng tại chỗ nhảy lên, giơ tay vẫy vẫy, Ở đây! Ở đây!

Loáng thoáng nghe được một giọng nói quen thuộc, Lục Cận Thâm di chuyển tầm nhìn, thấy dáng người nhỏ xinh trong đám đông đang giơ tay nhảy nhảy, thoát ần thoát hiện.

Anh cười cười, đi sang hướng cô.

Sau khi đến gần, Chu Ninh Ninh mới nhìn thấy tay anh đang cầm một cái máy ảnh SLR, hơi nghi ngờ hỏi: Anh mua khi nào vậy?

Lục Cận Thâm: Máy tháng trước.

Sao em không biết? Chu Ninh Ninh nghĩ bạn trai giấu giếm mình là một chuyện lớn, lại còn giấu lâu như vậy, thế mà cô lại không hề phát hiện!

Lúc Lục Cận Thâm mua máy ảnh chính là khi thấy ảnh chụp hồi bé của Chu Ninh Ninh, cũng do lời nói hôm đó của ông Chu.

Anh biết dùng không? Nghe nói lúc trước đồng chí Chu cũng từng học dùng máy ảnh SLR, nghiên cứu mãi mới có thể chụp được một tấm ảnh đẹp.

Lục Cận Thâm gật đầu, anh đã dành chút thời gian nghiên cứu qua rồi.

Chu Ninh Ninh cười tủm tỉm: Anh đến làm thợ chụp ảnh cho em à?

Lục Cận Thâm cười nhưng không nói, tối hôm qua là ai nói với anh, muốn hôm nay phải chụp thật nhiều ảnh?

Lục Cận Thâm vừa xuất hiện liền hấp dẫn đông đảo ánh mắt, mọi người vốn đang chụp ảnh, nói chuyện phiếm đều đồng loạt nhìn sang bên này.

Chu Ninh Ninh hơi ngượng ngùng, nhưng cũng không trốn tránh, suy nghĩ một chút lại ngẩng đầu lên cười, Vậy anh giúp bọn em chụp ảnh được không?

Được. Anh mang máy ảnh tới không phải để chụp ảnh cho cô sao?

Vốn đang có bảy, tám người đang tụ tập bên này, sau khi Lục Cận Thâm đến, số lượng nữ sinh càng ngày càng nhiều, đại đa số là bạn cùng lớp của Chu Ninh Ninh, đương nhiên cũng có mấy người ở lớp khác.

Dù sao... Ảnh của bạn trai cô đã từng xuất hiện trên diễn đàn trường rất lâu rồi, vài người chắc cũng có chút ấn tượng, có thể vẫn còn lưu mấy tấm ảnh đó...

Chu Ninh Ninh suy nghĩ một lúc, quyết định đi chụp ảnh ở vườn cây đối diện thư viện, có người trên học nói: Chỗ đó là thánh địa của tình nhân mà, Ninh Ninh, cậu cũng từng hẹn hò với bạn trai ở đó sao? Lục Cận Thâm vừa nhìn đã biết là tình anh trong xã hội, theo kiểu tổng giám đốc bá đạo, chỗ hai người hẹn hò chắc chắn sẽ không ở trong vườn trường.

Đi qua thôi mà... Chu Ninh Ninh đỏ mặt nói dối: Không có... Chỉ là phong cảnh bên đó rất đẹp, cây nhiều...

Lục Cận Thâm cười cười: Nếu em thích thì đi thôi.

Chúng bạn học: Quả nhiên là kiểu tổng giám đốc bá đạo... Khi nào mới có một tổng giám đốc bá đạo như thế yêu mình đây?

A, ở phía trước có người đang cầu hôn kia!

Đúng rồi... Hình như là Tô Kỳ, đi xem mau!

Tô Kỳ là ai? Là nhân vật phong vân đã tốt nghiệp từ hai năm trước, bây giờ cũng thường xuyên thấy anh ta trong mấy show diễn thời trang, là một người mẫu, sao đột nhiên lại xuất hiện trong trường, còn đang cầu hôn nữa...

Ai không hiếu kỳ cho được? Nếu như không phải có Lục Cận Thâm ở bên cạnh, chắc chắn Chu Ninh Ninh cũng đi xem náo nhiệt rồi, dù sao tướng mạo của Tô Kỳ cũng là tiêu chuẩn nam thần đấy....

Không biết nam thần cầu hôn sẽ thế nào...

Bởi vì sự xuất hiện của Tô Kỳ, bên cạnh Chu Ninh Ninh và Lục Cận Thâm không còn một ai, tất cả mọi người đều chạy đi xem cầu hôn rồi.

Lục Cận Thâm thấy dáng vẻ ló đầu hiếu kỳ của Chu Ninh Ninh, gõ lên trán cô một cái, nói: Đừng nhìn nữa, đi thôi, anh chụp ảnh cho em. Đang lúc sân trống, anh có thể chụp cho cô mấy tấm ảnh.

Chu Ninh Ninh lại nhìn vài cái, sau đó hơi tiếc nuối quay đầu lại, Được rồi...

Lục Cận Thâm giúp cô chỉnh lại tóc, Chu Ninh Ninh nhân cơ hội hỏi: Em mặc áo này đẹp không?

Ừ, đẹp lắm. Anh nói.

Em cũng thấy thế. Chu Ninh Ninh cười híp mắt.

Hai người đi về phía con đường nhỏ khác đối diện thư viện, loáng thoáng nghe được tiếng hoan hô và vỗ tay.

Chu Ninh Ninh hỏi: Anh đoán xem có phải cầu hôn thành công rồi không?

Lục Cận Thâm nhìn sang ai đó vẫn còn quan tâm đến hiện trường cầu hôn bên kia, anh hỏi ngược lại cô: Em thích xem người khác cầu hôn à? Hay là cô đang cũng mong đợi gì đó?

Không phải đâu, đó là nam thần trước đây của trường em, em chỉ hiếu kỳ không biết anh ta cầu hôn ai? Chu Ninh Ninh cười tủm tỉm nói. Mặc áo cử nhân rộng thùng thình di chuyển trên con đường nhỏ, cô muốn tìm người chụp cho cô và Lục Cận Thâm một tấm.

Bạn ơi, phiền bạn chụp giúp mình và bạn trai một tấm được không? Cô kéo một bạn học Giáp đi ngang qua hỏi.

Được...

Cám ơn nhé!

Sau khi bạn học Giáp giúp hai người chụp hình xong, Chu Ninh Ninh bỗng nhiên đỏ mặt kéo kéo tay áo Lục Cận Thâm, nhỏ giọng yêu cầu: Anh bỗng em lên được không?

Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, lại nhìn sơ qua những người thừa thốt đang đi tới, không hề do dự đã vươn tay bỗng cô lên.

Bạn học qua đường Giáp làm hết phận sự, nắm bắt hình ảnh này, chụp liền năm tấm...

Cám ơn, cám ơn! Sau khi thấy ảnh chụp, Chu Ninh Ninh vô cùng vui vẻ, cô đã kéo được một bạn học rất biết chụp ảnh.

Không có gì, do mình thấy bạn trai cậu rất đẹp trai mà thôi... Bạn học Giáp cười nói.

Chu Ninh Ninh: Vậy cũng cám ơn. Cám ơn đã khen bạn trai cô đẹp trai!

Lúc này, Thiên Thiên và Lâm Tiểu Nhiên đã xem xong màn cầu hôn, thấy sự tò mò trong mắt của Chu Ninh Ninh, không hề keo kiệt kể cho cô nghe.

Sau khi nghe xong, Chu Ninh Ninh cảm thán một câu: Vậy chẳng phải cô ấy một tay cầm bằng tốt nghiệp một tay cầm giấy chứng nhận kết hôn sao?

Lâm Tiểu Nhiên chớp mắt nhìn cô: Cậu cũng có thể đấy.

Chu Ninh Ninh: Hi hi... Cậu cũng có thể, Thiên Thiên cũng có thể.

Vốn chỉ là một lời đùa, thế nhưng bạn học Thiên Thiên lại trả lời: Mình không chỉ có thể, mình đã thật sự một tay cầm bằng tốt nghiệp một tay cầm giấy chứng nhận kết hôn luôn rồi.

Hả? Cậu nói thật hay giả thế? Chu Ninh Ninh cùng Lâm Tiểu Nhiên trăm miệng một lời, đồng loạt hét lên.

Thật... Còn thật hơn trên châu đó. Bạn học Thiên Thiên rất nghiêm túc trả lời, sau đó mỉm cười, Thật mà, hai tháng sau các cậu phải đi uống rượu mừng đấy.

Chuyện này, chuyện này, quá bất ngờ đó! Chu Ninh Ninh nhìn chằm chằm một lúc, Thiên Thiên bị cách nhìn của cô khiến cho hoảng sợ, ghé vào tai cô nói một câu, sau đó toàn thân cô ngừng hoạt động.

Lâm Tiểu Nhiên: Các cậu thì thầm cái gì vậy, mình cũng muốn nghe!

Bạn học Thiên Thiên giả vờ thần bí nói: Đến lúc đó cậu sẽ biết, bây giờ phải giữ bí mật.

Lâm Tiểu Nhiên: A a a a, đáng ghét! Cố ý thì thầm trước mặt mình rồi không cho mình biết!

Sau khi Chu Ninh Ninh lấy lại tinh thần, cũng la to: A a a! Thiến Thiến! Cậu, cậu...

Suyt... Trịnh Thiến Thiến đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo cô nhỏ tiếng lại.

Phụng tử thành hôn (3)!

(3) Mang thai trước khi kết hôn.

Trời ạ! Bạn học Thiến Thiến mang thai rồi...

Sau khi ngồi lên xe Lục Cận Thâm, Chu Ninh Ninh vất vả lắm mới tiêu hóa được tin tức này, sau đó hỏi: Hôm đó anh đến thành phố A với em được không?

Lục Cận Thâm mỉm cười, Nếu em muốn thì anh sẽ đi.

Chu Ninh Ninh không chút do dự: Muốn!

Một lúc sau, Chu Ninh Ninh phát hiện xe hình như đang sang đường cao tốc bên kia, hỏi: Chúng ta đang đi đâu vậy?

Tâm trạng Lục Cận Thâm rất tốt, Em đoán đi!

Đến... Duyệt Dục Sơn Dã? Nơi hẹn hò đầu tiên của hai người sao?

Ừ. Lục Cận Thâm gật đầu một cái.

A, vậy tại sao anh không nói trước với em? Đêm nay chúng ta ở đâu? Em còn chưa thay đồ nữa... Cô oán trách anh.

Sao em biết anh không mang theo? Lục Cận Thâm vừa lái xe vừa trấn an bạn gái.

Vậy là mang theo rồi, Chu Ninh Ninh yên tâm, khen bạn trai một câu: Anh càng ngày càng chu đáo hơn đấy.

Lục Cận Thâm mỉm cười, trong mắt có gió xuân không thể diễn đạt thành lời.

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời lặn, xe vẫn đang chạy trên đường cao tốc, Chu Ninh Ninh nhìn phong cảnh thấp thoáng ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

Bỗng nhiên cô hiểu ra, vì sao hôm nay anh lại muốn đưa cô đến đây.

Lần đầu tiên bọn họ đến nơi này đã chính thức hẹn hò, khi rời đi màn đêm cũng vừa buông xuống, bầu trời xám đậm bao phủ lấy khu nhà nghỉ toạ lạc giữa sườn núi, như lúc này đây, trời đêm mờ ảo giữa đỉnh núi, tỏa ánh sáng trong trẻo như hắt từ nơi sâu thẳm nhất, như một tòa thành uy nghi nép giữa khu rừng trong câu chuyện cổ tích, đẹp đẽ như một bức tranh sơn thủy.

Lúc đó cô đã thốt lên một câu: Thật là muốn nghỉ lại một đêm, giống như đang ngủ trong rừng vậy, em chắc chắn cảm giác sẽ rất tuyệt vời.

Nhưng sau đó bọn họ chưa từng trở lại.

Chu Ninh Ninh cảm thấy, những nơi chứa đầy kỷ niệm đẹp như vậy, không cần phải đến thường xuyên, thỉnh thoảng ghé thăm một lần, cảm giác sẽ càng đẹp hơn.

Đến khu nghỉ mát đã hơn tám giờ tối, ở đây còn khá đông người, nhưng hiển nhiên, Lục Cận Thâm đã sắp xếp ổn thỏa rồi, đến đây vừa đúng lúc bọn họ có thể ăn cơm tối.

Sau khi ăn xong, Lục Cận Thâm nắm tay Chu Ninh Ninh đi trên con đường nhỏ rải đầy đá, đèn đường vàng nhạt chiếu dài bóng hình hai người, hôm nay Chu Ninh Ninh mang một đôi giày búp bê, không khỏ sò như lần đầu tiên, cô đi cạnh anh rất thoải mái.

Tâm trạng lần này cũng rất khác, lần trước vừa thấp thỏm vừa mong đợi khiến người ta đắm chìm trong cảm giác ngọt ngào và giày vò.

Hôm nay chỉ hơn ở chỗ đáy lòng đã nhẹ nhàng hơn, cô rất may mắn vì đã gặp đúng người.

Ninh Ninh, hai ngày đến anh sẽ xin nghỉ phép, hưởng thụ kỳ nghỉ cuối tuần của hai người. Giọng anh trong trẻo rất êm tai.

Chu Ninh Ninh quay người lại, nhẹ giọng hỏi: Tại sao phải nghỉ ngơi?

Anh đi bên cạnh ôm lấy cô, cười nhẹ nói: Đưa bạn gái anh đi du lịch tốt nghiệp.

Chu Ninh Ninh nhìn bóng đen phản chiếu dưới đất, một cao một thấp, thân mật mà ôm nhau, sau đó ngẩng đầu lên cười với anh: Cảm ơn. Cảm ơn anh đã thực hiện tất cả ước hẹn với em.

1.

Năm thứ hai sau khi Chu Ninh Ninh tốt nghiệp đã gả cho Lục Cận Thâm, hai người cũng chính thức bắt đầu sinh hoạt vợ chồng.

Một ngày đẹp trời, ánh nắng mặt trời ấm áp, Lục Cận Thâm hỏi Chu Ninh Ninh, lúc này đã trở thành Lục phu nhân: Kết hôn và hẹn hò có gì khác nhau không? Trước đây cô luôn lo lắng về vấn đề này, vậy nên anh cũng đặc biệt để ý đến nó.

Chu Ninh Ninh đang ngồi trong phòng vẽ tranh cách Lục Cận Thâm không xa, Lục Cận Thâm ngồi trên ghế sofa chăm chú nhìn cô.

Ánh nắng mặt trời ấm áp xuyên qua cửa kính thủy tinh chiếu xuống đất, long lanh tuyệt đẹp, cô xoay đầu lại nhìn anh cười: Hình như không khác lắm, chỉ là mỗi khi trời tối đều phải ở bên cạnh anh.

Ánh nắng mặt trời rất rực rỡ, nhưng vẫn thua xa nụ cười của cô, đáp án này khiến Lục Cận Thâm rất hài lòng, cười nói: Vậy là tốt rồi.

Chu Ninh Ninh cúi đầu lén lút cong cong khóe miệng, thật ra cô nghĩ người ta nói rất đúng, nếu hẹn hò có cảm giác như đang ngậm đường, vậy kết hôn sẽ giống đắm mình trong lọ mật ong, nhưng cô không nói cho anh nghe, để phòng anh lại kiêu ngạo! E hèm!

Đôi mắt to tròn đảo lòng vòng, đi đến gần anh rồi trực tiếp ngồi lên đùi anh, vòng lấy cổ của anh cười tủm tỉm hỏi: Hi hi... Hôm tổ chức hôn lễ, em nghe thấy bạn học cũ của anh nói anh là trâu già khoái gặm cỏ non, còn nói em nhỏ tuổi nhưng rất đáng yêu hiểu chuyện, anh có tự hào không? Hay anh có cảm giác ưu việt gì không?

Rõ ràng cô đang đòi khen ngợi đây mà... Lục Cận Thâm cười cười nhìn đôi mắt gian xảo của cô, sau đó ho hai tiếng: Không hề tự hào hay ưu việt gì cả.

Sao... Chu Ninh Ninh chep miệng, rất thất vọng, suy sụp cúi mặt xuống, bắt đầu nhào vào người anh... Anh anh anh anh... Mới kết hôn thôi mà! Anh đã bắt đầu chê bai cô rồi!

Lục Cận Thâm giữ chặt lấy cô, đôi môi anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô, nói: “Nếu cảm thấy tự hào và ưu việt sẽ giống một phép so sánh. Nhưng từ trước đến giờ anh chưa từng so sánh em với người phụ nữ khác.”

Chu Ninh Ninh nháy mắt, giả vờ nghe không hiểu, trong lòng lại đang nở hoa, anh đang ám chỉ trong lòng anh chỉ có cô, sẽ không bao giờ so sánh cô với ai khác. Cho dù người khác có xuất hiện cũng không liên quan đến anh. Cho dù cô phạm sai lầm gì, cũng đều do anh cả đấy.

2.

Về vấn đề nội trợ, trước khi kết hôn Chu Ninh Ninh ra vẻ mình muốn gánh vác công việc này, giúp đỡ anh một chút. Trước đây khi yêu đương, thỉnh thoảng cô cũng ở lại nhà anh, nhưng chưa bước vào trạng thái ở chung, thông thường là Lục Cận Thâm nấu cơm, cô sẽ phụ giúp, sau khi ăn cơm tối xong, người rửa chén vẫn là Lục Cận Thâm, vấn đề vệ sinh nhà cửa thì mỗi tuần đều có một bác gái ở công ty giúp việc đến quét dọn đúng giờ.

Sau khi kết hôn Chu Ninh Ninh cảm thấy chuyện lau nhà quét dọn nhỏ nhặt này, tự mình có thể làm được... Lục Cận Thâm đã xung phong nấu cơm rửa chén rồi, lại còn bắt anh lau chùi sàn nhà sao, anh nhân nhặt lờm cô: Anh cảm thấy việc này không cần thiết, rất lãng phí thời gian.

Chu Ninh Ninh quan sát căn hộ này một lượt, phòng trên phòng dưới cộng lại chừng 300 mét vuông, quả thật là một công trình lớn, rất kiên quyết nói: Sau này em phụ trách lau sàn nhà!

Lục Cận Thâm chống mắt nhìn cô: Em chắc chứ? Anh không muốn em quét dọn phòng ốc đến mệt lã, rồi sau đó lạnh nhạt với anh.

Lạnh nhạt với anh... Chu Ninh Ninh nháy mắt hiểu được ám chỉ của người nào đó, đỏ mặt quay đầu không nhìn anh nữa, Hừ, không đâu, em có vũ khí bí mật đấy.

Hai ngày sau, trong nhà đã có người máy quét rác, người máy lau nhà,... Hoàn toàn tự động.

Lục Cận Thâm nhìn hai thành viên mới đang ra sức làm việc trên sàn nhà, nhân nhặt liếc nhìn bà Lục, ý cô như vậy là chia sẻ việc nội trợ?

Chu Ninh Ninh đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, vui sướng nhìn hai thành viên mới. Trước kia khi cô còn ở cùng ba mẹ đã rất tò mò về thứ này, từng có ý định mua một cái về để trong nhà, nhưng ba mẹ cô lại khẳng định bản thân làm tốt hơn nhiều so với máy móc, hơn nữa còn có thể rèn luyện thân thể, cô cũng đành chịu.

Bây giờ cô đã có nhà riêng, thích mua thứ gì thì mua thứ đó, thích vứt món nào thì vứt món đó. Hôm nào đó cô cao hứng lên, nói không chừng còn có thể đổi sofa bằng da thành ghế vải bố, hoặc đổi rèm cửa xám xịt sang một màu ấm áp hơn đấy, hi hi, dù sao đây cũng là nhà của cô.

Vài ngày sau, lúc hai người đang nằm trên ghế sofa xem tivi, Chu Ninh Ninh đột nhiên hỏi: Anh có cảm thấy tạp âm của người máy hơi lớn không?

Lục Cận Thâm ho khan vài tiếng, gõ đầu cô một cái: Bây giờ em mới phát hiện sao?

Anh anh anh anh... Bây giờ cô mới phát hiện đó!

3.

Năm thứ ba sau khi kết hôn, Chu Ninh Ninh đã 27 tuổi, vẫn chưa có ý định sinh con, nhưng người lớn hai nhà lại rất sốt ruột. Một lần cả nhà ăn chung mẹ chồng nắm tay Chu Ninh Ninh nói bóng gió: Ninh Ninh à, hai con đã kết hôn được ba năm rồi, yêu đương cũng đủ lâu rồi, có phải nên cân nhắc... Thêm thành viên mới hay không?

Mẹ, có phải mẹ đọc được suy nghĩ của bọn con không. Chu Ninh Ninh đang hồ hởi gặm xương sườn.

Lục Cận Thâm nhàn nhạt lườm vợ mình, nhớ đến việc cô yêu cầu anh hơn một tháng trước.

Phùng Anh mừng rỡ cười túm tùm. Các con có tính đến là tốt rồi, là tốt rồi...

Vâng, đến lúc đó sẽ mang đến cho mẹ xem. Chu Ninh Ninh cũng cười túm tùm.

Phùng Anh hơi mờ mịt, sinh cháu đương nhiên phải dẫn đến cho bà nội xem rồi! Bà muốn xem từ lúc vẫn còn trong bụng kia kìa! Bà muốn chăm con dâu cho trắng trẻo mập mạp, sinh ra một đứa cháu trắng trẻo mập mạp, à không, tốt nhất là sinh cháu gái... Bà đã có ba đứa cháu, con cả và con thứ đều sinh con trai rồi...

Lục Cận Thâm cười bắt đầu dĩ, vợ và mẹ anh nói chuyện không ăn nhập gì với nhau cả. Thành viên mới mà vợ anh muốn có thêm là một con chó Samoyed (1), đó là giống chó to, anh không đồng ý, vợ anh đã giằng vò anh cả tháng nay rồi.

(1) Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết và tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói.

Nếu như còn muốn có con... Quả thật không thể nuôi được.

Buổi tối, sau khi Lục Cận Thâm lăn lộn với Chu Ninh Ninh mấy lần, anh ôm cô thấp giọng hỏi: Ninh Ninh, khi nào em mới sinh con cho anh? Giọng nói vẫn còn mang theo dục vọng chưa tan hết, khăn khăn, gọi cảm, chọc ghẹo.

Chu Ninh Ninh mơ màng trả lời: Sinh à, hai năm nữa rồi sinh... Em rất hẹp hòi, em sợ có em bé rồi anh sẽ không thương em nữa... Lỡ như tranh giành tình cảm với nhau thì biết làm sao..

Lục Cận Thâm cúi đầu nhìn cô, buồn cười nói: Con là con, em là em, làm sao anh sẽ bớt yêu em được?

Chu Ninh Ninh tỉnh táo vài phần, chọc vào ngực trái của anh, lẩm bẩm: Trái tim chỉ có bấy nhiêu còn phải chia một nửa ra cho em bé, không đúng... Nói không chừng là hơn một nửa, nếu như sinh con gái, đó sẽ là tình nhân kiếp trước của anh, phối hợp với gen tốt của anh nhất định lớn lên sẽ xinh đẹp hơn em... Thật ra không phải cô không muốn sinh con cho anh, chỉ là cô vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng. Lục Cận Thâm cung chiêu đến làm hư cô rồi.

Lục Cận Thâm thờ dài, bế cô lên, để cả người cô nằm sấp lên mình, Chu Ninh Ninh tưởng anh muốn làm thêm lần nữa, vội vàng bò xuống, sợ hãi nhìn anh: Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng động tay động chân!

Lục Cận Thâm: ...

Từ lúc Lục Cận Thâm và Chu Ninh Ninh nói đến việc sinh con, Chu Ninh Ninh cũng hơi nghi ngờ, lúc thì nghĩ có lẽ anh nói đúng, nếu thật sự không sinh... Qua hai năm nữa anh đã là cụ già rồi mới có con... Khụ khụ khụ... Một lát sau lại nghĩ để một hai năm nữa, 28, 29 tuổi sinh con cũng chẳng muộn.

Nhưng khi cô 28, 29 tuổi, Lục Cận Thâm đã 33, 34 tuổi rồi...

Hừ hừ hừ thật rắc rối quá đi, mang thai sẽ không thể nuôi chó, con Tắt Ma nhà Lục Thương Thương thật sự rất thông minh đáng yêu, hàng ngày cô ấy đều quay video và chụp ảnh với nó, còn thường xuyên giả giọng nói trước mặt cô: Ninh Ninh, đi mau nuôi bé trai đi, ghép đôi với nhà cháu.

Chu Ninh Ninh rất nghi ngờ, Lục Cận Thâm không muốn cô nuôi chó nên mới nói muốn sinh con, chứ rõ ràng hai năm trước chưa hề nhắc đến chuyện này mà!

Buổi tối... Cô ngồi trên tấm thảm trong phòng, kéo ngăn tủ đồ chuyên môn của Lục Cận Thâm ra, cảm mấy cái gói nhỏ, đưa vào ánh đèn bàn để nhìn.

Lục Cận Thâm đi vào phòng ngủ thấy cảnh tượng như vậy... Trong mắt anh, rất kỳ dị, Em... Đang làm gì vậy?

Chu Ninh Ninh đỏ mặt đóng ngăn tủ lại, hừ hừ: Em đang xem anh có lén đâm lỗ hay không.

Lục Cận Thâm: ... Anh là loại người như vậy sao?

Lau khô tóc, tiện tay ném khăn mặt lên ghế sofa, đi lại ôm cô ném lên chiếc giường lớn, cả người đè lên: Đêm nay không cần đến mấy thứ đó nữa.

Chu Ninh Ninh chớp chớp mắt, đỏ mặt, không cần đâu, dù sao em gái của cô cũng vừa hết, sang đến thời kỳ an toàn rồi...

5.

Bốn tháng sau, Chu Ninh Ninh mang thai.

Cô còn tưởng sẽ không được nuôi chó, Lục Cận Thâm đã đồng ý với cô, đợi cục cưng lớn hơn một chút sẽ cho cô nuôi.

Chu Ninh Ninh nghi ngờ nhìn anh: Anh chắc chứ? Đến lúc đó lại nói có em bé rồi, không thích hợp nuôi chó thì biết làm sao?

Lục Cận Thâm im lặng một lát: Đúng vậy, không thì đợi con vào nhà trẻ rồi sẽ cho em nuôi.

Chu Ninh Ninh: ... Cô biết ngay mà!

6.

Ngày dự sinh của Chu Ninh Ninh là vào đầu đông, tuyết đầu mùa rơi rất nhiều, Lục Cận Thâm vừa họp xong đã gấp ừn tắc giao thông, lúc đến bệnh viện Chu Ninh Ninh đã vào phòng sinh rồi.

Vội vàng xin vào cùng, thay quần áo vào phòng sinh.

Chu Ninh Ninh đã đau đến mức không biết làm gì, thầm mong mọi chuyện mau kết thúc, bàn tay đang nắm chặt lấy tấm chăn đột nhiên được một bầu không khí ấm áp bao lấy, ngẩng đầu nhìn thấy anh. Trong mắt anh đọng đầy sự căng thẳng và vẻ đau lòng, cảm giác rung động chưa từng có chạm vào trái tim cô, bỗng nhiên cảm thấy đau một chút cũng đáng...

Lục Cận Thâm có thể cảm nhận được những đau đớn của cô, nắm lấy bàn tay anh đến mức trắng bệch, đầy mồ hôi, hai má vốn trắng nõn hồng hào giờ đây tái nhợt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, bên khóe có dòng nước mắt chảy xuống...

Nhìn cô đau đến như vậy, trong lòng anh rất khó chịu, vươn tay lau nước mắt cho cô, cúi người hôn lên trán cô, khàn khàn nói: Chúng ta sinh một đứa thôi, sau này anh sẽ không để em chịu đau đớn nữa.

Chu Ninh Ninh thật sự muốn khóc, cô cũng chỉ muốn sinh một đứa thôi, làm mẹ thật quá vĩ đại... Sinh con thật sự rất đau!

Giây vò một lát, cuối cùng em bé cũng chui ra, Chu Ninh Ninh chỉ còn lại chút sức lực, yếu ớt nói: Anh bồng cục cưng đi cắt cuống rốn đi...

Lục Cận Thâm áp trán lên trán cô, thấp giọng nói: Vợ à, em vất vả rồi, sau này anh sẽ chăm sóc mẹ con em thật tốt.

Ừ, Chu Ninh Ninh đã sinh cho anh một cô tình nhân nhỏ bé của kiếp trước.

The End

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.